

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with dark, curly hair and a beard is wearing a black leather jacket that is open at the collar, revealing a tattoo on his chest. He is looking off to the side with a serious expression. The background is dark and industrial, with a bright light source creating a lens flare effect on the left.

FIGHTING

in sin

A SWEETVERSE NOVEL

LANA KOLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SAVAŞMA İÇGÜDÜLERİ

LANA KOLE

Telif Hakkı @ 2021 Lana Kole
Fighting Instincts
İlk yayın: 31 Ağustos 2021 Düzenleme:
Jess Rousseau Format: Shelby Nichols
Kapak: Jodielocks Designs

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın tamamen veya kısmen, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Lana Kole tarafından
yayınlandılanakoleauthor@g
mail.com_
www.lanakoleauthor.com

Telif hakkıyla korunan bir çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmaksızın telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere suç teşkil telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına veya teşvik etmeyin.

Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Yaşayan ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu bir Ters Harem Paranormal Romantizmidir ve 18 yaşından küçükler için uygun değildir.

"Belki de brunch'a gitmeliler."
-Shelby

İÇİNDEKİLER

Bu Omegaverse Hakkında Bir

NotBirinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm

YirmiDokuzuncu

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki Yirmi

Üç Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Otuz Bir

Otuz Otuz Otuz Otuz

Otuz Otuz Otuz Otuz

Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Yirmi

Dokuz Dört Beş Altı

Yedi Sekiz Otuz İki

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Yedi ÜçDört

BeşAltı Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bir

BölümSekiz Dokuz Kırk

Kırk Kırk Kırk İki Üç

Bölüm Kırk Dört Kırk

Kırk Kırk Kırk Kırk

Beş Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm İki Altı

Yedi Sekiz Dokuz Elli

Elli Bir Elli Elli Elli

DörtÜç

Önsöz Teşekkür

Ayrıca : Lana Kole

YazanYazar

Hakkında

BU OMEGAVERSE İLE İLGİLİ BİR NOT

Bu kitapta hiç şekil değiştiren yok.

Alışılmadık insan biyolojisi bir yana, bu Omegaverse bir paranormal romantizm değildir. Bu alfalar, betalar ve omegalar şekil değiştiren *değiller*. Bu, bizimkine alternatif bir evren ve romantik bir önermeye uyarlanmış hayvansal özellikler içeren alternatif bir insan biyolojisine sahip. Süslü penisler, çiftleşme içgüdüleri, feromonlar ve bağlanma işaretlerinin yanı sıra hafif bir hiyerarşik sosyal yapı var. Alfalar güçlü ve liderliğe eğilimli olarak kabul edilir ve aile sürüleri oluştururlar, omegalar bu sürüleri bir arada tutan değerli ve cinsel tutkaldır ve betalar ortalama ve normaldir.

Sweetverse özellikle bu doğalara tam olarak uymayan veya bu doğalarla savaşmayı seçen insanları keşfetmekten hoşlanıyor, bu yüzden alfaları, betaları ve omegaları her kalıplarını kırarken bulduğunuzda şaşırmayın.

BİRİNCİ BÖLÜM

Çatlamış, tuzla lekelenmiş dudaklarından bir inilti kopana kadar Stellan nihayet yumruklarını indirmede. Dizlerinin üzerine dikti, belini büktü ve nefesin ciğerlerinden büyük nefesler halinde izin verdi. Bir el tokat attı

sırtına sertçe vurdu. "Bugün orada durmalısın, evlat. Çok sert gidiyorsun."

"Kıçımın çocuğu," diye alay etti, başını yana çevirdi ve terden gözlerini kırıştırarak gayri resmi akıl hocasına baktı. Onu bu salona kabul eden Nic, kendisinden birkaç yaş büyük olamazdı ama görünüşe göre bu dünyadaki tüm farkı yaratıyordu. Güvendiği tek beta oydu.

"Elise nasıl?" Nic sordu.

Ayrıca en sinir bozucu beta da olabilirdi. Stellan, Nic'in eğitim sırasında her hafta sorduğu soruya hazırlıklıydı ama bu soru çenesine aldığı bir darbeden daha az acı verici değildi. Ringin iplerinden tırmanıp metal merdivenlerden zemine inerken yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum," diye cevapladı Nic'in bakışlarından kaçınarak.

Aynalar spor salonunun her duvarını çerçeveliyordu ve ortada Nic ve Stellan'ın antrenmanlarından dolayı terli bir şekilde durdukları dövüş ringi vardı. Sağ arka tarafta tuvaletler ve soyunma odaları, Stellan'ın arkasında ise sıra sıra makineler, serbest ağırlıklar ve squat rafları vardı. Nic' burayı sıfırdan inşa ettiği düşünülürse etkileyici bir yerdi.

Ringin yanındaki sandalyeden havlusunu alırken her şeye sırtını döndü. "Onunla konuşmadım."

"Sen kendini yorarken telefonun iki kez çaldı. Ondan hiç mesaj geldi mi?" Nic cevabı biliyordu ama yine de diğer odak eldivenini çıkarırken sordu.

Nic inatçıydı, Stellan bunu ona verebilirdi. Eldivenlerini çıkardıktan sonra, yüzüğün yanındaki sandalyede bıraktığı telefonun ekranına dokundu. Elise'den gelen iki mesaj bildirimlerini aydınlatıyordu.

Cihazı kilitledi. "Hayır."

Nic ona bunu söyledi. "Yalancı. Ama iyi. Ben biraz , gitmeye hazır olduğunda bana haber ver ve birlikte kapıyı kilitleyelim."

Ayak sesleri uzaklaşırken Stellan cevap verme zahmetine girmedi. Ellerini açmaya odaklandı ve serbest parmaklarını esnetti, telefonunu alıp mesajları okuma dürtüsünü görmezden gelmeye çalıştı.

Elise'in onu kontrol etmek istediğini biliyordu ama bir yıl sonra nasıl olur da hâlâ vazgeçmemiş olabilirdi? Kendi sürüsü vardı, artık ona ihtiyacı yoktu.

Peki... neden sürekli ona mesaj atıyordu? Homurdandı.

Tamam, belki sadece haftada bir kez.

Cevap vermemesi bencilce miydi? Muhtemelen.

Onu kontrol etmek istedi. Nasıl görmek için.

Ama yalan söylemekten nefret ediyordu ve sırf kendisini bekleyen boş daire dışında bir şeye odaklanabilmek için kendini ringe daha fazla attığını ona söyleyemezdi.

sallayarak telefonunu ve su şişesini bırakıp duşa girdi. Evde daha uzun bir duş alırdı ama şimdilik terin teninden çıkmasını istiyordu.

Zihninde son dövüşünü tekrar oynadı, yaptığı hareketleri, neyi farklı yapması gerektiğini ve nasıl daha hızlı bitirebileceğini gözden geçirdi.

Son bir hafta içinde maçı zihninde yüzlerce kez izlemişti. Hafta sonu yaklaşırken, ringe geri dönmeye hazır olmalıydı. Sadece bu düşünce bile kalbinin beklentiyle çarpmasına yetiyordu.

Parmaklarını esnetti, sıcak suyun kaba ve nasırlı dış yüzeylerini izin verdi, teri temizledi ve düşüncelerini tutmaya çalıştı.

Kuruduktan ve giyindikten sonra ana alana döndü. Nic onu bekliyordu ve Stellan sandalyeden telefonunu ve suyunu aldı.

"Bu gece benimle kaldığın için teşekkürler," dedi Stellan. "Sizi geç saate kadar burada tuttuğum için üzgünüm."

"Dişimi sıkmaya gerek yok. Zaten yapacak başka bir işim de yok," dedi Nic. "Dövüşten önce görüşür müyüz?"

"Evet, elbette," diye kabul etti Stellan.

"Görüşürüz." "Evet. Uh... Hey, Stellan?"

Stellan telefonunu cebine yerleştirdi ve arkadaşına döndü. "Evet?"

Nic bir ona baktı, başını yana eğmişti. Stellan onun ifadesini okuyamadı ama birkaç saniye sonra beta başını . "Hayır, ver."

"Emin misin?" Stellan sordu.

"Evet, değil. İyi geceler." Beta elini havada salladı. "Tamam o zaman, sana da," diye cevap verdi Stellan ve Nic için kapıyı iterek açtı.

Dışarı çıktıklarında serin hava sertti ve yollarını ayırdıklarında Stellan külüstür cipine kaydı ve yarım çalışan kaloriferi çalıştırdı. Radyo bangır bangır çalmaya başladı ve sesi kısmak için vites değiştirmeden önce irkildi ama spikerin sesi dikkatini çekti.

"A.B.O. kaleci Daniel Wallace'ın son golü engellemesiyle bir kez daha manşetleri süslüyor ve bu sezon dördüncü maçını da kazanıyor. All Bets Off Entertainment'tan menajerinin desteğiyle hızla üne kavuşan Wallace..."

Stellan yumruğunu havaya kaldırdı. " bu!"

Daniel Wallace onun en sevdiği sporcuydu, her zaman takımıyla ilgilenen bir omega futbolcusuydu. Nic'le antrenman yapmak maçı kaçırmış, hafta sonu tekrar ringe çıkmaya hazır olduğundan emin olmak istemişti. Nic de en Elise kadar endişelenmişti.

Kahretsin. Elise.

Stellan arabasını yola yönlendirdi ve telefonunu görmezden gelmeye çalıştı.

Omega-güvenli topluluktaki dairesi çok uzakta değildi, ama her kilometrede cebindeki telefon daha çok yanıyordu ve dumanın kumaştan süzülüp havadaki nefesine şaşıırıyordu.

"Kahretsin," diye tısladı.

Arabayı biraz daha hızlı sürdü, radyo arka planda cızırdarken sokak lambaları bulanık bir şekilde geçip gidiyordu. Park ettiğinde aklında Elise'in ona mesaj atmış olabileceği her türlü şey vardı. Emniyet kemerini attı ve kaşlarını çatarak cihazı çıkarmak için elini cebine soktu.

Stellan lanet mesajları açtı.

Bir dizi gri baloncuk onu bekliyordu, hepsi de cevapsızdı. En son iki tanesi kalbinin sıkışmasına neden oldu.

" zaman oldu. Umarım iyisindir."

"Acıma son ver ve bana iyi olduğunu söyle, pislik."

Stellan nefes çekti, cipin kapısını iterek açtı ve sonuncusuna kıkırdarken arabasının yanına yaslandı. Başını gökyüzüne eğerken gecenin serinliğine bulutlu bir hava üfledi. Şehrin ışıkları yıldızları gölgede bırakıyordu ama yukarıda çok güzel göründüklerini hayal etmek hoşuna gidiyordu. Tıpkı Elise' bir yerlerde sürüsüyle birlikte olduğundan emin olduğu gibi.

Ve onun adına mutluydu.

Ama güçsüzdü. İletişimde kalmak çok zordu, ona bu kadar yakın olup da hiç olamamak çok zordu. Bu yüzden cevaplarının kuruması, mesajlarının okunması ama cevapsız kalması uzun .

Hüzünlü bir gülümsemeyle, bir yanıt yazmak için parmaklarını cihaza doladı. Belki de gittiğinden beri koca bir yıl geçtiği içindi. Belki de çok yalnız olduğu içindi. Belki de onu özlemişti. Ama her neyse, gönder tuşuna basmasına neden oldu.

"Ben iyiyim, velet. Benim için endişelenmeyi bırak."

Aracının kaputunun etrafında dönerken mesajın gönderilmesini bekledi. Az önce hangi solucan kutusunu açtığını merak ediyordu-

Ekranında anında bir yanıt belirdi.

"Yani ölmedin mi? Harika bir haber. Yanıt için teşekkürler."

Suçluluk duygusu kalbini delip geçerken yüzünü buruşturdu. Onu görmezden gelmesi adil değildi, ama...

"Özür dilerim. Meşguldüm."

Bu bir yalandı. O bunu biliyordu ve Elise de biliyordu, eğer gönder tuşuna basar basmaz gelen telefon bunun bir göstergesiye.

Dişlerini sıkarak sabır diledi ve cevap vermek için parmağını kaydırıldı. Bu noktada onu görmezden gelmek çok acımasızcaydı.

"Merhaba." Kadının yumuşak sesi hattan daha da yumuşak geldi ve tüm göğsü . "Selam," diye karşılık verdi, sesi hissetmek istemediği duygularla gerilmişti. Lanet olsun.

"Yani gerçekten ölmemişsin," diye çöl kadar kuru bir sesle konuştu.

Adam iç çekişinin ses tonunu aşmasına izin verdi. "Hâlâ tekmeliyorum."

"Ve eminim yumruk atıyordur. Geçen haftaki maç nasıldı?"

Cebinden anahtarlarını çıkarırken kaldırıp dairesinin tuğlalarına baktı. "Kibritim olduğunu nereden biliyorsun?"

Elise alay etti. "Lütfen. Sanki boksu bırakacakmışsın gibi. Seni tanıyorum." Daha önce hiç bu kadar doğru bir ifade duymamıştı. "Evet.

İyiydi. Kazandım."

"Şaşırmadım," diye cevap verdi. Sessizlik, sadece anahtarlarının şingirtisi ve kapının açılma sesiyle bozuldu.

Hiç olmamıştı. Garipti. Sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyordu. Yine de konuşmadan bu kadar uzun süre geçirmemişlerdi. Sadece her şeyin ne kadar farklı hissedeceğini fark etmemişti.

"Sürü hayatı nasıl gidiyor?" diye sordu panik içinde, ama aslında bilmek istediği son şey buydu.

"Harika," dedi kadın. "Ama senin hakkında soru sormak istedim, benim hakkımda konuşmak değil.

Gerçekten nasılsın?"

Botlarını tekmeleyerek, kulağa kesinlikle acınası gelmeyen bir yanıt oluşturmaya çalıştı.

"Ben iyiyim, gerçekten. Spor salonundan yeni geldim. Nic hâlâ kıcımlı tekmiyorum."

"Olması gerektiği gibi. Kaytarmak yok," diye yumuşak bir kahkahayla karşılık verdi. kadar uzun zamandır duymamıştı ki, nasıl bir ses olduğunu neredeyse unutmuştu. "Ama bu yüzeysel bir cevap. Beni bilirsin, derinlere inmek isterim."

Hep öyle yapardı. "Sen bir ."

"Farkındayım," diye cevap verdi kuru bir sesle. " et."

Stellan onun parmaklarını uzattığını ve itiraf isterken kıpırdattığını hayal edebiliyordu. Onu hâlâ kendi kanepede otururken hayal edebiliyordu. "Dediğim gibi, ben iyiyim. Günlük işim hâlâ kötü, ama dövüşler iyi para getiriyor ve haftada bir kez kış tekmeleyebiliyorum."

"Kimse seni taciz etmedi mi?" diye sordu.

"Onlar daha iyi bilir," diye cevap verdi. barda herkes ona bulaşılmaması gerektiğini biliyordu. "Eminim biliyorlardır. Düzgün yiyor musun?"

"Ayak gereken bir dövüşçü vücudum var, tabii ki yemek yiyorum *anne*."

Hattın öbür tarafına geçmesine izin verdiği hırıltı neredeyse komikti. "Sadece soruyorum. Ne kadar inatçı olduğunu biliyorum."

Hattan gelen bir erkek sesi konuşmayı usulca böldü ve kadın geri dönmeden önce bir şeyler mırıldandı. Göğsü yine o sıkışma hareketini yaptı.

"Mesajlarımı görmezden gelmeyi kes, seni göt. Beni oraya gelmeye zorlama."

"Oh hayır, bunun dışında her şey," diye söylendi.

Yine endişe içinde dairenin etrafına baktı. Elise orada yaşarken olduğundan çok daha dağınıktı. Temizlemesi gerekiyordu.

"Ben ciddiym. Kendine iyi bak ve sana mesaj attığımda bana cevap ver. Senin için endişeleniyorum."

"Biliyorum," diye dürüstçe cevap verdi. "Daha iyisini yapacağım," diye söz verdi.

Vedalaşıp telefonu kapattıklarında, bunun yine tutulmayan bir söz olup olmayacağını merak etti. Gerçi bunun bir söz olup olmayacağının kendisine bağlı olduğunu düşünüyordu.

Başını kanepeye yasladı gözlerini kapatarak acıyı kovmaya çalıştı. Bir anısı gözünün önünden geçti ve Elise'in çocukken parlak mavi gözlerini ve küçük bedenini hatırlayınca gülümsemekten kendini alamadı.

Bir aynanın önüne nasıl geldiklerini ya da tam olarak nerede olduklarını hatırlayamıyordu ama aynanın ucuz ahşap çerçevesini mükemmel bir şekilde . Tahtanın her bir damarı netti, tıpkı yansımaları gibi. Kızın parlak mavi gözleri yansımada ona göz kırptıyor, o da açık kahverengi gözleriyle karşılık veriyordu. Saçları aynı uzunluktaydı ama bunun tek nedeni annesinin onunkini kısa süre önce kestirmiş olmasıydı, oysa annesi onun *güzel buklelerine* dokunmayı reddediyordu.

"Neden sen benden daha güzelsin?" Elise asarak sordu. "Kırpıkların bile daha uzun."

Stellan gözlerini devirdi ve ancak sekiz yaşındaki birinin yapabileceği bir merakla kızın yüz hatlarını inceledi. "Ben güzel değilim, yakışıklıyım," dedi. "Ve ayrıca, yanılıyorsun. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın."

Yansımalarından kaçarken yanaklarının nasıl alev aldığını ve pembeye döndüğünü hatırladı. Parmaklarını beceriksizce onunkilere dolayan küçük elinin sıcaklığını .

"Tamam, ikimiz de güzeli. Annem bunun alfaların bizi seveceği anlamına geldiğini söylüyor."

Stellan bundan pek emin değildi ama inatçı Elise'le tartışılmayacağını da biliyordu. "Bunun bir önemi yok çünkü ben bir alfa olacağım," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Muhtemelen yapmayacağım," diye bilgilendirdi onu. "Ama bu yine de mükemmel! Büyüyeceğiz ve sonsuza dek birlikte olacağız. Bir paket anlaşma," diye söz verdi.

O zaman fark etmemiş da, bu da tutulmayan bir söz haline gelecekti. Ama öğrendiler.

Stellan gözlerini açtı, anıyı göz kırparak sildi ve ayağa kalkıp duşa doğru ilerlemeden önce kaşlarını çattı.

Hayat onlara bir ders ve çoğunlukla onun hatası olsa da, bu kadar kolay ayrı düşebilmeleri yine de acı

veriyordu. Ama böyleydi işte.

Bir pakette birden fazla omega için yer yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

"W "Gitmek zorundayım mı demek istiyorsun?" Elise tısladı. Göğsünde henüz anlayamayacağı kadar çok duygu vardı ama on dört yaşında çok aşına olduğu bir duygu endişeydi. Ve gözlerinden yaşlar süzülürken onu boğmakla tehdit ediyordu.

Kendini bildi bileli yanında olan Stellan, acı dolu bir ifadeyle ona baktı. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Bir omega olarak sunuldu," dedi. Ama hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Stellan ona her zaman güzel kokmuştu, ama son zamanlarda ona annesinin bir kase kurabiye hamuru ve yalaması için bir kaşıkla evi kokuttuğu acı tatlı anılarını hatırlatıyordu. Bunun sadece bir yas tutma, başa çıkma şekli olduğunu düşünmüştü.

Her şeyin kafasında olduğunu. Ama şimdi.

"Ama anlamıyorum, burada güvendedeyiz. Bunun ne önemi var?"

"Kontrolden geçmek için Omega Merkezi'ne gitmem gerekiyor ve sonra..." Yaşıtları olan diğer gençlerle paylaştıkları evin oturma odasına bakarak sözünü kesti. "Aklandıktan sonra bana özel, korumalı bir ev ayarlayacaklar."

"Bunun buradan ne farkı var?" diye sordu ama cevabı zaten biliyordu. Sadece bunun doğru olmasını istemiyordu. "Daha on beş yaşındasın."

Yetimhanede, etrafta alfalar ve betalar vardı. Bir omega her an kızışabilir ve bu onların güvenliğini tehlikeye atabilirdi. Ve Elise şimdi Stellan'ın neden çikolatalı kurabiye gibi koktuğunu biliyordu. O bir omega idi.

Ve her şeyden çok Stellan'ın güvende olmasını istiyordu. Onunla güvende olamamasından nefret ediyordu.

Onu kollarının arasına çekti ve sıkıca sarıldı. "Her şey yoluna girecek. Bir iş bulmama yardım edecekler ve ben de kendimize bir ev tutabileceğim. Sonra buradan çıktığında gelip seni alırım, tamam mı? Sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece şimdilik."

Ondan bir yaş büyüktü. Sadece bir yıl. Belki o da parfüm kullanmaya başlardı. Sonra da onunla birlikte koruma evine girebilirdi! Bu mükemmel olurdu.

"Sadece şimdilik," diye yineledi, gözyaşları gömleğini ıslatıyordu. "Beni şimdilik burada bırakacaksın."

"Doğru," dedi, sesi saçları tarafından boğuklaştırılmıştı. "İşleri yoluna koymak için gidiyorum. Ve sonra sunum yaptığında, ne olarak sunum yaparsan yap, bekliyor olacağım, tamam mı? Annelerimiz de böyle isterdi."

Annesinden söz edildiğinde, onun ölümünden kalan tüm gömülü acılar en kötü zamanda ortaya çıktı ve o

Kollarını Stellan'ın etrafında sıktı. "Benim için geri dönsen iyi olur," diye tehdit etti. "Seni asla arkada bırakmam. Söz veriyorum."

"İLK KÖŞEMİZDE Stellan Mackey var. Eğer buraların müdavimlerinden biriyseniz, onun daha fazla tanıtıma ihtiyacı olmadığını bilirsiniz."

Stellan başını boynunun üzerinde döndürerek gerginliğini çalıştı ve düzenli nefes alıp vermeye odaklandı. Bu hiç de kolay değildi. Her yerde alfalar vardı, kokuları kapalı alanı dolduruyordu ve hiçbirisi ona hoş gelmiyordu. Ter, acı ve çaresizlik kokusu derme çatma halkanın liflerine sinmişti.

Ne parlak ışıklar, ne kamera flaşları, ne de kenarda çılgılık atan hayran kızlar vardı. Bu tür bir dövüş için değil.

Bunun yerine, sahip olduğu tek şey kendi kanının pompalanmasıydı ve nabzını kulaklarında gürültülü hale getiriyordu. Bu ses her şeyi bastırıyordu; avazı çıktığı kadar bağırان spiker, hâlâ yasadışı bahis oynayan sessiz kalabalık. Bakışlarını rakibine dikti, kaslı bir , yapısı ve boyu ona benziyordu ama deneyimsiz birinin tedirginliğine sahipti.

Ancak Stellan ilk yumruğu atana kadar onu yargılayamayacağını biliyordu. Öncesindeki anlar oyunun bir parçasıydı, kalabalığı ve rakibi şaşırtmak için yapılan bir gösteri gibiydi. Bir dövüşte güvenebileceğiniz tek şey, size doğru uçarak geleceğinden emin olduğunuz .

Bu Stellan'ın nefret ettiği kısımdı, savaş başlamadan önceki anlar. Bir maske takmanız, bir cephe almanız ve olmadığınız bir şey gibi davranmanız gereken anlar. Herkes farklı bir yaklaşım sergiliyordu ve o hepsini görmüştü. Acemiler gibi davranan, gergin bir şekilde kıpırdanan, ancak hissettiği en isabetli, en sert yumruklardan bazılarını indiren Omegalar. Köşeden gözdağı vermek ellerinden geleni yapan ama tek bir darbeye nakavt olan diğer betalar ve aradaki diğer her şey.

Alfalarla , çünkü onlar kabuklarını kullanmayı seven adaletsiz küçük pisliklerdi ve bu bir yeraltı dövüşü olsa da bazı standartları vardı. Çok değil, ama bazıları.

Birinci kural mı? Yumruklarınız dışında silah yok.

İkinci kural mı? Alfalar kavgada kabuklarını kullanamazlar.

Kurallara uymak kolaydı ama Stellan bir güvenmiyordu. Daha önce hiç bir alfayla karşı karşıya gelmemişti ve gerçekten de bir alfayla dövüşmek gibi bir arzusu yoktu.

Stellan rakiplerinin yaptığı postür saçmalıklarını yapmadı. Yüzünü tamamen boş tuttu, eldivenlerini yeniden ayarladı, birbirine vurdu ve bir heykel gibi hareketsiz durarak spikerin bağırışıyla hayat bekledi.

Aslında, gözlerini kapattı, ancak bu bir şekilde seyircilerdeki kokuların kabarmasını daha da güçlendirdi.

Kapalı alandaki tüm terli, yanık kokuları dev bir tatsızlık balonuna karıştı ve bu da Stellan'ın bu dövüşü bir an önce bitirme arzusunu daha da artırdı.

Yine de bir kayıp gibi görünüyordu. Her hafta bir sonraki dövüş bekler ve antrenman yapardı ama bu en fazla birkaç dakika sürerdi. Ama... dövüşerek büyüdüğünüzde böyle oluyordu. Stellan her şeye hazırды ve çoğu zaman rakibi düşündüğü kadar hazırlıklı değildi.

Spiker düdüğünü çaldı ve Stellan tam ayak beton zemini döverken gözlerini açtı.

Bu en iyi kısımdı, onu en çok tatmin eden kısımdı. Rakibi onu bir hiç olarak gördüğünde

Bir omega'dan daha fazlası, faydalanılacak biri, daha küçük, daha zayıf biri.

Onların yanıldığını kanıtlamayı severdi.

Her adımda betanın hareketlerindeki gücü okudu, gerginliğin belinden omuzlarına doğru kayışını izledi. Gözünün etrafındaki çizgiler seğirdi ve sağ elinin parmakları sıkılaştı.

Stellan duruşunu buna göre değiştirdi, yüzü rakibinin öngörülebilirliği karşısında anında ona saldıran can sıkıntısıyla bomboştu.

İlk yumruğu atacak cesarete sahip olduğu için ona puan vereceğim.

Ama bu kadardı.

Stellan bekledi, beta yaklaştı ve bir yumruk havada uçtu. Sağ tarafını açıkta ve ağırlığını dizlerine vererek eğildi.

Yumruk başının üzerinden savruldu ve Stellan gücü kullanarak doğruldu ve yumruğunu betanın böğrüne indirdi.

Beta homurdandı ve etin ete çarpmasından çıkan ses tanıdıktı. Parmak eklemlerindeki ağrı alışık bir şeydi ve Stellan'ın yumruğundan etkilenmemiş gibi görünen betanın bir sonraki savuştururken bu sese aldırmadı.

Oh.

İşte bu yüzden bu beta özeldi. Vücudunun bazı kısımlarını açık bırakıyor, dikkatini dağıtmak için savunmasında delikler açıyordu ve bunun bir önemi yoktu çünkü bu herif darbe alabiliyordu.

Bu iyiydi.

"Çünkü daha sert vurabiliyorum," diye mırıldandı.

Verdiği kadar iyi aldı ve birkaç dakika sonra terleyen ve nefes nefese tek kişi beta değildi.

Ringde, ne hayali olsa da, saniyeler sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Ter görüşünü bulanıklaştırdı ve yumruklar küfürler ve homurdanmalarla birlikte uçtu. Hepsi de yaklaşık yüz seyircinin gözleri önündeydi. Kim kazanırsa kazansın sinirlenecek olan teklif sahipleri, çünkü birileri her zaman kaybediyordu.

Ve bu ben olmayacağım, diye düşündü Stellan, gözlerindeki teri silerken.

Hava sıcaktı ve alandaki boktan ışıklandırma garip bir şekilde loştu, bu da alanı dolduran ve vücudunu kaplayan toz, kir ve ter kokusunun ötesini görmeyi zorlaştırıyordu.

Bir yumruk daha savuşturdu ve zaten morarmış olan yanağının yanından geçip gitmesine izin verdi. Stellan yorgun ve sıcak bir duş almaya hazır bir halde ilerledi ve rakibini dikkatle inceleyerek Stellan'ın yumruğu böğrüne saplandığında verdiği tepkiyi izledi.

Aldığı tek tepki hafif bir diş gıcırdatmaydı, Stellan bu kadar yakından izlemeseydi gözden kaçacak bir irkilmeydi.

Bu beta gerçekten zorluydu, Stellan bunu kabul edebilirdi. Ona kendisini hatırlatıyordu ve buna saygı duyuyordu.

Ama bir kazanan olmalıydı.

Stellan ringde kural olmamasını hem sever hem de nefret ederdi. Bu, rakibinin ne yapacağını asla bilemeyeceği anlamına geliyordu ama aynı zamanda kazanmak için her şeyi yapabileceği anlamına da geliyordu.

Stellan ilerledi ve beta ayağını tekrar yere basmadan önce bir kez geri adım attı.

Savurdu, rakibinin dikkatini dağıtarak önce sola, sonra da sağa isabetli bir vuruş yaptı. Çenesini sıyrarak yere indi ve başını yana çevirdi. Çaresizlik ve panik kokusu ona çarptı ama bunu görmezden geldi ve yere düşerek bacaklarını tuttu ve rakibinin desteğini elinden aldı.

Beta bunu beklemiyordu ve homurdanarak yere sertçe çarptı. Stellan onu takip etti, cevap verecek zaman bırakmadı ve beline sarılarak tam üzerine inen bir yumruk daha attı

Yanağına. Başı yana kaydı ve engellemek için ellerini kaldırmaya çalıştı ama Stellan bu fırsatı yan tarafına kullandı.

Düdük çaldı ve ayağa ilk kalkan Stellan oldu.

Lanet olsun.

Ya dövüşü erken bitirirsiniz ya da on dakika düdüğü çaldığında yerde yatan kişi olmamaya çalışırsınız.

Her iki durumda da Stellan kazanmıştı.

Kalabalıktan alay ve tezahürat karışımı bir ses yükseliyordu ama Stellan onları duymazdan geldi.

Nic ringin dışında duruyordu ve Stellan'ın endişeli bakışlarını yakalamasına rağmen saygı dolu bir selam verdi.

Bu dövüş kolay ya da zor değildi, sadece öyleydi. Ve şimdi her şey bitmişti, sıcak bir duş ve bir tomar para onu çağırıyordu.

Nic onu dev garaj kapısına kadar takip etti, soğuk hava duyularına çarptı ve ter kokusunu silmeye yardımcı oldu.

Başını gökyüzüne doğru eğdi ve... dondu kaldı.

Orada, tuzlu terin, kirin ve havayı kirleten hayal kırıklığının üzerinde bir şey vardı... daha fazlası.

Kendini andan uzaklaştırmaktan korktuğu için gözlerini açmadı ama daha derin nefes aldı. Bunu nasıl tarif edeceğini bile bilmiyordu... temiz. Taze. Narenciye, mükemmel bir altın sabahına uyanmak ve taze sıkılmış bir bardak portakal suyu içmek gibi. Stellan bunun nasıl bir şey olduğunu bildiğinden değil. Onun portakal suyu, marketin en ucuz rafındaki plastik bir sürahidenden çıkmıştı.

Bu gerçekten çok güzel, diye düşündü.

Ve sonra gözlerini açtı. Bu bir alfanın kokusuydu, bunu biliyordu.

Omzuna bir el indi ve sıçradı ama arkasında sadece Nic'i buldu. "İyi misin dostum?" Nic kaşlarını kaldırarak .

"Evet, iyi. Ne kadar kazandık?"

Dövüşçülerin kendi üzerlerine bahis oynamalarına izin verilmiyordu, bu yüzden Nic bahsi Stellan adına oynadı. "Sana iki bin dolar."

Tısladı. "Güzel."

"Senin... beta ödemelerinden biri. Eh?" Nic kollarını yana açarak teklif etti. Stellanın gözü betanın korkunç şakası karşısında seğirdi. "Senden nefret ediyorum."

"Ah, yapma," diye sızlandı ve Stellan arabaya doğru yürürken parayı saydı.

Bir gece çalındıktan sonra lanet olası yerde ayakkabı giyme girmede.

Sapık bir alfa, şüphesiz.

Nic arabanın camından zarfı ona uzattı. "Leş gibi kokuyorsun."

"Biliyorum. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

"dur. Spor salonunda görüşürüz." "Tamam, görüşürüz."

Stellan ona salladı, camı açtı ve arabayı sürerken deri koltuğun sırtına vuran serinliğini memnuniyetle karşıladı.

Her zaman olabildiğince hızlı şekilde oradan çıkar, muhtemelen kendisine karşı bahis oynayan veya son zamanlarda kaçtığı o pislik için çalışan adamlarla küçük konuşma yapmak istemezdi.

En taze portakallar gibi koksalar bile.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S Tellan içki bardaklarının dinledi ve havlusunu parlak barın üzerinde .
Sonra yumruklar ve muştarlarla yapılandan farklı bir tür olan yakın dövüşe katıldı. Bu Uptown'daki her lanet olası beta farklı bir tür içki istediğinden, bağırın sesler ve hızlı parmakların yanı sıra keskin bir hafıza ile savaşıldı. Düz likör ve biraya ne oldu?

Ama her neyse. Ne kadar güzel yaparsa, süsleyip püsleyerek sevimli bir gülümsemeyle sunarsa o kadar büyük bahşişler alıyordu.

Ve bazen müşteriler kolaydı. Bazen.

Omegaları almak için giyinmiş iki alfadan bir yirmilik kazandı, ancak bu yerde kimi bulmayı umduklarını bilmiyordu. Bakışlarına rağmen onun olmayacağı kesindi.

Son içkilerini bırakırken, Stellan'ın başının arkasındaki televizyonu işaret ederken konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendini alamadı.

"...All Night'la ilgili haberlere inanamıyorum, dostum. Kim sporcularının uyuşturucu almasına izin verir ki?"

Stellan başıyla onaylamak istedi. A.N.E. tarafından temsil edilen bir atlet, steroid testi pozitif çıktığı için son günlerde haberlere konu olmuştu. Sporcu, steroidlerin kendisine Stellan'ı izlemeye çalışan eğlence şirketi için çalışan temsilcisi tarafından iddia ediyordu.

Onlarla iş yapmayı reddetmesinin iki yüz altmış üç numaralı nedeni.

"Bu delilik, değil mi? Neden artık deniyorlar ki? Herkes ABO'nun en iyisi olduğunu biliyor." Stellan kaşlarını çatı. Ona tüm bu eğlence sporları şirketleri aynıydı.

Sadece yüklü bir çek istiyorlardı ve bunu güvence altına almak için her şeyi yaparlardı.

Kıbarca gülümsedi ve bara geri dönerek bir sonraki müşteriyi selamladı ve alfanın bakışlarından kaçındı.

Birkaç ay barmenlik yaptıktan sonra, bu sık flört olayına alışmaya başlamıştı.

Bara kimin yaklaştığına bağlı olarak kiminle, ne zaman ve nasıl flört edeceğini öğrendi.

Barın kendi tarafında bir yer kapmış olan alfa gibi.

Stellan şimdiki müşterisine içkisini uzattı ve bahşışı tezgâhın arkasındaki, kendi adının yazılı olduğu kavanoza attıktan sonra mermer barın üst kısmına doğru ilerledi.

Alfa onun yaklaşmasını izledi ve Stellan onun soluk, buz mavisi gözleriyle karşılaşınca adımları yavaşladı.

Menzile girdiğinde "İyi akşamlar," diye selam verdi.

"İyi akşamlar," diye alfa. Stellan örümcek ağına yakalanmış bir sinek bakışlarını ondan kaçıramadı.

Sertçe yutkundu ve sadece kas hafızasıyla iki peçeteye uzandı ve onları barın üstüne koymadan önce bir yıldız şeklinde düzenledi. "Sizin için ne getirebilirim?"

İlk olarak alfanın bakışları transı bozdu ve Stellan gözleri onun formunda ya da barın arkasında kadarında gezinirken gözlerini kırıştırdı.

"En sevdiğiniz bira neyse, lütfen."

Stellan başıyla onaylayarak, "Tam benlik bir içki," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Stellan temiz, soğuk bir bardak alıp yerel biralarından birinin musluğunu indirirken. "Şuradaki mor içkiyi yaparken bir sorun yaşamamışsın gibi görünüyordu." Parıldayan mor kokteyli sipariş eden betaya başıyla işaret etti.

"Demek beni izliyordun?" Stellan dudaklarını yarım bir gülümsemeyle yukarı kaldırarak sordu. Alfa farlara yakalanmış bir geyik gibi kırıştırdı.

Şirin, diye düşünmeden edemedi Stellan. Bu adam flört etmeye alışık değildi.

Çabucak , başını salladı ve kehribar rengi sıvının musluktan bardağına dökülmesini izledi. "Beni yakaladın."

Stellan kollarını kavuşturdu ve bara doğru eğildi. "Seni Uptown'a getiren nedir?"

"Burada yaşamadığımı nereden çıkardın?" diye meydan okudu alfa.

Stellan kaşlarını kaldırdı. Havaalanının yakınında bulunan bu barda genellikle dışarıdan ve yolculukları burunlarından geçen yolcuları bulurdu. Aynı kişiyi neredeyse hiç iki kez görmüyordu, bu da burayı bir ilişki bulmak için bu kadar iyi bir yer yapıyordu.

Alfa'ya bir kez daha bakarak, bardağı dudaklarına götürürken güçlü çene çizgisini ve iri ellerini inceledi. Birayı yudumlarken dudaklarının büzülmesini izledi. Bu alfa onu her evine götürebilirdi.

Stellan genellikle sadece betalara , güvenilmez bir alfa bulma şansı daha azdı ama Stellan bu soluk, kıvrıkcık saçlı olan için bir istisna yapacaktı.

"Burası yerel bir değil."

"Servisin mükemmel olduğunu duydum," diye flört etti.

Stellan kaşlarını kaldırdı. *O kadar* çok insanla takılmamıştı. Kesinlikle ün kazanacak kadar değil.

Stellan durakladığında alfanın yanakları kızardı ve omega'nın aklından geçenleri okumuş olmalıydı. "Hmm, bekle. Kastettiğim kesinlikle bu değildi. Kahretsin."

Stellan cevap vermek için dudaklarını araladığı anda barın kapısı açıldı ve içeri soğuk bir hava üflendi. Kollarının üzerinde tüyleri diken diken olurken kaşlarını çatarak baktı. Yüzüne bir koku telaşı yayıldı ve esinti tanıdık bir aromayı yüzüne üflerken durakladı.

Lanet portakallar.

Karşısındaki alfadan.

Stellan avuçlarını birleştirdi ve bardan uzaklaştı, çapkın ifadesi sertleşerek bir maskeye dönüştü. "Bunu dışarıda konuşmak ister misin?"

"Dışarıda mı?" diye sordu alfa, far ışıkları altındaki geyik bakışı yeniden ortaya çıktı. Bu herif onu takip etmiyor olsaydı Stellan bunu sevimli bulurdu.

"Beş dakika sonra arkada buluşalım." Stellan parmak eklemlerini bara vurdu ve özel bir etki yaratmak için göz kırptı. Patrona işaret etti ve mola vermesinde bir sakınca olmadığından emin oldu.

Arkada, polar astarlı ceketini giydi, bar logosunu gizlemek için fermuarını çekti ve biraz kış tekmelemeye hazırlandı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"H Kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktum?" Niles kendi kendine sordu. "Seni lanet olası aptal." Sürü arkadaşı Greyson'ın ona verdiği bilgileri potansiyel müşterisinin peşine düşmek için kullanmamalıydı.

bunu biliyordu. Ama yine de yapmıştı, çünkü Greyson işinde çok iyiydi ve Niles da çok meraklıydı. İstihbaratı sayesinde Stellan MacKey adındaki bu adam ringde çok iyiydi, gerçek bir şansı hak ediyordu. Niles'in onun sadece lakabını bildiği düşünülürse, adamı bulmak neredeyse imkânsızdı.

Niles yerde biriken gevşek karı tekmeledi ve . Omega'nın nerede çalıştığını nihayet bulduğunda niyetlendiği şey bu değildi. Kahretsin.

Stellan ara sokağa girdiğinde metalin iniltisi ve gıcirtısı, çikolatalı kurabiyelerin tatlı kokusundan önce geliyordu.

Onu doğru yola getirmeliyim. Buraya takılmak için gelmedim. Özellikle de çoktan çiftleştiğim için.

"Hey, burada yanlış bir başlangıç yapmak istemiyorum," diye söze başladı.

Stellan Mackey yaklaşırken botları kara basıyordu ve yüz ifadeden ve etrafındaki tehditkâr auradan, Niles bu işi yoluna koymazsa botunun altındaki bir sonraki şeyin yüzü olacağını anladı.

Stellan onu geri iterken umutsuzca, "Seni takip etmiyordum!" diye bağırdı. Tuğla sırtına sert ve hareketsiz bir yüzey gibi çarptı ve Stellan avuçlarını başının iki yanına vurunca irkildi.

"Gerçekten mi? Çünkü gece benim maçımda olduğunu biliyorum. Ve şimdi de tesadüfen iş yerime mi geldin? Ne istiyorsun?" diye alay etti.

"Tamam, yani bunların ikisi de doğru, evet," dedi Niles. Elleri iki yanında donup , saldırganlık belirtisi olarak algılanabilecek şey yapmak istemiyordu. Stellan'ı ringde görmüştü ve o herif *sert* vurabiliyordu. "Bir kartvizitim var, alabilir miyim?"

Stellan gözlerini devirdi, daha yakına eğildi ve hırladı, "Eğer All Night Entertainment'tan geldiyseniz, size ilgilenmediğimi zaten söyledim. *O yüzden beni takip etmeyi bırakın.*"

Niles yutkundu. Bu yetenekli omega rakipleri tarafından çoktan keşfedilmişse bu iyi bir haber değildi. Kahretsin.

"! Söz veriyorum. Cebimde bir kart var."

Omega'nın nefesi yanağında ve aralarındaki havayı bir sis gibi bulutlandırıyordu. Aynı sis, Stellan'ın tatlı kokusu sararken duyularını da bulandırmaya başlamıştı.

Omega puflayarak duvarı itti ve kollarını kavuşturup Nilesa dik dik bakmaya başladı. "Peki."

Niles arka cebinden cüzdanını çıkardı ve Stellan'a uzatmadan önce bir kart çıkardı.

Yüzünün her çizgisinde kızgınlık olan Stellan, elinden kaptı ve bakışlarını kaldırmadan önce bir saniye boyunca blok yazı tipine baktı. "Dedim ki, eğer bir izci olsaydın-"

"Ama All Night için değil! Ben All Bets Off Entertainment'tanım. Birkaç haftadır maçlardaki gelişimini takip ediyordum ama seni ilk gördüğüm andan beri istersen büyük işler başarabileceğini biliyordum. Yetenek bulmak için A.B.O. Entertainment ile çalışıyorum ve avuç dolusu yetenek var. Kelime oyunu yapıyorum."

Stellan kartı uzattı. "Şöhret ya da onun gibi şeylerle ilgilenmiyorum. Bu sadece geçimimi sağlamak için yaptığım bir hobi. Başka bir şey değil."

Niles gözlerini kıstı ve Stellan'ın uzattığı eli görmezden geldi. "Kart sende kalsın. Yeteneği gördüğümde tanırım ve sen hafta sonu birkaç binden daha değerlisin."

Stellan alaycı bir kartı inanılmaz dar kot pantolonunun ön cebine soktu. Kıçını mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor, kalçalarındaki ve baldırlarındaki kasları ortaya çıkarıyordu. Niles bakmıyordu tabii. "Evet ama zaman da senin gibilere katlanmak zorunda kalıyorum," diyerek dikkatini elindeki konuya çekti

"Başarılı olmanı isteyen insanlar mı?" diye meydan

okudu. "Beni bir maaş çeki olarak gören insanlar.

Hayır, teşekkür."

Niles neredeyse hırlayacaktı. "Yeraltı maçlarındaki insanların seni daha fazlası olarak gördüğünü mü sanıyorsun? Ya da All Night'taki pislikler? O ringe her adım attığında senden binlerce dolar kazanıyorlar ve sen sadece kısmını alıyorsun."

Stellan'ın bakışları bir sağ yumruğun tüm gücüyle onunkilere yöneldi. "Bunu biliyorum ve umurumda da değil. Beni profesyonel yapmaya çalışan ilk gözlemcinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Politikadan hoşlanmıyorum ve ben zor işi yaparken milyonerlerin ceplerini doldurmak için aptal şirketle anlaşma yapmayacağım."

Niles yaşadığı hayal kırıklığının yanaklarını kızarttığını hissedebiliyordu. "Yani ringden sağ salım çıkıp çıkmaman olmayan yeraltı dolandırıcılarının ceplerini mi dolduracaksın?"

Stellan'ın burun delikleri ama dudakları bir yanıt vermek için ayrıldı ve Niles'in umudu yeşerdi. "Seni ikna çalışmama izin ver. Bana bir gece ver, sonra hâlâ hayır diyorsan bir daha benden haber almak zorunda kalmazsın."

Stellan kollarını kavuşturdu. "Eğer beni paragöz, bencil ve kendini pisliklerle dolu bir şirket için çalışmadığına ikna edebilirsen, tamam. Bunu düşünebilirim. Boş olduğumda sana haber."

Niles elini uzattı. "Anlaştık, Stellan Mackey."

"Her neyse, Niles Williams. Bir daha barıma gelme." Ama Stellan onun sert sözlerine rağmen elini sıktı.

"Anlaştık. Senden haber bekliyorum," diye seslendi Niles arkasından. Kokusu dikkat dağıtıcıydı, Niles'in anlayamadığı bir şekilde tanıdıktı.

Cidden, adam neden o kadar dar kot giyiyordu? Daha fazla bahşiş almak için mi?

Kapı çarparak kapanırken Niles homurdandı. Omega'nın bahşiş alma konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak kadar para kazanmasını istiyordu.

Cebindeki telefonu belirli bir düzende çaldı ve hemen çıkardı.

"Hey, iyi misin? Gergin hissediyorsun. Her şey yolunda mı?" Hattın omega'yumuşak sesi geldi ve suçluluk duygusu onu delip geçerken yüzünü buruşturdu.

"Çok üzgünüm bebeğim. İzlediğim yetenekle yaptığım bir konuşma biraz hararetli geçti. Her şey yolunda ve yakında evde olacağım. Kasabadan bir şey ister misin?" En azından ona bir şeyler getirebilirdi. Onu strese soktuğu için nefret ediyordu.

Omega'sı hatta mırıldandı ve dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı. O

işaret parmağını çenesine dayamış, sarı bukleleri omuzlarından sarkarken hayal edebiliyordu. "Evet, lütfen. Eğer yolunuzun dışında değilse, canım çikolata ve ilek çekiyor..."

"Başka bir şey söyleme. Yolda biraz alırım, balkabağım."

Onun sevdiği o şirin, küçük sevgi homurtusunu çıkardı. "Sen en iyisisin. Seni bekleyeceğim."

"Seni fazla bekletmeyeceğim."

"Mm'kay. Seni seviyorum."

Bu sözleri severdi. O... "Ben de seni seviyorum, Elise."

Telefonu kapattı, geceyi noktaladı ve arabasına giderken ayaklarının altındaki karı ezdi.

Evine, omega'sına, sürüsüne. Uzun bir iş gününden sonra ihtiyaı olan şey buydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

S Tellan bara tekrar girerken çıkış kapısının çarpmasına izin verdi.

Go Pro mu?

Etrafta bu kadar kamera varken kendisini bir dövüşe hazırlanırken hayal edemiyordu.

Televizyonda,

Kameralar, röportajcılar ve diğer tüm saçmalıklarla çok görkemli ve kalabalık görünüyordu. Stellan sadece biraz kış tekmelemek istiyordu. Hoşuna gitmeyen sıklıkta kışına tekme yiyordu, bu sadece daha sıkı antrenman yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Yumruklarını sıktı. O anda ihtiyacı olan şey buydu, kızgınlığını gidermek için iyi bir antrenman seansı. Niles denen karakterin onu bir boka ikna edebileceğini sanmıyordu. Tüm o eğlence şirketleri aynıydı; hepsi gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve sonunda sizi kışınızdan ısıtıyorlardı. A.N.E. o kadar uzun süredir onun peşindeydi ki, onu keşfetme girişimleri artık can sıkıcıydı. ısrarcıydılar ve her maçtan sonra bu kadar çabuk ortadan kaybolmasının ana nedeni de onlardı. Ve şimdi bu yeni adam diğerlerinden daha iyi olduğunu mu düşünüyordu?

A.N.E. iki şeyi önemsiyordu; sporcuları pahasına olsun ya da olmasın reytingleri ve kazanmayı. A.B.O. muhtemelen aynı kalpsiz pisliklerden daha fazlasıydı ve Stellan bunu reddetti.

Barın arkasında ellerini yıkarken başını salladı ve düşüncelerinden sıyrıldı. Çalışması , zaten olmayacak bir şey için endişelenecek zamanı yoktu.

Son bir homurdanmayla ellerini ve bara dönüp arbedeye geri dönmeden önce zihnini temizledi. Görünüşe göre o yokken bar daha da kalabalıklaşmıştı. Diğer barmenden özür diledi, adamın omzuna bir tokat attı ve müşteri kapmaya başladı. İçki üstüne içki doldururken, karıştırma, doldurma ve yüzeysel flört etme alanına düştüğünde düşünceleri sonunda kayboldu. Bahşiş kavanozu doldu ve gecenin sonu yaklaşırken gülümsemesi biraz daha az sahteydi.

Eve dönerken aklının teklifte bulunan alfaya kaymasına izin vermedi. Niles Williams. Stellan elini cebine soktu ve kart stoğunun keskin kenarını sıkıştırdı. Parlak siyah kabartmalı yazı tipinde alfanın adı, numarası ve e-postası yazılıydı.

Onu aramanın ne anlamı olabilirdi ki? Stellan, ne söz verirse versin Niles' onu şirketine katılmaya ikna biliyordu. Stellan'ın isteyeceği son şey bir şirket alfasının ona patronluk taslamasıydı. Eğer alfaların hayatına , lanet olası bir sürü bulmalıydı.

Stellan alaycı bir tavırla kartı ufalayıp önünden geçtiği ilk çöp kutusuna attı ve yaptıkları anlaşma hakkında düşünmeyi reddetti. Bir temsilciye ya da profesyonel olmaya ihtiyacı yoktu. İhtiyacı tek şey hedefine odaklanmak, günden ilerlemektir.

Ya ondan sonra?

Lanet olası bir nedenden ötürü, kafasının içinde çınlayan Elise' sesiydi. Her zaman gelecek hakkında, işlerin beş yıl sonra nasıl görüneceği hakkında endişelenen bir tip olmuştu. Her zaman bir şeyler için çalışırdı, sanki sonunda bir bitiş çizgisi vardı ve ona ilk ulaşan o olmalıydı.

Stellan bitiş çizgisinin sonunda onu neyin beklediğini bilmiyordu ama oraya ulaşmak için acelesi yoktu. Bir günden diğerine geçmek onun için yeterliydi.

Peki ya şimdi? Geç bir akşam yemeğine ve iyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Gerisini sonra düşünebilirdi.

Dairesine yaklaşırken, göğsünde dönüp duran bir duyguyu bir atamıyordu ve pantolonunu çıkarana kadar bunun ne olduğunu anlayamadı.

Suçluluk duygusu. Kartı için kendini suçlu hissetti.

Belki de karttaki cep telefonu numarasını kullanmalı ve adama "Boş ver," diye mesaj atmalıydı. Artık Niles'a ulaşmasının hiçbir yolu yoktu, Niles'ın da ona ulaşmasının hiçbir yolu yoktu.

"Her neyse," diye homurdandı. Alfa telefonunun başında oturup onun aramasını ve kendisine bir cevap vermesini beklemiyordu. Adam muhtemelen evine, yüksek katlı lüks dairesine ya da şirket maaşının ödediği bir şeye gitmiş ve onu bir an bile düşünmemişti.

Bir maaş çeki. Çoğu insan için Stellan bundan ibaretti.

Niles'a söylediklerine rağmen bundan bıkmıştı. *Birisi* için bundan daha fazlası olmak istiyordu. Ama bunu dilemek gerçekleşmesini sağlamayacaktı ve bunun için üzölmeye de gerek yoktu.

Kapısını gereğinden biraz daha sert kapattı ama bu hareket kendi duygularını dışarıda bıraktığını hayal etmesine yardımcı oldu. Duygularının diğer taraftan içeri girmek için çırpındığını duyabiliyordu. Ama Stellan'ın tek istediği sıcak bir duş almaktı. Bar ve içki kokusundan ve iyi bir bahşış için çalıştığı tüm flörtöz alfaların kalıcı kokularından arınmak istiyordu.

Botlarını kapıda çıkarırken yere vurdu ve sonra sendeleyerek odasına gitti. Duş. Yatak. O basit bir adamdı ve o anda tek istediği buydu.

Yatağı çok cazip görünüyordu ama şifonyerin yanında durdu ve ceplerini boşalttı. Aldığı bahşışlerden kalan bir tomar para vardı ve hafta içi iyi bir gece geçirdiği için tanrılara şükretti.

Cüzdan. *Thunk.*

Anahtarlar.

Clank. Telefon.

Güm.

Telefonunda bildirim yoktu ve bir kez daha suçluluk duygusu içeri sızmaya çalıştı.

"Böylesi daha iyi," dedi yüksek sesle. Ama sesi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi çıkıyordu.

Zorla bir kenara iterek banyoya doğru yürüdü, yol boyunca soyundu ve sıcak suyu açtı. Buharın odayı doldurmaya başlaması sadece birkaç dakika sürdü ve bir iniltiyle spreyin altına adım attı.

Bir dövüşten sonra ne kadar gerinir ve çalışırsa çalışsın, iyileşmesi günler sürüyor gibiydi. Ve duşta, kemiklerini sızlatan tüm ağrı ve sızıları fark gibiydi.

Çabucak duş aldı, çünkü en çok beklediği şey ağrısına yardımcı olan buzsıcak kremdi. Sihir gibi işe yarıyordu. Elise'in onu kremle zamanı hâlâ hatırlıyor, kremi omuzlarına masaj yaparak sürerken Elise' yumuşak dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordu.

Neden aklında bu kadar sık o vardı? Bütün bir yıl boyunca onun üzerinde durmadan, neyi kaçırdığını düşünmeden hayatta kalmıştı. Birdenbire aklına gelmeye başlamıştı ve bunu durduramıyordu.

Onunla birlikte büyüdün. Sence bir yıl onu unutmak için yeterli bir süre mi?

Stellan inledi, dudaklarındaki suyu üfledi ve duşu kapattı. Elise bir süredir

Çoğunlukla hayatının önemli bir parçasıydı ve bir yıl önce bir gecede ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu. Ama durum öyle değildi. Onunla birlikte Omega Merkezi'ne gittiğinde bunun mümkün olduğunu biliyordu. Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu.

Dişlerini sıktı. Her zaman içini görmüştü ve saklanamadığı tek kişi oydu. Ama konu ona geldiğinde bu kadar zayıf olmasından nefret ediyordu. Elise de bir omega'ydı ve omega'lar aynı sürüde bir araya gelemezdi.

Stellan ona bu kadar *uzun süre* yakın için bile kendini şanslı sayıyordu. Onu seviyordu. Onu özlemişti. Ama hayat ona bir sürü getirmişti ve Stellan onun yoluna çıkmayı reddetmişti.

Yatağa yığıldı ve yumuşak, yastık kaplı gömülürken inledi, etrafındaki yastıklar ve üzerine düştü.

Stellan yastıklardan birini göğsüne doğru çekti ve kollarını ona doladı. Şimdi tek başına ayakta duruyordu ama bu hiç ayakta durmamaktan daha iyiydi.

En azından, yuvasının rahatlığının içine izin verirken kendine söylediği buydu.

ALTINCI BÖLÜM

"*Tamam, bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Stellan'ın keskin sesi Elise'i sarsıp kendine getirdi. düşüncelerinin.*

Gözlerini kırıştırdı ve tabağından -şimdi sadece ittiği sebze püresinden oluşan bir şaheser- karşısındaki omega'ya baktı.

Stellan onun içini gördüğünde yanaklarına renk geldi. "Bir şey düşünüyordum," diye itiraf etti.

"Anlayabiliyorum," diye . "Çık . Sorun nedir?"

Güneş ışığı saçan gözlerinden damlayan endişe ve kaygı, sert talebini yalanlıyordu.

Derin bir nefes aldı, cesaretini varlığının tam merkezinden çekip çıkardı ve "Benimle Omega Merkezi'ne gitmek ister misin?" dedi.

Stellan sessizdi. Çiğnemeyi bitirdi, kendi tabağı neredeyse boşalmıştı ve yüksek sesle yutkundu. Bakışları masanın üzerinde gezindi ve sonunda uzun bir süre onu inceledi.

Elise oturduğu yerde kıpırdandı. Omega Merkezi'ne gitmek tuhaf bir şey değildi. Bu sadece... hakkında konuşmadıkları bir şeydi. Hem de hiç.

Yetimhanede omegalar hakkındaki fısıltılar kulaklarına kadar ulaşmıştı ve nihayet parfüm kullanmaya başlayıp Stellan'ın bulunduğu omega evine transfer olduğunda da durum daha iyi olmamıştı. Bunun yerine, evin annesinden konuşma duymuştu.

Elise, kendisine bir omega olarak rolü ve bir sürü bulmanın ne kadar önemli olduğu anlatılırken incelediği parlak mavi çizgili duvar kağıdını hâlâ hatırlıyordu. Sonra ona Omega Merkezi gezdirilmiş ve süreç anlatılırken gergin... ama heyecanlıydı.

Yine de dokuz yıl sonra Stellan'la buradaydılar ve aralarında tek bir alfa bile yoktu. "Birkaç alfa koklamak ister misin?" diye sordu hoyratça.

Elise başıyla onayladı. "Yapmamız gereken şey bu. Bir sürü istemiyor musun?"

Stellan omuz silkti ve tekrar tabağına odaklandı. ". Zararı olmazdı sanırım."

Stellan'ın pek de hevesli olmayan arkadaşlığıyla birlikte Elise hayatında ikinci kez Omega Merkezi'ne gelmiş oldu.

İlk kez yıllar önce, Stellan yetimhaneden ayrıldıktan bir yıl sonra, on dört yaşındayken parfüm sürmeye başlamıştı. Hâlâ aynı görünüyordu. Büyük ve korkutucu, en azından dışarıdan.

Ama aynı olmayan şey, Stellan'ı içeride takip ederken sıkıdığı eldi. Bu onun fikri olmasına rağmen gergindi.

Ama neden ? Bir sürü bulmaktan mı?

Bakışları yanındaki omega'kaydı.

Yoksa geride bırakılmak mı? Tıpkı yetimhanedeki gibi.

Resepsiyon görevlisi hoş geldiniz diye seslenirken onlara nazikçe gülümsedi. İsimlerini aldı, bir listeden kontrol etti ve onları koku kartlarını kokladıkları bir ofise götürdü. Stellan birçoğuna burnunu kırıstırarak baktı, kendisinin onunkinden çok daha hızlı büyüüyordu.

Yetkili kadın Direktör Tapp, "Belki de kartları aceleyle getirmemelisiniz," diye öneride bulundu. "Bazen biraz zaman alır-"

"Ne istediğimi biliyorum," diye yanıtladı Stellan basitçe. "Ve şu ana kadar burada değil," diye devam etti, bir sonraki koku kartını kılıfına soktu ve hayır yığınının içine attı.

Elise kadına özür dileyen bir gülümseme sundu ve Stellan'a dirsek attı. "Pozitif düşünce," diye tısladı.

Gözlerini devirdi ve bir sonraki koku kartına geçti.

Burnuna keskin bir duman kokusu geldiğinde, kendisinin de şansının pek yaver gitmediğine karar verdi ve onu yoklar yığınının arasına tıktı.

Stellan'ın hevesizliği ona da bulaşmış olmalıydı, çünkü göğsünde herhangi bir duygu uyandırmayan kokuları koklamaya devam , o-

Durakladı.

Elise

durakladı.

Tatlı, taze bir narenciye duyularına çarptı ve tekrar içine çekti. Parlak. Temiz.

Ve aniden tüm endişeleri, narenciye kokusunun onları yıkamasıyla oldu. Heyecan çiçek açtı.

"Bunu sevdim," diye fısıldadı hayranlıkla ve sorumlu kadına baktı. "bu alfanın sürüsüne ait?"

Kadın, turuncgil adamla eşleşen tüm kartları gösterdi. Toplamda dört tane. Stellan'ın meraklı bakışları altında dört kartı da kokladı.

Ve sürüsünü böyle buldu.

Stellan, o fahişe, sekiz koku kartı buldu ve eve dönüş yolunda onunla acımasızca alay etti. "Stellan sadece bir paket için fazla iyi, hayır, iki paket bulması gerekiyordu!"

Omuz silkti. "Henüz hiçbir şey kesin değil! Sadece bunların diğerlerinden daha az korkunç koktuğunu düşündüm."

Elise alay etti. "Lütfen. Bir Noel ağacı gibi parlıyorsun."

"Hangi ağaç? Geçen yıl astığımız ve yarısı yanmış ışıkların olduğu ağaç mı?"

Güldü, sesi de hissettiği kadar hafifti ve elini adamın koluna vurdu. "Şşşt! Cazibesi vardı. Her yıl televizyonda gördüğümüz gibi bir şey demek istedim."

"Evet, evet. Onlar sadece alfalar."

Stellan'ın sözleri kuruydu ama her şeyi geçiştirme yeteneğinin altında Elise onun umudunu hissedebiliyordu. Ondan pek bir şey saklayamıyordu ve gerçekten hoşuna giden bir alfa kokusu bulmuş olmasının onu gizliden gizliye heyecanlandırıldığını biliyordu.

Stellan çok ama çok seçici bir omega idi. Çivi gibi sert ve bir o kadar da keskin bir kişiliğe sahipti, kendisiyle uyum sağlayacak doğru alfalara ihtiyacı vardı.

Elise onun bir sürü bulmasını, bulmasını umduğundan neredeyse daha fazla umuyordu.

ELİSE ısırdı, soğutulmuş çikolata tabakasını kırdı ve dişlerini altındaki yumuşak, ekşi çileğe batırdı.

"Umduğun kadar iyiler mi?" Niles sordu.

Elise başıyla onayladı, çikolata dilinin üzerinde eriyordu. "Mükemmeller. Teşekkür ederim *Alfa*," diye dalga geçerek başlığın altını çizdi.

"Senin için her şeyi yaparım *canım*," diye karşılık verdi Niles. Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi ve kız son anda yüzünü çevirerek onun dudaklarını yakaladı. Adam onun dudaklarındaki çikolatanın tadını almış olmalıydı, çünkü hemen ikinci öpücük için geri geldi. Ya da ona söylemekten hoşlandığı gibi, kız tek bir öpücük için fazla tatlıydı.

Adam uzaklaşırken, kadın üzerinde tanıdık bir koku yakaladı ve takım elbise ceketinin yakalarını tuttu. "Bu da ne?" diye sordu. Onu kendine doğru çekti ve boynuna yakın bir yerde sığ bir nefes aldı. Tanıdık bir kokuydu ama nedenini bilmiyordu. Bildiği şey, bunun başka bir omega'nın kokusu olduğuydu. Niles'in yüzünde beliren utanç ifadesini izlemek yerine öfkesini çalıştı.

Boynundan yanaklarına renk aktı ve bir elini dağınık buklelerinde gezdirdi. Soğuk hava saçlarını darmadağın etmişti ve bu çok hoşuna . "Bu arada, saçların dağınıkken çok güzel görünüyor."

"Hep böyle söylüyorsun," dedi elini buklelerinin arasında gezdirirken. Yanaklarının kızarması durumu daha da kötüleştirdi ve cazibesini artırdı. "Sana yeni birini bulduğumu ve onunla anlaşmaya çalışacağımı söylemişim, değil mi?"

Başını salladı ve tezgahın üzerindeki kutudan bir tane daha dolu, tatlı çilek kopardı. Bitter ve beyaz çikolata kaplamasının üzerinde yoğunlaşma başlamıştı bile. "Nasıl gidiyor?"

"Şey... Greyson'a onu nasıl incelediğimi biliyorsun?"

Başını geriye atıp dudaklarına götürürken bilmiş bir gülümsemeyle ona baktı. Çikolata kaplı meyveler her zaman çok dağınıktı, yemek için çok daha az narin ve . Çikolata çatladı ve parçalanmaya çalıştı, ama onu dudaklarının arasında yakaladı ve çileğin ucunu ısırarak kopardı.

"Bu bilgiyi onun işyerini ziyaret etmek için kullanmış olabilirim ya da olmayabilirim."

"Ah, tatlım, hayır," dedi bir ağız dolusu lafın arasında. Göğsü ikinci el bir utançla sarsıldı. Niles yeni beklentiler karşısında her zaman çok heyecanlanır ve onlara çok hevesle yaklaşırdı.

Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. ". Onu takip ettiğimi düşündü, bu yüzden beni dışarı çıkardı ve yeterince hızlı açıklamasaydım muhtemelen kıcıma tekmeyi ."

"Ah, Niles," diye mırıldandı. "Bu adamı avlamam mı gerekiyor?"

Bir elini havada sallayarak onun bakışlarından kaçındı. "Lütfen . Bir takipçi yeterli olmalı." Göğsünden bir kıkırdama yükseldi ve bunu saklamaya çalıştı sonunda başaramadı. Bir elinde tuttuğu çileğin yapraklarıyla gülümsemesini örtmek için diğer elini dudaklarına götürdü. "Çok tatlısın," dedi.

"Değilim," diye karşı . "Ben bir alfayım."

"Ve hâlâ sevimli," diye karşı çıktı. "*Benim* tarzımda bir

alfa." "Aynen öyleyim ve bununla gurur duyuyorum."

Niles bir öpücük daha almak için eğildi ve Elise onu diğer omega'nın kokusunun en güçlü olduğu yakasından yakaladı. Hoş olmayan bir koku değildi, aksine biraz tatlıydı ama bu *onun* alfasıydı.

"Kıçına tekme yemediğine sevindim," dedi, dudakları onunkilere tüy kadar yumuşak bir şekilde değerken.

"Kimin kıcı tekmeleniyor?" diye sordu daha derinden gelen bir ses kapıyı tıklatarak. "Bir doktor tanıyorum."

"Jackson!" Sırtarak Niles'a doğru eğildi. "Evine hoş geldin."

Anahtarlarını çingırdayarak kaseye attı ve gülümseyerek onlara doğru ilerledi. "Selam tatlım, ne hoş bir karşılama. Ben duş alacağım, birazdan aşağı inerim, tamam mı?"

Elise başını salladı ve çileğini bitirdi. Çileği yapraklarına yakın bir yerden ısırırken Jackson'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Öpücük vermeden odadan çıkarken gri önlükleri birbirine çarpıyordu. Bu onların normaliydi. Ona antiseptik kokarak gelmekten nefret ediyordu ve bazen yoğun bakım ünitesinde yeterince çılgın bir gece geçirdiyse terliyordu.

"Zor bir gece geçirmiş olmalısınız," dedi Niles, sesi birdenbire çok daha ciddi bir hal almıştı.

"Sorun değil, daha iyi hale getireceğiz." Elise, Jackson'ın omuzlarının duruşundan bitkin olduğunu anlayabiliyordu. O gece yoğun bakım ünitesinde gördüğü dehşeti unutmamasına yardımcı olacak güzel bir kucaklaşmaya ve bir sürü öpücüğe ihtiyacı . Genelde sadece sabahları viziteye çıkardı ama programda bir karışıklık olduğunu hatırlıyordu.

"Sanırım çilek almam iyi oldu. Paylaşmak ister misin?" Elise onunla bir gülümseme paylaştı. "Gerekirse."

Niles beyaz kutuyu kapıldığı gibi mutfaktan çıkıp onu izledi. Kısa koridordan sağa, sonra da merdivenlere . Jackson'ın odasının önünden geçtiler, içerideki duşun sesi koridora kadar geliyordu ve ilerlemeye devam ettiler. Yuva merdivenlerin yukarısında, koridorun en sonunda yer alıyordu. Yuvası tamamen rahattı, yastıklar ve battaniyeler vitray pencerenin altındaki oyuğa sıkıştırılmıştı. Kocaman şiltenin üzerine köşeden köşeye dizdiği peri ışıkları usulca parıldıyordu. Sürüsü gibi, evi gibi kokuyordu.

Jackson nihayet onlara katıldığında yumuşacık minderlerden oluşan bir dağın içinde rahatlamıştı. Elise kollarını ardına kadar açtı, Jackson odayı geçip ona sarıldığında kalbinde bir sızı hissetti. Duştan çıktığı için sıcaktı ve kokusu her zamanki gibi güçlüydü. Taze kahve kokusu onu rahatlatmış, çünkü doktorunda sevdiği bir şey daha vardı.

"Çilek ister misin?" diye sordu nazikçe.

Kıkırdaması boynunu ısıttı, tıpkı oraya kondurduğu öpücük gibi. "Kelimelerle anlatılamayacak kadar sevimlisin.

Evet, lütfen."

Jackson sırtını duvara yaslayıp beklerken Elise kutuyu daha da yaklaştırdı. Parmaklarını bir çileğin yeşil yapraklarına doladı ve parşömen kağıdından kaldırdı. Pürüzsüz çikolatayı soyarken buruştu ve küçük bir gülümsemeyle Jackson'a döndü.

Kız çileği ona uzatırken dudaklarını araladı ve dişleri çikolatanın battı. Filmlerdeki ve kitaplardaki gibi zahmetsiz ve seksi değildi. Bunun yerine, daha da sevimli bir şeydi.

Çikolatanın kırılıp çileğin etinden düşmesi, avuçladığı eliyle yakalamaya çalışması ve tamamen başarısız olması çok tatlıydı. Başını geriye eğip çileği daha fazla parçalanmadan bitirirken bir kıkırdama geçti.

Jackson'ın aşağı meyve suyu damladı, ama o öne eğilip silemeden önce Niles oradaydı, başını yana çekti ve damlayı yakalamak için dilini dudaklarında gezdirdi.

Daha az sevimli.

Niles yumuşak bir sesle, "Evine hoş geldin," dedi.

Jackson başını kaldırıp ona baktı ve aralarındaki sıcaklık canlanınca Elise kendini tutamayıp bakakaldı.

"Teşekkür ," diye yanıtladı Jackson, bakışları arasında gidip gelirken. "Sen çok iyisin Ben."

Elise'in kalbi duygu kabarmasıyla göğsünden fırlamak üzereydi. "Öyle bir şey yok,"

mırıldandı.

Jackson uzandı, bir elini yavaşça boynunun dibine doladı ve onu kendine çekti. "Elise," diye mırıldandı o derin, kadifemsi sesiyle ve Elise üzerinde kalan çikolata gibi eridi.

parmak uçları. Tanıştıklarından beri hep böyle olmuştu.

Kendisini öne doğru yönlendirmesine izin verdi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Dudakları her zaman bile daha yumuşak ve yastık gibiydi ve onu öpmeyi sevmesinin nedeni de buydu. Dudakları kemirmek yudumlamak için mükemmeldi.

Niles boğazını temizledi ve o da bir kıkırdamayı yuttu. Jackson'dan ayrılarak diğer alfasına baktı ve onun yanaklarının pembe olduğunu gördü.

Onu aralarına çektiler ve Elise, Jackson'a sarılan Niles'a sarıldı.

Nefesleri eşitlenirken Elise aklını öpüşmelerden uzaklaştırmaya çalıştı ama bedeninin ve zihninin başka fikirleri vardı.

Ve alfalar fark etti.

"Hmm... Sanırım Elise'in dikkatimize ihtiyacı var."

"Özür dilerim," diye mırıldandı. değildi. Alfaları çok hoştu, çok güzel kokuyorlardı ve öpücükleri çok tatlıydı. *Daha fazlasını* istediği için onu kim suçlayabilirdi ki?

"Özür mü diliyorsun? Ne için, tatlım?" Jackson sordu.

O cevap vermeden önce Niles eğildi ve onunla bir öpücük paylaştı. Dudaklarına mırıldandı ve kollarını kaldırarak parmaklarını Niles'genellikle özenle şekillendirerek yerinde tuttuğu sarı, kabarık saçlarının arasından . Dağınık olmasına bayılıyordu. Niles'ın iş adamı kişiliğini bir kenara bırakıp aşık olduğu aptal, nazik, beceriksiz Niles'a döndüğü zamanları.

Etrafındaki battaniyeler kaydı ve sadece bir elin yüzünü yana yatırması için öpücükten geri çekildi. Jackson'ın sıcak dudakları onunkileri sardı ve onu paylaştıklarında iç çekti.

Parmak uçları köprücük kemiğinin üzerinde gezinirken Jackson'ın ellerindeki nazik çaresizliği hissedebiliyor, bol elbisesinin yakasının altından geçerek gizli etini okşuyordu. Çok nazikti, her hareketi hassas ve dikkatliydi, dokunuşunda acele yoktu. Ondan daha fazlasını istiyordu. Daha az kontrol.

Geri çekilerek ona baktı, gözlerindeki sıcaklığı ve zar zor gizlenen ihtiyacı okudu ve ellerini gömleğinin indirip yukarı çekti. Adamın tüm zengin, güzel kahverengi teni ortaya çıkmıştı ve kadın solgun elini adamın göğüs kaslarında ve karnında gezdirdi.

Nilesı dışarıda bırakmak ama ona döndüğünde Niles gömleğini çıkarmıştı bile. Niles, "Bırak da sana odaklanalım," dedi ama bu bir soru gibi gelmişti.

Sürüsü için omega olmak asla bir *iş* değildi. Bu doğal bir şeydi ve istenmek, ihtiyaç duyulmak, el üstünde tutulmak *iyi* hissettiriyordu.

Biraz fazla el üstünde tutulsa bile.

Elise bir avucunu adamın göğsüne koydu ve onu duvara yasladı, vitray kafasından birkaç santim uzaktaydı. kalçalarına sarıldı, başını yukarı kaldırdı ve ikisinin de sevdiğini bildiği şekilde dudaklarından yudumladı.

Avuçlarını kızın kalçalarına yerleştirdi ve onu kendine doğru çekti ama bir çift sıcak el onunkileri nazikçe itti ve kontrolü ele aldı.

Jackson'ın bacakları arasında geriye yaslandı, onun giyinik ereksiyonunun kıcının kabarıklığına baskı yaptığını hissetti ve onu biraz kızdırmaktan kendini alamayarak yerinde kaydı.

Jackson hırslayarak kalçalarını hareketsiz bıraktı ve Niles'ın bakışlarına karşılık vermekten başka çaresi kalmadı. Bağlandığı tek alfa oydu ve dokunuşunu göğsüne, bir göğsünün üzerine ve ısırık izinin bulunduğu boynuna kaydırduğunda, onu tepeden tırnağa ürperti kapladı. Bağ aracılığıyla onun uyarıldığını hissetmesi gerekiyordu, peki neden konuda bir şey yapmıyordu?

Jackson'ın sıcak, pürüzsüz teni sırtına bastırıyordu ama elbisesi engel oluyordu ve Jackson' şeyini hissetmek istiyordu. de.

Feromonları havada daha da güçleniyordu ve başını geriye doğru eğerek burnunu Jackson'ın boynuna gömdü, böylece onun taze kahve kokusunu daha iyi alabildi.

Niles'in varlığı aynı içgüdüsel ve kokuları birbirine karışarak onu ara sokakta tehdit eden omega kokusunu tamamen silen güçlü bir kokteyl oluşturuyordu. Bu onu neredeyse kıkırdatabilecekti. Kendini böyle bir duruma sokmak Niles'a kalmıştı. Ama eve dönmeyi başarmıştı, her zaman da başaracaktı.

Bir el elbisesinin etek ucunda gezindi ve kadın başını kaldırıp kalçalarını kaldırarak kumaşın kalçalarından beline doğru itilmesini sağladı. Jackson oradan aldı, vücudunu yukarı çekerek onu onlara . Soğuk havaya ve Niles'ın ateşli bakışlarına maruz kaldığında sıcak avuç içleri tenini ürpertti.

Jackson'ın bakışlarının da aynı sıcak olacağını, bal gibi uyarılmışlık damlayacağını biliyordu ve onlarla böyle birlikte olmayı neden sevdiğini hatırladı.

Elbisesinin kumaşı odanın içinde bir yerlere savrulmuştu. Şimdilik tek dokunan Niles'tı, parmakları teninin üzerinde nazikçe dans ediyor, her şeyden çok alay ediyordu.

Jackson arkasına geçti, şişkinliği kıcına daha sert baskı yapıyordu ve okşamaktan ve külotunu ıslatan ıslaklığa sarmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ama bekledi. Jackson göğüslerini başparmaklarını göğüs uçlarının sert tepelerinde gezdirdiğinde nefesi kesildi. Jackson' göğsüne doğru geriye mi düşeceğini yoksa daha sert dokunuşlar isteyerek ellerine doğru ileriye doğru mu bastıracağını bilemiyordu ama eğer-

Dokunuşu uzaklaştı ve ancak o zaman farkında olmadan kendini onun dokunuşuna , o baskının daha fazlasını kovaladığını fark etti, ama o yakalayamadan dokunuşunu geri aldı. Belki de onun çekildiğini düşünmüştü.

Ellerini kalçalarının kabarıklığına doğru kaydırıp ve parmak uçları dolgun etine girerek tutuşunu sıkılaştırdı. Ama asla iz bırakacak kadar sert değildi.

Niles bacaklarının arasına diz çöktü ve o da başını yukarı kaldırdı. Jackson yapmazsa... yapmazsa, o zaman Niles yapabiliirdi. Niles başını eğerek onu yarı yolda karşıladı, dudakları yumuşak bir okşayışla onunkilere değdi. Dudaklarını ayırdı, daha fazlasını ima etti ve adam tam istediği gibi onu yaladı, nefessiz kalana kadar öpüştüler, ısırıldılar ve emdiler. Sonra aşağı indi, boynunun ve göğsünün her yerine daha nazik, zar zor dokunuşlar paylaştı.

Arkasından Jackson saçlarını bir yana taradı ve geriye doğru çekip bacaklarının arasına yerleştirmeden önce boynunu . Niles bacaklarını ayırdı, ayak bileklerini Jackson'ın bacaklarının üzerine bağladı, böylece Jackson bacaklarını daha geniş açtığında Nilesinkiler de onlarla birlikte gitti.

Kucağına doğru eğildi ve Niles sonunda onun istediği yere götürdü.

Jackson'ın parmakları göğüslerine geri döndü, meme uçlarıyla en nazik şekilde alay etti. İhtiyaç derisinin altında fokurduyordu ve *daha fazlasını* istiyordu ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, ona *yeterli* olmadığını hissettirmeden olmazdı.

Niles kızın kalçalarının hassas etini mırıldandı ve nefesi kesildi, muhtaç bir inilti boğazında düğümlendi çünkü dışarı çıkmasına izin veremiyordu.

Adam arkasında bir ısırık bile bırakmadan çok hızlı bir şekilde yoluna devam etti ve kadın ellerini kaldırıp yeterince dağınık olmayan buklelerinin geçirdi.

Onun kendisini parçalara ayırmasını, arzuyla çaresiz bırakmasını istiyordu. Elise dağınık, kirli ve muhtaç olsun istiyordu.

Bunun yerine, Niles onu nazik bir orgazma doğru sürükledi ve Jackson'ın parmakları asla tam olarak sertleşmedi.

Yeterliydi ama onu oraya götürmek için yeterliydi. Niles'in saçlarını okşayarak yerine oturttu ve daha sonra aletlerini çalıştırmalarını izlemek özel bir işkenceydi. Elise arasında olmak, onlarla kaplanmak *ve bir* olmak istiyordu ama kenardan izliyordu çünkü daha önce hiç bu kadar lezzetli ve pis bir şey yapmamışlardı ve *bunu* soracak kişi de o olmayacaktı.

Alfaları bunun için fazla uygun görünüyordu ve onların omega'sı olarak o da uygun olmak istiyordu.

Temizlenip kendi odalarına gittiler Elise portakal, kahve ve kendi tatlı kokusunu taşıyan bir yastığa sarılıp uykuya daldı.

Arzusu rüyalarında da devam etti ve uyandığında aldığı soğuk duş da ona yardımcı olmadı.

Hepsi.

Bu yüzden spor salonuna gitti, çünkü muhtaç duygularını çalıştıracaksa, bu spor salonu olmalıydı.

Yumruklarıyla ve kum torbasıyla.

Eve başka bir nedenle terlemiş olarak döndüğünde Greyson ve Arturo mutfaktaydı. Art göz kırparak, "Dün gece eğlendiğinizi duydum," dedi.

Elise usulca gülümsedi. "Öyle yaptık."

"Eve geldiğimde neredeyse size katılacaktım. Ama cömert bir alfa olduğum için biraz yalnız zaman ayırmaya karar verdim."

"Ben kendi adıma teşekkür ," dedi Jackson, ofisinden bir kupa doldurmak için içeri girerken. "Evet, evet. Git soğuk bir duş al," diye homurdandı Art.

Jackson, Art'ı yolundan çekerek, "Gerek yok," diye takıldı. "Günün nasıl geçti?" Greyson diğerlerini görmezden gelerek sordu.

Elise başını kaldırıp Greyson'a baktı ve sırıttı, ama bu biraz zorlama gelmişti. Kızarmış yanaklarının geçtiğini umarak yüzünü tekrar sildi.

"Bu iyi. Spor salonunda iyi bir antrenman yaptım."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldandı, sesi onu altına çekecek kadar derindi. Adamın bakışlarının muhtemelen hâlâ pembe olan yanaklarından spor sütyenine ve hayal gücüne çok az şey bırakan şortuna doğru kayışını izledi. Bir an için adamın gözlerinde bir ateş parladı ve kadın yanına gidip kucağına oturmak ve ateşi körüklemek istedi.

Ama boğazını temizleyince sakinleşti. "Öğle yemeğine sadece yirmi dakika kaldı."

Greyson her gün öğle yemeği için eve geliyor ve bunun para tasarrufu yapmak için olduğunu iddia ediyordu. bir kısmı Greyson'ın sadece evlerine göz kulak olmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Ya da belki de sadece onu görmek istiyordu. Bu çok hoştu ve göğsünde biraz daha sert çarpmasına neden oluyordu.

İş gömleği kollarının üstünden göğsüne doğru müstehcen bir şekilde uzanıyordu. Greyson iri bir adamdı. Onu kolayca omzuna atabilir ve hızlı bir sevişme için yatak odasına götürebilirdi.

Greyson ise daha çok gül yaprakları gibi bir adamdı, ya da o öyle öğrenmişti. Dev bir oyuncak ayıydı, sarılmaya önem verirdi. Şipşak muhtemelen onun kelime dağarcığında yoktu.

Ki bu kötü bir şey değildi.

Ama odanın öbür ucuna yürüdüğünü ve kalçalarını onun kucağına uzattığını kesinlikle hayal edebiliyordu ve-

Niles boğazını temizledi, ona doğru bilmiş bir bakış gönderdi ve gülümsedi. "Tamam o zaman, ben terimi yıkayacağım. Art, bu gece evde olacak mısın?"

Sırıtişı soldu ve başını salladı. "Hayır, bu gece stüdyoda başka bir dersim var."

Odanın içinde yürüdü ve adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Tamam, iyi eğlenceler. Vazoları fırlatma," diye alay etti.

"*Bir kerelik bir şeydi,*" diye haykırdı kadın uzaklaşırken.

Koridora girdiğinde kıkırdadı. Bu onların şakasıydı, keşke daha çok yapsalar diye düşündü. Arturo'yla kil atmayı öğrendiği ilk seferde Arturo hüsrana uğramış ve ona kili yapışana kadar fırlattığı hüsrana duvarını göstermişti.

Art, "Bazen insanı çıkarır," demişti.

Kendini banyoya kapatıp bir kez daha soğuk duşu açtığı anda ve söz verdiği gibi terini yıkadığında gülümsemesi soldu.

Döndüğünde oturma odası boştu ve Niles ile Jackson'ın ayrı odalarda telefonla konuştuklarını duyabiliyordu.

Elise buzdolabından bir su aldı ve üst kattaki hobi odasına çıktı. Kapıyı kapattı, oyun konsollarının ışıltısı, bilgisayara doğru ilerleyebilmesi için odayı yeterince aydınlatıyordu. Masasının ışığını yaktı, masasının ve klavyesinin üzerinde yumuşak beyaz bir parıltı saçan bir LED kitap yığını. Boşluk bir dokunuşla monitörü etkinleşti ve rahat oyun koltuğuna otururken ana ekrana tıkladı.

Yaptığı ilk şey, en sevdiği oyun arkadaşının çevrimiçi olup olmadığını görmek için discord sunucusunu kontrol etmek oldu.

Adının yanında küçük yeşil bir düğme yandı ve gülümsedi.

fighter_lover: Hey! Bugün vaktin var mı? **lyrically_inclined69:**

Her zaman. Bugün ne yapacaksın? **fighter_lover:** Ne kadar vaktin var?

lyrically_inclined69: Turne bir süre daha başlamayacak ve provaları erken bitirdik. Omega'mın bana ihtiyacı olana kadar burada olacağım.

Elise iç çekti. Tesadüfen arkadaş olduğu bu beta, aylar önce çok oyunculu bir oyundaki bir görevde ona yardım ettiğinden beri en yakın arkadaşı olmuştu.

Peki ya sen? Yine odanda , değil mi? Onun görmeyeceğini bildiği halde yanakları kızardı.

fighter_lover: Ben buna saklanmak demezdim.

Gözlerimi kısarak . İhtiyacın olursa konuşmak için buradayım. Sürümü ve omega'bulduğumdan beri birkaç şey öğrendim.

fighter_lover: Teşekkür ederim ve not aldım.

lyrically_inclined69: Bu gece ne yapıyorsun?

Elise suyunu yudumladı ve kulaklığını , oyun yüklenirken sarı saçlarının üstündeki kedi kulaklarını ayarladı. Kendini bir fantezi dünyasında kaybetmek onu cinsel hayal kırıklığından , değil mi?

YEDİNCİ BÖLÜM

S Tellan gerçekçi biriydi. Ringe çıkan *en iyi* dövüşçü olduğuna dair büyüklük kuruntuları yoktu. Kaybetmek her zaman bir olasılıktı. Rakibiniz hakkında her şeyi bilmek imkânsızdı, özellikle de yeraltı ringlerinde.

herhangi bir yerden sadece ağızdan ağıza.

Ama Stellan kendini tanıyordu ve kaybetmek pek sık yaptığı bir şey değildi. Sevdiğinden daha fazla, elbette, ama sık sık değil.

Bu yüzden şu anda kışının tekmelenmesi onu gerçekten .

Yorgunluğunun hissedebiliyordu, uykusuz geceler sonunda onu en kötü zamanda . Ayaklarını ve ellerini kurşun ağırlıklar gibi hissediyordu ve çarpık burnunun ucundan düşen her ter damlası ondan daha da fazla enerji çekiyordu. Ama henüz yatmamıştı ve yatmayacaktı da. Hasır uykusu vücudunun düşündüğünden daha az rahattı.

Stellan'la hemen hemen aynı boyda, etine dolgun, bronz tenli bir adam olan rakibi ayaklarının üzerinde zıplayarak enerjisini yüksek tutuyor ve Stellan'ın bir sonraki hamlesini tahmin etmesini engellemeye çalışıyordu.

Stellan, adam sol yumruğunu savurmadan hemen önce bakışlarının gerilmesini izledi. Bütün gece o yumrukla ilerlemişti ve Stellan kaçmıştı. Adam maçın başından beri sol tarafını tercih ediyordu, bu yüzden Stellan hemen ardından sağ yumruğun beklemiyordu ve yumruk yanağına geldi. Bir yük treni gibi ona çarptı ve ayağını kaybederek geri sendeledi. Parlayan ışıklar, kameralar ve kendini yakalayabileceği süslü ipler olmadan toprağa çarptı ve çarpmanın etkisiyle bir toz bulutu yükseldi. Tüm vücudu sarsıldı ama ilk içgüdüğü yana yuvarlanıp ellerini ve ayaklarını altına almak oldu.

Kalabalık çılgına döndü ve bunun iyi bir nedeni vardı. Stellan'ın yerde bulması pek sık rastlanan bir durum değildi ve başının dönmesini atlatmaya çalıştı.

Bu geceki olayı neydi?

Evet, geceleri beynini kapatmakta zorlanıyordu ve aklını belli bir alfadan uzak tutmak için yaptığı ekstra eğitim ona hiçbir fayda . Son birkaç gündür kendini aşırı derecede yormuştu.

Kahretsin. Öngörü ve tüm bunlar.

Kalabalığın sesi daha da yükseldi ve Stellan çok geç olana kadar bunun nedenini anlayamadı. Bir ayak yan tarafına dizlerini ve ellerini kıracak kadar sert bir tekme attı. Diyaframındaki oksijen keskin ve acıtıcı bir güçle dışarı atıldı ve muhtemelen oksijenden daha fazla toz çekerek nefes nefese kaldı.

Kurallar onu bu saldırıdan korumadı ve rakibi pes etmedi. Stellan'ın

karnının etrafında kıvrılıp önemli kısımları korumaktan başka çaresi yoktu.

Stellan acıyla nefes almaya çalıştı ama odaklanabildiği tek şey etrafındaki gürleyen kalabalık ve her tekmenin nasıl daha çok canını yaktığıydı.

Bir sonraki nefesinde parlak, güçlü bir koku yakaladı. Çok yakındı ve gözlerini kırıştırtarak açtığında her şey yavaşlamış gibiydi. Tanıdık bir yüz ona baktı, bir şeyler haykırırken ağzı açıktı, sarı saçları her zamanki mükemmel tamamen dağılmıştı.

"Stellan!" Niles bağırdı. Her şey bir anda, bir dalganın geri çekilmesi gibi aklına geldi. taze sıkılmış portakal suyu kokusu önündeki alfadan geliyordu. "Stellan!"

Stellan sanki alfayı ilk kez net bir şekilde görüyormuş gibi onun parlak mavi bakışlarıyla karşılaştı. "kalk!" diye öyle bir bağırdı ki Stellan'ın kulakları acıdı.

Rakibi bir başka sert tekme daha savurmak için ayağını geri çekti ama kez uçarak gelen tekmeyle Stellan yakaladı. Fazla kaldıracı , bu yüzden adamın ayağını da kendisiyle birlikte çekerek sırt üstü yuvarlandı. Bu adamın dengesini bozdu ve Stellan onun sertçe yere hissetti. Kurlsız olmak bir lanet olabilirdi... ama aynı zamanda bir lütuf da olabilirdi.

Stellan, rakibinin hareketle birlikte yuvarlanmaktan ya da bileğinin kırılmasından başka seçeneği kalmayana kadar bileğini bükte. Yüzüstü yere düştüğünde, Stellan üzerine atladı ve umutsuz bir hareketle ön kolunu boğazına doladı. Bu adrenalın patlaması onun sonuncusu , yüzden maçı çabucak bitirmek istiyordu.

Adamın hava akışını kesti ve derisini çekiştirip tırmalayan ellerini görmezden geldi. Çabaları zayıflayana kadar asırlar geçmiş gibi geldi ve sonunda hareketsiz kaldığında Stellan onu serbest bıraktı. Adam yere yığıldı, baygındı.

Stellan eğilip nabzını tuttu ve parmak uçlarındaki gümbürtüden memnun kaldığında başını sallayıp sendeleyerek ayağa kalktı.

Yan tarafına delici bir acı saplandı ve bir elini nazikçe yan tarafına bastırdı, bunun altında kesinlikle saklı olan çürük kaburgaya bir faydası olmayacaktı. Bu bir süre ağrıyacaktı.

Neredeyse Stellan kendini bildi bileli bu maçları sunan spiker, yanına yapışmamış olan elini tutmak için ayağa kalktı. Elini havaya kaldırarak onu galip ilan etti.

Stellan'ın bakışları otomatik toprak zeminden kalktı ve Niles'ı buldu. Okyanus mavisi gözlerindeki dalgalanmalarda endişe parıldıyordu ama o bunu görmezden geldi.

Bağırın kalabalığı, büyük olasılıkla sağlam bir teklifle ceplerini doldurmuş olan coşkuluları ve kaybeden öfkeli olanları görmezden geldi. Her şeyin arka plana düşmesine izin verdi ve parasını alıp ayrılana kadar saniyeleri saydı.

Spikerin onunla işi bittiğinde Stellan onun elini sıktı. "Her zaman iyi mücadele . Gelecek hafta için sabırsızlanıyorum."

"Elbette," dedi Stellan, ama bu boş bir sözdü. Aptal değildi ve kaburgalarının ağrısına , iyileşmek için bir dövüşü kaçırması gerekecekti.

Stellan sarışın alfanın bakışlarından kaçındı ringden uzaklaşıp soğuk havaya rakibinin saran kalabalığın onu gizlemesine izin verdi.

Nic yine onu bekliyordu ve endişesini üzerinden atması, parasını ve toplaması ve anahtarlarını kapması sadece bir anını aldı.

" , iyiyim. İyi geceler, Nic."

Nic ona seslendi ama Stellan betanın endişesini görmezden geldi. Stellan arabasının direksiyonuna geçtiğinde tısladı ve elini yanından kaldırdı.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı. Cehennem gibi acıyordu ve biraz bakım gerektirecekti.

Sıcak bir duş alıp cildindeki tozu temizlemek için sabırsızlanırken, anahtarını kontağa soktu ve çevirdi.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı farları yandığında. Orada, otoparkta, sadece cipinin sarı ışıklarıyla aydınlanan yalnız bir figür duruyordu. Dağınık sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor ve aptal bir filmde fırlamış gibi parlıyordu.

Stellan bir an için arabayı parktan çıkarıp motorunu hızlandırmayı, alfadan kolay yoldan kaçmayı ya da onu tamamen ezmeyi düşündü. Ama Stellan ne zamandan beri kolay yolu ki?

Camını açarak soğuk havanın içeri girmesine izin verdi ve kolunu arabanın kenarından sarkıttı.

Niles, Stellan'ın yoldan çekilir çekilmez gaz vermesini bekliyormuş gibi kaputun etrafında dikkatle döndü.

Aklından geçmedi sanma, Alfa.

Ama o kaldı.

Alfa yaklaşırken arabasına taze narenciye kokuları yayıldı ve Stellan aldığı derin nefese engel olamadı.

"İyi misin?"

Niles ilk kez o neşeli gülümsemeyi kaçırmış gibiydi. Bakışları hâlâ endişe doluydu ve sanki sadece bir bakıştan sağlığını anlayabilecekmiş gibi arabanın içine bakmak için bir adım öne çıktı. Yaklaştıkça kokusu daha da güçleniyordu ve Stellan içine çektiği nefesi gizlemeye çalıştı.

"Kıçımın tekmelenmesine alışkınım. Mesleki tehlike." "Senden

hiç haber alamadım," dedi Niles.

Stellan saklayamadan yüzünü buruşturdu. "Evet, ve?" diye sordu, kayıtsızlık maskesi takarak.

Niles soğuk mavi bakışlarıyla onu hizaladı. Orada dikildikçe portakalların kokusuna bir katman daha , tanıdık bir şeydi bu ama denese de tanımlayamazdı. "Zamanına değdiğimi kanıtlamam için bana üç saat ver."

Stellan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve alay etmekten kendini alamadı. "Üç saat mi? Bu büyük bir başarı."

Niles'in dudakları kıpırdadı ama başka bir kart çıkararak yarım gülümsemeyi savuşturdu. "Seni temizleyelim, sonra da sana A.B.O. Entertainment'ın nasıl bir şirket olduğunu göstereceğim. Söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Kartı alan Stellan, birkaç gece önce kartı çöpe atmadan önce ezberlediği blok yazı tipine baktı. Tekrar başını kaldırdığında Niles gitmişti ve rahat bir nefes aldı; sözlerinin anlamını nihayet yolcu kapısının açılmasıyla aynı anda kavrayınca bu rahatlama çabucak kayboldu.

Tasarımcı kotu ve takım elbise ceketini giydiği belli olan Niles, külüstür cipinin içine girdi.

"Uhm... Ne?" Stellan açıkça sordu.

"Beni duydun. Seni sargılayacağız ve sonra sana neyle ilgili olduğumuzu göstereceğim."

Stellan bir ona baktı, keskin çenesini ve temiz yan profilini inceledi. Ama boynu çok ağrıyordu ve sonunda tekrar öne doğru döndü.

"İnatçı lanet alfalar," mırıldandı ve cipi vitese .

Adamın farları karanlık yolu aydınlatana kadar ikisi de konuşmadı. "Gideceğin yere beni götürmek zorunda bırakman gerçekten çok hoş," diye homurdandı.

Niles, "benim sürmeme izin verecekmişsin gibi," dedi.

Lanet alfa... haklıydı.

"Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, üç saatten *çok* daha uzun süre dayanabilirim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Niles gözlerini direksiyonun arkasındaki omega dışında *yerde* tutmaya çalıştı. Ama endişesi keskindi ve nedense onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Profesyonel nezaket belki de. Stellan umarım alaylarına yeni bir sporcu olarak katılacaktı ve onu yaralı ve paramparça bir halde olmazdı.

Yüzünü buruşturdu ve camdan dışarı bakmaya başladı, geçen ışıkların Stellan'ın yerde kıvrılmış bir halde kendini rakibinin acımasız tekmelerinden korumaya çalıştığı anısını sileceğini umuyordu. Yumrukları kucağında kenetlendi ve bu duyguyu zihninden uzaklaştırmak için kendini zorladı. Parmaklarını açarak uyluklarının üzerinde yumuşattı ve yavaşça derin bir nefes alırken dizlerini kavradı.

İşe . Tek alabildiği koku, çikolatalı kurabiyelerin tatlıhamurumsu kokusuydu.

Niles, Stellan'ın yolcu camındaki çarpık yansımasına baktı. Tabii ki çikolatalı kurabiye gibi kokuyordu. Niles neredeyse kıkırdayacaktı. Bu sert, sert, yumruklarıyla konuşan omega masum bir tatlı gibi kokuyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Stellan'ın derin sesi cipteki garip sessizliği böldü.

Niles bakışlarını çevirirken kaybolmasına izin verdi. Stellan ona bakmıyordu bile, onun yerine dikkatini yola ve onları... Niles buranın evi olduğunu düşündü.

"Sadece kendi düşüncelerim," diye cevap verdi.

Stellan cevap vermek yerine homurdandı ve Niles dudaklarını kıvrırmakla tehdit eden bir başka sırtışı gizlemek zorunda kaldı. Omega'ya gülmüyordu ama şimdi elinde olmadan onun kokusunu kişiliğiyle karşılaştırıyordu. Bu omega, bir omega'nın olmaması gereken her şeye sahipti. Güçlü, gürültücü, kaba ve yaralıydı ve istediğini zorla elde etmekten korkmuyordu. Ama de yumuşak kokuyordu.

"Peki nereye gidiyoruz?" Stellan sordu.

Sessizliğin yalan söylemesine izin verecek biri değildi, değil mi?

"Bu sürprizi mahveder. İstersen sen sonra ben kullanabilirim." "Hiç şansın yok. Bu benim arabam, ben ."

Niles iki elini de masum bir hareketle kaldırdı. "Sorun değil. Sadece bana güvenmeniz gerekecek."

Sürücü koltuğundan bir alay sesi geldi ve Stellan kaldırıma çıkıp bir dizi apartman dikene kadar sessizlik içinde kaldılar. Emniyet kemerini çözerken donmuş gibiydi. Niles'tan apartmanlara baktı ve yavaşça araçtan indi. Stellan arabanın etrafında dolaşp kapısının yanında dururken Niles koltuğunda kaldı. Kapıyı açıp geri çekilirken gözleri doldu. Soğuk acımasız bir içeri girdi ve ellerini hemen dondurdu. "Sen

İçeri geliyor musun, Külkedisi?" diye sordu, ancak bu dudaklarından dökülmesini istediği son sözcüklermiş gibi görünüyordu.

Niles ona, "Burada bekleyeceğim ama etme," dedi.

Stellan kaşlarını kaldırdı ve paltosunun ceplerinde soğuktan saklanmış ellerine baktı.

"Bir omega'nın evi kutsaldır ve ben sizin alanınızı kirletmek istemiyorum. Bir süredir dövüşüyorsun, bu yüzden yaralarının üzerinde gezinmek istemiyorum. Ciddi bir şey olsaydı, bana siktirip söyledin. Burada iyi olacağım. Seni seve seve yardım ederim ama sadece senin isteğin üzerine."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşamadan önce gerilmiş gibiydi. Bu çok küçük bir ayarlamaydı ama Niles uzanıp başparmağını gözünün köşesine götürme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı.

"Hayır, yardıma ihtiyacım yok. Ama en azından arabada kalorifer açıkken otur," diye homurdandı Stellan. Daha yakına eğildi ve Niles'in gözleri komik bir büyüdü çünkü neredeyse aynı boydaydılar ve eğer doğru şekilde kayarsa dudakları-

Anahtarlar kucağına düştüğünde şingirdadı. Yanakları soğuktan daha fazla kızaran Niles, omega'nın bakışlarından kaçındı.

" çıkacağım." Niles'a ne kadar yaklaştığını yeni fark etmiş gibi kaldırımından uzaklaştı.

"Kimse insani yardım derneğini aramasın diye en sevdiğim şarkıyı da açayım mı?" Niles kendini tutamadı ama takıldı.

Stellan gözlerini devirdi ve arkasını dönüp dairesine doğru yürürken cevap vermekten kaçındı. Ama Niles onun dudaklarının hafifçe kıpırdadığını fark edemedi. Kapıyı kapattı ve soğuğu dışarıda bıraktı.

Ve bekledim. İkinci kattaki ışığın Stellan'ın evinin pencerelerini aydınlatmasını izledi. Stellan'ın silik, bulanık gölgesi pencerelerden geçerken Niles onun soyunduğunu, maçlarda gördüğü karın kaslarını ve her zaman şortla gizlendiği için sadece hayal güçlü ortaya çıkardığını hayal edebiliyordu.

Yanaklarına sıcaklık hücum etti ve kucağına baktı. Başka bir omega hakkında *bir şeyler* hayal ederek ne yapıyordu? Elise'i, diğerlerinden biriyle randevu gecesi şüphesiz ilerlerken duyduğu memnuniyeti ve heyecanı hissedebiliyordu. *Bu* onun omega'sıydı.

Onu seviyordu. Aralarındaki bağ içinde güçlü bir şekilde akıyordu ve kendine onun tatlılığını hatırlatmak için bu bağı çekti. Yumuşaklığını. Onu... onu Elise yapan her şeyi. Onun Elise'i.

Stellan'la ilgili iş ilişkisi dışındaki tüm düşüncelerini kafasından ve telefonuna dokunarak hayata döndürdü.

Sanki dikkatini çekmeyi gibi , düşüncelerini böldü ve dikkatini, kokusu hâlâ aracın dolaşan omega'dan uzaklaştırdı. Tanıdık bir gelen bir mesaj ekranı aydınlattı.

"Neredesin lan sen? Kışımın modasına göre geç kaldım."

"orada olacağım. Tanışmanı istediğim biri var. Uslu dur, lütfen."

İhtiyacı olan son şey, müvekkilinin Stellan üzerinde yanlış bir izlenim bırakmasıydı.

"Oh, getirdiğin yeni adam mı?"

Niles dürüst olup olmamayı düşünürken dişlerini dudağının üzerinde gezdirdi. Ama bir A.B.O. temsilcisi olarak temsilci ve müşteri arasındaki dürüstlük onun gurur duyduğu bir şeydi ve şimdi kendi kurallarını çiğneyecek değildi.

"Öyle. Dikkatlidir, onu ."

Neredeyse anında üç nokta belirdi ve müşterisinin martini kadehi tutan bir selfie'si ortaya çıktı. *"En iyi davranışımıla."*

Niles elini yüzünden aşağı kaydırıldı. Tam bir baş belası.

Telefonu tekrar çaldı ve ekranı kaydırarak aynı kişiden başka bir mesaja ulaştı, bu sefer başka bir adam müşterisinin elinden martini bardağını alıyordu. *"O emin ellerde."*

Dudaklarının arasından rahat bir nefes geçti. Güzeldi. Sürüsü oradaydı, bu yüzden Daniel en iyi şekilde davranacaktı. Küçük nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Bu onu güldürdü. Daniel en iyi müşterilerinden biriydi ve kesinlikle en sevdiği idi. Bu geceki parti onu ve yeni zaferini onurlandırmak içindi. Gerçi Niles onlar gelene kadar Stellan'ın sürprizini bozmayacaktı.

Niles göz ucuyla dikkatini çeken bir hareketle telefonundan başını kaldırdı. Ve durakladı.

Stellan kot pantolon ve başka birinin üzerinde sade bir kazak giymişti. Ama üzerinde geniş omuzlarını çerçeveleyip, kaslı kollarını sarıyor ve ince beline doğru daralıyordu. Giydiği botlar neredeyse hiç giyilmemiş görünüyordu ve Niles cipin kaputunun etrafında dönerken gözlerini kaçırmakta zorlandı. Ama baktı çünkü o çiftleşmiş bir alfaydı, kahretsin.

Şunu kafana sok. Senin derdin ne lan?

Stellan kapıyı açıp cipin içine girerken, "Biraz uzun sürdüğü için özür dilerim," diye özür diledi. "Ama sanırım ben kendimi meşgul tutmuşumdur."

"Evet," diye cevap verdi, hâlâ sessizce kendini azarlıyordu.

Stellan elini başının üstünde şüpheli bakış attı. "Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama ne kadar süslü görüldüğünüzü düşününce sizi takip etmem gerektiğini anladım."

"Süslü, ha?" Niles sordu.

Omega'nın dudaklarından şüpheli bir şekilde "Kapa çeneni," anlamına gelen bir homurtu döküldü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ve cipi vitese taktı.

Niles adresi saydı ve Stellan'ın kaşlarının çatılmasını izledi. "O bölgeye pek gitmem." "Ben sana rehberlik ederim."

"İyi," diye mırıldandı Stellan. "Çok iyi."

Niles onun sesindeki korkuya neredeyse kıkırdıyacaktı. "Merak etme, eğlenceli olacak."

DOKUZUNCU BÖLÜM

S Tellan, Niles'in onları şehrin içinden ve daha güzel yerlerinden geçirirken verdiği talimatları dinledi. Sonunda yüksek katlı bir otelin önüne geldiler. Stellan'ın daha önce adım atmadığı kadar güzel bir yer. Buraya sığmayacağını biliyordu ve kendini sıktı.

dudaklarını ısırdı. Valeleri atlayıp kapalı otoparka girdiğinde beklentileri azaldı.

Asansörün içi altın kaplıydı, ne kadar sahte olursa olsun parlaktı ve aynalar ekşi ifadeyi ona geri yansıtıyordu.

"Rahatsız anlayabiliyorum ama tanışmanızı istediğim insanlar burayı seçmedi. Sadece herkesin katılabileceği kadar büyük olan tek yer burasıydı."

"Herkes mi? Ne yaptın, bütün bir futbol takımını mı davet ettin?"

Elinde olmadan homurdanarak cevap verdi ve Niles'in kıkırdamasını duymazdan geldi. Niles onun süslü bir tip olmadığını söyleyemez miydi? Onu etkilemek istiyorsa, daha az gösterişli bir yere götürmeliydi...

Asansörler açıldı ve otelin beyaz mermer, altın kıvrımlar ve kadifemsi kırmızı mobilyalardan oluşan lobisi ortaya çıktı. Yaşlı insanların ve iş adamlarının yanından geçerken, bakışları üzerinde toplamaya devam etti. Eğri burnu, çatık kaşları ya da kaşının üzerindeki bandaj ve rakibinin ona indirdiği son darbeden dolayı hafifçe şişmiş yanağı olabilirdi. Bunlardan herhangi biri, Niles onları lobiden geçirip çift kanatlı geniş bir kapıya götürürken aldığı meraklı bakışları .

Onu etkilenmemiş olarak kabul edin. Bu düzen tıpkı diğer eğlence sektörleri gibiydi ve ona paranın ve parlak şeylerin bu şirket için önemli olduğunu ... tıpkı düşündüğü gibi.

Bir tanesi açık bırakılmıştı ve içeriden şamatalı kahkahalar, tokuşturulan kadehler ve kısık sesle yapılan sohbetler dökülüyordu.

Niles'ı bileğinden yakaladı ve kapının hemen dışında durdurdu. Alfa donup kaldı ve ona döndü ve Stellan... boğuldu. Ne diyeceğini bilmiyordu ama bir oda dolusu yüzleşmeye hazır olduğunu sanmıyordu.

"Merak etme," dedi Niles. "Lobideki züppeler korkutucu değiller. Bu adamlar ayakları yere basan insanlar."

Stellan bakışlarını mermer zeminden Niles'in parlak mavi gözlerine çevirdi. Alfa onun ne düşündüğünü nereden biliyordu? Ve neden onun sözlerine bu kadar kolay güveniyordu?

Derin bir nefes aldı ve Niles bu kadar yakındayken tek kokladığı taze portakallardı ve bileğini bırakarak bir adım öne çıktı. "Evet, *sen* de öyle diyorsun. Bu saçmalığa alışkınsın. Tek bildiğim, bu insanların-"

Niles'in nazik elini omzuna koymasıyla içeri adımını atarken sözleri duraksadı. Niles'in

Kapıya en yakın insanlar konuşmalarına devam etmeden önce ona bir bakış attılar ama yüzlerini tanıdı. Gerçi normalde ter ve bir tarlada koşuşturuyorlardı.

"-Siktiğimin Coyote'leri," diye bitirdi huşu içinde.

Niles arkasından kıkırdadı ve Stella onu en sevdiği futbol takımının partisine getiren alfayla yüzleşmek için döndü. Alfa onun en sevdiği futbol takımının onlar olduğunu biliyor muydu, yoksa bu sadece bir tesadüf müydü?

"Şimdi dikkatini çektiğime sevindim," diye alay etti Niles. "Hadi gidip en sevdiğim oyuncuyu bulalım."

Ama buna gerek yoktu. Niles, belki de Stellan'ın hatırı için, onları sağdaki duvara götürdü ve bir yüz denizi gibi görünen şeye baktı. Arkalarından gelen bir ses onları durdurdu.

"Niles! Buraya gelmenin zamanı gelmişti!"

Stellan döndü ve duvara yaklaştı. Ve bu iyi bir şeydi, çünkü bir karaltı onu geçti ve neredeyse Nilesin göğsüne çarpıyordu. Ancak bir el uzandı ve karaltıyı ona çarpmadan hemen durdurdu.

"sanmıyorum," dedi uzun boylu bir alfaya ait sıcak bir ses.

Koyu renk saçlı bir omega olan bulanıklık, asarak alfaya baktı. "Sadece Niles," diye mızızlandı. "Niles bir alfa," diye karşılık verdi ve omegayı kendine yaklaştırdı.

Stellan gözlerini kırıştırdı. Omega... örnek aldığı biriydi ve gerçekte çok farklıydı. Ekranda, takımının kazandığı birçok arkasındaki itici güçtü.

"İşte . Ben de seni arıyordum. Onu hizada mı tutuyorsun?" Niles sordu ve elini uzattı.

Daniel Wallace öne doğru uzandı ve alfasının dikkatli bakışları altında Niles'in elini hızla sıktı. Daha sonra elini uzattı ve Niles'in parmaklarını sıkıca kavradı.

"Zor bir mücadele oldu. Ama idare ediyoruz." "Geri nerede?" Niles sırtarak sordu.

"Onlar... bir yerdeler. Muhtemelen bunu ," diye cevap verdi ve bir kolunu onun beline doladı. Daniel gözlerini devirdi.

"Sanırım gideceğimden korkuyorlar. Niyetim gerçekten bu olsaydı, beni asla yakalayamayacağımı biliyorsun Jess."

Stellan, bazılarının ülkenin bu tarafındaki en yetenekli futbolcu olduğunu iddia edebileceği bir adamın önünde durduğu için hâlâ şok içinde, değiş tokuşu izledi. Ufak tefekti ama bu ve hızlı ayakları iri oyuncularını atlatmasına yardımcı oluyordu.

"Sanki kaçıp bizi terk edecekmişsin gibi," diye alay etti alfası Jess.

Daniel gözlerini devirdi ama bakışları Stellan'ın üzerine düşmeden önce sinsî bir sırıtış dudaklarını büktü. Bir adım öne çıkarak kendini alfası ile Stellan'ın arasına soktu. "Peki bu kim?"

Niles gülümseyerek baktı. "Bu Stellan, sana bahsettiğim kişi."

Stellan gözlerinin yuvalarından izin vermemeye çalıştı. Niles onunla ilgili konuşmalar yapıyordu.

Daniel Wallace ile?

"Boksör, değil mi? Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Daniel. "A.B.O.'ya katılacağını duydum?"

"Ah... belki." Daniel'la ortada buluşup el sıkıştı ve Niles'a kararsızca baktı. "Eh, kesinlikle emin ellerdesin. Niles en iyisidir," dedi Daniel kendinden emin bir şekilde.

Stellan neredeyse boğuluyordu. Hatırladığı kadarıyla, Daniel'in yetenekleri sadece bir izci tarafından fark edilir edilmez, ülkenin dört bir yanından teklifler almıştı. Daniel memnun etmesi kolay bir omega değildi.

Stellan Niles'a bakarken bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama alfa haklıydı. Daniel Wallace'ı kolunun altına almış olması Stellan'ı şaşırtmıştı. İyi anlamda. Onun kadar yetenekli, ajanları olan biri

kendisini temsil etmesi için yalvaran A.B.O. Entertainment'tan Niles'i mı seçmişti?

Lanet olsun. Bu aslında... umut vericiydi.

"Bana söylediği bu," diye cevap verdi.

"Bir şey ister misiniz? Bar açık," dedi Daniel ve çoğunlukla açık olan piste doğru bir el salladı.

Niles elini havada salladı. "Hayır, teşekkürler."

Stellan başını salladı. "Ah... Ben sürüyorum." Bu kadar çok yabancıнын yanında kendi üzerindeki kontrolünü en ufak bir şekilde bile kaybetmek . Özellikle de alfaların. Yan tarafındaki ağrıyı biraz azaltabileceğini bilse de, bunu riske atmak istemiyordu.

"İyi, iyi. Ruh hali öldürücüler," diye alay etti Daniel.

"Eee? Başka sporcularla tanışmak ister misin?" diye sordu Niles.

Stellan ona göz kırptı. "Elbette..."

Stellan' Niles'a başlangıçta verdiği üç saat, her zaman örnek aldığı bir avuç sporcuyla tanışılırken yok olup gitmişti. Ve sosyal sayacı son demlerini yaşıyor rağmen zamanlayıcının bittiğini fark etmedi bile.

Kaburgaları ve başı ağrıyordu ama ne kadar rahatsız olursa olsun gecenin bitmesini istemiyordu. Televizyonda gördüğü sporcularla tanışmak ne kadar gerçeküstü olsa da omuzlarındaki gerginlik henüz azalmamıştı. Tüm o mermer, altın ve kırmızı kadife derisini kaşındırıyordu. Etraf o kadar bereketliydi ki bir şeye dokunmaya korkuyordu. Tanrı, varlığına herhangi bir kalıntı bırakmasını yasaklamıştı. Sanki daha değersizmiş gibi.

Niles omuzlarının sertliğini fark edince onu başka bir yere yönlendirmekte gecikmedi ama sonunda insan, bakacak farklı mermer ve altın tonları .

Daniel' bakışları onu ağırdı ve alfasının dokunuşuna yaslanırken belindeki kadınsı bileğe dokundu. "Çizburger istiyorum."

Jess' kaşları çatıldı, gözlerini devirdi ve kısa bir süre küçük partilerine katılan diğer alfalardan birine baktı. "Hamburger mi?"

Diğer alfa Michael, "Biraz hamburger yiyebilirim," diye cevap verdi.

"Peki ya siz çocuklar?" Daniel sordu, bakışları beklenti içinde Stellan'ın üzerindeydi.

Niles, Stellan dudaklarını ayıramadan, "Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi. Onun yerine başını salladı.

Partiden ayrıldıklarında kendini daha az paranoyak hissetti. Belki daha az insan vardı, ama belki de bunun nedeni bakışların anında Daniel'a çevrilmesiydi. Çakırkeyif olsa bile mermer zeminde adımlarında sanki fethedilecek başka bir alanmış gibi güç ve amaçla yürüyordu.

Kendine güven, ukalalık değil. Stellan'a ringe çıkarkenki halini hatırlattı.

Serin hava sırtının üst kısmındaki gerginliği biraz azalttı ama eve gidene kadar rahatlayamayacağını biliyordu.

"Orada görüşürüz," diye seslendi Daniel alfaları onu . Uzun boylu dişi alfanın koluna sıkıca sarılmıştı ve yürürken başını Jess'in omzuna yasladı.

Bu... tatlıydı ve göğsünün sebepsiz yere gerilmesine neden oldu. "Acı çekiyor musun?" Niles telaşla sordu.

Stellan'ın şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Niles göğsünü işaret etti. "Göğsünü ovuşturuyorsun."

Stellan durakladı, avucunun topuğu sol göğüs kafesine battı. Hemen bıraktı ve elini cebine soktu. "Hayır, acı çekmiyorum."

sessizdi, adımları beton alanda yaptıkları her hareketi duyuruyordu. Oteldeki parti hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu ve ilk gelenler arasındaydılar.

Git.

Cipinin kapısını açarken midesi guruldadı ve yanakları kızardı. Niles'in bunu duymamış olmasını umuyordu.

Emniyet kemerlerini taktıklarında her şey sessizdi. Stellan aracı çalıştırdı ve geri vitese takıp onları garajdan çıkarırken araç canlandı.

"Şu ana ne düşünüyorsun?" Niles sordu.

GPS onu gece geç saatlerde boş yollara yönlendirdi ve bir şekilde... samimi hissettirdi. Yolda başka kimse yoktu, sadece sokak lambaları ışıltılarını arabanın içine yayıyor ve sessiz radyo onlara eşlik ediyordu.

Belki de çok samimi, çok özel görüldüğü için Stellan dürüstçe cevap verebildi. "Daniel'ı bu şekilde koluna takmış beni kızdırıyor."

Niles kıkırdadı, derinden gelen ses tıpkı motorunun yumuşak mırıltısı gibi gürliyordu. Bu sesin bu kadar yumuşak olmasından da nefret ediyordu.

"Size söyledim, A.B.O.'nun omegalarımıza sunacağı çok şey var."

"Tahmin edebileceğinizden eminim, ama ben hiçbir şeyle ilgilenmiyorum..." Stellan ellerini havada . "Bu. Az önce bıraktıklarımız. Süslü partiler, kameralar, meraklı muhabirler. Radarın altında kalmayı seviyorum."

"Daniel da başlarda öyleydi. Ta ki her şeyin üstesinden nasıl geleceğini anlayana kadar."

"Ama ben öyle biri değilim," diye karşı çıktı. Sert tonunu yumuşatmak için ofladı. "Daniel sosyal bir yağı gibi görünüyor, bense tam tersiyim. Halkı memnun etmek için sahte bir yüz takınmak ve küçük bir kukla gibi dans etmek *istemiyorum*. Ben oyum."

"Ben de bunun için buradayım. Temsilciniz olarak, sizin adınıza tüm basınla ben ilgileniyorum. Röportajlarınızı seçiyorum. Hepsi sizin isteğiniz üzerine. Daniel bu gece partide olmak istediği için vardı, takım elbiseli adam ona bunu söylediği değil."

Stellan inlemek istedi. Niles'in her reddediş için bir çürütücüsü vardı ve bu sinir bozucuydu.

Ama tek nedeni, endişelerinin birer birer olmasıydı. Yakında temsilciyi reddetmek için gerçek bir nedeni kalmayacaktı. Peki o zaman nerede ? A.B.O.'nun merhametine mi kalacaktı?

"Size baskı yapmak ya da sizi istemiyorum. Sadece birkaç gün bunu düşün. Bu gecenin geri kalanının tadını ."

Evet, son birkaç yıldır örnek aldığı bir omega ile öylesine hamburger yiyordu. Önemli bir şey değil.

Birkaç dakika sonra restoran ve onları . Bu daha çok onun hızıydı. Tabelanın yarısı yanmıştı, bazı harfler eksikti. Mekâna karakter katıyordu ve restoranın parlak kareli iç kısmının da aynı derecede eğlenceli olacağını biliyordu. Yemekler de dekorun iğrençliği kadar lezzetliydi.

Arabayı park ederken, "Buraya yıllardır gelirim," dedi. " de buraya birkaç kez geldim. Yağla ilgili bir şey beni çok etkiliyor."

"Evet, dostum, kesinlikle!" Stellan kapıya doğru ilerlerken aynı fikirdeydi. Daniel ve iki alfası bekliyordu.

"Partinin geri kalanı nereye gitti?" Niles sordu. Daniel bir alfa ve bir beta kaybetmişti. "Ayrı ayrı yola çıktılar ama eve dönmeye karar verdiler."

"Onu hizada tutmak için yeterli olacağız," diye söz verdi Michael. Daniel alfasına baş aşağı bakmak için başını arkaya yasladı ve alfanın soğukkanlı ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. Daniel'ın dudaklarına baş aşağı bir öpücük kondurmak için eğildi. Daniel'ın bir sürüsü olduğu biliniyordu ama Stellan her an elinde bir kamerayla çalışanlar arasından fırlayacak bir paparazzi bekleyerek etrafına bakınmaktan kendini alamadı.

dakika, arkadaşlar arasında paylaşılan tatlı öpücüğü böldü.

Daniel kıkırdayarak, "Ben *o kadar* ünlü değilim," dedi.

Stellan yanaklarının ısındığını hissetti ve başını yana çevirerek diğer omega'nın bakışlarından kaçındı. Ne yazık ki Niles'in eğlenen gülümsemesiyle yüz yüze geldi.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Alfa sadece daha geniş ve grubun dolaşıp kapıyı açmadan önce gözlerini devirdi. Tepede asılı duran zil çaldı.

"buyurun."

Jess bir adım öne çıkmadan önce homurdandı. Ama restoranın yağlı güzelliği onları selamlamak için dışarı ,

Daniel alfasını geri çekti ve Niles'ı öne doğru yönlendirdi.

Daniel kapının yanındaki yerine geçmesi için ona işaret edene kadar hiçbir şey düşünmedi.

Daniel ancak o zaman alfalarının içeri girmesine izin verdi.

Stellan başını salladı ve Niles'ı tezgâha kadar takip etti. Üstlerinde, akla gelebilecek her türlü hamburger ve patates kızartmasının bulunduğu geniş bir menü onlara doğru ışınlanıyordu.

"Burası cennet," diye mırıldandı Stellan, ama menüye bakmasına bile gerek kalmamıştı.

"Ne istediğinizi biliyor musunuz?" Niles sordu.

Stellan başını salladı. "Ben her zaman 19 numarayı alırım."

Alfa'nın bakışları alay etmeden önce seçimi inceledi. "Senin bir atlet olduğunu söyleyebilirim."

"Ne? Protein maçtan sonra iyi gelir."

"Tüm bu karbonhidratlar proteini iptal etmiyor mu?"

Stellan elini sallayarak onun mantığını reddetti. "Şşş. Eleştiri kabul etmiyorum."

Öne çıkıp kasiyere hitap etmeden önce dudakları kıpırdadı. "Ben 7 numara kola ve B harfi patates kızartması alacağım, o da..." Stellan'a baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Oh." İşareti takip etti. "Ben 19 numara alayım, yanında normal patates kızartması ve su."

Niles ödemeyi yaptı ama Stellan alfayı cüzdanına kadar dövmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Sonra kızarmış yemek ve yağ kokusu dükkândaki havayı yoğunlaştırırken bekleme oyununa geçildi.

Sipariş numaralarının yazılı olduğu masaya , "Kendi paramı kendim ödeyecektim," dedi.

Niles, "Seni ben davet ettim, parasını da ben ödeyeceğim," diye karşı çıktı. "Sana yağ çalışıyorum. İşe yarıyor mu?" Sırtışı... Tamam, iyiydi. Seksiydi. Stellan kör değildi.

Ama o da kolay değildi. "Henüz bilmiyorum," dedi.

Niles ön kollarının üzerinde masaya eğilmeden önce inledi. "Bana karşı dürüst ol. İmza atma konusunda seni bu kadar geren ne?"

Stellan yutkundu. Ona söylemek aptallık olurdu. Aptalca. Bu A.B.O. Entertainment'a ihtiyacı olan tüm kozu verirdi. İsteklerini hemen yerine getirecek ve sonra da onu mahvedeceklerdi. Peki o zaman neden kelimeler boğazında düğümleniyor ve dudaklarından dökülmekle tehdit ?

Niles ve onun güzel mavi gözleri miydi? Kararsızlık okyanusunda bir can yeleği gibi mavi derinliklerinden yansıyan dürüstlük mü?

Dudaklarını ayırdı.

"Biz... bir şeyi mi bölüyoruz?" Daniel sordu.

Büyü bozulunca Stellan başını yana çevirip omega'ya baktı ve ona sarılma dürtüsüne direndi. Daniel az önce Stellan'ı tüm sırlarını açıklamaktan kurtardığını bilmiyordu.

Kabine doğru ilerledi ve oturmalarını işaret ederek rahatladığını gizledi.

Jess onun yanındaki yeri kabul etmek için bir adım öne çıktı ama beş ince parmak koluna dolandı ve onu geri çekti. Daniel kendini kabine kaydırды ve ardından alfalarını yanına çekti.

Stellan buz gibi suyundan bir yudum alarak sırtışını gizledi. sahipleniciydi, değil mi?

Dışarıdaki yoğunlaşma parmaklarını üşütmüştü ve bir yanı, başını kaldırdığında Niles'in bakışlarında da aynı üşümeyi bulacağından korkuyordu. Riske girerek bakışlarını neredeyse yapış yapış olan masadan kaldırıp alfanın bakışlarıyla buluştu. Daniel'ı sürüsüyle birlikte incelerken bulduğu tek şey yumuşak bir mizahtı.

Düşküdü. Niles omega'ya düşküdü.

O anda göğsünde vahşi, kontrol edilemez, gereksiz bir his belirdi. Bunun ne olduğunu anladı ama aynı zamanda ondan nefret etti -kıskançlık. Ya da sahiplenme. Daniel'ın kendisini bir omega ile alfasının arasına sokmasına neden olan türden bir şeydi , Stellan şimdi Niles'in Daniel'a o sevgiyle baktığını hissediyordu.

Başını iki yana salladı. Bu bir iş ilişkisinden başka bir şey değildi ve *öyle olmasa* bile, Stellan kim oluyordu da göğsünde bir yılan gibi sürünen bu yeşil kıskançlığa sahip oluyordu?

Elinden , Daniel son zaferinden bahsederken konuşmaya geri döndü. Stellan tüm dikkatini omega'ya çevirdi, Daniel Freaking Wallace'ın yanında oturduğunu ve Stellan'ın televizyonda sık sık izlediği sahadan olayları anlattığını hatırlayınca bir kez daha büyüldü.

O daha ne olduğunu anlamadan emirler okunmaya başladı ve alfalar toplanma görevini .

"Şu ana nasıl hissediyorsun?" Daniel ona doğru eğilerek sordu. Stellan

başını çevirdi. "Şey hakkında...?"

"A.B.O. İmzalamayı düşünüyor "

Stellan yüzünü buruşturdu. Gece keyifli miydi? Evet. Ama her zaman böyle geceler mi istiyordu? Hayır.

Daniel onun yüzündeki hoşnutsuzluğu okumuş olmalıydı. "Biliyor musun, Niles da beni aynı şekilde buldu. Üniversitede sadece keyif için oynuyordum. Gelecek için bir sonraki maçta eğlenmekten başka gerçek bir planım yoktu. Beni yanlış anlama, her zaman keşfedilmeyi umdum ama buna güvenemezdim. Sanırım futbolun ilk aşkım olduğunu söyleyebilirsiniz ama tek aşkım değildi. Yedek bir planım vardı ve bu beni çok iyi bir yere getirecekti, bu yüzden profesyonel olma fikriyle evli değildim. Niles'in beni ikna etmek için elinden geleni yapması gerekiyordu."

Stellan diğerlerinin her an dönmesini bekleyerek etrafına bakındı. "Hiç pişmanlık duyuyor musun? Yani, basın falan eskimiyor mu?"

Daniel sırtıttı. "Eskiden öyleydi. Ama sonra iltifat edilmekten hoşlandığımı fark ettim. Ben iyi bir oyuncuyum ve bunu biliyorum. Bir grup meraklı basına bununla övünmek eğlencenin bir parçası. Ama gerekli değil. söylüyorum, Niles arkanı kollayacaktır. Diğer eğlence şirketlerine bakarsanız, Niles'in yarısı kadar bile özenli bir temsilci sunamayacaklarını göreceksiniz."

Bir elini kısa saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Kendimi gibi hissediyorum."

"Satmıyorsun. Yükseliyorsun," diye karşılık verdi Daniel, bakışları yukarı kaymadan önce. "Sonunda alfalar geri döndü. Hamburgerimi istiyorum."

"Bu da ne böyle?" Daniel yemek dağıtıldıktan sonra sordu.

Stellan başını kaldırdığında tüm masanın onun sepetine baktığını gördü. "Ne? Bu mu? Bu 19 numara."

"Evet... ama nedir bu?" Daniel sordu.

Üstündeki mükemmel, parlak altın çöreği çıkarınca ortaya bir yığın makarna ve peynir, birkaç dilim çıtır domuz pastırması ve çeyrek kilo yağlı et çıktı. "Cennet."

Onlar bakarken, üstteki çöreği yerine koydu, çok dikkatli olmayan bir şekilde kaldırdı ve dağınık bir ısırk aldı. Çoğu düştü mü? Evet. Dört peynirin iyiliği yapış yapış ve mükemmel miydi, pastırma ekstra çıtır mıydı?

ve burger mükemmel terbiyeli mi? Ayrıca evet.

"Bir sefere ne alacağımı biliyorum," dedi Daniel. "Burgerlerimizi çocuk menüsü gibi gösteriyorsun."

Alay etti. "Her neyse. Şu canavara bak."

Daniel küçük bir geyik yavrusu gibi yemiyordu. Kendi burgeri yarım kilo et ve ızgara sebzelerden oluşuyordu. Ve alfalara ait hamburgerler de tavşan yemeği değildi.

Onlar parşömen kağıdının hışırtısı ve inilti komik bir şekilde masanın üzerinde bir ileri bir geri sürüklendi. Gecenin bu geç saatinde restoran neredeyse boştu ve yeni arkadaşlarla yemek paylaşmanın samimi bir yanı vardı. Ya da tanıdıklarla.

Niles'in bakışlarıyla buluşmaya devam etti, ama gözleri sanki bakarken yakalanmaktan korkuyormuş gibi kaçıyordu. de değildi. Niles neden hemen yanına oturmak zorundaydı? Ve neden bu masalar daha büyük değildi? Sürekli ona çarpıyor ve yanlışlıkla ayaklarını Niles'in kollarına vuruyordu.

Adamla ayak oyunu yapmayacağına yemin etti. Lanet olsun.

Daniel sohbeti ilerletti ve Stellan röportajlar sırasında kendisinden sık sık bahsedilen sosyal kelebeği görmeye başladı. Dikkatleri üzerine çeken duruşu vardı ve bundan zevk alıyordu.

"Övünmeyi severim," demişti.

Stellan da bu ilgiye alılsak mıydı? Sonunda yetenekleriyle övünmek hoşuna gidecek miydi? Şu anki hayatı kazanmak, para toplamak, eve gitmek ve kendi yaralarını tedavi etmekten ibaretti, Sonra bir bira içiyor, mutfakta bir atıştırıyor ve yatağına . Elise'in onu beklediği, kötü olanları sarmasına yardım ettiği ve ona arkadaşlık ettiği günlerden biraz farklıydı.

Biri ayağına vurdu ve bu kez hafif baskıdaki amacı hissetti ve bakışlarını kaldırdı.

Niles'in mavi gözleri endişeliydi. "İyi misin?" diye mırıldandı.

Stellan gözlerini kırptırdı, başını salladı ve hamburgerini ısırdı, Elise ve maçlarıyla düşüncelerini zihninden uzaklaştırdı.

İmzalasaydı nasıl farklı olurdu?

Daniel konumundan memnun görünüyordu. Başarılı bir sporcu, bir omega imzalı ve A.B.O. ve Niles.

Stellan imzalarsa, bunu da bulacak mıydı? O zaten çok iyi bir dövüşçüydü. Diğer her şey yerli yerine oturacak mıydı? Bu onun şansı mıydı?

"Sürü hayatı nasıl?" diye sordu Daniel. Ve bu üç kelime Stellan'ı konuşmaya geri getirdi.

Dondu kaldı, bakışları kırmızı sepet ve parşömen kâğıdı içindeki erişte, peynir ve patates kızartması kalıntılarına . Bir pakette değildi, bu yüzden Daniel'in tek kişi...

"Harika bir şey. Beni hizada tutuyor, nasıl olduğunu bilirsin," diye Niles.

"Emin ol öyle," dedi Daniel gülümseyerek. "de bu işi oldukça iyi yapıyorum."

Konuşmaları odak noktasından kayboldu. Ringde yeniden olmak gibiydi, başını suyun altına sokmak gibiydi, her şey bulanıklaşıyor ve bozuluyordu.

Niles'in bir sürüsü vardı. Bir omega.

Stellan neden bu kadar şaşırdığını bilmiyordu. Ama şaşırmıştı ve canının bu kadar yanması onu rahatsız etmişti. İlk vurulduğunda acının parlak ve her şeyi biraz bulanıklaştırması gibi.

"Peki ya sen, Stellan?" Daniel sordu. "Sende hiç alfa kokusu almıyorum." Başını

iki yana salladı. "Çünkü bende hiç yok." *Ve istemiyorum da.*

Söylememiş olsa da yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü Daniel başını salladı. "Senin

Doğru zaman geldiğinde paket sizi bulacaktır."

Stellan hep böyle duymuştu ama buna inanmamıştı. Onu şimdiye kadar bulmaları gerekmez miydi? Ya da daha önce, acı çekmeden ve hayatı kendi bildiği yaşamaya karar vermeden önce? Hayatının aşkını bulmanın yolu bir klasördeki bazı kokuları beğenmek değildi.

Ona kalırsa, hayatının aşkını çoktan bulmuştu. Ama bazen ruh eşleri hayat arkadaşı olmuyordu ve o bunu zor yoldan öğrenmişti

Sevgi dolu bir sürüyü hak eden biri varsa o da Elise'di.

ONUNCU BÖLÜM

W

Niles beyaz kâğıt peçetenin üzerindeki yağı silerken o akşam yüzüncü kez soluna bakma isteğine karşı koydu. Daniel çantasından söz edince bu istek daha da güçlendi.

Stellan'ın alfaların hayranı olmadığı bir sır değildi ve Niles sürülerin de bundan geri kalmadığından emindi. Sabahın o sıvı gözlerinin ardına hapsolmuş aklından neler geçiyordu?

Daniel Niles'a sürüsünü sorduğunda önce sessizleşmişti. Ama şimdi sanki soru hiç sorulmamış gibi normale dönmüş gibiydi. Ama o kısa gariplik nöbeti çok şey anlatıyordu.

Niles *ne* söylediğinden emin değildi.

Ve şimdi her şey normale dönmüş görünüyordu. Stellan'ın Daniel'a hâlâ hayran olduğu belliydi ve Niles kendi sırtını sıvazladı. Daniel elindeki en iyi kozdu. Gerçi Stellan'ın ne kadar büyük bir hayranı olduğunu bilmiyordu ama Stellan'ı eğlence bir başka omega ile tanıştırmaktan zarar gelmeyeceğini düşündü.

Bunun Stellan'a A.B.O.'nun neler sunabileceğini göstermesini umuyordu. Niles'ın büyük bir temsilci olarak neler sunabileceğini.

Ama Daniel ve ekibine veda ettikten ve Stellan'la birlikte arabaya bindikten sonra, dili ağzının çatısına yapıştı, içeri sızan gerginlikle yapıştı.

Cildi , kelimeler dilinin ucuna kadar geldi ama endişeyle yutuldu. Elleri, ön kolunun dayandığı kapı kolunun etrafında sıkılıp gevşedi ve omegaya bakma dürtüsüne direndi.

"Peki nasıl hissediyorsun?" diye sordu sonunda.

Zorlama değil, sadece nazik bir sorgulama. Stellan'ın imzalamayı, ekiplerine katılmayı gerçekten istediğini umuyordu.

Stellan içini çekti, yüzünü ve sokak lambaları loş bir dalga gibi arabadan taşıp uzaklaşırken sürücü koltuğunda kaydı.

Niles, Stellan'ı o toprak ringlerden, çıplak yumruklardan ve adil olmayan kurallardan uzaklaştırmak istiyordu. "Dürüst olmak gerekirse kendimi... çelişkili hissediyorum. Bu konuda biraz daha düşünmem gerek."

Niles iç çekti. Bu beklenen bir şeydi. "Bu büyük bir karar. Bu gece benimle geldiğin için teşekkürler. Umarım eğlenmişsinizdir."

Neydi bu, ilk randevu mu? Niles gözlerini devirmek istedi. Sanki hiç potansiyel bir müşteriyi dışarı çıkarmamış gibiydi.

Tuhaf sinir nöbetini yutkunarak eğitimini çağırdı ve boş sesle boğazını temizledi.

ve arabası görüldü. "A.B.O.'nun senin gibi yetenekli birine çok şey var ve senin gibi birini temsil etmek benim için bir onurdur. Acele etmeyin ve herhangi bir sorunuz olursa, size çekinmeyin. Eğer daha rahat edecekseniz, bir mesaj kadar basit bir şey de yeterli olacaktır."

Stellan başını salladı, bu Niles'in konuşmasının duyulduğunun tek göstergesiydi. Maçın yapıldığı park alanındaki çakılların üzerinde çarpışıp sarsıldılar. Stellan'ın bir darbe alıp yere düşmesini izlemek, içinde bulundukları andan yıllar uzakta gibiydi. Sahanın ortası zifiri karanlıktı ve gelen yumuşak mavi ışıktan başka hiçbir şey keskin çenesini, hafif çarpık burnunu ve dolgun dudaklarını aydınlatmıyordu.

Niles tekrar yutkundu. "Bu gece size etrafı gezdirmeme izin verdiğiniz için teşekkürler."

Bir kez daha başını salladı. "Beni Daniel Wallace'la tanıştırdığın için teşekkürler."

"Hayranı olduğunu söyleyebilirim," dedi Niles, dudaklarında rahat ve içten bir gülümseme belirerek.

Stellan ona baktı ve o anki göz teması aradaki kolay samimiyeti bozdu. Niles'in sırtışı kayboldu ve boğazını temizledi, bir şeyi kaçırmış, bir şeyi yarım bırakmış hissederek kapı koluna . "Eve sağ salim dön," dedi ve arabadan soğuk gece havasına doğru kayd. Omega'nın çikolatalı kurabiye kokusunu içine çekti ve hayal kırıklığı kemirdi.

"Sen de," dedi Stellan, derin sesi boş alana yayılıyordu.

Niles kendi aracının güvenliğine kavuşana kadar, Stellan'ınki düzleştirilmiş çimlerin üzerinde sekerken farları tarlayı aydınlatana kadar... Stellan'la birlikte cipe bindiğinden beri boynunu sıkı gerginliği fark etmedi.

Bir yıl önce Elise'le ilk tanıştığında hissettiği gerginliğin aynısıydı bu. Ona ilk kur yapmaya başladığında. Birdenbire ortaya çıkan ve dudaklarının tadına bakmasını isteyen o nazik ihtiyaç. Gecenin sonunda onu terk etmek, yapmak istediği son şey olmuştu.

Aynı duyguların hepsi, taze ve yeni, göğsünde çırpındı. Ve bir suçluluk dalgası tarafından bastırıldılar.

Elise onun omega'sıydı. Eşiydi. Onu *seviyordu*.

Peki o zaman neden böyle hissediyordu?

Sanki sadece düşünerek onu çağırıyormuş gibi telefonu çaldı. Arkasına yaslanarak cebinden çıkardı ve onun adını okudu. Derin bir nefes aldı ve mesajı kaydırarak açtı.

"*Ne zaman evde olacaksın? Kibritimi kaybettim ve yatak soğuk :(*"

Dudakları seğirdi ve kaburgalarının arasındaki boşluğu şefkat ve saf hayranlık doldurdu. Bir cevap yazdı, arabayı vitese ve arabayı eve sürmeden önce tarlada bir u-ie yaptı.

"*Yola çıkıyorum.*"

SARHOŞ ŞEKER RUMU pastası odanın içinde dönerek çikolatalı kurabiyelerden kalan son kalıntıları da sildi. Çoğu, kapıdan adımını atar atmaz aceleyle girdiği duşta temizlenmişti.

Omega'sına boş bir sayfa olarak gelmeyi severdi, kokusunu etrafına sarması için hazır. Ve de, ona gününü anlatırken yanağını koluna sürüyordu. Hastanedeki gününden önce Jackson'a kahvaltı, Greyson'la garip bir öğle yemeği, Art'la çömlek, sonra bilgisayarda birkaç oyun ve maçı onun için mahveden pislikler hakkında dert yandı.

Ama şimdi sessizliğe gömülmüştü ve odayı dolduran tek şey onların rahat nefesleriydi.

En azından başını eğip ona bakana kadar. "İyi misin? Kendinde değil gibiydin."

Daha önce bulut dokuzdu, ama şimdi hepiniz sessizsiniz."

Niles iç çekti. Bağlar iletişim kurmalarına yardımcı olmakta iyiydi ve Elise'in sabrına her gün şükreliyordu. Ama bütün yolculuk göğsünde dolaşıp duran çelişkili duyguları kelimelere dökmeye hazır olup bilmiyordu.

"Yeni adamın tanıtımı iyi gitmedi mi?" diye bastırdı.

Niles içini çekti ve da yanına çekerek yuvarlandı. Elise mırıldandı ve onun yanına kıvrıldı, başı omzuna yaslandı.

"Belki de biraz fazla iyi gidiyordu? Şimdi o kadar emin değilim."

"Ne oldu?" diye sordu, minik tırnağıyla göğsüne daireler çizerek. O kadar küçüktü ki. Adam onun parmaklarını kendi parmaklarıyla daire içine aldı ve başparmağını işaret parmağının tırnağının üzerinde gezdirdi.

Sıkı bir şey kalbinin etrafını sarmıştı. Neydi bu? Stellan' hikâyelerini boğazına hapsediyor ve dışarı çıkmalarına izin vermiyordu.

Stellan'la ne olduğunun bir önemi var mıydı?

Niles uzun öyle olmayacağını tahmin ediyordu. Ya onunla anlaşıacaktı ya da anlaşmayacaktı. Peki bunun dışında bir şey?

Niles kucığındaki omega'ya baktı. Bir omega'sı vardı, hayatının aşkı. Başka her şey onun hayal gücüydü. Farklı bir yaşam için bir dilek.

"Hiçbir şey olmadı, gerçekten. Sadece henüz satılıp satılmadığından emin değilim."

Elise kaşlarını çattı. "Senin ne kadar harika olduğunu görmemesi için deli olması lazım." "Teşekkürler balkabağım," dedi gülümseyerek.

Elini adamın göğsüne vurdu. "Oh dur."

Ama elini çoktan kızın sırtından kışına doğru kaydırmış, cömert kabarıklığı avuçlamıştı bile. "Ama neden?"

Elise kıkırdadı, nefesi ılık ve yumuşaktı. "Çünkü ben öyle dedim, Tanrım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

T Kahve fincanının ucuz vinil bara çarpması, Stellan'ın düşüncelerinde ve zihninde kopan duygu fırtınasına kıyasla sessizdi.

Niles'in bir sürüsü vardı. Bir omega.

Bu onu şaşırtmamalıydı ve dürüst olmak gerekirse, Stellan'ın bir gece uyuduktan sonra bile hâlâ bunu düşünüyor olması onu kızdırmıştı.

Neden bunu her düşündüğünde göğsü sıkışıyordu?

Homurdanarak son kahvesini de içti yüzünü buruşturarak spor çantasını hazırladı. Maçtan dolayı hâlâ ağrıyordu ama her şeyini esnetmek bütün gün evde oturmaktan daha iyi hissettirecekti.

Sırf bu yüzden hafta sonları çalışmıyordu. İşe yara bere gidemezdi. Hareket etmek acı verdiğinde barmenlik çok daha can sıkıcıydı.

Görünüşe göre spor çantalarını kaldırmak da o kadar kolay değildi. Kıyafetler, havlular, eldivenler ve bandajlarla dolu çantayı kaldırırken vücudu itiraz etti ve bir gümbürtü ve sinirli bir iniltiyle yere bıraktı.

Bugün spor salonu yok. Bu da sürekli kaçtığı sorunlardan ve kararlardan kaçınanlamına geliyordu.

Tekrar inledi ve bir şişe su ile iki ağrı kesici hap aldı.

Ağrı yutarken *kendi duygularımı, dehşeti analiz ediyorum*, diye düşündü. Kanepeye çöktü, kaburgaları ağrımayana kadar kımıldadı ve bir iç çekti.

A.B.O. ile imzalamak istedi mi?

Bu olasılığın biraz daha az heyecan verici görünmesi onu rahatsız ediyordu. O kadar da cazip görünmemesinin nedeninin artık Niles'in bir sürüsü olduğunu bilmesiydi. Bir omega ile.

Anladım. Niles'in bazen bu kadar güzel kokmasının nedeni buydu.

Stellan kendini yumruklamak istedi. Tam bir aptaldı. Neden bunu daha önce fark etmemişti?

Ve daha da kötüsü... A.B.O.'nun ona gerçekten değerli bir şey sunabileceğini düşünerek biraz umutlanmaya başlamıştı. Başından beri onu yönlendiren sadece bir alfaya duyduğu aptalca küçük bir aşk mıydı?

Daniel spot ışıklarının altında yeterince mutlu görünüyordu ve imza atma hikâyesi gerçek gibiydi. Bu Stellan'ın başını eğmesine ve olasılıklara biraz daha yakından bakmasına neden oldu. Bir ringde dövüşmek, kameraların önünde kazanmak ve ülkenin dört bir yanından binlerce insanın onu alkışlaması.

İnsanlar onun ölümünü ummak yerine birkaç dolar kazanmayı umuyorlar.

Stellan alay etti. Şimdiye kadar gayet iyiydi, o halde neden her şeyi sorgulamak zorundaydı?

Geçinip gidiyordu ve biriktirmek için sakladığı parası bile vardı.

Artık kendinden şüphe etmesi için hiçbir neden yoktu. Sırf yakışıklı bir alfa ortaya çıktı ve ona biraz daha iyi bir şey vaat etti diye mi?

Stellan için dövuştü. Çünkü heyecandan zevk alıyordu. Her şey yolunda gidiyordu.

Ne düşünüyordu ki? A.B.O. tüm lanet olası sorunlarını sihirli bir şekilde çözemezdi. Gerçek bir gülümsemeye sahip güzel alfa da öyle.

Bu ona bağlıydı.

Homurdanarak ve o gün için spor salonundan vazgeçerek yuvasına çekildi. Duvara yaslanmış bir yataktan başka bir şey değildi ama yastıkları ve kendi tatlı kokusu onu evi yapan şeydi. Battaniyenin altına girdi ve yastıkları etrafına onların rahatlığına gömüldü. Bu onun kaotik düşüncelerini sakinleştirdi ve sonunda kendinden şüphe duymaktan başka bir şey sundu.

Stellan harika bir dövüşçüydü. Kıç tekmeler ve maçlarının çoğunu kazanırdı. Bulunduğu yerden memnundu. Burası onun rahat bölgesiydi ve Niles gibi lanet bir alfanın elini tutmasına kimin ihtiyacı ki?

Yastık yığınlarına rağmen yatağı aniden biraz boş geldiyse de bunu fark etmemek için elinden geleni yaptı.

STELLAN, hayatını değiştirecek bir kararla karşı karşıya kaldığında en iyi yaptığı şeyi yaptı; kaçtı.

Günlerce Niles'tan kaçtı. Telefonlarına çıkmıyor, kaçınılmaz olarak bara geldiğinde ondan kaçırıyordu. Mükemmel taranmış saçları ve o güzel gözleriyle çok güzel görüldüğü ve şimdiye kadar kokladığı en taze, en parlak narenciye gibi koktuğu için onu sikeyim. Alfa'nın bakışları içki üstüne içki doldururken ona yapışıp kaldığı için bütün akşam ensesi kaşındı. Gecenin sonu yeterince hızlı gelemeydi.

Üstüne , iş arkadaşları bile merak etmeye başladı. "Sürekli çıkan senin alfan mı?"

Stellan sıkılmış dişlerinin arasından, "O benim alfam değil," diye ısırıldı. *Ve bana bunu hatırlatmayı kes.*

Birkaç dakika erken çıktı, ana sokağı atladı ve gizlice cipine bindi. Kapıları kilitleyip bir kez daha Niles'tan kaçmayı başarınca rahat bir nefes aldı.

farları Niles'ın arka kapıdaki figürünü aydınlattı ve bir özlem acısı tam göğsüne saplandı.

Küfür etti.

O keskin yüz hatlarındaki ifade, acının mükemmel bir tablosuna dönüşmüştü. Frene basma ve alfayı teselli etme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Şerefsiz.

Dövüşeceği yere giderken göğsündeki gerginliği ovuşturarak yok etti. Artık A.B.O. ile sözleşme imzalamayı ... değil mi? Peki bunu neden Niles'a söyleyemiyordu?

Çok basitti, o bir tavuktu. Büyük, tavuk gibi bir .

Çünkü sonunda Niles'la tekrar karşılaştığında, alfanın onu bir okyanus bakışı ve kadife bir sözle etkileyebileceğinden endişeleniyordu.

Bu aptal küçük aşkı siktir et.

Maça giderken yol boyunca homurdandı. Bir blok ötede park yeri bulamayınca küfretti. Cipten inerken dizini çarptığında bağırdı. Ve doğal olarak, kayışı

spor çantası kırıldı.

Derisinin altında öfke kaynıyordu ve ringe adım attığı anda öfkesini boşaltmak için sabırsızlanıyordu. Ancak bu kurtuluşun bile beklemesi gerekecek gibi görünüyordu, çünkü derme çatma soyunma odasına adım attığında, tek ampullü lamba ve katlanır sandalyeden başka bir şey buldu. Birisi

onu bekliyordu.

Bu , ince bir çerçevenin etrafına sarılmış, mükemmel bir şekilde hazırlanmış şık bir takım elbise giyiyordu. O kişi buraya ait değildi, bu yüzden Stellan onu tanımaya zahmet etmedi. Yanında getirdiği daha kaslı iki arkadaşına da bir bakış atmadı.

All Night Entertainment'ın kurucusunun oğlu Lucas, Stellan çantasını yere bırakırken alay etti. "Bir merhaba bile mi yok?"

Bu şımarık küçük beta orospu bebek, babasının işinde kazandığı parayla yetenek avcılığı kisvesi altında hep bahis oynardı. Stellan'ın peşine asla yeterince iyi olmayan tekliflerle gözcüler gönderen oydu. Şimdi, omega'yı imzalamaya ikna edemediği için bahislerinin çoğunu sırf ona inat olsun diye Stellan'a karşı oynuyordu.

Stellan zaferden daha da büyük bir keyif alacak kadar küçüktü.

"Senin yüzünden para kaybetmekten bıktım," diye alay ederek Stellan'a çok yaklaştı. Beta feromonları çok güçlü değildi ama adamın ıslak pamuksu kokusu Stellanın burnunu kıştırtmasına neden oldu.

"O zaman bana karşı değil, benim üzerime bahse gir," diye teklif etti Stellan. Eşofmanını hiç utanmadan çıkardı ve altındaki spor şortu ortaya çıktı. Ardından kapüşonlu tişörtü geldi ve düz siyah gömleği yerine oturdu.

"Hayır. Onun yerine sana daha iyi bir şey yaptıracağım."

Stellan başını iki yana salladı. "Her neyse, hayır." Cevap anında dudaklarından döküldü. "Benden aynı cevabı duymaktan bıkmadın mı? Ne zaman öğreneceksin?"

Lucas ayağını Stellan'ın kollarının arasına soktu ve nefesi Stellan'ın dudaklarına sıcak bir şekilde çarpana kadar aralarındaki mesafeyi azalttı ama omega geri çekilmeyi reddetti.

Bira ve çaresizlik gibi acı kokuyordu.

"Bana, senin A.N.E.'deki kışından kazanacağımından çok daha fazla para kazandıracak bir şey yapacaksın."

Stellan başını salladı. "Dediğim gibi, ilgilenmiyorum." "Ne olduğunu bile bilmiyorsun," diye homurdandı Lucas.

Stellan öne doğru eğilip Lucas'a çantasını kaldırırken ağzındaki baklayı çıkardı. Kenarını sıyırıp parmak eklemlerini sarmadan önce bandı çıkardı. Lucas, bant parmaklarının geçip avucunun etrafından dolanırken ona baktı ve işleme baştan başlamadan önce bileğinin etrafında bir tur attı.

Lucas'ın alkolün etkisiyle bulanıklaşan bakışları geri önce daraldı ve Stellan'çok ihtiyaç duyduğu temiz havayı verdi.

Lucas'ın koyu renk gözlerindeki cüreti kabul etmekle meşgul olan Stellan, diğer ikisinin hareket görmeden önce sadece iki parmağın şakladığını duydu ve sonra sırtı duvara çarptı. Bant rulosu üzerindeki kaybetti ve rulo yavaşlayarak yan yatmadan önce yere sekti.

Kollarını duvara çarpıp onu kıştırdıklarında daha fazla bir şey yapamadan onlara baktı.

"A.B.O.'nun etrafınızda dolaştığını duydum," diye başladı Lucas ve Stellan sustu. "Yakışıklı sarışın alfa son zamanlarda dövüşlerde boy gösteriyor. Bu o mu?" Lucas'ın sırttan dudaklarından bir kıkırdama dökülürken bir ileri bir geri adım atmaya başladı. "Niles Williams hakkında bulabileceğin her türlü pisliği istiyorum. A.B.O.'nun en çok kazanan temsilcisi. Bana pislik getir ki onu alaşağı edebileyim."

Stellan'ın göğsü, kollarının zorla gerilmesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden dolayı ağrıyordu. "Hayır." "Evet, yapacaksın," diye ısırdı Lucas, sanki kelimelerin tadı kötüymüş gibi. Ya da belki de Stellan'ın reddetmesiydi.

iyi gitmiyordu.

Stellan homurdanarak ayaklarını yerden . Kollarını bağlayan adamlar onun ağırlığını kaldırmaya hazır değildi, bu yüzden elleri kolayca düştü ve Stellan kendini bir bakışla yakaladı. Bakışlarıyla karşılaştıklarında ona yaklaşmadılar. Onu ringde görmüşlerdi, neler yapabileceğini biliyorlardı.

"Kendimi tekrar edeceğim. Hayır."

Bütün bu karmaşa, bulaşmasa daha iyi edeceği bir şeye benziyordu. Niles, Lucas ve babası gibi birini kızdıracak ne yapmıştı ? Belki de Stellan'ın Niles'in numarasını çoktan kaybetmiş olması en iyisiydi.

Mecazi anlamda tabii ki. Stellan her gece en az bir saatini alfaya mesaj atma dürtüsüyle savaşıyor geçirmiyordu. Hem de hiç.

Düşünceleri dikkatini o kadar dağıttı ki tekrar duvara doğru itildi. Hâlâ çıplak olan eli bileğinden duvara bastırıldı ve dövüş için sarılmış olan yarısı diğeri tarafından hareketsiz tutuldu.

"Bir elini kaybetmek mi istiyorsun?" Lucas tehdit etti.

Beta öne doğru bir adım attı, odadaki tek lambanın yanından geçerek yüzünü gölgede bıraktı.

Sağdaki uşak sanki emir almış gibi elini arkasına götürdü ve bir çekiç çıkardı. Donuk, iyi kullanılmış kafası, küçük alanı aydınlatan tek ampulün ışığında parlıyordu.

Ensesinde küçük bir korku iğnesi battı ve hayal kırıklığı da onunla birlikte içine aktı. Lucas zayıf noktalarının nerede olduğunu biliyordu ve bu onu kızdırıyordu. Eğer eline vururlarsa yumruk ve eğer dövüşemezse...

Diğer iki betanın tutuşuna karşı esnedi ve tehdide alaycı bir tavırla baktı.

"Bana düşman olmak istediğinden emin misin Lucas?" diye sordu Stellan, içinden taşan duyguların etkisiyle sesi sertleşmişti.

Bileğini duvara tutturan uşak, söze dökülmemiş tehdidi söze dönüştürerek elini sıktı. "Bir elini kaybetmek istediğine emin misin? Savaşmak için ona ihtiyacın yok mu?" Alaycı bir sırıtış

Sanki çoktan kazandığını biliyormuş gibi.

Bu klişe orospu çocuğu Stellan'ın ringine gelip onu tehdit edebileceğini mi sanıyordu? En yüksek içgüdü, kendisini betalardan koparması ve hepsinin kışına tekme basması bağıırıyordu. Ama metal çekiç tehditkâr bir şekilde parlarken mantığı durup düşünmesini sağladı.

Kapana kısılmıştı. Lucas'ın babası milyonlarca dolarlık bir şirketin sahibiydi ve Stellan betanın saçının teline zarar verirse avukatlar kışından çıkmaya başlardı. O pislik herif elinde çekiçle dolaşıp insanları ellerini kırmakla tehdit edebilirdi ama Stellan istese kendini savunamazdı.

Siktiğimin .

"Sen lanet olası bir pisliksin," dedi.

Çekiç bir ıslıkla indi ve Stellan elinin ezildiğini hissetmeye hazırlanırken gerildi.

Ama hiç gelmedi. Çekiç elinin yanındaki duvara çarptı, metalin betonla buluşmasıyla kulağında metalik bir gümbürtü yankılandı. Duvardan birkaç parça yere düştü.

"Biliyorum. Bu işte çok , değil mi?" Lucas karanlık bir neşeyle karşılık verdi. Zafer bir kez olsun betanın geçerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Stellan ifadesini katı tutmak için dişlerini birbirine geçirdi. Korku göğsünü titretti. Çekiç onu kıl payı ıskalamıştı.

Niles'in kirli çamaşırlarını bulmak ya da elini kaybetmek gibi bir seçeneği yoktu.

Seçim çok açık görünüyordu. Ama Niles'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için ona yaklaşması gerekiyordu.

Bu da... A.B.O.'ya imza atması ya da en azından atmış gibi yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama A.B.O. ile anlaşırca, belki doğru yerlerde yeterli sayıda insan bulabilir ve bu pisliği öldüresiye dövmek ve hayatının geri kalanında polisten kaçmak yerine yasal yollardan alaşağı edebilir ve-

"Var mısın yoksa bir uzvunu mu kaybettin?" Lucas düşüncelerini sarstı ve bileğini tutan beta tutuşunu sıkılaştırdı. Bu noktada Stellan kararlarını düşünürken parmaklarının yarısında his kaybı yaşadığından oldukça emindi.

Çekiş giderek yaklaşırken dişlerini gıcırdattı ve başını salladı. "Peki."

Uşakları Stellan'ı serbest bırakıp kızıl deniz gibi ikiye ayrılırken Lucas'ın sırtışı daha da genişledi. Nemli bir el yanağını sertçe okşadı. "Güzel. Hazır olduğumda seninle iletişime geçeceğim. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Onlar dönüp odadan Stellan arkalarından , anlaşmanın kelimeleri ve karmaşıklığı her geçen an daha da parlıyordu. Duvardaki göçüğe baktı.

Böyle boktan bir şansa sahip olmak için kimi kızdırmıştı?

Ellerini sarmayı bitirdi, ısınmasını yaptı ve derme çatma ringe girerken Nic'in endişeli bakışlarından sıyrıldı. Öfkesi aklının bir köşesinde güçlkle kontrol altına alınıyordu ama onu uzaklaştırmaya çalıştı. Temiz bir kafaya ihtiyacı vardı.

Sahibine kim ödeme yaptıysa iyi iş çıkarmış. Güvenlik ışıkları kapalıydı, kapı kapalıydı ve depolardan oluşan bir labirentin içinde gizlenmişlerdi.

Ring, seçkin bir kalabalığın etrafında toplandığı kuru toprakta spreyle boyanmış bir çemberden ibaretti. Onun için ayrıldılar ve o merkeze doğru ilerlerken üç farklı yerde paranın el değiştirmesini izledi.

Kimse ona dokunmadı. Bir dövüşten önce bulaşmamaları gerektiğini biliyorlardı ama bu gece özellikle temkinli görünüyorlardı, daha o farkına bile varmadan bakışlarından kaçınıyorlardı.

Dikkati ringin diğer tarafına doğru ilerleyen rakibine takıldı. Birkaç seyirciden sırtına tokat yedi.

Işıklar sertti ve yaklaşırken yüz hatlarını sert çizgiler ve gölge şekilleriyle ortaya çıkarıyordu.

Ringin grenli çizgisini aştığında, mırıltılar kalabalığın içinde dalgalar gibi yankılandı.

Ve tüm bunların arasında Lucas, imparatorluğunu inceleyen bir kral gibi gururlu görünüyordu. Bakışları, ancak Lucas kadar güçlü birinin aşılayabileceği bir güvenle ayaklarını rakibinin üzerindeydi.

Stellan dişlerini sıktı. şeyin akıp gitmesini bekleyemiyordu. Ve barajı yıkan kişi olmak .

Nic'in çelik bakışları endişeyle alçalmış kaşlarının altında gömülüydü ama o bunu görmezden geldi. Ve spiker maçın başladığını işaret etmek için bağırdığında, dövüşmekten başka bir şeye ayıracak zamanı yoktu. Ne ringin diğer tarafındaki politika, drama, ne de hepsinin *kralı*.

Dövüş bulanık bir şiddet dalgası içinde devam ediyordu. Sert yumruklar ve acımasız morluklar, uçuşan tükürükler ve yağın ter. Rakibi acımasızdı ve ışıklar ikisini de kaplayan terden parlıyordu. Stellan derisinin altında nabız atışları hızlanırken, daha önce yaralanmış kaburgaları yeni saldırıdan acı içinde inliyordu.

Bir sonraki yumruk fırtınası ve ayak bileklerine gelen ucuz bir darbe onu toprakla tanıştırdı. Öksürdü, temiz çok toz emdi ve rakibi zayıflık gösterisine saldırırken önemli korudu.

Taze acı, eski hayal kırıklığıyla karıştı ve göğsünde yeniden öfke kaynadı. Lucas'ın kendini beğenmiş yüzünü, diğer betaların acımasız ifadelerini, el değiştiren paraları hayal etti. Her şey çok...

Boş. Bu *onu* boş hissettirdi.

Niles'in birkaç saat önce barda yüzünde beliren incinmiş ifade her merkezindeydi. O kadar gerçek bir alfaydı ki, tüm bunlara nasıl karışmıştı? Ve neden Stellan bunların ortasındaydı? Bu bok neden onun başına gelmişti?

Adaletsizlik, hayal kırıklığı ve acı boşluğa doğru ilerledi ve boşluğu dolduramasa da onu güçlendirebilirdi. Bir hırıltıyla, dövüşün ortasındaki acıma geçit törenine son verdi ve acıyı geride bıraktı.

Rakibi, Stellan'ın öfkeli duygularıyla beslenen ve ona karşılık vermek için taze enerji veren yeni saldırısına hazır değildi.

Sonunda rakibinden daha iyiydi. Vuruşları daha sert, yumrukları daha hızlı, savuşturmaları daha güçlüydü ve sonuçta o kazandı. Kendi kanı ve teri gözlerini yakarken, diğerinin üzerinde duruyordu. Hepsinin üstünde. Ve kazandı.

Sert ışıklar ve alaycı yüzler bulanık görüşünden karanlık bir portreye dönüştü. "Sanırım bu gece şanslıydın, Stellan Mackey," diye bağırdı spiker.

Stellan yumruğunu anonsçunun muzaffer tutuşundan çekip çıkardı ve ringden dışarı, kalabalığın arasından geçip cipini bulmak için konteynerlerin sonsuz sokaklarından birine tökezledi. Çantasını siktir et. Bu dövüşün canı cehenneme. Kalabalığın, diğer rakibin, Lucas'ın ve onun şerefsizler çetesinin, her şeyin canı cehenneme.

Gözlerinin etrafına sinirli bir basınç doldu ve hırladı, duygularının bu kadar kontrolden çıkmış olmasına daha da sinirlendi. İçinde kopan fırtına onu , enkaz saçıyor ve yüzleşmeye hazır olmadığı her türlü pisliği karıştırıyordu.

Niles. O lanet olası pislik, ne cüretle bir sürüye sahip olur ve hayatında mükemmel şekilde ortaya çıkar ve dünyayı avucunun içine alır?

Stellan uzaktan, sanki kendisini bir cam kutunun arkasından görüyormuş gibi, aşırı duygusal halinin her şeyi fark edebiliyordu. Niles'in yeni bir imzacı kazanmak için sert bir temsilcinin daha fazlasını yapmadığını *biliyordu*.

Ama şu anda? Tek , yüzünü gömebilse her şeyi çok daha iyi hale getirecek olan o güçlü narenciye kokusuydu. Ama *yapamadı* çünkü o lanet alfanın zaten bir omegası vardı ve-

Zihni daha ilk engeli incelemeyi bitiremeden bir sonraki engele geçti. Lucas. Piç kurusu. Zalim emirlerine uymazsa Stellan'ı tehdit .

Çatlamış bir asfalt parçasına takılıp tökezledi ve kendini bir konteynerin soğuk, nervürlü metaline kaptırdı. Kaburgaları protesto çığlıkları attı ve zonklayan eklemleri acı konserine katıldı.

Kalbinin her başı çarpıyor, nabızı şakaklarında çığlık atıyordu. Gerçekten ihtiyacı olandan birkaç tane daha fazla içtiğini biliyordu ve tek istediği arabasını bulup arka koltukta birkaç saatliğine sızdırmaktı. Eninde sonunda eve dönecekti.

Ara sokak kararmış gibiydi ve bir an için cipe ulaşip ulaşamayacağını merak etti; bilincini kaybetmeye başlamış mıydı?

Ama gölgeler kımıldadı ve o da başını kaldırıp baktı. Hayır, bilincini kaybetmiyordu.

Hırıltılar ara sokağı doldurdu ve Stellan bir an için netleşti. Muhtemelen cipe ulaşamayacaktı.

Bu zorundaydı. Yanlış tanrıyı kızdırmıştı. Yanlış büyükanneye ya da başka *bir şeye* kapıyı açık tutmayı , çünkü kışına tekmeyi yemek . Neredeyse kıkırdayacaktı ama ses, çatlamış dudaklarını ve morarmış kaburgalarını sıyrıp geçen bir başka hırıltılı nefes tarafından yutuldu.

Sokağın kenarları halihazırda yüzmeye devam ettiğinden, bu uzun süre kalabileceklerini sanmıyordu.

Ellerinde çok fazla mücadele var.

Sikeyim.

Yaklaşırlarken tek kelime etmediler ve Stellan direnmek için son gücünü topladı.

Çoğu arkasındaki metal duvar sayesinde olsa da dimdik . Pislik çetesiyle arasındaki boşluk, attıkları her adımda biraz daha küçülüyordu.

"Onu öldürmeyin yeter," dedi içlerinden biri, ama yüzleri maskelerle gizlenmişti, yüzden kim olduklarını anlayamadı.

Söylemesi yapmaktan daha kolay olabilir. Yolun yarısına geldim bile, diye düşündü kederle.

Zorlukla dizginlenen duyguları içinde alevlendi, bir tehdit gibi kıvılcımlanıp alevlendi ve kaotik bir şiddetle serbest kalmasına izin verdi. Bir ileri atıldı ve birini nemli asfalta indirdi.

İki sağlam yumruk attı, her vuruşta adamın yüzünün ileri geri sallanmasını izledi, ardından sürüklenip duvara fırlatıldı.

Tek gereken buydu. Kafasını metal konteynere iyice çarptı ve dışarı çıktı.

Lanet olsun. Belki de Niles'ın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak zorunda kalmayacaktı. Böyle bir şansı olmayacaktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

A bir hafta .
Pacing. Çalışmak. Yemek pişirmek. Yemek yemek. Daha fazla .
"Lütfen, Tanrı aşkına, ," diye yalvardı Stellan, kanepeye uzandı ve kanallar arasında geziniyordum. "Volta atmak sizi daha hızlı aramalarını sağlamayacak."
Elise inledi ve avuçlarını minderlerin üst kısmına bastırarak kanepenin arkasına yaslandı.
"Ama Stellan," diye sızlandı, "ne yapacağımı bilmiyorum!"
Gözlerini onunkilerle buluşturmak için yukarı yuvarladı, etkilenmemiş maviden derin bir deniz. "Belki de kartlarını koklamadan önce yaptığın şeylerden bazılarını denemelisin."
Bakışlarını kısmıştı. "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Neden beni aramadılar? Ya benden hoşlanmadılarsa?"
Elise bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Stellan doğrulup koltuğun arkalığine uzandı ve onu kollarının altından yakaladı. Lamba neredeyse feda edilmişti, Stellan onu minderlerin üzerinden çekerken ayağı ona vurduğu için tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.
Elini dudaklarına götürerek kızın çığlığını kesti ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.
"Öncelikle, alfa olsun olmasın herkes sana sahip olduğu için şanslı sayılır. Seilmeyecek ne var?" Adam kollarını kıza doladı ve kız adamın sıcaklığına gömüldü, yanağı adamın göğsüne değerken adamın sesi kızın altında titreşti. "Yaratıcılığın, tutkun. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile hiç solmayan gülümsemen." Mırıldandı. "Şu arkada duran kışın," alay etti, dolgunluğunu çimdikleyerek.
Stellan'ın elini tokatlayarak uzaklaştırdı ama dudaklarındaki gülümsemeye ya da dökülen kıkırdamaya karşı koyamadı. Stellan nazik bir dokunuşla kızın yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı.
"Sen . Ve bunu göremeyen kimse senin zamanına değmez."
"Peki ya sen?" diye sordu, yanakları kızarmıştı. "Merkez seni de aramadı. Endişelenmiyor musun?"
"Endişelenecek ne var ki?" diye sordu omuz silkerek. "Sen varken neden bir sürü alfaya ihtiyacım olsun ki, ha?"
Elise sırıttı. Stellan her ne kadar yumruk atıp yumruk yese de, onun yanındayken çok yumuşaktı. Çocuklukları boyunca onu savunan kişiden tamamen farklı biriydi.
"Haklısın. Lanet olası alfalara ihtiyacımız yok," diye kabul etti.

ELISE, televizyon ana odanın karanlığında usulca telefonunu bilmem kaçınıcı kez kontrol etti. Niles peşinde olduğu omega ile konuşup onu ikna etmeye çalışacağını söylemişti ama bu saatler önceydi. Saatler süren kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve endişe, tıpkı bütün hafta olduğu gibi aralarındaki bağdan akıp gidiyordu. Bunun diğer omega'dan geldiğini *biliyordu*.

Elise dişlerini sıktı. Sonunda bu diğer omega ile tanıştığında, bütün hafta altında boğulduğu cehennemi duygu dalgasını telafi etmek için biraz yalvarması gerekecekti.

Kanepenin etrafında tekrar dönerken telefonu elindeydi ve karanlık ekrana dokunarak hayata döndürmek için baktı. Mesajları açıldı ama yeni bildirim yoktu ve yürüyüşüne yeniden başlamadan önce yüksek sesle inledi.

Minderlerin etrafında tekrar döndüğünde endişe ve kaygı o kadar yükseldi ki nefesi kesildi. Niles'la arasındaki bağ yeni bir duygu tsunamisiyle parıldarken tüyleri tepeden tırnağa ürperdi.

Şimdi de telefonu sessiz kalırken ve Niles'a yaptığı on arama cevapsız kalırken endişe, kaygı ve panik bağını sarmıştı. Diğerlerine endişelerini mesajla ilettiler ve onlar da teker teker yanıt verdi. Greyson diğer alfasını bulmaya çalışacağını söyledi. Arturo stüdyodan eve dönüyordu, uykulu ve yüksek sesiyle direksiyon başında zamanın nasıl anlamadığını mırıldanıyordu ve Jackson hâlâ başka bir doktorun yerine İkisi de bir süre daha evde olmayacaktı.

Ve bu on uzun, acı verici dakika önceydi. Ve şimdi bu panik yüzünden dışarı atmak istiyordu. Bir sonraki araması da cevapsız kaldı ve lanet okudu. Niles'a nereye gittiğini neden sormamıştı? Güvende olduğundan emin olmak için bile olsa neden onu daha fazla sorgulamamıştı?

Elise kendi haline bırakılmıştı; bu endişelenmekten, durmadan telefonunu kontrol etmekten ve kararlı endişe fırtınasında bir yaşam ışığı beklerken alt dudağını çiğnemekten ibaretti. Kendini bir oyuna kaptırma çabası sonuçsuz kalmış ve lyrically_inclined69, nam-ı diğer Nohen, ona çevrimdışı olmasını ve oyununu mahvetmekten vazgeçmesini söylemişti.

Dinlemişti.

Telefonun ekranı karardı ve kapıya bir şey çarptığında telefonu canlandırmak için parmağını *sertçe* ekrana bastırdı.

Sarsıldı ve aniden kalbi gırtlığına dayandı ve korku göğsüne yayıldı- ama sonra tanıdık bir ses duydu.

"Benim, Elise! Sadece benim," diye Niles.

Onun gergin ses tonunu ilk duyduğunda koltuğun üzerinden sıçradı. Eğer sesindeki yıpranmışlık bir gösterge ise, alfası her an patlamaya hazırды. Elise'in ilk içgüdüğü, sesindeki o ipliği diken her kimse onun canına okumak ve sonra da onu daha iyi yatıştırmaktı. Kanepenin diğer tarafında ayağa mutfığa koştu ama daha barı geçmeden kapı tokmağı şangırdadı ve ardından kapı içeriye doğru patladı ve içeriye bir kollar ve gevşek bacaklar karmaşası döküldü.

Niles'ın tanıdık figürü, odayı dolduran tatlı kurabiye kokusuna bakılırsa bir omega olan kıvrıcık saçlı bir adamın ağırlığı altında çökmüştü. Garip bir şekilde tanıdık bir kokuydu. Unutmaktan korktuğu bir koku. Kendini içine gömdüğü, bir zamanlar kendi kokusu kadar iyi taşıdığı koku.

durdu, elini bar sandalyesinin arkasına götürdü ve kendini tutmak için sıkıca kavradı.

"Niles. Ne oldu?" Sesi istediğinden daha soluk soluğa çıkmıştı, istediği gibi bir havlama yerine törpülenmişti.

Başını kaldırdı ve parlak mavi gözleri panikle mi yoksa gözyaşlarıyla mı parlıyordu, anlayamadı çünkü

kollarındaki omega'ya baktı. Kalbi hem alfası hem de omega için korkuyla çarptı.

"Dövüştten sonra üzerine atladılar. Onu orada öylece bırakamazdım."

Elise'in koruyucu içgüdüleri Niles'in sesindeki panikle harekete geçti ve omega'nın ağırlığını taşımasına yardım etmek için mutfığa doğru koştu.

Elise tüm bu kasların ne kadar ağır olduğunu ilk elden biliyordu. "Onu odana ," diye talimat verdi Elise.

Nilesin gözleri irileşti ama Niles onun bakışlarından kaçınmak için kapıyı . "En çok sana aşına ve tuhaf kokularla dolu bir evde onu yeterince strese . En azından seninki tanıdık olacak."

Kokusunun muhtemelen artık pek de rahatlatıcı olmayacağını fark edince kalbi sıkıştı.

Niles durakladı, dudaklarını ayırıp özür dilemek istedi ama kadın onu ileri doğru itti. Onu oturma odasından geçirdi, çıplak ayakları parke üzerinde üşüyordu ve onu oturma alanından çıkarıp salondan geçerek evlerini oluşturan yatak odalarının labirentine götürürken geçtikleri her halıya basmaya çalıştı. Niles'in ki soldaki üçüncü kapıydı ve kadın kapıyı onun için açtı.

Niles hızla yanından geçti ve onun diğer omega'ya karşı bu kadar nazik olmasını izlerken kalbini bir sızı delip geçti.

"Omega bu mu? Omega mı?" diye sordu, cevabı bildiği halde sadece açıklığa kavuşturmak için.

"Evet. Adı-"

"Stellan," diye onun yerine cevap verdi.

Niles şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Nasıl-" "Kısaca Stella," diye teklif etti.

Dehşete kapılmış bir anlayış yüz hatlarından geçene kadar şaşkınlık devam etti.

Elise eski oda arkadaşı Stella'dan arasında bahsetmiş, onun hayatının ne kadar büyük bir parçası olduğunu anlatmıştı. Ancak ilk başta bu konu hakkında konuşmak çok acı vericiydi, bu yüzden konuyu kapattı ve alfaları bunun onun için hassas bir konu olduğunu öğrendi.

"*Bu* Stella mı? Oda arkadaşı Stella mı?" diye sordu Niles, sesi boğuklaşmıştı.

Elise başıyla onayladı. "Daha sonra açıklayacağım, şimdilik onun iyi olduğundan emin olmamız gerekiyor."

Yaklaştığında göğsü sıkışmıştı. Yüzü , daha önce hiç görmediği kadar morarmıştı ve bilinci yerinde olmasa bile zayıf bir noktasını koruyormuş gibi hafifçe sola doğru kıvrılmıştı. Parmak eklemleri kıpkırmızıydı ve kan, gecedden bir şekilde kurtulmuş olan sargıları lekeliyordu.

Niles, "Jackson'ı arayacağım," dedi ama Elise çoktan bitişikteki banyoya girmiş, bir bezi suyla ıslatıyordu.

En azından gözlerindeki kanın akmasını istiyordu. Odaya döndüğünde Niles oturma odasından telefonunu almış ve Jackson olduğunu umduğu kişiye mırıldanıyordu.

Elise kaşındaki yarığın lekeli deriye dikkatlice kanın çoğunu silmeye çalıştı. Çok derin görünmüyordu ama ne bilebilirdi ki? Sargı yaptığı son kişi... oydu. Bir yılı aşkın bir süre önce.

Kafa yaralarının her zaman çok kanadığını biliyordu ama bu her zaman yaranın ciddiyetinin doğru bir göstergesi değildi.

Niles uzun bir süre onu izledi ve bakışları ensesinde şaşkın bir ağırlık oluşturdu.

Elise yataktaki omega' baktı, kaşları çatılmıştı, bayginken bile acı belliydi ve göğsünde filizlenen ağrıyı dindirmeye çalıştı.

"Bilmiyordum," dedi Niles usulca. "Aynı kişi olduğunu bilmiyordum."

Başını kaldırdı, onun bakışlarıyla buluştu ve oradaki samimiyeti, şaşkınlığı ve endişeyi okudu. "Biliyorum bebeğim," diye fısıldadı. "Bunu hiçbir yolu yok."

Bez pembeye dönerken uzun bir an daha geçti. Adamın burnunu sildi, kötü bir kırılmadan kalan tanıdık kıvrım, uzun zaman önce ezberlediği bir şekildi. Çenesinin güçlü çizgisi hâlâ gibi keskindi ve kendini durduramadan parmakları tanıdık şeklin izini sürüyordu.

Niles, "Bunu daha önce yapmış gibi görünüyorsun," diye yorum yaptı.

"Uzun birlikteydik. Hemen hemen birlikte büyüdük." "Hep kavga eder miydi?"

Homurdandı. "Stellan dövüşmüyor olsaydı, endişelenirdim. Anne karnından sallanarak çıktığına eminim."

Niles usulca kıkırdadı, lamba ışığı ciddi bir atmosferin üzerine hafif bir parıltı yayıyordu.

Ön kapının açılıp kapandığını, Jackson'ın tenis ayakkabılarının gıcirtısını duydu ve yataktan geri adım attı.

Adamın bakışlarıyla karşılaştığında pembe bez elinden sarkıyordu. "Yorgun olduğunu biliyorum ama lütfen yardım et."

Doktoru tereddüt etmedi, soru sormadı. Odaya adım attı, durumu incelemek için bir saniyesini ayırdı ve hemen harekete geçti.

"Tamam, beni biraz yalnız bırak ama diye yakınımında dur. Sen hazır olana kadar sormayacağım."

Jackson kararlı, güvenilir ve en başından beri onlar için sağlıklı sınırlar koyan biriydi. Onun bu yönünü seviyordu. Bir yoğun bakım uzmanının hastasını tedavi ederken kullandığı kafayı, evlerindeki sürü arkadaşını tedavi ederken de kullanıyordu.

Niles elini onun elinin içine soktu ve bezi onun elinden alıp banyoya fırlattı. Lavaboya düştüğünde ıslak bir şapırtı çıkardı ve sonra onu odadan çıkarırken parmaklarını birbirine .

Kanepede otururlarken derisinin altında aciliyet duygusu kabardı. Stellan o yatakta yatarken burada oturmak *istemiyordu* ama başka ne seçenekleri ki? Jackson onunla ilgilenecekti.

"Ne oldu?" diye sordu. Niles onu nasıl bulmuştu?

Niles yüzünü buruşturdu. "Son maçına gittim, belki daha sonra onu köşeye sıkıştırabilirim, benden neden kaçtığını öğrenebilirim diye... ama çok geç kalmıştım. Maç bitmişti - kazanmıştı - ama kalabalığın onun nasıl berbat bir halde olduğunu konuştuğunu duydum. Depo binalarından oluşan aptalca karmaşık bir labirentin içindeydi ve onu bulduğumda..." Adamın sözleri kesilince kadın elini daha sıkı kavradı çünkü titremeye başlamıştı. "Tanrım, onun benim omega'm olmadığını biliyorum," diye fısıldadı, bakışları gözyaşlarıyla parlıyordu ve kelimeler ağzından dökülürken onun tepkisini değerlendiriyordu.

etmesi için usulca başını salladı, olanları hatırladıkça sessiz paniğini ve korkusunu paylaşıyordu.

"Etrafı betalar ve bir alfa tarafından sarılmıştı ve başka bir gün olsa, Stellan'ın onların okuyabileceğine kesinlikle inanıyorum, ama o çoktan bayılmıştı. Onlar onu tekmelerken yerde baygın yatıyordu ve-" Niles derin bir nefes çekti. "Onu bir daha asla o pozisyonda görmek istemiyorum. Asla."

Niles'in onun için çizdiği portre karşısında Elise'in kalbi sıkışmıştı. Yıllardır Stellan'ın kapıdan topallayarak, kanlı, yaralı ve incinmiş bir şekilde girişini izlemişti ama Niles'in anlattığı şey daha önce hiç tanık olmadığı ve olmak istemediği bir şeydi. Stellan güçlüydü ve onu alt edebilecek biri olduğunu hiç düşünmemişti.

"Uyanır uyanmaz burayı terk etmeyeceğini varsayarsak, bir daha böyle bir duruma düşmemesini sağlamaya çalışabiliriz," diye söz verdi Elise.

Stella'yı ve daha yakından korktuğu başka şeyleri hâlâ önemsiyordu, ama o

onun zarar görmesini istemediğinden emindi.

"Hiçbir yere gitmiyor." Jackson'ın sesi koridordan onlara doğru geliyordu. Niles yere baktığı yerden başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ve adam koltuktan kalkıp yatak odasına doğru yürürken Elise onu takip etti, elleri hâlâ kenetliydi.

"Beyin sarsıntısı geçirmiş olması muhtemel ve birkaç kaburgasında ezik, muhtemelen kırık olduğundan eminim. Ayak bileği de şişmiş. Muhtemelen burkulmuş. En az birkaç hafta hiçbir yere *koşturamayacak*."

Elise keskin bir nefes çekti. "O iyi olacak mı?"

Jackson kendinden geçmiş omega'ya baktı. "Halihazırda sahip olduğu yara izleri ve haftalar öncesinden kalma morluklara bakılırsa, bu adam için ağrının olağan bir şey olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden evet diyebilirim. Sadece dinlenmeye ve yaralarının iyileşmesi için uygun zamana ihtiyacı var."

"Ne zaman biliyor musun?" diye sordu.

Jackson başını salladı. "gecelik baygın olduğunu söyleyebilirim. Sabah onu tekrar kontrol edeceğim ve tabii ki gece bir şey olursa gelip beni alın."

Elise başını salladı, endişesi yatağın üzerindeki hareketsiz gölgeye yönelmişti.

"Gidip duş alsam ve bunları çıkarsam sorun olur mu?" diye sordu, önlüklerini göstererek.

Yanakları utançtan kızardı ve onu dudaklarından öpmek için eğildi. Kalıcı dezenfektan ve diğer hastane kokularının altında, sıcak kahvenin ev gibi rahatlatıcı kokusu başını onun göğsüne gömmek istemesine neden oldu. "Elbette. Teşekkür , Jackson."

"Senin için her şeyi yaparım, tatlım," diyerek başparmağını kızın yanağında gezdirdi.

Kalbi bir kelebek gibi uçuştı ve yanaklarının rengi parladı. Jackson'ın dudakları lezzetli bir gülümsemeyle kıvrıldı ve onu serbest bırakmak için kendini zorladı. "Yatağına git, sana sabah kahvaltı borcum var," diye söz verdi.

Onun ayak sesleri koridorda kaybolurken, Elise diğer alfasının farkına vardı. Kapının yanında durmuş, sanki uyanmasını gibi içeriye bakıyordu.

Elise yavaşça yaklaştı, narenciye kokusu endişeyle acılaşıyordu ve bir elini onun sırtına sürttü. "O iyi olacak. İnatçıdır ve onu için bundan çok daha fazlası gerekir."

Yine de onu görmeyeli bir yıldan fazla olmuştu. Değişmiş miydi? Hâlâ aynı kişi miydi? miydi?

Tek bir şey , o da kokusu. Çikolata parçacıklı kurabiye. Tıpkı Bailey's içerken birlikte pişirdikleri, sabahın üçünde yerde oturup dalga geçtikleri ve hamurun küçük pencereden fırına yükselişini izledikleri gibi.

Göğsüne bir sızı saplandı ve elini hayali acının üzerine sürdü. "Uyumak ister misin?"

Niles ona sordu.

Odaya şüpheyi baktı. "Yatağınız dolu."

Ve onunki üst kattaydı. Stellan uyanır ve onu oraya kimin getirdiğini anlarsa -odasını dolduran zengin narenciye kokusuyla kolayca keşfedilebilirdi- sıvışabilirdi.

Onu uzun zamandır görmemişti ve şimdi buradaydı, şimdi onu ne kadar özlediğini fark etmişti...

"burada olmayacakmış gibi hissediyorum," diye itiraf etti Niles. "Sonunda izini bulmam bir haftamı aldı."

"Bir fikrim var," dedi. "Gidip yuvamdan birkaç battaniye ve eşya alır mısın?" Niles başını

salladı. "Evet. Evet, elbette. Hemen ."

Alfası bir anlığına ortadan kayboldu, ayak evin içinde yankılanıyor, üstlerinde gıcırdayordu.

Elise yatağın kenarına oturdu ve Stellan'ı inceledi. görmeyeli, yüz hatlarını bu şekilde inceleyemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Kokusunu alalı.

"Kendini neyin içine soktun?" diye sordu usulca, bir parmağını onun yanağında gezdirerek.

Adam seğirdi, başını çekerken dudakları kaşlarını çattı. Bu onun kalbini sızlattı.

Niles kollarında battaniye ve yastıklarla döndü. "kadarını aldım," diye açıkladı.

Elise kıkırdadı ve yükün bir kısmını ondan aldı.

"Bu gece burada ," dedi yumuşak sesle ve battanileri yere sermeye başladı. İkisinin arasında, yerde oldukça rahat küçük bir paletleri vardı. Battaniye yığınının ve elleriyle Niles'ı tuttu. "Hadi gel," diye ikna etti.

"Bu iyi bir fikirdi," dedi Niles, başının yan tarafına bir öpücük kondurarak.

"Benim de bazen oluyor," diye cevap verdi.

Niles, "Sus," diye azarlayarak onu kendine yaklaştırdı ve yatırdı.

Yatakla kapı yerdeydiler, bu yüzden Stellan uyanırsa gizlice giremezdi.

Dışarı.

Adamın kaburgalarında ne kadar kırık olursa olsun bunu yapabileceğini düşündüğünden değil.

Karnı ve ayak bileğindeki şişlik. Ama Stellan... Stellan'dı. Her şey mümkündü.

Rahatladıklarında ve oda nefes alış verişleri sessizleştğinde, Niles'ın pec'inin üzerindeki noktayı, kalbinin üzerini öptü ve ona gülümsedi.

"Seni seviyorum," dedi ona. Bazen bunu yeterince söylemediğini düşünüyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve karanlıkta bile yanaklarının kızardığını anlayabildi.

Kalbi sevgiyle çırpındı ve yüzünü onun göğsüne bastırdı, alfasının etkisiyle onun rahatlatıcı narenciye kokusuyla nefes . Stellan'ın tanıdık çikolata parçacıklı kurabiye kokusuyla tekrar evi gibi hissetti.

Birkaç dakika içinde uyudu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elise kahvesini yudumladı ve boğazını temizlemeden önce son alfasının mutfığa girmesini bekledi. "Bazı sorularınız olabileceğini düşündüm..." diye başladı, arkasına saklanmayı reddederek kahve fincanı ve alfalarıyla yüz yüze. "Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım."

Sabah ışığı mutfak pencerelerinden süzülerek odayı yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Greyson ve Art gece geç saatlerde eve dönmüşlerdi ve Elise onlara cevapları gün doğarken vereceğine söz vermişti.

Ve şimdi... onlara cevap verme zamanı gelmişti. Umarım Stellan uyanıp kaçmaya çalışmadan önce. "Stellan... Stella mı?" Jackson bara yaslanarak sordu. Önlükleri düzenli ve griydi, hastalarını kontrol etmeye hazırlanmak için kupasını doldurdu. Ama şu anda odak noktası Niles'in odasındaki hastaydı. "Birlikte büyüdüğün hasta mı?"

Elise başını salladı, bir açılmamak üzere kapandığını düşündüğü tarihin ilk sayfasını açarken kalbi sıkışıyordu. "Evet. Ailelerimiz karşıya oturduğu için tanıştık. Babalarımızı tanımadığımız için pek çok ortak noktamız vardı. Korkunç bir kaza annelerimizi aynı anda aldı ve birlikte bir eve çıktık."

Greyson kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl ?"

Küçük Stellan'ın ayağını yere vurup elini daha sıkı kavrayışını hatırlayınca dudakları kıpırdadı. "Stellan sosyal hizmet görevlisinin aksini kabul etmeyi reddetti."

"Nasıl bu kadar uzun süre birlikte kalabildiniz?" Art sorguladı. "Evdeki çocuklar genellikle ayrılmaz mı?"

Elise başını salladı, kahvesini yudumladı ve geçmişi anlatmaya devam etme gücü için daha derine indi. "Stellan benden önce parfüm sıktı. O zamanlar bu dünyanın sonuydu çünkü hep şöyle düşünmüştük..." Elise içinde alfalarına baktı. "Sonsuza dek birlikte olacağımızı sanmıştım. Bir çift beta. Açıkçası onun bir alfa olması beni şaşırtmazdı. Çok agresif ve korumacıydı, mantıklı olan da buydu. Ama alındı ve Omega Merkezi'ne götürüldü. O yıl hayatımın en uzun yılıydı ya da en azından on dört yaşındaki Elise'e öyle geliyordu. Ondan yaklaşık bir yıl sonra parfümledim ve ben geldiğimde onun hala merkezde olması tamamen kaderdi. Merkezde zaman ve müdürün baskısına rağmen bize doğru gelen koku kartlarını asla . Uygun bir yaşam bulmamıza yardımcı oldular ve merkezden çıktıktan sonra yolumuza devam ettik. Sonra rahatladık, alfa bulmayı tamamen unuttuk ve sadece ikimiz mutluyduk."

Art boğazını temizledi. "Her şeyde romantizm gören bir sanatçı olarak... O zaman neden ayrıldınız? Birlikte mutluymuşsunuz gibi görünüyor. Ne oldu?"

Yanaklarına renk geldi ve kahvesini yudumladı.

"Çok zorsa bize söylemek zorunda değilsin," diye araya girdi Greyson. "Ama merak ediyoruz." Kaşları endişeyle çatıldı. "Bizi nasıl buldunuz?"

Kupasını bardağa doğru indirdi ve kendisini aptal hissetmesine neden olan duyguyu gömdü. Bütün bir yıl boyunca kaçındığı soru serbest kalmakla tehdit ediyordu ve mezarına daha fazla toprak attı. Yine de ısrarcıydı ve yerin üstünde, zihninde süzülüp kalbine saplanıyordu. *Neden iyi bir şeyi mahvetmişim?*

"Omega Merkezi'nde büyürken, bir omega'nın işinin ne olduğu asla bir sır değildi. Omegalar, alfalar ve betaların bir sürüde nasıl birlikte çalıştığına dair çok detaylı dersler . Bu yüzden nihai hedefimin bu olması gerektiği kafama kazınmıştı. Bir sürü bulmak. Çiftleşmek. Ve..." Ve o da bunu yaptı.

Peki neden hala kendini boş hissediyordu?

"Omega Merkezi'ne gitmemiz için bizi zorlayan bendim ve kartlarınızı da o zaman buldum." "Ve gerisi tarih mi oldu?" Art tahmin etti.

Yüzünü buruşturarak salladı ve düşüncelerinden sıyrıldı. "Sayılır. Ben ayrıldıktan sonra Stellan'ın kendi sürüsünü bulacağını ummuştum ama sanırım olmadı. Ben ayrıldıktan sonra irtibatı kaybettik."

Elise onlara Stellan'ın kendisine ulaşma çabalarının çoğuna yanıt vermediğini söylemek istemedi. O da tıpkı kendisi gibi acı çekiyordu. Bunu farklı bir şekilde ele aldığı için onu suçlayamazdı.

Niles'in bakışları daha uzun süre onun üzerinde kaldı ve bağ sayesinde hangi duyguları hissettiğini merak etti. Boğazını temizledi. "Stellan son birkaç haftadır izlediğim atlet. Elise'in birlikte olduğu Stella ile aynı kişi olduğunu bilmiyordum. Onu bizimle sözleşme imzalamaya neredeyse ikna etmişim ama sonra ortalıktan kayboldu, ben de onunla konuşabilir miyim diye dün gece dövüşe . Oradaydı ama onu bulduğumda konuşacak durumda değildi." Alfa'nın ifadesi sertleşti ve nadir görülen bir öfke gösterisiyle yumruğunu sıkmasını izledi. "Onu orada öylece bırakamazdım."

"Bunu yapmanızı beklemezdik," dedi Art.

"Ama sonra nereye gideceğiz?" Greyson sordu. "Ona kimin saldırdığını biliyor mu? Ayrılırsa onlardan korunabilecek mi? Gidecek bir yeri var mı?"

Elise Greyson'a sevgiyle gülümsedi. Özel dedektiflik yetenekleri ortaya çıkıyordu.

Niles, "Ona saldıran adamların hiçbirine iyi bakamadım, daha çok onun iyi olduğundan emin olmakla ilgileniyordum," diye cevap verdi. "Henüz ona sormadık, dün gece onu buraya getirdiğimizden beri dışarıdaydı."

Elise boğazını temizleyerek sürünün dikkatini topladı. "Aramızdaki geçmişten dolayı bunun biraz garip olabileceğini biliyorum ama burada kalabileceğini umuyordum. Ona kimin ve neden saldırdığını bilse bile bize söylemeyecektir çünkü şu anda hiçbir şeyi tek başına halledecek durumda olmadığını hepimiz bilirken bunu kendisi halletmek isteyecektir."

"Burada kalması onun için en iyisi, Elise'e katılıyorum," dedi Niles. "Ama biz bir sürüyüz ve bu kararı birlikte vermeliyiz."

Elise başını sallayarak alfasını destekledi. Aralarındaki bağ sayesinde onun sinirlerini hissedebiliyordu ve onlar da kendisinininkileri sarsıyordu.

Jackson, "Kimseyi kurtların önüne atmak istemiyorum," dedi. "Ve adam yaralı. Onu bulurlarsa fazla mücadele etmeyecektir."

"Bu tür bir şeyi ilk kez görmüyorum ve eğer onu öldürmeleri gerekiyorsa, işin tamamlanmadığını fark ettiklerinde muhtemelen sinirleneceklerdir." Elise, Greyson'ın açık sözlülüğü karşısında gözlerini kırıştırdı ve alfa yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm bebeğim."

İsmi duyunca yanakları kızardı ve midesinde kelekler uçuşmaya başladı. " yok.

Bunu şekerle kaplamamanı tercih ederim."

"Tamam, şekerle kaplamak yok. Stellan giderse ne olur?" Niles sordu.

Jackson yüzünü buruşturdu. "Tıbbi açıdan mı? Oldukça kötü durumda. Çok fazla dinlenmeye ihtiyacı olacak ve görünüşe bakılırsa gidecek başka bir yeri olduğunu sanmıyorsunuz."

Elise alt dudağını dişlerinin arasına alarak emdi ve herhangi bir arkadaş bulabilmek için beynini zorladı. Nic vardı. Dövüşlerde onun için bahse giren. Yüzünü buruşturdu. "Yani, omega güvenli konutlarında yaşıyor ama biri onu zorlamadıkça dinlenmeyecektir. Ya o adamlar güvenliği aşarsa?"

" zaman burada kalacak," diye açıkladı Jackson. "Onu izleyebilir, dinlendiğinden emin olabiliriz ve başka bir sorun çıkarsa onu doğru doktora götüreceğimden emin olabilirim."

Elise kupasından bir yudum alarak gülümsemesini gizledi. "Tamam. Art?"

diye sordu. Art omuz silkti. "Ne kadar çok o kadar iyi sanırım. O iyi olduğu sürece."

"Nasıl hissettiğimi hepimiz biliyoruz. Bu kadar kolay kaçabilmesi için o pisliğin peşinde çok uzun zaman geçirdim," diye araya girdi Niles yarım bir gülümsemeyle.

Son konuşan Greyson oldu ve Elise kalbinde yeşeren umutla ona baktı. "Greyson?"

"Bu konuda ne hissediyorsun, bebeğim? Senin bölgede başka bir omega olacak."

Elise'in nefesi kesildi. Hiç düşünmemişti. Ona göre Stellan sıradan bir omega değildi.

O... bir zamanlar hayatının aşkıydı.

Ve onu yanına alacak olan aynı sürü için onu geride bırakmıştı. Elise' kalbi göğsünde çarpıyordu.

Stellan kapıdan içeri gireli daha saatler olmuştu ve Elise henüz onun sesini bile duymamıştı. Ama biliyordu... Elise onun hiçbir yere gitmesini istemediğini biliyordu.

"İyi olacağım, daha iyi olacağım, onun bizimle olduğunu bilmek."

"Sadece kendi evinde kendini rahatsız istemiyorum," dedi Greyson, sanki cevabı son on iki saat içinde derinleştirdiğini hissettiği endişe çizgilerinde bulabilecekmiş gibi yüzüne bakarak.

Elise başıyla onayladı. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Ama Stellan ve ben... aramızdaki şey çok özeldi. Birbirimizi bir süredir görmüyoruz diye bunun değiştiğini sanmıyorum. Her şeyden çok, onun korunduğunu bilmeyi tercih ederim."

Niles ve Elise'den eşzamanlı rahatlama nefesleri yükseldi ve Elise ona baktı. Stellan'la sahip oldukları şey iyi bir şeydi.

Ve Elise'in alfalarında bulduğu şey harikaydı. Onları sevmişti.

Ama Stellan geldiğinden beri bu alanda, burada geçirdiği tüm yıldan daha rahat onun hakkında ne söylüyordu?

Tam olarak anlayamadığı bir korku o anda başını kaldırdı. Kötü bir omega mıydı? Yanlış sürüyü mü seçmişti? Ya da bu sürü yanlış omega'yı mı seçmişti?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

P

Stellanın yabancı olduğu bir şey değildi. Ama öyle bile olsa.

Lanet olası orospu çocuğu neyin var-

Gözlerini kırpıştırarak açtı, panjurların arasından sızan sabah ışığına karşı irkildi.

kesinlikle kendisine ait değildi. Işığı engelleyen perdeleri vardı çünkü güneşle birlikte doğmak isteseydi, pencerelerin ötesinde mutlu bir şekilde cıvıldaayan lanet kuşlardan biri olarak doğardı.

Homurdanarak rahat bir yastık kaptı ve yuvarlanmaya ama tüm vücudu itiraz edince anında durdu.

Kıpırdamadan durdu ve her yerindeki ağırları gözden geçirdi. Başı yarılıyordu, kaşının belirgin zonklama duruma hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Kaburgaları da -karın kasları- kahretsin. Ve lanet olası ayak bileği... Belki de dün dövüşmemeliydi. Zaten kızgın olan kaburgalarının içine etmişti.

Ağırlar arasında nefes alırken, netlik ona bir Mack Kamyonu gücüyle çarptı ve kendi aptalca kararlarından irkilerek bir nefes bıraktı.

Lucas, dövüşten önce onu tehdit etti ve dövüş bittikten sonra o betaları peşinden gönderdi.

Yeterince zayıf ve yaralı olduğunda ve karşılık veremediğinde. Bir tehdit.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve odayı inceledi. Koyu ormanlar ve yumuşak maviler onu karşıladı ve hayatında hissettiği en yumuşak mavi battaniyeyle örtüldü. Yastıklar bulutlar gibiydi ve-

Koku ancak o zaman fark edildi. Parlak, yumuşak narenciye.

Gözlerinden akan yaşları vücudunun yaşadığı strese bağladı ve bir kolunu nazikçe kaldırarak gözlerinin üzerine koydu.

Lanet alfa. Çok fazla önemsiyor, vazgeçmeyecek kadar inatçı.

Ama eğer yapmasaydı, Stellan hâlâ bir saklama konteynerinin önünde kanlar içinde, morluklar ve şu anda olduğundan daha kırık bir halde yatıyor olur muydu?

Şerefsiz herif.

Şimdi Stellan ona borçluydu.

Lucas'la yaptığı anlaşma zihninde parladı. Piç herif Niles'ın kirli çamaşırlarını istiyordu. Onu kurtaran alfa kadar nazik ve samimi biri hakkında ne tür bir pislik bulması gerekiyordu? Bir kavgayı ayırmak ve Stellan'ı güvenli bir yere götürmek için elinden geleni yapan biri hakkında?

Stellan gece boyunca uyuduğunu hatırlarken gözlerini kırpıştırarak ıslaklığı uzaklaştırdı. Bir noktada çalışırken inledi. Onu rahatlatan yumuşak kadifemsi bir ses, için etrafında dönen taze portakallar ve yanağına dokunan nazik dokunuş.

Neredeyse sonuncusunun bir rüya olabileceğini düşünecekti, ama kalan portakal kokusu

odayı doldurduğunda hiç şüphe bırakmadı.

Onu kurtaran Niles'tı. Onunla ilgilenen. Şimdi soru suydı: O hangi cehennemdeydi?

İniltisini bastırarak yavaşça doğrulduğunda başka bir koku dikkatini çekti ve bacaklarını yatağın kenarına doğru uzatmasına neden oldu.

Battaniyeler ve yastıklar yatağın yanında yere serilmişti ve onlardan tatlı, şekerli bir koku yayılıyordu.

Tanıdık, tatlı, bir omega kokusu gibiydi ve Stella Niles'in zaten sürüsü olduğunu hatırlayınca yutkundu. Bir eşi. O lanet alfa *onu* kurtararak ne yapıyordu?

Omega'nın ona göz kulak olması ve kendi bölgelerine burnunu sokmadığından emin olmak için mi kamp ? Stellan, bölgeci bir omega tarafından kışına tekme yemeden önce gizlice kaçmanın en iyisi olduğunu düşündü.

Biriyle dövüşecek durumda değildi.

Ama battaniye yığınının etrafından yavaşça geçip açık kapıdan dışarı baktığında hiçbir şey duyamadı.

Tatlı şeker kokusu daha da güçlendi ve tanıdık gelmesi omuzlarının gerilmesine neden oldu. Her adım, yanlış bir adımın her şeyi sona erdirebileceği bir yürüyüş yapan birinin dikkati ve yerleşimi atıldı.

Farkına vardığı şey ensesini tırmaladı ve endişesini bastırmaya çalıştı ama her adımda daha da arttı. Oturma odası olduğunu varsaydığı yere ve bir çıkışa -umarım- yaklaşırken bir ses mırıltısı ona ulaştı.

Kalbi durdu.

O kadınsı sesin yumuşak fısıltısını tanıdı. Ve şimdi aromanın tanıdıklığı bir anlam ifade ediyordu.

Gözleri kapandı. *Lanet olası ihtimaller neler?*

Bu... Bu kokunun olduğu tek bir omega vardı. Elise.

Farkına vardığı şey onu durdurdu. Elise'in evindeydi. Onun sürüsüyle birlikte. Onu terk ettiği sürüyle.

Paniğe kapıldı ve başını sağa sola çevirerek kapı pervazına yaslanıp yakınlarda bir pencere olup olmadığını düşündü. Yüksek bir apartmanda mıydılar? Belki de öğleden sonra bir gezintiye çıkarak kaderin bu berbat cilvesinden kaçabilirdi.

Akıl sağlığının geri kalanıyla birlikte uçurumun kenarından.

Kendini sabitlemek için aldığı derin nefes, ağzını sulandıran daha fazla tat getirdi. Elise'in şekerli romlu kekine eşlik edecek taze demlenmiş bir kahve. Niles'in parlak narenciyesi. Çilek, yabancı bir kokuydu ama nahoş değildi. Ve son olarak... bu domuz pastırması mıydı?

Midesi guruldayarak ona ihanet etti ve fısıltılar kesilince yanakları kızardı.

Olduğu yerde donup kalmıştı. Bunu yapamazdı. Sonraki birkaç adımı atıp onunla yüzleşemedi.

Hak ettiği kadar mükemmel bir sürü için onu terk eden hayatının aşkı omega ile yüzleşmek. Muhtemelen içinde durduğu evin sahibi olan sürüyle. Çerçevenin kavradı, ağırlığını sağlam ayağına verdi ve yüzünü buruşturdu.

Kaçacak durumda değildi. Kalbini paramparça eden kızdan bile. "Yürümek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu derin bir ses.

Stellan yavaşça bakışlarını kaldırdı ve Niles'in karşısında durduğunu, dünyayı diğer odada onu bekleyen sürüyü gördü.

"Hayır, ben sadece-" Stellan sözlerini tamamlamadı.

Onunla yüzleşemedim.

Acıyı hissetmek istemedim.

Onu tekrar görme olasılığı hissettiği rahatlamayı inkar .

Başını sallayarak alfanın endişesini omuzladı. Niles'in, omega'sının Stellan için ne kadar önemli olduğunu bilmesine izin veremezdi.

Fark edildiğini , oturma odasına doğru birkaç adım daha atarak yürüyüşünü tamamladı. Koridorun girişinden oturma odasındaki geniş kemerin içinden mutfığı görebiliyordu. Niles yanında yürüyordu, elleri yardım etmek istiyormuş ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi havada asılı duruyordu.

Stellan elini mutfağın girişine koyana kadar bakışlarını parlak parke zeminden kaldırmadı. Diğer üç alfa toplanmıştı ve Stellan önce her birini inceledi, sonra da bakışlarını bir daha görmeyi umduğu son kişiye dikti. Özellikle de bu koşullarda.

"Elise?" diye sordu, sadece emin olmak için. Belki de muhtemelen geçirdiği beyin sarsıntısının yol açtığı bir halüsinasyondur. Belki de tüm bunlar illüzyondur ve o komadaydı.

Ama o açık sarı bukeler hatasızdı ve çok gerçek görünüyordu. Buz gibi gözleri her zaman onun düşündüğünden daha fazla sıcaklıkla parlamıştı ve bir kez daha bunun tadını çıkarıyordu ve nasıl olduğunu bilmiyordu. Ya da nedenini. Ya da ne diyeceğini.

"Merhaba Stellan," dedi usulca, yanakları adamın kalbine bir hançer gibi saplanan en güzel pembeyle kızarmıştı.

Ondan yayılan endişe ona hafta sonları kavgadan eve dönüşünü hatırlatıyordu. Bakışlarını odadaki diğerlerine çevirdi ama kalbi, zihni ve düşünceleri hâlâ o mavi gözlere takılıp kalmıştı.

Uzun boylu, yakışıklı, açık kahverengi tenli bir alfa barın arkasından ona bakıyordu, bakışları teknik ve hesaplıydı ve Stellan'ın derisini kaşındırıyordu. başka alfa köşeden kafasını uzattı, bu seferki ince yapılı ve esmer tenliydi, uzun saçları uzun fırça görmemiş gibiydi - ama bilerek.

Ve nihayet, yaşlı, sakallı, kaslı bir alfa gözlüklerinin kenarından ona baktı, kahve fincanı iki kocaman elindeydi. Ayağa kalktı ve bakışları onun en nazik tarafıydı, yeşil derinliklerinde basit merak parlıyordu.

Ve tüm bunların arasında, tezgâhı ya da masayı süsleyen ya da ocakta pişen herhangi bir gerçek yiyeceğin olmamasıydı. Stellan o zaman odada birbirine karışan tüm kokuların bir sürü arasında paylaşılan bir sabah kahvaltısından kaynaklanmadığını, sürüye ait *olduğunu* fark etti. Bu alfalara aitti. Kahve, yaban mersini, Niles'in portakalı ve hatta tuhaf bir şekilde çekici olan pastırma kokusu.

Hepsinin bakışlarının sıcaklığı altında ne yapacağını bilemedi. İlk içgüdüsu başını kaldırdı - saldırganlık.

"NE BU, lanet olası kahvaltılı kulübü mü?" diye homurdandı, kemere doğru hafifçe eğilerek. Tüm vücudunun çıkardığı protestoya karşı yüzünü buruşturması imajına yardımcı olmadı.

Elise rahatlamış görünüyordu, endişesi yerini yumuşak bir kıkırdamaya bırakmıştı. "Kahvaltılı?" diye sordu, Niles'la dudaklarının anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan bir bakış paylaşarak.

Gözlerini kısmıştı. "Evet. Kahvaltılı. Hepiniz kokuyorsunuz - hayır, verin." Elini sallayarak

havayı temizlemek için aralarına girip iç çekti. "Tam olarak ne oldu? Ben neden buradayım?"

Niles'in omuzları giydiği kazağın altında gerildi. Yakışıklı görünüyordu. Ve rahat. Stellan tek yapmak istediği şeyin diğer ucuna geçip kazağın görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek olmasından nefret ediyordu. Vücudu acıyordu tekrar uzanmak istiyordu, tercihen büyük, narenciye kokulu bir alfa ona sarılıp her şeyi unutturacaktı.

Ama söz konusu alfanın zaten bir omega'sı vardı ve buzul bakışları her şeyi biliyordu. Beslediği suçluluk fidesi aniden hasat için hazırды.

Bu Elise'in sürüsüydü. Burada ona yer yoktu.

Kendini çok kötü hissediyordu ve o anda tek istediği yuvasıydı.

"Niles seni oldukça halde buldu. Onları korkutup kaçırdı ve seni buraya getirdi. Jackson" -uzun boylu, yakışıklı ve önlük giymiş ilk alfayı işaret etti- "seni iyileştirmeye yardım etti. O bir doktor."

Stellan'ın yanakları kızardı. Sadece dayak yememişti, aynı zamanda bu yabancılar onunla ilgilenmişti. Bu sürüyü, bu alfaları rahatsız etmek zorunda kalmıştı. Elise.

Boynunun arkasını ovmak için bir elini kaldırdı ama kaburgaları her türlü utançtan daha yüksek bir protesto çığlığı atınca yarı yolda durdu. Yüzünü buruşturarak kolunu dikkatlice indirdi. "Yardımanız için teşekkür ederim o zaman. Saçından çekileceğim-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye Niles ve Stellan'ın kaşları şaşkınlıkla alınından yukarı doğru kalktı.

"Ne?" diye sordu, ses tonundaki ısırik kaybolmuştu çünkü nazik alfanın aniden keskinleşen sözleri çok şaşırtmıştı.

Elise elini Niles'in omzuna koydu ve odanın öbür ucundaki Stellan'a gülümsedi. "Aç mısın? Kahvaltı yapabilir ve sonra konuşabiliriz."

Niles'in kendisine yönelttiği, kötü niyetten çok endişeye benzeyen bakışlardan bunun aslında bir soru olmadığını anladı.

"Tamam," diye .

Gitmek istedi. Ama bundan daha fazlası... kalmak istiyordu. Stellan gözlerini Elise'den alamıyor, onda farklı olan küçük şeyleri fark etmekten kendini alamıyordu.

Saçları daha uzundu ve uçları kıvrıldıkça daha az evcilleşiyordu. Gözleri daha parlaktı ama belki de bu onun hayal gücüydü.

"Gel otur," dedi Niles ve kendi sandalyesinden sandalyeyi çekti. Stellan'a oturmasını işaret etti. Elise'in yanına. Onun sandalyesine.

Alfa az önce başka bir omega'ya kendisinin oturduğu sandalyeyi teklif etmişti. Ama o gözünü kırpmadı, sadece adanın ortasından seramik bir kupa kaptı ve yumuşak bir çınlamayla yerine oturdu. Diğerleri de mutfağın etrafına dağılmıştı; çoğu dekoratif, bazıları işlevsel olan daha da fazla seramik vardı. Bazıları benekli, bazıları sade, bazıları da yarıya kadar farklı renklere batırılmıştı. Ev yapımı.

Çünkü burası onların eviydi.

Her şey çok yanlış görünüyordu. Hazırlanmadığı bir maç, tanımadığı bir rakip gibi. Stellan'ın beyni saatte yüz mil hızla çalışıyordu ama başka bir omega sürüsünün ağır bakışları altında odayı geçerken adımlarını büyük bir dikkatle atıyordu. Sanki bu bir tuzakmış gibi hissediyordu.

Ama bu onun adımlarını yavaşlattı mı?

Hiç de değil. Sanki yakalanmak istiyor gibiydi.

Göğsünde dolaşan o aptalca, tuhaf his, odayı geçmesinin tek nedeniydi. Stellan sandalyeye oturmak için kıpırdandığında Niles kıpırdamadı ve alfanın eli

omzunda, irkildi.

Stellan'ın panik içindeki bakışları Niles'in *omegası* Elise'e kaydı.

Ama Niles'a uzun uzun bakmak dışında Elise, Niles'in az önce kokusunu başka bir omega ile paylaşmış olmasını zerre kadar umursamış görünmüyordu. Hatta dudakları kıvrıldı, ona bir fincan kahve doldururken yarım bir gülümsemeyle ona doğru döndü.

Dumanı tüten kupayı elleriyle sardı ve burnuna götürdü. Kaburgaları bu küçük hareketi bile protesto ama kafein daha önemliydi.

Dumanı tüten kehribar rengi sıvıyı yudumlarken inledi. Bunu yapmak istememişti. Ama çok uzun zamandır süpermarketteki kafein makinesinden kahve içiyordu.

Gözlerini kapattığını bile fark etmeden göz kapaklarını kaldırdığında Niles'in aç bakışlarıyla karşılaştı, ama bu bakışların dolap üzerine koyduğu yiyeceklerle hiçbir ilgisi yoktu.

Stellan'ın yanakları kızardı ve bardağı indirerek sıcak porseleni sıkıca kavradı. Elise ya Niles'in bakışlarındaki sıcaklıktan habersizdi ya da... umursamıyor muydu?

Belki de alfasıyla arasındaki bağdan o kadar emindi ki bu onu korkutmuyordu. Evet, kulağa en çok onun gibi geliyordu. Kendinden emin. Omega Merkezi'ne gitmek isteyen aynı Elise, bir sürü bulacağından emindi. Ve bulmuştu da, bu sürüyü.

Dikkati, pürüzsüz koyu teni ve kafasına yakın kesilmiş sık alfa Jackson'a yöneldi. Sakalının gölgesi yanaklarını süslüyordu ve kaşlarının kavisi tüm bu durumdan kadar keyif aldığını gösteriyordu.

Stellan da gülebilmeyi diledi.

Koku paylaşımını tekrar riske atmak istemediği için alfaya başıyla selam verdi. "Beni için teşekkür ederim," dedi.

"Bu benim işim, kelimenin tam anlamıyla," diye cevap verdi nazik bir gülümsemeyle. Bakışları öylece kaldı ve Stellan, fincanında hâlâ dumanı tüten kahvenin tonuna benzer bakışlar altında yutkundu.

Stellan ona tekrar teşekkür etmek için dudaklarını araladı, dili ağzında ve yanakları utançla dolmuştu. Ama alfa ondan davranarak iki omegaya baktı. "Harika bir hastaydın. Biraz ama en azından öfkelenip bana on türlü küfür etmedin."

Elise kıkırdarken Stellan yüzünü buruşturdu. "mı? Bu sürpriz oldu."

"Muhtemelen baygın olduğum içindir," diye itiraf etti. "Şu anda dürtmeye çalışsaydınız aynı şeyi söyleyemezdim."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Neren ağrıyor?"

Stellan gözlerini kırıştırdı. Buna alışık değildi. "Ah... Sanırım sana nerede *olmadığımı* söylemek daha kolay olur. incindim."

Jackson kaşlarını çatı, dolaba döndü ve duraklayıp mırıldanmadan önce plastik şişeleri karıştırdı ve aramaya devam etti.

"Ben Arturo," diye araya girdi dağınık saçlı alfa kendini tanıtmak için. Dolaplara yaslandığı yerden el salladı. Kupasını bir elinde tutarken diğer elini tezgahın üzerine koymuştu.

O da uzun boyluydu, ince ama zayıftı ve selamlamak için elindeki porselen kupayı kaldırırken kasları derisinin altında sıvı gibi kayıyordu.

"Stella," mırıldandı.

Arturo göz kırparak, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Stellan'ın gözleri irileşti ve dikkatini Elise'e çevirdi, en azından yumruğun inmeden önce geldiğini görebilmek için. Ama onun yerine başını meraklı bir şekilde eğdiğini ve yumuşak bir gülümsemeyle karşılaştığını gördü.

"Bu Greyson," dedi ve oturma odasının yanındaki küçük yuvarlak masada tek başına oturan alfayı işaret ederek

Pencere. Büyük olan.

"Günaydın," diye homurdandı, parmaklarının arasına sıkıştırdığı kitaba dönmeden önce meraklı bir bakış attı ama daha fazlasını yapmadı.

"Yalan söylemeyeceğim, bunca zaman sonra Elise'in bahsettiği *Stella*'nın bir erkek olduğunu bilmiyordum," diye açıkladı Arturo. Yer değiştirdi, kollarını öne doğru uzatarak kahvaltı barına yaslandı ve dudaklarını eğerek eğlendi.

Elise'in yanakları kızardı ve Stellan dikkatini birinden diğerine kaydırırken kendini bir tenis maçı izliyormuş gibi hissetti.

"Senin hakkında konuşmazdı," diye devam etti Arturo. "Ama şimdi... şimdi keşke konuşsaydı diyorum." "Art," dedi Elise sertçe. "Kaba olma."

Omuz silkti. "Kaba değil, sadece merak ettim. Ondan sadece birkaç kez bahsettiniz."

Stellan yalan söyleyip merakının uyanmadığını söyleyemezdi. Elise onun hakkında ne söylemişti? Ya da belki de ne söylemediğini sorması gerekiyordu.

Sürüsüne bahsetmesi için yeterince önemli olmadığı düşüncesi rahatsız edici bir şekilde sıkı. Hayatının geri kalanını birlikte geçireceği arkadaşlarına. Birlikte sadece on beş yıl geçirmişlerdi.

"Hadi diğer odaya gidelim," dedi Elise, Stellan'ı dürterek. "Seninle konuşmak istiyorum. Özel olarak," diye ekledi Art'a ters ters bakarak.

Niles, "İş bitince sana kahvaltı getiririm," diye teklif etti.

Jackson sonunda dolaptan bir şişe indirerek, "Al, yemeden önce bunları iç," dedi. "Nedir bunlar?" Stellan şişeyi tezgâhtan aşırarak sordu, alfa şişeyi kaydırarak karşıya geçirdi. "Ağrı kesici ve iltihap giderici.

Kaburgalarına ve bileğindeki şişliğe iyi gelecektir. Eğer yapabilirsen

Daha sonra eczanenizi bana bildirin, daha güçlü bir şey çağıracağım. Bunlar yeterli olmayabilir. Ayrıca daha da kötüleşmeden bileğiniz için bir destek alacağım. Ona karşı nazik ol."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Stellan. Biri onunla ilgilenmeye çalışmayalı uzun olmuştu ve ne kadar sıcak bir his olduğunu unutmuştu.

"Ne zaman istersen. Ben çıkıyorum. Umarım sakın bir gün olur."

Elise mutfığa doğru sıçradı ve kollarını doktora doladı. "İyi günler bebeğim. Çok fazla çalışma."

"İhtiyacın olursa ara."

"Öp," dedi ve doktor bunu yerine getirdi.

Stellan onun bakışlarından kaçındı ve bunun yerine Greyson'ın yumuşak yeşim rengi gözleriyle buluştu. Artık elindeki kitaba dikkat ediyormuş gibi bile yapmıyordu, onun yerine meraklı dikkati Stellan'a yapışmıştı.

Sertçe yutkundu ve alfalardan neden genellikle kaçındığını hatırladı. Onların varlığı... çok fazlaydı. Bir odayı dolduruyor ve başka pek bir şey için yer bırakmıyordu.

Alfa yakışıklıydı. Elise'in sürüsünün tamamı öyleydi ama Stellan daha azını beklemeli miydi? Elise'in yüksek standartları vardı ve Stellan'ı en başta bu yüzden terk etmişti. Bir omega'nın tamamlanmak sürüye ihtiyacı vardı; bu sadece ve Stellan bunu ona sağlayamazdı.

Odada aniden yoğunlaşan pastırma kokusu ve onu bütünüyle tehdit eden yeşim bakışlarla, bir kaçış bulmaktan başka bir şey istemiyordu.

Omzuna dokunan yumuşak bir el onu içinde bulunduğu trans halinden çıkardı ve Elise'in yanında durduğunu görmek için döndü.

", seni gezdireyim."

Kadın onu yönlendirirken başının üst kısmına baktı. Yemek odasıyla başladı.

mutfakla birleşiyordu ve parlak ışık saçlarındaki altın tellerden yansıyor. Duvarlardan ikisi tamamen pencereydi ve sabah güneşi içeri öyle parlak giriyordu ki Stellan irkildi. Stellan nefesini yaklaştı ve çiçek açmaya başlayan yeşil ağaçlara baktı.

Stellan kıştan bıkmıştı. Son soğukluk hepsini soğuk, iskelet pençesinden kurtardığında ve sıcaklığın içeri girmesi yer açtığında mutlu olacaktı.

Buradan, neredeyse çoktan geldiğini hayal edebiliyordu.

"Burası benim en sevdiğim oda. Güneş ışığında kestirebilmek için burayı bir okuma köşesine dönüştürmek istiyordum ama yine de birlikte yemek yiyebileceğimiz bir yere ihtiyacımız var."

Stellan becerikliydi ve onun için pencerenin yanına küçük bir köşe inşa etmeyi hayal edebiliyordu. Yastıklar ve sarılmalar için yeterince büyük bir tane ve belki de kitapları, mumları ve battaniyeleri saklamak için çekmeceleri bile çıkarabilirdi.

Kaşlarını çattı. Artık Elise için böyle şeyler yapmıyordu. Bunun için alfaları vardı. Neden hâlâ onun için tamir etmemişlerdi?

"Akşamları burası çok sıcak oluyor, mümkün olsa burada uyuyabilirim."

Stellan bu fikri sevmedi. Kışın camlar yüzünden çok soğuk olurdu. Ama güzel bir okuma köşesi olabilirdi, haklıydı.

Zemini minderlerle kaplayabilecekleri ve tüm alanı büyük bir yuva haline getirebilecekleri kadar küçüktü.

Stellan başını salladı ve pencereden uzaklaştı. "Harika bir manzara." Boğazını temizledi ve sanki aklından geçen düşünceleri bir şekilde biliyormuş gibi onun bakışlarından kaçındı.

"Hepsi bu kadar değil. Gerisini görmek ister misin?"

Omuz silkti. Eğer bu sadece bir başlangıçsa, ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ama Elise'i tanıdığına göre, rahat ve abartılıydı.

Evdeki kendi yuvasını hatırladı, birlikte yaptıkları ve onun geride bıraktığı yuvayı. Kapı son kez arkasından kapandıktan sonra onun odasına dokunmamıştı. O gittikten sonra mekânı rahatsız etmeye cesaret edememişti. Geride bıraktıklarına bir göz atmaktan başka bir şey, ki bu da çok fazla bir şey değildi.

Kızın küçük parmaklarının kendi sıkması onu tekrar ana döndürdü ve kızın peşinden yemek odasının arka, oturma alanının arka tarafına açılan başka bir kemerli geçide gitti. Diğerlerinin bakışlarından kaçındılar ve kızın farklı odaları işaret ettiği koridora gizlice girdiler.

"Burası Niles'in odası." Sol tarafı, Niles'uyandığı odayı işaret etti.

İlerlemeye devam etmeye çalıştı ama adamın elini tutuşu onu durdurdu. "Sorun ne?" diye sordu.

Ona döndü. "Alfa'nın odasında kalmama izin mi veriyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Yaralıydın. Ve Niles'in kokusuna en aşına sendin, bu yüzden orada uyanırsan o kadar endişelenmeyeceğini düşündüm."

"Ama o senin alfan," diye yumuşak bir sesle itiraz etti, her ne kadar istediği kadar açık konuşmasa da. Her şeyden çok kafası karışmıştı.

"Ve sen-" diye başladı Elise ve sonra yüzünde hayal kırıklığı açıkça belli olan bir şekilde ofladı. "Ben sadece senin iyi olmanı ve rahat hissetmeni istedim," diye bitirdi.

Ve ben sadece bu düşüncenizi tamamlamanızı istiyorum.

"Tamam," ve şimdilik konuyu .

"Her neyse," diye devam etti ve onun elini çekti. Elise ona her alfa için birer tane olmak üzere geri kalan odaları ve alt kattaki üç banyoyu gösterdi. Bunlardan misafir, diğeri Niles'ındı ve sonuncusu da soldaki üçüncü kapının içindeydi.

Sunduğu sıcaklık avucundan onunkine yayıldı. Elise her zaman , çok küçük ve çok sıcaklık doluydu. Mükemmel bir sürü bulmasına şaşmamalı.

"Demek birinci kat burası," dedi ve Stellan neredeyse boğulacaktı.

"Başka ne var?" diye sordu.

"En üst katta ofis olarak kullandığımız ekstra odalar ve benim yuvam var." "Vay canına," dedi ve koridorun sonundaki merdivenlerden yukarı çıktıklarında bu düşünceyi yineledi

bir sonraki kat. Merdivenler, ters yönde uzanan bir koridora açılan bir sahanlıkta durdu. Tüm kapılar açıktı ve onu her göz atması için cesaretlendirdi.

Stellan merakının onu ele geçirmesine izin verdi. Sürüsü olan bir omega'nın nasıl yaşadığını görmek istiyordu. Omega Merkezi'nde, sürüdeki herkes için yer olan devasa evler ve olduğu omega kadar mükemmel bir yuva hakkında masallar anlatmışlardı. Kulağa hep gerçek olamayacak kadar güzel gelmişti ama şimdiye kadar gördüklerine bakılırsa...

Elise'in durumu iyiydi.

Odalardan birinde kocaman ahşap bir masa ve üzerinde bir bilgisayar vardı; her türlü kırtasiye malzemesi ve kâğıt da odanın yüzeyini kaplamıştı. Bir sonraki odanın bir sanat odası olduğu ; bir şövalenin üzerinde yarısı bitmiş bir resim ve raflara dağınık bir şekilde yerleştirilmiş yüzlerce boya vardı. Bir başka oda ise rahat mobilyalar, kanepeler, eğlenceli döşemeli sandalyeler, kilimler ve yastıklarla tamamlanmış genel bir odaydı.

kapısında durdu ve içeriden gelen yumuşak pembe ışıltıyı ortaya çıkarmak için ahşap yüzeyi itti.

"Elise... burası kimin odası?" diye sordu, içeri adım atmaya korkarak. Yanlış nefes alırsa, kendi küçük evinde konuşlanmış çok sayıda oyun sistemi veya monitörden birini kırabilirdi.

Boğazını usulca temizledi. "Bu... benim."

Stellan boğuldu ve dönüp ona baktı. "Ne zamandan beri oyun oynamayı seviyorsun?"

Yanakları pembeleşti ve elini pembe detaylara sahip pahalı görünümlü sandalyenin üzerinde gezdirerek odaya girdi. Pembe, kedi kulaklı kulaklıkları gördü ve onu kulaklıkların hayal etti.

Evet, sevimli bir görüntüydü.

"Alfalar çalışmak zorunda olmadığımı bildiğimden emin oldular ve ben de bunu ciddiye aldım. Ama sonra sıkıldım ve temizlenecek çok şey vardı, bu yüzden Art farklı hobiler denememi önerdi. Bana PS4te bir oyun gösterdi ve... bayıldım. Ben de merakımı bıraktım."

Stellan eşleşen fareyle süslü ışıklı klavyeye, bilgisayarının siyah kutusundan parlayan güzel ışıklara ve kim bilir kaç tane oyunun bulunduğu raflara bakmaktan kendini alamıyordu.

"Bu bir ineğin ıslak rüyası," diye mırıldandı.

Elise hülyalı bir iç çekişle, "Kesinlikle öyle," diye onayladı.

Stellan kıkırdadı ama beyni tüm bunları anlamlandırmakta zorlanıyordu. Alfalar gerçekten de onun için bu kadar çok şey mi harcamıştı? Bir sürüde omega olmak böyle bir şey miydi?

Kendi dizüstü bilgisayarı ucuz olmasına rağmen oldukça mal olmuştu. Odadaki her şeyin ne kadar tutması gerektiğini hayal bile edemiyordu.

"Belki bir benimle oynarsın, eğlenceli olur," dedi Elise. Onu odadan çıkardı ve koridordaki son kapıya çekti.

"Sanırım bu senin yuvan?" diye sordu.

Sırıttı ve başını salladı. "Görmek ister misin? Büyülü bir şey."

Stellan daha azını beklemezdi ve başını sallayıp onu takip etti.

"Bence ev genel olarak biraz büyük ama işimizi görüyor ve gayet iyi . Burası... evimiz."

Tabii ki iyi geçineceklerdi... Onlar bir sürüydü, değil mi?

Onun sözlerini düşünürken başını yana eğdi ama daha derinlemesine analiz edemedi Elise kapının tokmağını çevirdi ve yuvasının kapısını iterek açtı.

Tam da söylediği gibiydi. Büyülü. Yuva, battaniye ve yastık yığınlarının üzerine çok renkli şekiller yansıtan devasa bir vitray pencerenin arkasındaki bir oyuğa yerleştirilmişti. Odayı ruhani bir ışıltıyla aydınlatıyordu. Yatak, raf gibi görünen şeylerin yığılmıştı ve kitaplar bölmelerden dışarı taşıyordu. Odanın geri kalanı kitap rafları ve rahat görünümlü L şeklinde bir kanepeyle doluydu. Ve içeriden Stellan'ın şimdiye kadar kokladığı en muhteşem koku karışımı yayılıyordu.

Şekerli romlu kek kokusu en güçlü olanıydı ama diğerleriyle mükemmel bir uyum içinde harmanlanmıştı.

"Kendimi yalnız hissetmediğim ve biriyle istemediğim sürece çoğu zaman burada uyuyorum. Niles genellikle işin başında oluyor, ben daha neyin yanlış olduğunu anlamadan kapıya oluyor," dedi yuvayı kapatıp koridora döndü.

"Çoğunlukla alt katta takılıyoruz," dedi merdivenleri göstererek. "Greyson okumayı ve çoğu zaman çalışmayı seviyor, bu yüzden ofisi seviyor. Arturo'nun adı da ona uyuyor, çünkü genellikle orada oluyor." Elini tuvalerle dolu odaya doğru salladı. "Genellikle oyun odamda olurum ya da Art'ın bana fırçanın göstermesini sağlamaya çalışırım. Ama o da ... o zaman alt katta kanepede oturup çocuklarla Netflix izliyorum."

"Çalışmayı ne zaman bıraktın?" diye sordu.

Yanakları renklendi ve yan tarafa baktı. "Şey... Sıkıldım ve bir süre barista olarak çalışmayı denedim ama burayı yönetme şekillerini beğenmedim. Çalışma saatleri çok kısaydı ve müdürler de pislikti. Adamlar istemezsem çalışmak zorunda olmadığımı söylediler... ben de bıraktım Bu konuda endişelenmek zorunda olmamak güzel."

Stellan gözlerini kırıştırdı. Çalışmak zorunda olmadığı, elektriğinin açık kaldığından emin olmak için endişelenmek zorunda olmadığı bir dünya hayal edemiyordu. Neyse ki savaşmak ona çok sık endişelenmesine gerek bırakmayacak kadar gelir sağlıyordu ama...

Kaburgaları, ringe geri dönmesinin uzun zaman hatırlatarak itiraz etti. O zamana kadar ne yapacaktı?

Elise onu yavaşça, sabırla merdivenlerden aşağı indirdi, çünkü ayak bileği zonkluyordu ve bunu saklamakta giderek daha da zorlanıyordu ve en alt basamağın tam karşısındaki bir kapıyı açtı. "Bu odayı neredeyse hiç , bu yüzden çoğunlukla kokusuz. Bu sabah bunu tartıştık ve senin için en iyisinin bu olabileceğini düşündük."

Gözlerini kırıştırdı ve biraz daha kırıştırdı. "Elise... neden sanki burada kalacakmışım gibi konuşuyorsun?" Elise şaşkın bir ifadeyle ona döndü. "Çünkü kalıyorsun."

Stellan başını salladı. "Hayır, . Niles beni tam anlamıyla bataktan çıkardı ve alfalarınız da beni . Eve dönebilecek kadar iyiyim. İstemiyorum-"

Elise tuttuğu eli daha da sıkarak yukarı kaldırdı ve acı içinde homurdanmasına ve elini tuttuğu yerden çekerek yan tarafını kavramasına neden oldu.

"Bu da neydi böyle-"

"Dolaptaki en sevdiğin fincana bile ulaşamıyorsun ve bana yanıldığımı söyleme," diye ısrar etti, parmağı onu azarlar gibi yüzüne yapışmıştı. "*Tamamen* iyileşene kadar burada kalacaksın."

"Ama bu senin *sürün* ve ben de başka bir omega'yım," diye karşı çıktı.

"Ne olmuş yani? Bir süreliğine birbirimizin omegasıydık," dedi dudakları neredeyse .

"Ama bu daha önceydi... tüm bunlar olmadan önce." Elini sallayabildiği salladı ve böğründeki zonklamanın dinmesini .

İç çekti. "Bir süredir konuşmadığımızı biliyorum ama sana değer vermeyi bırakmadım. Ve peşinde biri olduğu belliyken dışarıda korumasız dolaşmana izin vermeyeceğim."

"B-"

Kaşlarını sertçe kaldırarak adamın diğer itirazını kesti. "Neler olduğunu bilmiyorum ve eğer bana söylemek istemiyorsan, sorun değil. Bu seni ilgilendirir, *ama* zar zor koşabiliyorken, bir de etrafta yarım yamalak koşmana izin veremem."

Homurdandı. Demek haklıydı.

"Sen... bilirsin, bölgeci mısın? Ben senin evinin kokusunu alan bir omega'yım." "Ama sen Stellan'sın. On beş yıl kadar birlikte yaşadık. Kokuna alıştım."

Stellan gözlerini devirdi. Yalnız yaşadıkları zamanki gibi sanmıyordu. Artık bir sürüsü, bir bölgesi vardı. Kendisinin ait olmadığı bir evi. Ona dik baktı ve o da ona dik dik baktı. Ve bakışlarındaki o parıltıyı fark etti. Bu kazanamayacaktı.

"Varlığımdan *en ufak bir* rahatsızlık duyarsan bana söylersin, değil mi? Bütün gün kendimize senin bölgene tecavüz etmediğimi söyleyebiliriz ama içgüdülerimiz buna karşı çıkabilir."

Elini etrafta salladı. "Bizi tanıyorum. Her şey yoluna . Kahvaltıya hazır mısınız?"

Midesi yüksek sesli bir hırıltıyla cevap verdi ve onu koridora geri çekmeden önce lanet olası bir peri gibi kıkırdadı. "Yan tarafını acıttığım için özür dilerim," diye özür diledi, hâlâ nazikçe kucakladığı tarafını işaret .

" değil. Ben senin şiddet kullanarak kendini göstermene alışkınım."

"Alışmadım!" diye karşı çıktı oturma odasından geçerken.

"Öyle. Çünkü ufak tefeksin," dedi başının tepesine . Eğer isteseydi, parmak ucunu kızın kafasında saçının arka kısmıyla birleştiği noktaya yerleştirebilirdi. Ama onun bunu yapmasından nefret ederdi.

"Yani?" diye sordu. "Benim şiddet yanlısı olmamla boyumun ne alakası var? Ki *değilim*," diye ekledi.

"Cehenneme daha yakınsın, tıpkı bir iblis gibi."

Spatula yere düşerken ağzı bir karış açık kaldı. Niles'in kahkahalarını bastırmaya çalışırken omuzlarının görmek için ona baktı.

Greyson kitabı yüzüne çok yakın tutuyordu ve Art hiçbir yerde . Elise kesinlikle ihanete uğramış görünüyordu. "Ben iblis değilim," diye sızlandı.

Greyson kitabı indirdi, yüz ifadesi mükemmel bir sakinlik portresiydi. "Tabii ki hayır canım.

Sen bizim meleşimizsin."

Niles bir kahkaha patlattı ve sanki yüzünü saklamak kıkırdamalarını gizleyecekmiş gibi sobaya döndü. "Niles!" diye azarladı. "Onunla aynı fikirde değil misin?"

Omuzları titremeyi bıraktı ve soluduğu nefes odanın diğer ucundan duyulabiliyordu. "Yani, bazen biraz... huysuz olabiliyorsun."

Gözlerini kısarak alfalarına ve Stellan'a dik dik baktı.

"Bu kötü bir şey değil," diye onu temin etti Stellan. "Dört alfayla birlikte yaşamının zor olduğuna eminim. Onları şekle gerekir. Cehennem ateşine bu kadar yakın olmak bu konuda yardımcı olacaktır."

Kadın dramatik bir şekilde soludu ve adam kadının ona savurduğu eli savuşturdu. "Gördün mü? Şiddetli," diye ekledi kıkırdayarak.

"Sana şiddeti göstereceğim," diye homurdandı ama arkasını döndü ve Niles'in uzattığı tabağı elleriyle tuttu.

"Kahvaltı hazır," dedi ve Stellan'ın midesi bir kez daha için çığlık attı. "Buyurun," dedi ve seramik tabağı Stellan' uzattı.

Başka bir benekli tabaktı ama diğer fincanların hiçbirisiyle uyuşmuyordu. "Bu tabaklar ve fincanlar ev yapımı mı?" diye sordu.

Sırıttı. "Evet! Çok şirinler, değil mi? Art ve ben bunları onun stüdyosunda yaptık." "O bir... Ne ona? Potter mı?"

Kıkırdadı. "Ona böyle diyebilirsiniz. Yaratıcı olan her şeyle uğraşılıyor. Buradaki neredeyse tüm sanat eserleri ve eşyalar onun tarafından yapıldı."

Stellan bir şey söylemedi, çünkü bunu kelimelere tam olarak dökemiyordu. Bu... tatlıydı. Ev gibi.

Çok sevimli.

Bir kez daha, ait olmadığı bir yer gibi hissetti. Ve yine de, bir sebepten dolayı, Elise kalmasına izin veriyordu.

Geriye kalan soru neden olduğuydu?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Elise oturma odasının zemininde volta atıyor, ellerini yüzüne götürüyor, kaygı her geçen dakika kalp atışlarını hızlandırırken dişleri tırnak etlerini çekiştiriyordu.

Stellan'ın tam bir saat otuz altı dakika önce evde olması gerekiyordu. Zihni gecikmesi için yüzlerce öneri ile yarıştı.

Yaralandı mı?

Ya hastanedeysen? Ya da daha kötüsü, ya onu orada bırakmış olsalardı?

Elise ellerini gözlerine sürterek telefonunu yüzüncü kez kontrol ettiğinde bildirimlerinin boş olduğunu gördü. Yeni mesaj yoktu.

"Neredesin?" diye sordu yüksek sesle, sesi apartmanda yalnızdı. Buzdolabının uğultusu onunla alay eder gibiydi, sadece çevresinin sessizliğini vurguluyordu.

Tam sınırına gelmiş, kendini kapıdan dışarı atmaya ve o lanet olası salağı bulmaya hazırlamıştı ki, kapıda bir patlama sesi duyuldu.

Kalbi boğazında düğümlendi ve bariyeri açmadan önce ona doğru koştu. "Whoa-umph!" Stellan kapının pervazına çarptı ve kendini zorlukla kenarda tuttu. Ona sırtı, gözleri sarhoşluktan cam gibiydi. Kadın iç çekti.

"Uyanık olacağını düşünmemiştim," diye açıkladı. "Sessiz olmaya çalışıyordum."

Elise kollarını kavuşturarak ters ters baktı. "İyi iş çıkardın. Kapıya çarptığında komşuların yarısını uyandırdığına eminim."

Yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Özür dilerim." Ancak o zaman onun yüz ifadesini inceledi. "Sorun nedir?"

Sıcaklık gözlerinin arkasına bastırdı, gözyaşlarının baskısı tehdit ediyordu. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye tısladı.

Stellan kapıyı kapattı ve beceriksizce kilitledi. "Gerçekten mi? Neden?"

Elise dişlerini birbirine geçirdi. "Neredeyse iki saat önce evde olman gerekiyordu." Söylemek istediği diğer her şeyi kendine sakladı.

Nasıl da endişeleniyordu. Onun öldüğünü ya da bir tarlada dövülerek öldürüldüğünü hayal ediyordu. Ve şimdi, o endişelenirken, ona bir şey olmasından korkarken, bu... bu pisliğin dışarıda içiyor olmasına ne kadar kızmıştı!

Kaşları yukarı kalktı, ceplerini karıştırmaya başlarken dudakları aralandı. "Ne? Yok artık. Senden bir mesaj alırdım-"

Telefonunun siyah ekranına gözlerini kırıştırdı ve Elise'in göğsündeki sızı hafifledi. "Telefonum bozuldu," dedi ona cihazı göstererek. "Bilmiyordum. Çok özür dilerim," diye saçmaladı.

"Neden kontrol etmedin?" diye tısladı, duygularını zar zor kontrol altında tutuyordu.

"Nic'in kafası iyiydi, ben onun için endişelenmekle meşguldüm. Kontrol etmeliydim. Kavga ettiğimde nasıl olduğunu biliyorum." Gözlerini kısarak ona doğru baktı, beceriksiz adımlar onu daha da yaklaştırdı. "Yine de endişelenmemelisin. Her zaman kazandığımı biliyorsun."

Adam önünde durup ellerini rahatlatıcı bir şekilde pazılarında gezdirirken bile Elise kollarını açmadı. Adamın kokusu ev kokusuydu, hoş ve tatlıydı ve ona her şeyin yolunda olduğunu hatırlatıyordu.

"Her zaman değil," diye mırıldandı onun bakışlarından kaçınarak. Adam sertleşti. "Tamam, o bir kereydi. Bir kez."

Adamın kızgınlığı dudaklarının seğirmesine neden oldu. "Evet, endişelenmem gerekenden bir kez daha fazla. Sana bir şey oldu sandım," diye itiraf etti.

Adam onu içine çekerken sıcaklık onu sardı. Sonunda kollarını çözdü ve adamın sırtına dolayarak bileklerini kilitledi ve onu sıkıca kavradı.

Burnunu onun gömleğine gömdü ve tatlı çikolata parçacıklı kurabiye kokusunu içine çekti.

"Kimse beni o kadar kolay alt edemez. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Elise iç çekti. Stellan asla içki içmezdi, her zaman bunun para ve zaman kaybı olduğunu iddia ederdi. Arkasına yaslandı ve ellerini Stellan'ın karın kaslarının üzerine koyarak onu yarım kol mesafesinde tuttu. "Sen iyi misin? Hiç dışarı çıkmıyorsun."

Gülümsemesi yumuşadı. "Öyleyim, söz veriyorum. Sadece galibiyet heyecanlıydım." "Bu galibiyet ne kadar büyük?" diye sordu, gözlerini kısarak ona bakarak.

Dudakları daha parlak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni biraz şımartabileceğim kadar büyük," dedi. Kolları kızın etrafını sararak onu kolayca kaldırdı. Onu oturtmak için yatak odasına doğru gitmeden önce etrafında döndürürken, avuçlarının altında pazıları gücüyle esnedi.

"Sizi endişelendirdiğim için gerçekten özür dilerim. Bunun bir daha olmayacağından emin olacağım. Ama benim ne kadar iyi olduğumu biliyorsun, asla kaybetmem."

Ona bir parmağını salladı. "Daha önce de kaybettin."

Bir iniltiyle yüzünü onun göğüs kafesine gömdü. "Önemli olan hiç kimse için değil. Senin dışında tabii ki." Elise cevap vermeyince, "Elise!" diye bağırdı. Bu bir kere oldu."

"Dikkatinin dağınık olması benim suçum değil," dedi.

Hırladı, sesi kızın teninde yankılandı. "Haksız bir avantajın vardı."

Stella'yı minderlere indirebildiği anı hatırlayarak sırıttı. Eşleşmemiş bir omega olduğu için kendini koruyabileceğinden emin olmak için ona kendini savunma eğitimi vermekte ısrar etti.

"Memelerin olması bir avantaj mı?" diye alay etti.

Bir homurtu tenine çarptı ve Stella gömleğinin kenarına doğru bir öpücük kondurup onu kenara göğüslerini okşarken ürperdi. "Bir kavganın ortasında beni gösterdiğin zaman."

Bir kıkırdama .

Stellan'ın onu kaç kez minderlere götürdüğünden, onun için ne kadar ateşli olduğundan tamamen habersiz olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı. Stellan onu mavi minderlerin üzerine her attığında kalbi biraz daha hızlı atıyor ve Stellan'ın her kalça hareketinde onu minderlerin içine daha da itmesinden başka bir şey istemiyordu.

Ama ayağa kalkar, elini uzatır ve ona yardım etmek için aptalca bir duruşu düzeltirdi.

Onun yardımına ihtiyacı yoktu. Atletini çekiştirerek aşağı indirmiş ve bir anlığına onu göstermişti. Adam , minderin öbür ucundan ona baktı ve gözünü kırpana kadar kız onun bacaklarını

altından çıktı.

Sonunda anı yakaladığında, onu mindere bastırdı, onu soyarken adaletsizlik hakkında mırıldandı ve boş salonu inlemeleriyle doldurdu.

Bu anı karşısında kıkırdamasını gizlemek için elleriyle ağzını kapattı.

Adamın dudakları kadının teninden ayrılırken kadının mizahı da kayboldu. "Ne yaptın?" diye sordu, ses tonunu keskinleştiren bir endişeyle.

Ayağa kalktı, kadının beline sarıldı ve ellerini ışığa doğru çekti.

Kadın yüzünü ama Stellan sadece yırtılmış ve tahriş olmuş tırnak etlerine baktı ve komodine uzanıp masanın üzerindeki yağı aldı.

Parmaklarının ucunu öperek yüzüne yaklaştırdı. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Lütfen bunu yapma," diye yalvardı.

"değil. Sinirsel bir şey," dedi savunmacı bir tavırla. "Çoğu zaman bunu yaptığının farkında bile değilim."

Yüz ifadesi endişeyle buruşmuştu ve kadın ellerini sıkarak yüzünü çerçeveledi onu kendine doğru çekti.

"Onlar iyi. Birkaç gün içinde iyileşir. Önemli değil."

"Özür dilerim," dedi tekrar.

Kalbi eridi. "Her şey yolunda," diye söz verdi.

Onu kendine çekti, kalp atışlarını dinledi ve yumuşak dokunuşlarının onu uyutmasına izin verdi. Her şey affedilmişti.

"Siz benim sanatım hakkında mı konuşuyorsunuz?" diye sordu alfanın kendisi mutfakta onlara katılırken.

Elise, Stellan'ı yemek masasına itti. "Biz geldik! Stellan fincanları ve tabakları sordu."

"Fark etmeniz güzel. İlk zamanlardan beri hepsi amatör." Elise, Stellan'ın avuçlarının içindeki tabağı incelemesini izledi. "Onlar... güzeller," diye cevap verdi.

Art'ın sırttan yüzü kapıda belirdi, kendi tabağı avuçlarının arasındaydı. Gülümseyerek onun yanına oturdu.

"Lafi açılmışken, bugün ders verecek misin?"

Art başını salladı ve süre önce onu gördüğünden beri eklediği dağınık topuzundan birkaç saç teli düştü.

"Hayır, değil. Bugün evde kalacağım," dedi Arturo kayıtsızca.

Elise'in gözleri büyüdü. Art'en son ne zaman bilerek stüdyodan kaçtığını hatırlamıyordu. Ya da genelde yaptığı diğer şeyleri.

Gözlerini kıstı ve bakışları masalarındaki yeni omega'ya kaydı. Sebep o muydu?

Bunun alfanın omegayı merak etmesinden mi yoksa Art'ın koruyucu içgüdülerinin devreye girmesinden mi kaynaklandığını merak etti. Stellan'a güvenmiyor muydu?

Bu düşünce kaşlarını çatmasına neden oldu ve bunun olduğuna inanmayı tercih etti. Stellan bir tehdit değildi ve öyle olsaydı kokusunu alırlardı. Sürüsü diğer omega hakkında ne kadar meraklıysa, onun burada kalma de o kadar artıyordu. Bu yüzden kahvaltısına devam etti ve Niles kendi tabağını getirdiğinde sırtıttı.

"Senin hakkında çok şey duydum," diye Stella'ya takıldı Elise, kabarık krepleri mideye indirirken. Bunlar Niles'in imzasıydı.

Stella bembeyaz kesildi, tabağına neredeyse... suçluluk duygusuyla bakarken bakışları ağırlaştı.

"Sen olduğunu bilmiyordum," diye açıkladı. "Ama bana A.B.O. için işe almaya çalıştığı diğer 'dan bahsetti."

Stella'nın bakışları masada oturmakta olan alfaya kaydı. "Dünya küçük mü?" diye tahmin etti.

Hüzünle gülümsedi ve parmağının ucunu kahve fincanının kenarında gezdirerek başını salladı. "Dünya küçük," diye onayladı Elise.

Masanın üzerine sessizlik çöktü, gümüş çatal bıçakların porselene odadaki filin gürültülü bir başlangıcı oldu.

Stellan uzun bir süre sonra, "Ben de senin onun omega'sı olduğunu bilmiyordum," diye açıkladı. Başını kaldırdı, Elise ile Niles arasında gidip gelirken bakışları işkenceye dönüşmüştü. "Bunun benim uydurduğum bir plan olmadığını bilmen benim için çok önemli. Senden güzel kokular alıyordum Niles, ama Daniel'la yemek yiyene kadar senin" -bakışları Elise'e kaydı- "nedenin sen olduğunu anlamadım."

Elise başını salladı. "Biliyorum. Bunu için ciddi bir araştırma yapmak gerekirdi. Yaptığı işte çok iyi olmasına rağmen oldukça gizlidir. Ve senden de bu kadar zahmete girmeni beklemezdim-" Elise sözünü kesti.

Bir telefon kadar uzaktayken ve mesajına cevap verme zahmetine bile katlanamazken bulmak için bu kadar zahmete girmesini beklemezdi.

Isırdığı krep bir anda çok daha az tatlı gelmişti. "Elise..."

Stellan başladı ve o da başını salladı.

" değil, nedenini anlıyorum," dedi. "Ama benim için de zordu. Bunu bilmen *benim* için önemli." Kalbi kırılan tek kişi Stellan değildi.

Tek fark, kur hediyeleri, randevular ve onları tanımakla dikkatini dağıtacak dört alfaya sahip olmasıydı.

Stellan başını salladı, bakışlarını yerine indirmeden önce yüzünde kederli bir ifade vardı. Masaya sessizlik çöktü ve kaplar seramik tabakların üzerinde sürtünmeye başladı.

Ama Niles olayları uzun süre akışına bırakacak biri değildi, bu yüzden çatalını indirip Stellan'a baktığında Elise hiç şaşırmadı.

"Neden saldırıya uğradığını biliyor musun?" diye sordu. Kaşları öfke ve endişeyle çatılmıştı ve Elise onun yüz hatlarında ilk duyguyu o kadar nadir görüyordu ki bu onu şaşırtmıştı. Bu nadir duygu bağın zayıflamasına neden olurken yanlış hissettirmişti.

Stella cevap vermeden önce acele etmedi. Soru bu kadar ciddi olmasaydı, Stella kahvaltılık lokmasını yutarken, kahvesini yudumlarken ve sonra tabağına bakarken göğsünde bir mizah patladığını hissedebilirdi. Çatalını kabarık kreplere batırdı ve ağzını bir, iki kez açtıktan sonra tamamen kapattı.

Yukarı baktı ve onların bakışlarıyla karşılaştı. Onun ve iki alfasının.

"Bilmiyorum. Sanırım bunun dövüşle bir ilgisi var. Neredeyse ve sonunda zar zor zirveye çıktım. Belki de teklif verenlerden biri para kaybettiği için üzülmüştür?"

Elise başını yana eğdi. Hatırladığı kadarıyla, şaşırtıcı bir şekilde, dövüş ringini çevreleyen katı bir dizi kural vardı. Silah yok, havlamak yok ve hile yapmak yok. Ne kadar kötü kaybetmiş olursanız olun, dövüşçülerin peşinden gitmek kötü bir davranıştı. Peki kurallardan birini çiğneyecek kadar cesur olan kimdi?

"Onlardan herhangi birini tanıdın mı?"

Stella'nın yanakları Elise'in nadiren gördüğü bir kırmızı renge dönüştü. "Beni ilk bulduklarında kendimde değildim. Beni köşeye sıkıştırdıklarında cipime gitmeye çalışıyordum."

Niles'in parmakları, parmak eklemleri beyazlaşana kadar tuttuğu çatalın etrafında sıkıldı. Tek söylediği "Tamam," oldu. Ama bu basit kelimenin altında üstü örtülü bir öfke vardı. Öfke.

Stellan, Niles'a daha fazlasını bekliyormuş gibi baksa da, "Tamam," dedi. Elise titredi ve Niles'ın elini okşadı.

Sonra, kahvaltısını sanki bir patlamış mısır kutusuymuş ve heyecan verici bir filmin galasını izliyormuş gibi yapan Arturo'yu inceledi. Gözleri masanın üzerinde alfadan omega'ya gidip geliyordu.

"Eğleniyor musun?" diye fısıldayarak onu yanından dürttü.

Sırıttı. "Son derece. Yani, şimdiye kadar bu omega'dan neredeyse hiç bahsetmemiştin. Hayatının ilk yarısını birlikte geçirdiğin kişi hakkında bilgi edinmek ."

Elise suçlulukla bakışlarını söz konusu omega'ya çevirdiğinde, onun da başını söz konusu tarafa doğru eğdiğini gördü. "Benim hakkımda konuşmadın mı?"

Stellan'ı altın gözlerindeki acı gölgesini fark edecek kadar iyi tanımayan Art yoluna devam etti. "Bunca zamandır Stella'nın bir kız olduğunu sanıyordum. Fantezilerimi altüst etti," diye dalga geçerek Elise'i yanından dürttü.

Ona ters ters baktı. Ama Art zeki olduğundan daha güzeldi ve onun bu yönünü seviyordu... çoğu zaman. Art mezarını derinleştirmek için dudaklarını ayırırken, bir parça krep kopardı ve ağzına attı.

Adam çiğnerken gözleri büyüdü ve Elise Stellan'a döndü.

Ama yalan söyleyemezdi. Doğruydı, onun hakkında neredeyse hiç konuşmamıştı. Elise'in Stellan'la geçirdiği zaman... hatırlaması acı verici olduğu kadar da. Bir yanı onu kendine saklamak, kimseyle paylaşmak . Bu yüzden paylaşmamıştı.

"Senden çok sık doğru. Onlara birlikte büyüdüğümüzü ve hayatımın büyük bir parçası olduğunu söyledim... ve bıraktım."

Ona, onu düşünmenin hâlâ kalbini nasıl sıkıştırdığını anlatabilirdi. Onu ve onunla ilgili anılarını kendine saklamak için yüzlerce nedeni daha vardıAma bunu yapmak istemedi. Alfalar oradayken olmazdı.

Stellan başını yana eğdi ve o gözlerin arkasında neler olup bittiğini bilmek için neler vermezdi.

Niles boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. "Bunun sadece kızgın bir teklif sahibinin zararını senden çıkarması olduğundan emin olsan bile, seni evine geri rahat hissetmiyorum..." Stella şurubu almak için masaya uzandığında yüzünü buruşturarak ona baktı.

Kendisiyle fazlasıyla gurur duyan Niles tatlı karışımı uzattı. Stella onun elinden kaparken Elise kıkırdadı ve sonra keskin hareket karşısında yüzünü buruşturdu.

"Ona gidemeyeceğini söyledim bile," diye alay etti Elise.

Niles ona göz kırptı, sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi ve kadın eğilip gülümsemenin tadına bakma isteğine direndi.

Stellan alay etti. "Gitmeme izin yok, ha? Sadece beni durdurmaya çalış."

Elise bu meydan okuma karşısında kaşlarını kaldırdı. Bir boksörle birlikte yaşamak ona birkaç şeyden fazlasını öğretmişti ve çok fazla güç kullanmadan birini nasıl alt edebileceği de bunlardan biriydi. Antrenman partnerini kaybetti diye çalışmayı bırakmamıştı.

"Dene beni," diye meydan okudu.

Stellan, buz mavisi ile bahar güneşi arasında bir savaşa dönüşen bakışlarıyla karşılık verdi.

Alfalar gerildi ve Niles'ın bağındaki endişeyi hissetti ama onu yatıştırmak için ayağını baldırında gezdirdi.

Mesajı aldı ve irade savaşının devam etmesi için sandalyesinde arkasına yaslandı.

Elise, haklılığını kanıtlamak için Stellan'ın yanına hafifçe . "Peki," diye homurdandı.

Niles bu sonuçtan kesinlikle *memnun* olduğunu hissetti ve gülümseyerek baldırını tekrar dürttü. Niles ona başını salladı ve Niles'ın kalp atışlarının hızlanmasına neden olan bir sevgi kıvılcımı alevlendi.

Stellan'a "Kahvaltını bitir de Jackson'ın sana bıraktığı ilaçları al" dedi.

Kaba bir şekilde onun komutunu taklit etti ama dudaklarının arasına krep ısırıkları atmaya devam etti.

Sonra yumurta son olarak da domuz pastırması.

Lafi açılmışken... "Greyson nereye gitti?"

Niles omuz silkti. "gereken bir toplantı vardı."

Elise kaşlarını çatı. Bir veda öpücüğü bile almamıştı! Kaba alfa.

Stellan masanın öbür ucundan kıs kıs güldü ve kadın ona sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Seni gıdıklayan ne?" diye sordu.

"Bu bakışı bilirim. Birileri mutlu değil," diye alay etti.

Elise omuz silkti. "Eve döndüğünde bunu duyacak, merak etme." Niles

kıkırdadı. "Bu evde önce öpmeden gitmezsin." Stellan homurdandı. "Sanırım

işler o da değişmemiş," diye mırıldandı. Elise kreplerini bıçaklayan morarmış,

inatçı omega'ya baktı. "Sanırım değişmemiş."

ON ALTINCI BÖLÜM

"S tella!" diye bağıarak kapıdan dışarı baktı. Omega, kaşlarında endişeli bir seğirme ile başını cipin tavanından yukarı kaldırdı.

Ona veda etmeden gitmeye nasıl cüret eder?

Akşam yemeğinde ucuz bir şarap içtikten sonra uykuya dalmıştı ama kapının kapanma onu sarsarak uyandırdı.

Stellan kapıyı kapattı ve arabanın arkasından koşarak kaldırıma çıkıp ona yaklaştı. "Sorun ne?" diye sordu, nefes nefese bile değildi.

Dövüşmek için bol bir spor şortu ve kollarındaki kasları gösteren bir atlet giymişti.

Saçları o gün daha yeni kestirdiği için kısa kesilmişti. "Neredeyse bir öpücük almadan gidiyordun," dedi ona en iyi köpek yavrusu bakışıyla bakarak

İzlenim. Alt dudağı şişmiş, gözlerini ona dikmişti.

Stellan içini çekti, gözlerini devirdi ve nefesini kesmek için kollarını ona doladı.

"Seni uyandırmak istemedim," diye mırıldandı kulağına. Onun tatlı kokusunu derin derin içine çekti ve iç çekti.

"Beni hep veda öpücükleri için uyandır," diye azarladı onu.

Onu kucaklamaktan vazgeçti ama avuçlarını sırtının alt kısmına, kışının kabarıklığının hemen üstüne dayadı. Avuç içleri tenini ısıtırken ona baktı, burnundaki hafif kıvrımı inceledi ve eve tek parça gelmesini umdu.

"Dikkatli ol, tamam mı?" diye sordu.

Ses tonundaki ciddiyeti hisseden adam başını salladı ve eğilip alınlarını birbirine bastırdı. Adam taze bir duş kokuyordu ve kız karışık kokularıyla dolaşamadığı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı. İkisi de güzel koktuğu için kimse aradaki farkı anlayamazdı. Ama onun paranoyasını anladı ve rutinine devam etmesine izin verdi. Kavgı etmek için kafasını rahatlatan her neyse, tartışacak biri değildi.

Elise aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini adamın ensesine koyarak onu kendine çekti. Dudakları onunkilere karşı yumuşak ve tatlıydı ve Elise dilini çıkarıp onun tadına bakmak için dudaklarını ayırdı.

Ona karşı inleyerek geri çekildi ve suratını asarken onu kol mesafesinde tuttu. "Akşam yemeğinde şarap içmene asla izin vermemeliydim. Seni çok azdırıyor."

Kollarını kavuşturdu ve başını yukarı ve yana doğru eğdi. "Evde kalıp... bana bakabilirsin," diye ima etti, tepkisini ölçmek için tek gözünü açtı.

Boynu kızardı, ayaklarını sürüyerek yürürken yanaklarına renk geldi. "Yapamayacağımı biliyorsun," dedi, sesinde bir sızlanma vardı.

Kollarını bırakarak onu itti ve kollarını onun ince beline doladı. "Tamam. Ama eve, yanıma gel, tamam mı?"

"Söz veriyorum," dedi ve dudaklarının başının tepesine bastırıldığını hissetti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

A Stellan, bilmiş bakışlarla dolu garip bir kahvaltıdan ve bir omega ile alfası arasında , kendisinin hiç yer almadığı bir sohbetten sonra telefonundan barı aradı ve ekrana saçılan çatlaklardan iç çekerek kaçtı.

Müdüre bir süre çalışamayacağını söyledi, yalan söyledi, bir araba kazası geçirdiğini ve içecek doldurmayı, lanet olası bir kahve fincanını bile kaldıramadığını açıkladı.

"Emin misin?" diye sordu patronu onuncu kez. "O yakışıklı gelirsen, alfaların vereceği bahşişler hoş olabilir. Zavallı, dayak yemiş küçük omega," diye alay etti.

Stellan dişlerini sıkarak cevap vermeyi reddetti. Patronu iç çekti. "İyi. Muhtemelen en iyisi bu. Bu sabah burada seni soran birkaç adam vardı. İyi olduğuna emin misin?"

çatıldı. Lucas şimdi ne istiyordu? Şerefsiz.

"Evet, bunun için üzgünüm. Eğer tekrar gelirlerse onlara bilmediğini söyle." Hattan bir uğultu geldi. "Tamam, dostum. Sadece iyileş, tamam mı?"

Sessiz bir rahatlama içinde nefes aldı. Patronu en iyisiydi. " geleni yapacağım. Tekrar teşekkürler." Vedalaştıktan sonra başını koltuğa yasladı ve bir telefon görüşmesi daha yaptı.

İlk çalışta cevaplandı. "Stellan! İyi misin? Dövüşten beri senden haber alamadım."

Stellan betanın ses tonundaki endişeye gülümsemekten kendini alamadı, spor salonundan gelen homurtular ve gıcırtilar neredeyse bastırılmıştı. "Merak etme Nic, beni o kadar kolay alt edemezler."

"Ne oldu?" diye sordu ve bir kapı sesi duyuldu, ardından arka planda bir sessizlik .

Stellan inleyerek kanepeye uzandı ve zonklayan ayak bileğini sehpaye dayadı. "Dövüşten sonra kıcıma tekme yedim ve bir sürü şey."

Beta uzun bir süre sessiz kaldı. "Evde misin?" "Elise'le birlikteyim," dedi

Stellan boğuk bir sesle.

"Oh. *Oh*," dedi Nic, sesindeki ton her hecede değişiyordu. Evet, Stellan da buna inanamıyordu. "O zaman güvendesin."

"Evet."

"Güzel. Bu... iyi. Senin adına sevindim, dostum," dedi Nic.

Stellan kaşlarını çatı. Neden onun adına mutlu olsun ki? Stellan sadece-

"Sen mutlu olduğun sürece, önemli olan tek şey bu. *Bir şeye* ihtiyacın olursa bana haber ver, tamam mı? Gitmem gerek, spor salonu bugün çok yoğun."

Stellan kaşlarını çatarak, "Tamam, sonra konuşuruz," diye cevap verdi. Nic'in sesi tuhaf geliyordu. "Sen

Tamam mı?" diye sormadan edemedi.

Nic kıkırdadı. "Bunu sana sorması gereken kişi benim. olsun. Bir sonraki dövüşte görüşürüz."

Stellan ayak bileğine ve derinin altından dışarı gibi görünen pinpon topuna baktı. Muhtemelen Nic'i ya da dövüşleri bir süre göremeyecekti.

"Görüşürüz," dedi ve aramayı sonlandırdı. Stellan inledi, telefonu bıraktı ve sessizliğin etrafına yerleşmesine izin verdi.

Ama uzun sürmedi. Göz kapaklarının üzerinden gelen çırpınan bir nefes başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Elise diğer taraftan ona sırtıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, inleyerek. "Hiçbir şey."

Diğer omega mobilyaların etrafında dans edercesine dolanırken onu inceledi ve yanına oturdu. *Birisi* içinde bulunduğu durumdan memnun görünüyordu ve bu değildi.

"Seni son gördüğümünden beri neler yaptığını merak ediyorum," dedi. "Bana her şeyi anlat."

Stellan kaşlarını çatı. Bütün bu durum onun için çok garipti. Göğsünde bir duygu kokteyli karışıyordu ve o kadar iç içe geçmişlerdi ki birini diğerinden ayırt edemiyordu. Sesini olabildiğince yumuşak tutmaya çalışarak, "Belki sonra. Biraz kestirebilir miyim?"

Başını sallarken heyecanı kaygan bir gülümsemenin ve gerçek bir endişenin ardına gizlenmişti. "Elbette. Senin odan en sonda-" "Doğru.

Hatırladım. Teşekkürler."

Kendini yavaşça kanepeden kaldırdı ve koridora doğru . Kızın bakışları onu takip ediyordu ve omzunun üzerinden bakarsa, kızın ona o güne kadar gördüğü en büyük, en mavi köpek yavrusu gözlerini dikeceğini biliyordu.

İşte tam da bu yüzden kapıyı gözünü bile kırpmadan arkasından kapattı.

Yorgunluk bir anda başka bir darbe gibi yüzüne çarpınca masif tahtaya yaslandı.

İki hafta önce biri ona eski sevgilisiyle -Elise'e ne diyordu ki? Eski sevgilisi mi? - ve yeni sürüsüyle, çünkü kışına tekme yi yemişti... muhtemelen arkasını döner ve onların da kışına tekme yi basardı.

VE İŞTE ceviz rengi zeminlerde ve şimdiye kadar hissettiği en yumuşak bej halının üzerinde topallayarak bir bulutun içine yüzüstü düşüyordu.

Ve sonra .

Bir duş. İhtiyacı olan şey buydu. Belki bu kafasındaki duygu dolu blenderı çözerdi. Olmazsa da... en azından kavga yüzünden kendini huysuz ve iğrenç hissetmezdi.

Neyse ki odaya bitişik bir duş vardı ve o da bundan sonuna yararlandı. Su sıcaktı ve bazı kesik ve sıyrıklarına batıyordu ama yeniden temiz hissetmek için buna değerd. Cildinden bir kir ve pislik tabakası kazınmış gibi hissetti ve bu temiz, taze hissi memnuniyetle karşıladı. Kokusuz vücut yıkama suyu bir nimetti çünkü o anda birinin sabununu kullanabileceğini sanmıyordu.

Stellan her şeyden bunalmıştı. Bunu itiraf edecek kadar kaltak değildi.

Elise'i bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti ama işte buradaydı, onun evinde, onu bırakıp gittiği sürüsüyle birlikte, misafir duşunu kullanıyor ve misafir yatağında gelmiş geçmiş en iyi uykusunu çekmek üzereydi.

Alfası hepsine kahvaltı hazırladıktan sonra onunla yirmi soru oynadı. Avuç topuklarını gözlerine sürdü ve sonra yüzünü .

Aynaya bile bakmamıştı. Gözü morarmış mıydı? Kesinlikle öyle hissediyordu.

Çok geçmeden sıcak suyu kapatıp havluyla kurulandı ve kaşlarını çatarak misafir odasına . Hiç kıyafeti yoktu.

Biraz ödünç isteme düşüncesi yanaklarını alevlendirdi ve utancını bastırıp kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı.

Stellan'ın uzağa gitmesine gerek yoktu. Kapının diğer tarafında bir çift eşofman altı, boxer ve soluk mavi bir tişört vardı.

Şimdi kendini bir pislik gibi hissediyordu. Elise çok düşünceliydi ve onunla yüzleşemeyecek kadar korkak olduğu için onu kanepede öylece bırakmıştı.

Buna alışsan iyi olur. Artık kaçacak yerim yok.

İçini çekti ve tişörtü kafasına geçirdi, sırada boxer vardı. Eşofman altını yatağın ayakucundaki dekoratif sandığın üzerine bıraktı, ardından buluttan bir şiltenin üzerine emekledi ve başını aynı derecede yumuşak bir yastığa gömdü.

Narenciye kokusu aldı ve daha iyi koklamak için gömleğini burnuna çekti. Lanet olası Niles.

İşine karışmak, kışını kurtarmak ve onu buraya getirmek.

O minnettardı. Muhtemelen. Göğsünde kıpırdanan duygulardan biri de bu *olabilirdi*. Homurdanarak gömleğini aşağı çekti, yuvarlandı ve battaniyeyi çekmeye çalıştı.

Daha kokusuz yatak kıyafetleriyle karşılaştı. Elbette güzeldi, çünkü onları kendi kokusuyla işaretleyebiliyordu. Ama kahretsin. Kendini boş hissediyordu.

Burası evi değildi. Elise'in onunla dalga geçmekten asla vazgeçmediği yüzlerce yastığı ve yıllar boyunca topladığı tüylü battaniyeleriyle birlikte yuvasını . Hepsi kendi omega tatlı kokusuyla güçlü bir şekilde kokuluydu.

İnledi, yataktan yuvarlandı ve eşofmanını mümkün olduğunca nazikçe bacaklarından yukarı çekerken hâlâ sinirliydi.

Şimdi daha da sinirliydi, çünkü istediği kadar sinirlenemeyecek kadar çok yanıyordu.

Odanın içinde kapıyı sarsarak açmak yerine, kapıyı kırıp içeri girmeden önce yavaşça yürümek zorunda kaldı.

İlk bulduğu kişi, mutfaktaki barın başında, üzerine birkaç kâğıt yayılmış ve dizüstü bilgisayarını parlayan Niles'tan başkası değildi.

"Hey," diye selamladı alfa ve tüm dikkatini ona vermek için döndü. "Sorun nedir?"

"Eşyalarımı istiyorum," dedi ve somurtkanlığını sesinden ve yüzünden silmeye çalıştı. "Ne demek istiyorsun?" Niles başını yana eğerek sordu.

Stellan ofladı. "Misafir odası çok... boş. Yastıklarımı, kendi kıyafetlerimi ve eşyalarımı istiyorum."

Elise'in yumuşak sesi yemek odasından seslendi ve köşeden bakınca onu elinde dumanı tüten bir fincan çayla pencerede otururken gördü. Öğleden sonra güneşi pencerelerden içeri girerek onu yumuşak, altın rengi bir ışıltıya büründürüyordu.

"Bu bir omega olayı," diye açıkladı.

"Ah," dedi Niles ve dudağını kararsızca çiğnedi. "Gidip senin için biraz alabilir miyim?" diye teklif etti.

Stellan gözlerini devirdi. "Ben mahkum değilim, değil mi? Gidip alamaz mıyım? Cipim nerede ki?"

Niles elini ensesinde gezdirirken yanaklarına renk geldi. "Seni topladık

Çekici çağırılmadan önce bu sabah erkenden cipi aldım. Garajda."

Stellan alfanın sorularının sadece yarısına yanıt verdiğini fark etti. Yavaşça da olsa kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ o zaman. Anahtarlarım nerede? Birkaç şey alıp buraya getireceğim."

Niles gözlerini ona dikerek, "Bu fikir hoşuma gitmedi," diye mırıldandı.

Stellan göğsünde bir öfke kıvılcımı çakarken . "Ben yetişkin bir adamım ve kendi aracımı kullanabilirim," diye karşı çıktı.

Elise'in aşağı atlarken çıkardığı itiş kakış sesleri diğer odadan içeri süzüldü ve ancak Elise'in kokusu odada güçlenince bakışlarını ayırdı. "Neden seninle gelmiyoruz?" diye sordu masumca, yanakları pembeleşmişti. "Eşyaları taşımana yardım edebiliriz."

İnledi. "Ne yani, geri döneceğim konusunda bana güvenmiyor musunuz?" Niles'in dudakları aralanırken Elise, "Zerre kadar değil," diye cevap verdi.

Stellan'ın şaşkın bakışları karşısında omuz silkti. "Doğruyu söylüyor. Bizi bırakıp kaçmandan korkuyorum. Ve kendinizi savunmak için en iyi durumda ..."

Geri gelip işimi bitirmeye çalışırlarsa.

Stellan bir alfanın dairesini kokutması fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

"Ama-"

Niles kaşlarını kaldırdı. "Tartışmaya kalkma. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Ama bu Stellanın hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Öfkelendi. "Peki. İkiniz de "

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

E Lise, evine giderken diğer omega'nın gerginliğini görmezden gelmeye çalıştı ama bu... zordu. İlk içgüdüğü neden bu kadar gergin olduğunu öğrenmek için burnunu sokmaktı ama kendini korumak için çenesini kapalı tuttu. Bunun yerine, çatlaktan gelen esintinin tadını çıkardı.

Pencereler saçlarını dağınık hale getiriyordu ve güneş ön camdan parlayarak kalçalarını, göğsünü ve kollarını ısıtıyordu.

Sonunda bahar gerçekten gelmişti ve o da bunu gülümseyerek karşıladı.

Ancak araç çok tanıdık bir apartmanın önünde durduğunda gülümsemesi biraz soldu. Neden bir yanının Stellan'ın başka bir yerde, belki de daha iyi bir yerde yaşamasını beklediğini bilmiyordu. Hâlâ burada onsuz yaşıyor olması üzücü görünüyordu.

Söz konusu omega, alfası cipi kapatırken sessiz kaldı. Stellan emniyet kemerini çözdü. Yüzünün buruşmasını görmezden geldi çünkü yardım teklif ederse bu onu sadece kızdırdı.

Adam ön koltuktan kalkıp aşağıdaki asfalta sessiz kalmasının tek nedeni buydu. Onlara katıldığında Niles'la birlikte kaldırımda onu .

Adam onun yanından geçerken ters ters baktı, çikolatalı kurabiye kokusu hayal kırıklığıyla acılaşmıştı. O da Niles'la bilmiş bir bakış attıktan sonra aynı çatlak kaldırımda itaatkâr bir şekilde arkasından gitti.

Aynı kirli merdivenler ayaklarının altında gıcırdadı ve aynı kapıdan genç yetişkin hayatının çoğunu geçirdiği daireye girdiler.

Çirkin yeşil formunu gizleyen gri örtü gelenin en iyisini yapmaya çalışsa da, kullanılmaktan yassılaşmış kanepe gibi yapışkan Formica tezgahlar hâlâ aynıydı

Geçmişe adım atmak gibiydi. Oturma odasında nasıl dans ettiğini hâlâ o kadar net hatırlıyordu ki. Her yeri didik didik temizlemiş ve sterilize etmişlerdi ama yine de yaşlılıktan ve önceki bakımsızlıktan matlığı giderememişlerdi.

Küçük değişiklikler vardı. Oturma odasında daha fazla çorap ve spor yanı sıra fitness dergileri ve protein tozları vardı. Ancak bu küçük değişikliklerin altında, Stellan'la birlikte , başka pek bir şeyleri olmayan aynı ev vardı.

STELLA en yüksek dolabın içinden bir kupa kaptı ve ellerini ona doğru uzatan omega'ya uzattı.

"Teşekkür ," dedi dikkatle ve sonra koyu renkli kahveyi dökmek için ucuz kahve cezvesine yöneldi.

iki uyumsuz kupaya cennet.

Stella Elise'in büyük boy tişörtlerinden başka bir şey giymeden kahvaltı hazırlarken mutfakta dans edişini izledi.

Omega kelimesinin akla getirdiği her şey ondaydı. Boyu küçük, tavrı büyük ve istediği her şeyden kesinlikle emindi. Ki şu anda istediği kahve ve waffle'dı.

İkinci el bir dükkândan aldıkları ve yeniden sterilize ettikleri eski waffle makinesi, buharlı yüzeyine waffle karışımını kaşıklarken tısladı.

"Bir mi iki mi?" diye sordu ona radyodan bir şarkı mırıldanırken.

"Bir," diye yanıtladı Stella. Aslında iki tane istiyordu, ama ellerinde kalan karışımın o kadar uzayıp uzamayacağından emin değildi.

"Anlaştık," dedi.

Ucuz Formika tezgahın üzerinden ona bir fincan kahve ve pastırmayı çevirmeye başlarken onu yolundan çekti.

"Bir ipucu alabilirim," dedi ve onun yolundan çekildi.

"Bu gece kavga mı ediyorsun?" diye sordu pastırmanın cızırtısı ve patlaması ile radyonun alçak arasında.

"Evet," diye cevapladı.

Kadın cevap olarak mırıldandı ve adam bakışlarını elindeki kahve fincanına çevirdi.

"Büyük kavga mı?" diye sordu.

Stella homurdanarak bir yanıt verdi ve bakışlarını Stella'ya doğru çevirdi. "Kavga etmenizden hoşlanmadığımı bildiğinizi biliyorum, ama beni karanlıkta bırakmanızdan daha da az hoşlanıyorum. Dökül yoksa lanet olası waffle'ını yerim," diye homurdandı.

Stellan kafeinli içkisinden bir yudum alarak sırtıtışını gizledi. "Güzel. Evet, daha da büyük bir ödeme günü olan büyük bir dövüş. Ama ihtimaller benden yana, o yüzden endişelenmene gerek yok."

"Kavga nerede?" diye masumca sordu. Ona alaycı bir

bakış fırlatan adam, "İyi deneme," diye cevap verdi.

Kıkırdadı ve arkasını döndü. "Denediği için bir kızı suçlayamazsın."

"Seni o pisliklerin yanına yaklaştırmayacağım," dedi yüzüncü kez. Her kavga ettiklerinde bunu tekrarlıyorlardı.

"Ama kendini onların yanına bırakabiliyorsun? Sen de bir omega'sın," diye karşı çıktı.

"Hey, bana dolaptan mavi kupayı misin?" sordu masumca. Dolabın açıldığını ve

ardından bir inilti duydu. "Tamam. Demek istediğini anladım, pislik."

Dolabı kapatmadan önce mavi kupayı onun ulaşamayacağı kadar uzakta gördü ve kahvenin acı kokusunu çok daha tatlı bir şey için terk etti.

Kız cızırdayan pastırmaya bakarken, adam kollarını kızın etrafında doladı ve odayı saran tüm kokulardan daha güçlü olan koku kızın kokusuydu. Şekerli rom tatlılığı, gelmiş geçmiş en şirin pakette toplanmıştı.

"Sadece riske atmak istemiyorum," dedi dudakları boynunun kenarına değerken. Ona ulaşmak için biraz eğilmek zorunda kaldı, bu da kendisine ne demek istediğini hatırlattı. "Benim için önemlisin ve o ringdeki herhangi biri bunu anlarsa senin peşine düşer. Bana evde, güvenli bir yerde kalacağına söz ver."

"Neden? Aynı sözü veremezsin," diye çıkıştı.

Kadının onun dövüşmesinden nefret ettiğini biliyordu ama adını duyurması ve onlara daha fazla para kazandırmak için değerli olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Yontulmuş kahve fincanlarından içmekten ve waffle hamurunu olması gerekenden çok daha fazla uzatmaktan bıkmıştı. Elise bundan daha iyisini hak ediyordu.

Benden daha iyi, diye düşündü.

Ama adamın sahip olduğu tek şey oydu ve onun için de aynısı geçerliydi. Ellerinden gelenin en iyisini yaptılar.

"Aradaki farkı biliyorsun," diye mırıldandı.

Elise zayıf değildi, o da değil. Zayıf olan Stellan'dı. Eğer Elise'e bir şey olursa, bu onu öldürürdü.

"Biliyorum. Senin yediğin yumrukların yarısına bile dayanamam," mırıldandı, ses tonunda biraz burukluk vardı. "Ben de senin güvende kalmanı istiyorum, biliyorsun."

"Eve hep senin yanına , değil mi?" diye sordu kollarını ona dolayarak.

Bir elini onun belinin önünde birleştiği yere koydu. "Biliyorum. Sadece... bu sefer daha az kanlı olsun, lütfen?"

"Söz veriyorum," diye yemin etti ve onun tatlı kokusunu biraz daha içine çekti. "Fikrimi değiştirdim. Kahvaltıda waffle istediğimi sanmıyorum," dedi.

Adam öne doğru uzanıp ocağı kapatınca, fazladan çıtır çıtır olan pastırma kendi yağının içinde otururken, waffle'lar tabağın üzerinde görmezden gelinirken, kadının ağzı açık kaldı.

"Daha tatlı bir şey istiyorum," dedi ve onu aldı.

Adam onu dairenin bir ucundan diğerine taşıırken Elise inledi, zemin ağırlıklarının altında gıcırdıyordu ama bacakları adamın beline dolandı ve kollarını boynuna doladı.

"Acele et, hâlâ açım," yakındı suratını asarken. "Merak etme. Seni doyuracağım."

Korkunç kelime oyunu karşısında gözlerini devirdi ama adam onu yatağa yatırmadan önce küstahlığını öpüp yok etti. Dudakları ayrıldı ve buz mavisi bakışlarıyla buluştu.

"Ziyafetiniz sizi bekliyor," diye mırıldandı.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Sert bir ses onu geçmişten çekip çıkardı ve Stella'nın tam önünde durduğunu görmek için gözlerini kırıştırdı.

Yan tarafını kucaklıyordu, kaşları hayal kırıklığı ve inatçılıkla çatılmıştı.

"Üzgünüm, şey... Evet. Yanına ne almak istiyorsun?" diye sordu. Niles onun yanında duruyordu ve bir şeye dokunmakta tereddüt ediyor gibiydi.

Attıkları her adımda zemin gıcırdayıp itiraz ediyordu ve Stellan'ın zeminin ne kadar sık gıcırdadığını fark edip etmediğini merak etti.

Elise bir ağrının kök saldığı göğüs kafesini ovuşturdu ve Stellan'ı küçük dairede takip etti.

Kapısı sağ taraftaydı ve kapalı olduğunu görünce kaşlarını çatı. Ortak kullandıkları banyo ve Stellan'ın kapısı da sol taraftaydı. Kapı açıktı ve yaklaştıkça onun rahatlatıcı, tanıdık kokusunu içine çekti.

Gülümsemesini elinin arkasına sakladı. Gördüğünden yana geçen bir yıl içinde yastık koleksiyonu katlanmıştı ve bu onda onu kollarının arasına alıp sıkma isteği uyandırdı.

"Bir şey söyleme," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

"Yapmayacaktım!" Teslim olmuş gibi kollarını iki yana kaldırdı.

"Elbette," diye mırıldandı ve dolabını açtı. Tek kapılı bir dolaptı ve içinde asılacak tek bir eşya rafı ve hâlâ hatırladığı yarı boştu.

"Kendin için hiçbir şey almıyor musun?" diye sordu omzunun üzerinden bakarak.

Elini yatağına, çok sayıdaki yastığa salladı.

"Ohhh," dedi, kelimeyi uzatarak.

Bir omega'nın gururu ve neşesi yuvasıydı, bu yüzden Stellan'ın kendisini istediği kadar yastıkla şımartması . Onları hak ediyordu.

"Özellikle almamı istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Omzunun üzerinden baktı. "Yeterince elin var mı?" "Belki ikimiz arasında," dedi Niles'ı işaret ederek.

Stellan dönüp yatağını, yuvasını inceledi, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş -bakın, dağınık- yastıklar, battaniyeler ve onun kokusuyla doymuştu.

"Burada kalamaz mıyım?" diye sordu.

Elise kaşlarını çatarak yatağa baktı ama Niles ondan önce konuştu.

"Buranın ev olduğunu biliyorum. Ama güvenli olduğuna dair bana söz verebilir misin? Ya o adamlar senin için gelirse?"

Stella'nın alfasının sözlerini özümsemesini ve yalan söylemeyi düşünmesini izledi. Ama omuzları çökmeden önce güneşli bakışları onunkilere kaydı.

"Hayır. Yapamam."

"Tamam o zaman," dedi. Köşede uzun bir çamaşır sepeti gördü ve çevirdi. Çok dolu değildi, sadece birkaç çift şort ve boxer vardı. Burnunu kırıştırdıktan sonra yatağa döndü. "Bana hangi yastıkları istediğini söyle."

Stellan bir kez daha denemeden önce iç çekti. "Seni bu şekilde zorlamanın doğru olduğuna emin misin? Taşınmaya çok benziyor."

Dudakları seğirdi. *Bütün mesele buydu, seni aptal omega.*

"Ben pozitifim. Güvende olmanı istiyorum ve rahat olmak da bunun bir parçası. Ve kimse kendi yastığına sahip olmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu benden daha iyi anlayamaz."

"Peki alfalarınız da iyi mi? Hepiniz kesinlikle emin misiniz?" diye sordu Niles'a bakarakAlfa başını salladı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Kesinlikle. Hepimiz bu sabah erkenden konuştuk, ve güvenliğiniz için endişeleniyoruz. İyileşirken güvende olmanızı istiyoruz."

Elise gülümseyerek, "Sanırım Jackson doktorun emirleri hakkında bir şeyler söyledi," diye ekledi.

Stella gözlerini devirdi ve yatak başlığını işaret etmeden önce bir şeyler homurdandı. "Bunların hepsi, lütfen."

Yastıkları sepete doldurması için alfasına uzatırken, göğsünde heyecan tomurcukları açtı. O ve Stella yeniden aynı çatı altında yaşayacaklardı.

Göz ucuyla Stella'nın inatla üst raftaki yedek spor çantasına uzandığını, yüzünü buruşturduğunu ama yardım istemeyi reddettiğini fark etti.

Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Ama Niles'ın sabrı kalmamıştı ve omega'nın arkasından yaklaştı. Elise, Niles'ın Stella'nın başının üzerinden uzanıp çantayı onun için aşağı indirmesini izlerken nefesi kesildi. Niles çantayı Stella'nın yanına indirirken duraklamış gibiydiler, bakışları titreyerek aralarında sözsüz bir konuşma geçti.

Sonra alfası kırıştırdı, omega ile arasına biraz mesafe koydu ve pembe yanaklarla ona döndü.

Utanc bağın tellerini aydınlattı ve Elise göz ucuyla Stella'nın alfaya bakışını izledi. Niles, Stella'nın bakışlarından tamamen habersiz, çantasını yukarı kaldırdı.

Alfa'sı Stellan adına eşyaları toplarken ve arabaya doğru yola koyulurlarken düşüncelerini serbest bıraktı.

Stellan çantalarını toplayıp, en sevdiği yastık ve battaniyeleri alana kadar kapının önünde durakladı. "Bir şey unuttum. Arabaya git, sadece bir dakikamı alır."

Niles salladı ve son çantayı da yanına aldı, ama Stellan çantayı hazırlarken Elise ön kapıda bekledi.

koridorda ilerliyordu. Adamın yürüyüşündeki topallamaya kaşlarını çattı. Bu gereken bir şey miydi? Stellan neden bundan bahsetmemiştir?

Bir an , sonra bir an daha ve Elise sabırsızlanmaya başladı.

"Stella? Yardıma ihtiyacın var mı?" diye . Cevap gelmedi ve içini çekti.

Büyük aptal omega. İnatçı. Her şeyi kendi başına yapmak istiyor.

Elise onu için yeni lakaplar çalışıyordu ama Elise' yuvasında bir duraklama oldu. Boş yuva. "Stella?" diye seslendi.

"Sana arabaya gitmeni söylemiştim," diye yanıtladı Stella. Adam dolabın kapı pervazından başını uzattı ve Stella içini çekti, anlık endişesi azaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Elise bir adım daha yaklaşarak Stellan'ın omzunun üzerinden bir karmaşaya .

Bir toz bulutu hâlâ dağılıyordu ve duvarda küçük, kare bir delik vardı. Kayıp bir yapboz parçası gibi yere saçılmış küçük bir kuru duvar levhası ve ağır hizmet tipi bir Tupperware kabı vardı.

"O da ne?" diye sordu.

"Bizim gibi büyümek zordu, değil mi?" diye sordu.

Elise başını salladı. Çok fazla çocuk, her zaman. Mahremiyetin yoktu, sırların yoktu.

Stellan tozu üfleyerek temiz kapağın arkasından biri koyu renk bukleli, diğeri beyaz sarı saçlı iki gencin resmini ortaya çıkardı. Şu anda içinde bulundukları binanın önünde duruyorlardı. Buraya taşındıkları gündü. On sekiz yaşın tazeliği onlarda tuhaf duruyordu, saçları modası geçmiş ve Elise'in bir zamanlar sinirli olduğunu düşündüğü dağınıktı. Kutunun içinde takırdayan başka fotoğraflar vardı ama Elise hâlâ en tepedeki fotoğrafa bakıyordu.

"Bunları nereden buldun ki?"

Stella ona baktı, yanakları kızarmıştı ve boğazını temizledi. "Çoğu küçüklüğümüzden kalma. Omega Merkezi'ne yerleştiğimde, biraz içime kapanıktım. Çalışanlardan biri evdeki annemizle temasa geçti ve bizden çektikleri fotoğrafları istedi. Çok fazla yoktu ama bulabildiklerini . Ve ben... onları sakladım."

Göğsü sıkıştı ve bir avucunu acıya karşı ovuşturdu. Ne kadar da tatlı. Stellan küçüklüklerinden beri ona sarılmıştı. Ve hâlâ ona .

Gitmesine hiç izin vermiş miydi?

Gitmesine izin vermiş miydi?

"Peki ya nakit?" diye sordu, lastik bantlı tomara bakarak. "Fazla değil ama biriktiriyordum."

"Sadece bir tasarruf hesabı açamaz mıydın?" diye alay etti.

Stellan kendini yerden kaldırdı, tıpkı sayamayacağı kadar çok kavgada yaptığı gibi. Her zamanki gibi yardım istemedi. Ve bunu yapmaya devam edecekti, tekrar ve tekrar ve *güvende* olana kadar ihtiyaç duyduğu kadar.

Elise onun artık kendini tek başına toplamak zorunda kalmasını istemiyordu.

Stellan'ın yuvası toparlandığında, Elise arzularını sağlamlaştırmıştı.

Niles önce Stellan'a, sonra da Elise'e kapıyı açtı. Arabaya oturdular, Stellan anıların olduğu tupperware'i tutuyordu ve eve doğru yola çıktılar.

Radyoda müzik çalarken ve Stellan ile Nilesi kendisiyle birlikte kötü şarkı söylemeye ikna ederken... belki de bunun eski günlerdeki gibi olmadığına karar verdi.

Belki bu daha iyiydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

A Stella'yla kucaklaşıp dertleşmesinden birkaç gün sonra Omega Merkezi aradı. Konuşma uzun sürmüş ve Elise'in çarpan kalbinin baskısı altında kararlar alınmıştı. Elise telefonu kapattı ve yatağın üzerine bıraktı.

Alfalar onunla tanışmayı çok isterdi. Görünüşe göre bugünü bekliyorlardı ama daha fazla beklemek zorunda kalmayacaklardı. İçlerinden biri iş seyahatine çıkıyordu, bu yüzden onlarla ne kadar çabuk tanışırsa o kadar iyiydi.

Elise boş oturma odasına göz gezdirdi. Stellan işe , izin gününde daireyi kendisine bırakmıştı.

Elbette, ev biraz yıpranmıştı. Ama onundu. Yani, onun ve Stellan'ın. Oraya bakmışlar, seçmişler ve kirasını kendileri ödemişlerdi. , evleri haline getirmişlerdi. En azından şimdilik.

Neden hep daha iyi bir yere taşındıklarını hayal ettiğini bilmiyordu. Daha büyük, daha temiz, daha yeni, istedikleri gibi tasarlayabilecekleri boş bir yer. Birlikte.

Ama omegalar... bunu , değil mi?

Elise sürtünmüş ahşap zemine bakarak kaşlarını çatı. Hayır, .

Omegalar bir sürü, bir yuva, bir alfa ya da... dört tane bulurdu.

Tıpkı omega'nın evindeki kadının ona söylediği gibi. Çiftleşme bağı, düğümlenme, sürü. Hepsi alfalarla birlikte gelirdi.

Bilinçaltında her zaman karar verdiği şeyle yapması gereken şey arasında kalmış olsa da, alfaların kokularının anısı kanında taze bir heyecan uyandırdı.

Bu sadece alfa oldukları için miydi? Bu onların çekiciliği miydi?

Elise onlarla tanışmak istedi. Kokladığından beri aklından çıkmayan narenciye, kahve, pastırma ve kek kokularına yüzler, isimler ve kişilikler eklemek istiyordu.

Yani... Elise, Stellan'ın bir bakıma haklı olduğunu tahmin etti.

Alfalara ihtiyaçları yoktu. En azından hayatta kalmak için, ebeveynleri öldüğünden beri yaptıkları şey buydu. Ama onları istemek o kadar kötü müydü?

Elise kendinden bir an bile şüphe etmeden merakının onu evden dışarı, arabaya ve şehrin öbür ucundaki Omega Merkezi'ne taşınmasına izin verdi.

Resepsiyon görevlisi tatlı ve kibardı, Elise için duyduğu heyecan havaya nüfuz ediyor ve kendisini daha da endişelendiriyordu.

Araçları transfer etti. Beta resepsiyonist Danielle'in yüzünde parlak bir gülümseme vardı ve

Elimde dosya klasörü var.

"Onlarla buluşmayı kabul etmiş olmanız ve kokularını beğenmiş olmanız onları kabul etmek zorundasınız. Bunu unutma," diye Elise'e onuncu kez hatırlattı.

"Her omega'nın emin ellerde olduğundan emin olmak istiyoruz, bu yüzden sağlamaya çalıştıkları yuva herhangi bir şekilde yetersizse, bunu söylemekten çekinmeyin. Her şey sizin elinizde."

salladı, hatırlatıcıyı ve yemeğini yememeye çalıştı.

Ya fikirlerini değiştirirlerse? Ya alfalar onunla tanıştıktan sonra ondan hoşlanmazlarsa? Bir kırmızı ışıktan daha geçtiler ve Elise konuşmak zorundaydı, yoksa endişesi onu kaçmaya .

"Pek çok omeganın eşleriyle tanıştığını gördün mü?" diye ağzından kaçırdı.

Resepsiyon görevlisi Danielle usulca gülümsedi. "Tabii ki. Her zaman ve bu bugüne kadar gördüğüm en tatlı şey."

Gülümsedi. "Alfalar telefonlara pek cevap vermez mi?"

Danielle başını salladı. "Hiç de bile. Alfalar koku kartlarının gösterilmesi para ödüyorlar, eşlerini bulmayı en az omegalar kadar istiyorlar."

Elise tırnak etlerini karıştırdı. "O zaman Stellan neden sizden bir telefon almadı?" Danielle

gözlerini kırıştırdı. "Geçen sefer seninle olan adam mı?"

Elise başını salladı.

"Ama aradık. Alfalar mümkün olan en kısa sürede bir toplantı ayarlamak istiyorlardı, ancak Bay Mackey toplantıyı reddetti."

Elise bu bilgiyi özümserken zaman uzadı.

"Dosyadan seçtiği alfalar onunla tanışmak mı istedi?" diye sordu, sadece açıklığa kavuşturmak için.

Danielle başını salladı. "Evet! Hem de çok hızlı. Siz onları seçtikten sadece bir ya da iki gün sonra."

Arabalar geçerken Elise pencereden dışarı baktı.

"Sen varken neden bir sürü alfaya ihtiyacım olsun ki?"

Sözleri zihninde yankılandı ve kaşlarını çattı. Onun yüzünden mi alfaları geri çevirmişti?

Gözleri yaşlarla doldu. Onun yüzünden mi?

Stellan tam bir şehitti. Okulda onu koruyor, anneleri öldüğünde onun yanında oluyordu. Yetimhanede ona göz kulak oldu, sonra da omegalar için olan evde birbirlerini bulduklarında. Ve şimdi bile.

Hatta. Sikeyim. Şimdi.

Gözyaşları bir öfke nöbeti içinde kurudu, kederin aşamalarını tutabileceğinden daha hızlı geçti. Yukarı.

Stellan bir sürüye sahip olma şansını feda ediyordu çünkü onu . Stellan'ın ona sürece, onun yanında olduğu sürece, ona yük olduğu sürece, asla kendi mutluluğunu aramayacaktı.

Elise, Stellan için pek çok şey ama onun önünde bir engel olmayı reddediyordu.

Yutkundu, arabadaki hava onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Hanımefendi?" Danielle

başını içeri uzatıp endişeyle ona sordu.

"Evet, özür dilerim," dedi ve üzerindeki gerginliği dağıtmak için bir elini havada salladı.

"İyi misin?"

Elise nefesini içine çekti. "Evet."

"Buradayız."

Gözlerini kırptırdı. İki katlı eve baktı. Büyük bir evdi. Tam bir malikane sayılmazdı ama hali vakti yerinde olan bir sürüye uygun olduğu kesindi. Araba yolu düzgündü, ağaçlarla kaplıydı ve eve mahremiyet sağlıyordu. Bahçe uzayıp gidiyordu, yemyeşil, inişli çıkışlıydı ve bakımlı olduğu belliydi.

Gri dış cephe kaplaması ve beyaz panjurlar birçok pencereyi çerçeveliyordu ve hepsinin üzerinde çok sayıda kalkan vardı, evin tamamı doğal bir ahşap sundurma ile sarılmış gibi görünüyordu.

Danielle onun yanıtını beklerken, iki cam bölme arasında çerçevelenmiş ön kapı açıldı ve dört figür içeri girdi.

Danielle ısıklık çaldı. " canına. Ne sürü ama."

Elise kıkırdıyacaktı ama bakışlarını verandada bekleyen dört alfadan alamadı. Her bir kokunun kime ait olduğunu hemen anladı. Sarı saçlı atlet portakal suyu olmalıydı. Çok zeki görünüyordu, düğmelerini düzeltirken ellerinin gergin kıpırdanışı çok sevimliydi. Yanındaki, muhtemelen Stella'nın boylarında zayıf bir adamdı, tıpkı onun gibi parmaklarını gezdirmek istediği dağınık saçları vardı, kolları boya lekeli tişörtünün içinde esniyordu. Muhtemelen kekler ondan geliyordu. Yanında duran kişi gömleğini işaret ederek bir şeyler mırıldandı, dudaklarında hoşnutsuz bir ifade belirdi. Onların etkileşimini izlerken gülümsedi ve onun taze kahve olması gerektiğini anladı. Ve son olarak, en uzun boylu, en alfa görünümlü olan, dirseklerine kadar kıvrılmış ve kolları boyunca gerilmiş bir elbise gömleğinin içine döküldü. Pastırma kokusu o olmalı.

Elise onları kendisi koklamak istedi.

"Yeterince iyi olup olmadıklarını görmeye hazır mısınız? Sadece güzel olmaları harika bir sürü oluşturacakları anlamına gelmez."

Ama yapacaklardı. Kapısını iterek açtığında, bakışları ona kilitlendi ve bakışlarının ağırlığını, sıcaklığını hissetti.

"Unutmayın, her şey kendi hızınızda olacak. Onlara istediğin kadar soru sorabilirsin. Meraklı olmaya izniniz var."

Elise başını salladı, arabasının kapısını yavaşça kapattı ve bakışlarını alfalardan ayırdı. Arabanın camında kendi yansımasıyla karşılaşınca başını salladı.

Stellan'ı geride tutmayı reddetti. Eğer bu önce bir sürü edinmesi gerektiği anlamına geliyorsa, bunu yapacaktı. "Alfalarımınla tanışmaya hazırım."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Niles bilgisayar ekranına boş boş göz kırptı ve kahve fincanını tekrar kontrol etti, ancak sihirli bir şekilde yeniden dolmadığını görünce iç geçirdi.

Ekran önünde bulanıklaştı ve düşüncelerini sıralamaya çalışarak gözlerini ovuşturdu.

Karşısında duran rapor onu hem gülümsetiyor hem de endişelendiriyordu. Müşterilerinin hepsi mükemmel durumdaydı, hem spot ışıklarının altında hem de dışında başarılı oluyorlardı. İyi basın, harika maçlar ve oyunlar, çok sayıda galibiyet. A.B.O.'nun rakamları öngörülen pazarı zorluyordu ve onları alt etmek üzereydi.

Rakipleri All Night Entertainment biraz geriden ve sık sık onlara eşlik eden kötü basın her zaman düşündüklerinden daha sert vuruyordu. Ancak... çoğu kişinin söylediği gibi, kötü basın yine de basındı ve isimleri sadece ön sayfaları kaplayan sürekli dedikodular nedeniyle bile biliniyordu.

Niles kötü basından hoşlanmazdı ve müşterileri de bu saçmalıklardan uzak durmaları gerektiğini bilirdi. Neyse ki müşterileri melek gibiydi ve onlar için endişelenmesine gerek yoktu. Yani, çoğu için. Daniel başlangıçta ona sorun çıkaranlardan biriydi ama çiftleştikten sonra sakinleşmişti. Geriye kalan tek şey ilk müşterisi Taylor'ı evcilleştirmekti. Taylor, Niles'in kariyeri üzerinde çalıştığı biriydi ve şirketteki başka kimseyi onu almaya ikna edememişti.

Ancak son zamanlarda şirketleri için büyük bir şey ve rakamları da bunu yansıtıyordu.

A.B.O.'nun büyük bir şeye ihtiyacı vardı. Dikkatleri üzerlerine çekecek ve neden bu kadar iyi olduklarına dair herkesin hafızasını tazeleyecek bir şey. Sponsorların onları neden desteklemesi gerektiğini.

Yepyeni bir sporcuyla anlaşmak gibi mi?

Bilinçaltını görmezden geldi. Stellan yaralıydı ve omega'yı istemediği bir şeyi yapmaya zorlamayacaktı.

İki hafta önce söylediğin bu değildi.

Niles başını eğdi. O ses haklıydı. İki hafta önce Stellan'a imza atması için yalvarmaktan başka her şeyi yapıyordu. Omega onu görmezden gelmeye başladıktan sonra Niles daha da çok çalışmıştı. Partiye gitmesi için onu zorluyor, iş yerinde ona arkadaşlık ediyor, teklifleri yüzüne vuruyor ve tutamayacağını bile bilmediği sözler veriyordu.

Ama.. Niles onu rahat bırakacaktı. için onu zorlamayı bırakacaktı.

Belki de onu dövüşürken izlemektir. Neredeyse kaybettiğini görmek, kalabalığın arasından bakışlarıyla buluşmak, sadece arkasını dönüp o galibiyeti havadan çekip alması için. Omega, kalabalığın arasında kaybolurken avuçlarının arasından kayıp gitmişti ve sonra...

Ve sonra çok geç kalmıştı.

Niles onu kanlar içinde ve dövülmüş olarak bulmuştu, öfkeyle boğulmuş çığlığı ara sokakta yankılanıyordu.

Depo binaları şiddet yanlısı grubu korkutmak için.

Omega'nın ağzından hırıltılı bir şekilde çıkan sık nefesler, göğsünün acı verici bir şekilde yavaşça inip kalkması.

Hatırası bile Niles'in kalbinin durmasına neden oldu.

Görüntüyü zihninden silmek için başını salladı bilgisayarının sağ alt köşesindeki saate dokunarak pikselleri yeniden canlandırdı. Sonra boş oturma odasına . Sonra da telefonuna.

Elise ve Stellan hâlâ oyun odasında birlikte vakit geçiriyor olmalıydılar. Merdivenlerden kimsenin indiğini duymamıştı. Ya da belki yuvadadırlar?

Elise'le aralarındaki bağlantı sakın, neredeyse... huzurlu bir şekilde devam etti, tabii her bir zerresinde hissedilen küçük heyecan dışında.

Niles çalışmayı bıraktıktan sonra dizüstü bilgisayarını kapattı ve başını ellerinin arasına aldı. Ayak sesleri koridorda yankılandı ve başını kaldırdı. Elise mi?

"Sorun nedir?" Art sordu ve Niles başını öne eğdi. Elise değil.

Taze boya kokuyordu ve Niles onun resim odasında olduğunu düşündü. "Sadece...

onlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

Art, buzdolabına uzanıp bir şişe su çıkarırken mükemmel biçimli tek bir kaşını kaldırdı. Bir tanesini Niles' doğru eğdi ve Niles başını sallayınca kapıyı yumuşak bir takırtıyla kapatıp kollarını tezgâha dayadı.

"Bizim omega ve onun arkadaşı mı?"

Niles başını salladı, suçluluk duygusu yanaklarını kızartmıştı.

"İmzalamaya çalıştığın kişi o değil miydi? İmzala onu," diye yardımsever bir öneride bulundu Art.

"Yeni bir sporcu olarak katılacak durumda değil ve bana bir şey borçlu olduğunu düşündüğü katılmasını istemiyorum. Bilirsiniz, onu kurtardığım için. Elise de ondan hoşlanıyor," diye itiraz etti Niles.

"Sen de öyle," diye devam etti Art.

Bakışları diğer alfaya kaydı ve Art'ın kıkırdaması üzerine yaşadığı şokun yüzüne yansıdığını fark etti.

"Kahvaltı sırasında, ilk striptiz kulübüne bir genç gibi görünüyordun. Gözlerini kimin üzerinde tutacağına karar veremedin."

Niles suçlulukla kızardı. "Ama ben . Ben çiftleşmiş bir alfayım. Elise benim omega'm, ."

Art düşünceli bir şekilde mırıldandı ve Niles daha ne yaptığını anlamadan, çay yaparken diğer alfaya her şeyi itiraf etti. Stellan'la nasıl tanıştığını, onu müstakbel bir müşteri olarak takip etmeye başladığını, onunla sözleşme imzalamaya çalıştığını. Aklında belirip duran bu *düşünceleri* nasıl görmezden geldiğini. Görmezden gelmiş, bir kenara itmişti çünkü *Elise* onun omega'sıydı ve başka birini düşünmeye nasıl cüret edebilirdi? Bunu ona nasıl yapabilirdi?

"Ona bundan hiç bahsetmedim çünkü bahsedecek bir şey yoktu. Stellan'la bir şeyler keşfetmek gibi bir niyetim *asla* olmadı. O sadece bir müşteri olacaktı. Başka bir şey bir seçenek bile değildi. Ama şimdi..."

"Şimdi bu omega, Elise'e derinden bağlı, açıkça değer verdiği biri ve şimdi onu tutmaya çalışırsa ne yapacağını şaşırdın mı?" Art tahmin etti.

Niles başını salladı. Sağ beyinli pislik zaman duygularıyla ve etrafındakilerin duygularıyla çok uyumluydu. Hayatını kurtarmak için bir basketbol topuna nişan ama sürü arkadaşlarını ne zaman kontrol edeceğini her zaman bilirdi.

"Evet," diye kabul etti, başını çevirip pencereden dışarı baktı. Bulutlar içeri giriyor, sıcak renkli gölgeleri koyu bir griye dönüştürüyordu.

Elise hâlâ Stellan'ı seviyordu. Bu işin sonunda onun gitmesine izin vereceğini düşünselerdi aptal olurlardı, eğer onun tekrar izin vermeyi reddetmesinin ne anlama geleceğini düşünmezlerse.

"Şey... iletişim kurmak her zaman tercih edilir. Elise'e ne yapmak istediğini sorabilirsin. Yani, dürüst olmak gerekirse, bence bu senin cenazen, dostum."

Niles bembeyaz kesildi ve Art onun yüzündeki panik ifadesine kıkırdadı. "Yani, bu adama ne kadar değer verirse versin, burada başka bir omega'dan bahsediyorsun. Bu... Yani, ben bir şeyi hiç duymadım. Omegalar çok bölgecidir. Onu elinde tutmasının *mümkün* sanmıyorum."

"Bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun." Niles avuçlarını gözlerine sürterek inledi.

Art bir başka seramik fincan mermer barın tepesinde şingırdadı. Başını sallayarak fincanı Niles'uzattı. Çay. "Belli ki bu diğer omega ile ilgilenmek endişelerinin başında geliyor. Ona kur mu yapmak istiyorsun?" Niles fincanı dudaklarına götürürken Art masumca sordu.

Niles yudumlarken boğuldu, sıcak sıvı dilini haşladı. Art'ters ters bakarak, çayla yapmaya çalıştığı gibi düşüncenin paletinde yuvarlanmasına izin verdi. "Bunu için biraz erken değil mi? Başka bir omega ile bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum."

Art omuz silkti, yüzünde bir buruşukluk. "Elise'e kur yapmaya başlaman uzun sürmedi. Yapabiliyorsan ona sor."

Bu düşünce bile Niles'ın gözlerini açtı. Art, Niles'ı öldürtmeye mi *çalışıyordu*? Odaklanmadığı işe geri döndü.

Onun yerine, Elise ve Stellan'ın o küçük dairede birlikte yaşadıklarını hayal etmekle meşguldü. Orada mutluydular, muhtemelen aşıklardı.

Anahtarlar kapıda tıkırdadı ve Jackson ilk birkaç yağmur damlası pencerelere çarparken iç çekerek içeri girdi. Niles diğer alfayı dalgın bir şekilde selamladı ve Jackson dudak büktü.

Jackson selamına karşılık vermek yerine, "İkinizin yanına *bu* şekilde gelip de ne olduğunu sormadan edemem," dedi. "Sen neden?"

"Hiçbir şey-" diye söze başladı Niles, aynı anda Art da ağzından kaçırdı, "Niles Stellan'a aşık." "Arturo!" Niles tısladı. "Sesini alçalt, Tanrım, dostum!"

Art omuz silkti, ifadesinde hiçbir suçluluk duygusu yoktu. "Ne? Nasıl çalıştığını ben de senin kadar merak. Neden doktora hiç duyup duymadığını sormuyoruz?"

Niles başını yana eğdi. "Bu hiç de fena bir fikir değil."

", geri miyiz? Stellan'a aşık mısın?" Jackson avucundan sarkan bir çantayı kancaya tutarken sordu, haber karşısında yerde donup kalmıştı.

Niles elini sallayarak, "Önemli değil," dedi.

Çalışması gerekiyordu. Patronuna sporcularının ne kadar iyi performans gösterdiğini söyleyebilmek için bu rakamları kesinleştirmek. Sadece birkaç sayfa daha ve-

"Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Birbirinize bağlısınız." "Sen ve ben," diye mırıldandı Niles.

"Sor," dedi Jackson. Çantasını askıya astı anahtarlarını kapının yanındaki kaseye attı. "Bunun ne ilgisi var? Siz ikiniz öğleden sonra bu saatte neyi bu ciddiye alıyorsunuz?"

Niles yutkundu ve oturma odasına baktı. "Elise ve Stellan nerede?"

Art, "Elise dövüşte onun kışını tekmeleyebileceğini iddia etti, bu yüzden onu oyun odasına kaçırdı," diye cevap verdi. "Sanat odasından çıktığımda onun saçma sapan konuştuğunu duydum." Bir duraklama. "Yani," diye başladı Art ama Niles elini kaldırdı.

"Hiç iki omegası olan bir sürü duydunuz mu?"

Jackson'ın gözleri büyüdü ve ona bakmak için kendini tezgâhtan kaldırdı. Niles'ın

Adamın yüz hatlarında önce inançsızlığın, sonra da onaylamamanın belirmesini izlerken kalbi küt küt atıyordu.

"Bunu düşünmezsek aptallık etmiş oluruz," diye söze başladı Niles. "Elise'in onu sevdiğini söyleyemez misin?" Jackson, "Evet ama o Elise' geçmişinin bir parçası, geleceğinin değil," diye karşı çıktı.

Niles başını salladı. "Bunu bilemeyiz. Alınma ama onu benim hissettiğim hissedemezsin."

Jackson ya da Art'ın buna verecek bir cevabı yoktu.

Niles onun içinde korku ve heyecanın, endişe ve sıcaklığın nasıl savaştığını hissetti. "Bu benimle ya da benim meraklarımla ilgili değil. Bu Elise'le ilgili."

"Elise senin omega'n," dedi yumuşak bir sesle.

Niles başını salladı. "Evet. Buna hiç şüphe yok. Birbirimize bağlıyız, o benim, ben de onun." "O zaman neden önemli?" Jackson sorguladı.

Neden ? "Çünkü Elise için önemli. Ona bakmak isterse ne yapacağız?" "O başıboş bir kedi yavrusu değil," dedi Jackson, sesi savunmaya yönelikti. "Tam olarak ne soruyorsun ki?"

"Omegalar bölgecidir. İkisini ne yapacağız? *İkisi* de bizim omegamız olacak yoksa Stellan'a ondan farklı mı davranacağız?"

"Sınırlar arıyor gibisin," diye araya girdi derin bir ses.

Oturma odasına doğru Greyson'ın kapı pervazına yaslanmış onlara baktığını gördüler. Ne kadarını duymuştu?

"Eğer sınırlar koymak istiyorsan, bunu Elise ile konuşmalısın."

Niles durdu, dizüstü bilgisayarının parlak üst kısmına baktı ve başını salladı. Kendisine kızgındı. Omega'sına karşı daha iyi olmalıydı, sevdiği insana karşı daha iyi olmalıydı.

O da öyle yapacaktı. Tüm sapkın düşüncelerini görmezden gelecekti. En önemli şey eylemleriydi ve Elise'in sahip olduğu en iyi lanet alfa emin olacaktı. Onun için daha iyi olacaktı.

Greyson aniden oturma odasının dönerek alay etti ve kollarını kavuşturdu. "Özür dilerim, neden bunu konuşuyoruz ki? Elise bizim omega'mız. Bunu tartışmamız gereken kişi o," diye tersledi Greyson. Bunca zamandır dinliyor muydu acaba? "Şu anda senin görevin Elise'in alfası olmak ve buna Elise'in baktığı kişinin güvende olduğundan emin olmak da dâhil. Bu hepimizin görevi."

Niles gözlerini kırptırdı. Greyson'ın derslerinden birine maruz kalması pek sık rastlanan bir durum değildi ve bundan kaçınmak için neden elinden geleni hatırladı.

"Wes'in adamlarından birkaçı onun evini gözetliyor ve kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak için dışarıda konuşlanmış durumda."

Niles kupasına sardı ve diğer alfaya baktı. Şimdiden bu kadar çok şey mi yapmıştı?

Niles ne yapmıştı? Hayal gücünün biraz çılgınca çalışmasına ve umutlanmasına izin mi verdi?

Başını kendi kendine sallayarak alay etti.

Sadece bir çizgi çekmeli ve onu geçmeyi reddetmeliydi.

Önce Elise.

"Yakında onunla konuşacağım, bakalım bu konuyu hepimizle konuşmak isteyecek mi?"

"Güzel. Ve ayrıca?" Greyson huysuzca ekledi. "Eğer bir şeyi gizlice tartışacaksanız, bu kadar yüksek sesle konuşmamaya çalışın."

Bununla birlikte, alfa topuklarının üzerinde döndü ve hışımla odadan çıktı.

"O haklı. Onun için daha fazlasını yapmalıyız," diye kabul etti Jackson. "Ve kayıt için? İki omegası olan başka bir sürü bilmiyorum. Eğer varsa? Bir araştırma yapılmasını gerektirecek kadar yaygın değil."

"Yani körlemesine gidiyoruz," diye tahmin

etti Niles. Jackson omuz silkti. "Öyle

görünüyor."

Art sırtıttı. "Bence bu bir meydan okuma. Sence onları tekrar bir araya getirebilir miyiz?" "Bu bir randevu programı değil," diye homurdandı Jackson. "Onu manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

yavaşça dudaklarından kaydı. "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum ve eğer Stellan denen adam geldiğinden beri yüzündeki gülümsemeyi fark etmediysen körsün demektir."

Niles, ses tonlarının ekşimesinden korkarak, "Çocuklar, durun," dedi.

"Demek istediğim, eğer bu diğer omega Elise'i mutlu edecekse, bunun gerçekleşmesi için elimizden geleni yapmalıyız."

"Ne, ona kur yapmasına yardım etmek gibi mi?" Niles gözleri büyüyerek sordu.

"Ne? Ona birkaç ipucu veremedin mi?" Art, Niles'ın böğrüne bir dirsek vurarak alay etti. "Elise'le ilk bağ kuran sendin. Sadece ona birkaç ipucu ver."

Niles'ın kalbi bu düşünceyle küt küt atmaya başladı, bir an sonra içine bir şüphe düştü. "Bana omega'mın başka bir omega'ya kur yapmasına yardım etmemi mi söylüyorsun?"

Art omuz silkerek çayını kaldırdı ve bir yudum aldı. "Eğer istediği buysa, tartışacak biri değilim.

Burada patronun kim olduğunu biliyorsun."

Omuzları çökerken dudaklarından bir iç çekiş döküldü. Art haklıydı. Çoğu zaman ne kadar dağınık olurlarsa olsunlar, günün sonunda eve döndükleri kişi Elise'di. Gerçekten de oturup onunla konuşması, sınırlarının tam olarak ne olduğunu ve hangi çizgilerin var olduğunu anlaması . Stellan konusunda ne yapmak istediğini.

"Haklısın," diye itiraf etti.

Art sırtıtarak, "Her zaman öyleyim," dedi ve mutfaktan çıkarken adımları azaldı. "Resim yapmaya gidiyorum, bana ihtiyacın olursa seslen."

Jackson'la bakıştı ama diğer alfa omuz silkti ve Art'ın peşinden kendi ofisine gitti.

Bu da Niles'ı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Şüpheler ve... umutlar.

Ya Elise'in istediği şey Stellan'ı kalmaya ikna ?

"YERLEŞTİ MI?" Elise saatler sonra oturma odasına girdiğinde Niles sordu.

Niles kanepeye oturdu ve kadın yaklaştıkça televizyonun sesini kısıtı.

"Dün yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Elise kanepé altına önce. Kolunu onun omuzlarına doladı ve tatlı rom kokusunu içine çekerek onu yanına çekti.

"Tabii ki. Senin için her şeyi yaparım." Gerçek bu değil miydi? "İyi uyudu mu? Oyun oynarken eğlendiniz mi?"

Dudaklarındaki sırıtiş uzun zamandır görmediği kadar parlaktı. "Öyle yaptı, sonra da mümkün olan tek yolla, sanal olarak kıcına tekme bastım."

"İşte benim kızım," dedi ve onu kendine doğru çekip başının üstünden öptü. "Gerçi bu tam olarak doğru değil. Daha önce de kıcıma tekme bastım." Yeni duş almıştı, ısrarla kullandığı vücut losyonu kokuyordu. Bu onun doğal tatlı rom kokusunu asla örtmüyor, sadece ona katkıda bulunuyordu.

Sessizce tekrar içine çekti ve ne olduğunu anlayınca kaşlarını çatıttı. Bunca zamandır neden Stellan'ın kokusuna çekilmişti.

"Kurabiye hamuru," diye mırıldandı. Stellan Niles'a kendi omega'sını hatırlattı.

"Ne?" Elise geri çekilip ona bakarak sordu. Eli adamın yan tarafındaydı ve yavaşça

Dudaklar kıvrıldı.

"Saçınızda ve vücut yıkamanızda kullandığınız şey. Kurabiye hamuru kokulu, mi?" Yanakları kızardı. "Evet, ne olmuş?"

Niles bu çifte farkındalık karşısında kıkırdadı. Birincisi, Stellan'dan *hoşlanmıyordu*. Kokusunu seviyordu.

Duh. "Bu kokuyu kullanmanızın özel bir nedeni var mı?"

Bir hışımla tekrar onun yanına uzandı. "Peki, tamam. Beni yakaladın." İkincisi.. "Onu gerçekten önemsiyorsun, ha?" diye sordu.

Kokusunu taklit etmek için banyo ürünleri arayacak kadar.

Ona karşı sessizdi, sonunda cevap vermeden önce eli gömleğinde sıkıca kenetlenmişti, sesi yumuşak bir fısıltı gibiydi, "Gerçekten istiyorum," dedi.

Niles bu itirafı düşünürken onun kolunda şekiller çizdi. Elise geldikten kısa bir süre sonra birbirlerine bağlanmışlar, onun gelişinin ilk birkaç ayında ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Ama balayı dönemi sona erdikten sonra pek ilerleme kaydedememişlerdi. Ve konu diğer üç alfaya geldiğinde... "Mutlu... oldunuz mu? Bizimle?" Niles sordu.

Elise ve adam ona yer açmak için kolunu kaldırdı ama o daha ne olduğunu anlamadan Elise bacaklarına binmiş ve avuçlarını adamın omuzlarına dengesini sağlamıştı. Açık mavi gözleri ona bakıyor, yoğunluğuyla onu olduğu yerde donduruyordu. "Öyleydim. Hem de çok. Lütfen sırf ona karşı hissettiklerim yüzünden bundan şüphe etme."

Niles onun yanağını okşadı. "Asla yapmam. Ama senin mutluluğun benim için önemli. Sürün olarak hepimiz için. Stellan'ın etrafındaki heyecanının yankılarını hissetmekten kendimi alamıyorum. Ve bunu diğer alfalar için de hissettiğini biliyorum, çok az olsa bile. Bu beni neden geri bağ kurmadığınızı merak ettiriyor. Seni *daha mutlu* etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Her şeyi yanlış mı yapıyorlardı? Elise onları istemiyor muydu? Ve en büyük korkusu: Onların omega'sı olduğu için pişman mıydı?

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Elise yutkundu, kalbi midesindeydi ve tekrar yukarı çıkmakla tehdit ediyordu. kucığına yığıldı, başını omzuna koydu.

"Mükemmel bir alfa oldun," dedi gömleğini sıkarak.

Adamın kalp atışlarını duyabiliyordu ve daha yakından dinleyebilmek için başını göğsüne yasladı. "Nasıl koktuğunu unutacağımdan korkuyordum," diye fısıldadı Elise.

Niles muhtemelen ona bakarak ayaklarını sürüyerek ona yaklaştı ama Elise yüzünü onun göğsüne sakladı. "Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyordum. Yani, hayatımın yarısından fazlasını bu adamla geçirdim, böyle bir şey bir gecede yok olup gider miydi?"

Niles ona cevap vermedi, o da devam etti. "Öyle hissediyordum. Böylece kurabiye hamuru en sevdiğim koku oldu. Yanına bile yaklaşamayan bazı markalar vardı ama sonunda bana onu hatırlatan bir tane buldum."

"Gerçeğine kıyasla nasıl?" diye sordu, sesi Elise'in üzerindeki havada ancak bir nefes kadar . Elise başını kaldırdı ve Niles'a baktı. "Karşılaştırıldığında sönük kalıyor. Hepsi öyle. İlk ayrıldığımda Stellan, buraya ilk geldiğimde..." İçini çekti ve Niles'ın kucığına "Acıdı. Çok zordu. Ama sen çok tatlı, sevecen, açık ve güven veren biriydin. Beni daha önce hiç duymadığım yerlerde yemeğe götürdün ve kalbimin o kadar hızlı atmasını sağladın ki fırlayacağımı ."

Bunun üzerine kıkırdadı ama soğukkanlılığında bir çatlak vardı ve biraz kalp kırıklığı gibi görünüyordu. Elise onu rahatlatmakta gecikmedi.

"Beni ilk kez öptüğünde havai fişekler gördüm," dedi. "Hâlâ da ."

Sadece bir noktayı kanıtlamak için onu öptü, dudaklarının onunkilere değmesi hala ilk kez yaptığı kadar özeldi.

"O gece tam bir felaketti," diye yakındı, gözleri yarı kapalı.

"Bunu bu kadar özel yapan da buydu. Her şeyin kadar doğru, o kadar düzgün ve mükemmel olmasını istedin ki, gecemiz tamamen... mahvolurken saçlarının rüzgârda savruluşunu, yağmurla damlayışını izlemek hoşuma gitti. Ama tüm bunlar her şeyi da güzelleştirdi. Sen mükemmel bir alfasın, Niles. Başından beri öyleydin."

"Sorun ne bebeğim? Neden kadar üzgün görünüyorsun?"

Elise duyguları kabarıp gözyaşları şeklinde yüzünden aşağı damlarken burnunu çekti. "Çünkü ben mükemmel bir omega . Korkuyorum."

Niles onun yüzünü avuçladı ve gözyaşlarını .

Bütün günü Stellan'la geçirmişti. Odasını hazırlamasına yardım etti ve sonra sanal ringde kışını tekmeledi. Tıpkı eski günlerdeki gibiydi ama daha iyiydi. Ve bitmesini istemiyordu.

"Elise, sen benim için mükemmelsin, tıpkı benim senin için olduğum gibi. bir şey yok."

"Tıpkı Stellan'ın yaptığı gibi bana aşkı yeniden hissettirdin. Bunu bir daha asla başka birine karşı hissedemeyeceğimden çok endişeliydim ve hissettiğimde de seni kendime bağladım. Ama bu bağla birlikte Stellan'a bir daha asla sahip olanladım. O resmen geçmişimin bir parçasıydı ve sanırım parçam hala umut ediyordu..." Burnunu çekti ve Niles'in bakışlarıyla karşılaştı.

Anlayış yüz hatlarını buruşturdu ve başarısız bir şekilde kaşlarının arasındaki çentiği düzeltmeye çalıştı.

"Ama geri dönüş yoktu. Sonra işleri aceleye getirdiğimden, seni Stellan'ın yerine kullanmaya çalıştığım için endişelendim ve sonra senden uzaklaştığım için garip bir bunalıma girdik. Kendimi bundan vazgeçirmeye çalıştım ama bu suçluluk duygusunu hissettim." Göğsünü avuçladı. "Ne zaman diğerleriyle bağ kurmayı düşünsem, yapamadım. Stellan'ı yalnız bıraktım. Senin için. Bu sürü için. Ve biliyorum ki bu işi çoktan yapmıştım, seninle çoktan bağ kurmuştum, yani geri dönüşü yoktu ve birini ya da diğerini seçmek istemedim, ama yaptığımı hissettiğim şey buydu." Keskin bir nefes aldı ve Niles'in ağzı bir karış ama o daha tek kelime edemeden Elise onun yerine konuştu. Duygularının kaymasını engelleyemiyordu ve sadece her şey yoluna girdiğinde ikisinin de iyi olacağını umuyordu. "Diğerleriyle bağ kurmama izin , mutlu olma ihtimalini kendime tanımak... Çok zordu. Ona yaptıklarından sonra bunu hak etmediğimi hissediyordum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum ve diğer alfaları da aynı şekilde dibe çekeceğimden endişeleniyordum ve ben sadece-" Bir nefes daha aldı ve eliyle Niles'in ağzını kapattı. "Bunu geride bırakmak istedim ama sanki tereddütlerimi hissediyordunuz ve hiçbiriniz beni bir şeye zorlamaya çalışmadınız ya da bir bağ hakkında soru sormadınız. Bu yüzden kendimden şüphe etmeye başladım ve herhangi birinizin beni isteyip istemediğini merak ettim. Ve bunca zaman sonra neden hâlâ Stellan'ı istiyordum? Bende bir sorun mu vardı? Sürümüzde? Kötü bir omega mıydım? Ya sen-"

"Bebeğim, sadece-"

"Ya bende bir sorun varsa?" diye tısladı. "Başka bir omega istiyorsam? Ya ben alfalar için yaratılmadıysam ve acele ettiğim için sürünün uygun birini bulma şansını mahvettiysen?" Burnunu çekti, ağlarken söyledikleri anlamsız kelimelerden öteye geçmiyordu.

Niles elleriyle yüzünü nazıkçe çerçeveledi, saçının bir tutamını tuzla çizilmiş yanağından çekti ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Elise, bebeğim, böyle hissettiğini bilmiyordum," diye mırıldandı. "Bütün bunları attığın için çok üzgünüm. Bana, bize gelip bu konu hakkında konuşamayacağını hissettiğin için."

Adam onu göğsüne çekti ve kadın kollarını adamın boynuna dolayarak başını omzuna gömdü. Adam konuşurken sesi kulağına geliyordu. "Seni seviyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

Başını salladı.

"Sen *benim* omega'msın, anladın mı?" Bir eliyle boynunun arkasında, aylar önce gururla yerleştirdiği bağ işaretinin olduğu yeri okşadı.

Ona daha sıkı sarıldı, dokunuşunun altında titredi ve sıcaklık duygularının sisini dağıtmaya çalışırken salladı.

"Bizim için mükemmel olduğundan bir kez bile şüphe etmedim. Olsa olsa senin için iyi yapmadığımızdan endişelendim. bir şey yok. Sende yanlış olan hiçbir şey yok."

Niles, onun sarhoşluğuna kapılana, kollarında gevşeyene ve duygulardan bitkin düşene kadar kulağına onaylayıcı sözler mırıldandı. Gözleri akan çok fazla gözyaşıyla kaşınıyordu ve Niles'in kucağına sarıldı çünkü bir mırıltı onu göğsünde titreştiriyordu ve yapmayı düşündüğü son şey hareket etmektir.

"Elise?" Niles derin ve yumuşak bir sesle sordu. Elise

mırıldanarak tırnaklarını onun sırtına geçirdi.

"İyi misin?"

Başını salladı ve geri çekilerek ona baktı. Yanakları pembeleşmişti. "Evet, öyleyim. Böyle patladığım için üzgünüm."

"Bunun için özür dileme," diye onu düzeltmek için acele etti. "Kendine saklamak zorunda kaldığın pek çok duyguya sahip olduğun için üzgünüm. Artık bunu yapmamaya karar verebilir miyiz? Senin için bir alfadan daha fazlası olmak istiyorum. Senin... bu kulağa klişe geliyor ama her neyse. Ortağın," dedi, bakışlarını onunkilere kaldırarak. "Senin için bir ortak olmak istiyorum. Benim yanımda kendini rahat hissetmeni istiyorum."

"Biliyorum," diye onu rahatlattı. "Neden her şeyi saklamak zorunda hissettiğimi bilmiyorum. Stellan, sanırım bana... yasak gibi geliyor."

"Ne kadar kalmasını istiyorsun?"

Elise cevabın tereddüt etmeden dilinden dökülmesine izin verdi. "Ona yardım etmemize izin verdiği sürece."

Niles bir şey söylemedi ve Elise gözlerini kırptırarak ona baktı. "Ah," dedi düşüncelerinin sessizliğinde. "Sanırım bu oldukça açıklayıcı, ha?"

Niles ona kıkırdadı ve Niles onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu seni nasıl hissettiriyor?"

Başını yana eğerek mırıldandı ve Elise'in kalbi bir anlığına durdu. Ama sonra adamın yüzündeki sırtışı gördü.

"Sen mutlu sürece ben de . Eğer bu Stellan'ın burada kalması anlamına geliyorsa, o zaman Stellan burada kalır." ". Benimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı? Madem bunun üzerinde çalışıyoruz. iletişim şeyi mi?" Elise başını yana eğerek alfasını okumaya çalıştı.

Ona da aynı rahatlığı, kendisine sunduğu desteğin aynısını sunmak istedi. Bir yanı onun bir şey söylemesini beklemiyordu ama tereddütü, bir nefesten biraz daha fazla olan hafif duraksaması, ama aklına bir şey geldiğini anlamasına yetecek bir nefes.

Elise'kalbi küt küt atmaya başladı ama bu sorunun samimiyetini değiştirmede. "Ne oldu bebeğim?" diye sordu yumuşak bir sesle, onun cesaretini canlandırmayı umarak.

"Bunu söylemeden önce," diye söze başladı, "bunu yapmaya hiç niyetim yok. *Sen* benim biricik omega'*msın* ve bundan hiç şüphem yok. Sen benimsin Elise, ben de seninim."

Kalbi göğsünde çarpıyor ve ensesini küçük bir sızı tırmalıyordu ama başını salladı, adamın dilinin ucunda olduğu belli olan duymak için sabırsızlanıyordu.

"Ne oldu?"

"Sanırım Stellan'dan hoşlanıyorum. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ve *bu durumda* olmamızı hiç beklemiyordum.

ama buradayız. Bilmen gerektiğini düşündüm, ne kadar dediğim gibi ben hiç-" "Oh," dedi, açıklamasını keserek. "*Ah.*"

İlk başta, onun itirafı karşısında zihni tamamen bulanıklaştı. Sonra göğsünde bir şey patladı, onu sıcaklık, hafiflik ve... rahatlamayla doldurdu.

Döşeme tahtalarının altında sakladığı ve sonunda ettiği korkunç bir sır değildi.

Niles sadece Stellan'ı sevdi.

Onun sevdiği Stellan.

Dudaklarının arasından bir kıkırdama kaydı ve Niles sustu.

"Hiçbir fikrim yoktu," mırıldandı Elise, ama sonra... durakladı. "Bekle," dedi ve geri çekilerek Niles'a baktı.

Mantıklı geliyordu. Niles ona çikolatalı çilek getirdiği gece çok telaşlanmıştı. Stellan'ı barda takip ettiği gece de öyleydi. Ve Stellan için duyduğu endişenin yoğunluğu basit bir iş anlaşması için biraz... *fazla* görünmüştü. *Ancak*, Niles Niles'tı, kocaman bir kalbi vardı. Bunu alfasının oyuncak ayısı olduğu için görmezden gelmişti. Ama Stellan için o çantayı aldığı anda yüzü .

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Elise. Alfa'sına bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Niles... bu kadar endişelenmene gerek yok." Alnındaki çatlağı tekrar çalıştı. "Kızgın . Ben... Yani ona karşı hissettiklerimi düşününce şey diyemiyorum."

Alt dudağını dişledi ve Niles sert tutuşundan kurtarmak için parmağıyla etine dokundu. "Ama ben senin alfanım. Yasaktan bahsediyoruz," dedi Niles, onun daha önceki atıfta bulunarak. "Sana olan sevgimden şüphe etmeni istemiyorum."

Bir elini kızın boynunun arkasına doladı ve parmak uçlarını aralarındaki bağ izinin üzerinde gezdirdi. Kadın, titreyerek canlanan sıcaklık karşısında ürperdi.

"Asla yapmam. Seni hissedebiliyorum, biliyorsun," diye alay etti. "Sen tanıdığım en samimi . Aslında... Stellan'dan hoşlanman umurumda değil," dedi sessizce. Niles'a bakarak yüz ifadesinde bir tepki aradı. Tepki vermeyince homurdandı. "Bu beni kötü bir omega yapıyor, değil mi?"

Niles kıkırdadı ve onu göğsüne çekti. "Eğer bu seni kötü bir omega , beni de kötü bir alfa yapar. Durum bu mu?"

"Hayır, asla," diye yanıtladı Elise çabucak. Dürüstçe.

Elise cevap olarak gözlerini devirene kadar kaşlarını kaldırarak ona dikkatle baktı. "İyi, iyi. İkimiz de kötü değiliz. Sadece... Stellan'ın çekiciliğine karşı zayıfız."

Niles altında kıkırdadı ve bir saniye sonra o da onunla birlikte kıkırdıyordu. Onlar bir çift değil miydi?

"Buradan nereye gideceğiz?" diye sordu. "Bu işi nasıl yürüteceğiz?"

Elise, "Gitmesini istemiyorum, bu yüzden onu kalmaya ikna ," demeden önce dudağını tekrar dişledi.

Niles başını yana eğdi. "Nasıl?"

"Kalmamı nasıl sağladın?" diye sordu alaycı bir tavırla, başını yana eğerek.

Niles'ın dudakları bir cevap oluşturmaya çalışırken birkaç kez aralanırken dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ben... sana kur mu yaptım?" diye tahmin etti.

Elise başını salladı. "Aynen öyle. Ona ne kadar harika olduğumuzu gösterelim, belki o da kalmak ister."

"Tamam..." Niles başladı. Elise onun bundan sonra ne söyleyeceğini tartmasını izledi. "Sadece birkaç sorun var

Bununla. Birincisi, omegalar paylaşmaz."

Geriye yaslandı, adamın kucağına tam olarak oturdu ve çenesine dokunurken tüm ağırlığını ona verdi. Adamın parmakları dengesini sağlamak için kalçalarına doğru uzandığında bir uyarılma titreşimi canlandı.

Şşşt. Şimdi zamanı değil.

Ya da belki *de* zamanıydı.

"Muhtemelen haklısın," diye dikkatle kabul etti, alfasına doğru eğilerek. "Ben bir omega'yım, o da bir omega. Bölgeci olabilirim." Kalçaları adamın belini sıkıca kavradı.

"Bundan kaçınılabileceğini sanmıyorum," diye ciddi bir şekilde , bakışları onun vücuduyla ne yaptığına değil, ona kilitlenmişti.

"Haklısın. Bölgeci olmamı kaldırabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu cesurca, kalçalarını döndürerek.

Elektrik ihtiyacının Niles'ı tam kalbinden vurduğunu ve ellerinin beline doğru uçtuğunu izledi.

Dokunuşu onun hareketlerini durdurdu, onu aşağı çekti, böylece onun emriyle sertleştiğini hissedebildi. "Başka bir omega ile flört etmek yanlış hissettiriyor," diye itiraf etti. "Seni terk etmek gibi geliyor."

"Çünkü sen çok eski kafalısın," diye alay etti. Elise ellerini onun ellerinin üzerine koydu. "Bana kur yapan, işlerin nasıl yapılması gerektiğini gösteren ve ayaklarımı kesen ilk kişi sendin." Ellerini yukarı çekti, elbisesini de götürdü, kremi teni ve

küçük allık renkli külot. "Beni ilk bağlayan sendin. Isırığını ilk sen koydun." Başparmağı, bahsettiği ısırık izinin üzerinde gezinip ensesini kavrayınca sesi biraz nefessiz kaldı. "Beni sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum. Ve Stellan. Ve eğer bir şekilde bunu yürütebilirsek..."

Elise'in geçmişi ve bugünü birleşerek büyük, mutlu bir sürüye dönüşüyordu. Bunu hayal , bu olasılığı düşünmesine izin vermek nefesini kesiyordu.

Onun istediği de buydu.

Bir paket. Stellan'la birlikte. Tıpkı ilk kez içeri girdiğinde ve kendisinin olacak yuvadaki vitray pencereyi gördüğünde hayal ettiği gibi. Boş görünüyordu, sanki bir şeyler eksikti.

O şey Stellan'dı ve şimdi Elise ulaşabildiğine göre, kaçmasına izin vermeyecekti.

Niles da ona kur yapmasına yardım edecekti.

Ama önce... teninin altında canlanan bu ateşin yanacak bir yere ihtiyacı vardı ve alfasına kime ait olduğunu göstermek istiyordu.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Niles gözlerini Elise'e dikmiş, bakışlarının Elise'in önünde sergilediği kıvrımlara kaymasına izin verme dürtüsüyle savaşıyordu.

"Yani istediğin bu mu? Stellan'la ilişkini yürütmek mi? Ya da denemek?" Kalbi çarpıyordu

Omega'sına bakarken.

Sürülerine bir omega daha katılsın istiyordu. İki omegalı bir sürü. Niles nefesini bıraktı ve içine Elise'in kokusundaki tatlı kenarı yakaladı.

Ona istediğini söyledi.

"Evet ama şu anda sadece seni istiyorum." Elise'in dudakları şehvetli bir kıvrıldı.

Niles'in muhtemelen söyleyecek başka bir şeyi vardı ama ellerini hafifçe yuvarlaklaşmış karnının üzerinden göğüslerine sürükleyerek onu tam olarak düşünmekten alıkoyuyordu. Meme uçlarının tomurcukları avuçlarının içine bastırdı ve Niles da onu takip ederek, başı boynunun üzerinde yuvarlanana ve kalçaları kasıklarının üzerinde yuvarlanana kadar onları çimdikledi.

"Ama şimdilik seninle oynayacağım," diye söz verdi, kelimeleri havada konuşarak. Başını eğdi ve her nasılsa her zaman sıcaklıkla parlayan buz mavisi gözlerini ona dikti. Geceliğini başının üzerinden çekip ona gösterirken bile bakışlarını ondan ayırmadı.

Adamın üzerinde boxer ve tişörtten başka bir şey yoktu ve kadın kendini şişkinliğinin üzerine bırakarak, adamın aklından kendisine odaklananlar dışındaki tüm düşünceleri kovdu. Onun omega'sı.

Onun şekerli rom kokusu havayı doldurdu, ta ki tek şey o olana kadar, onunla sarhoş kadar. Kendi kokusu daha güçlüydü ve eğildi, tam boynunu içine çekti ve dudaklarını ağzına götürmeden önce oraya bastırdı.

Alfa o olabilirdi ama burada kontrolün kimde olduğuna dair aklında hiçbir şüphe yoktu.

Ve bunu dudaklarını keskin bir şekilde ısırarak, boğazından bir homurtu çekerek ve sonra yerini daha fazlası için eşit derecede keskin bir ihtiyaçla değiştirene kadar acıyı kanıtladı. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, sonunda ağızlarını birleştirip gerçek bir tat almasına izin verene kadar alay etti. Dilleri düelloya tutuştu ve adam kadının ağzının her santimini tattı ama sadece kadın izin verdiğinde.

Kalçaları hâlâ üzerinde eğikti, kurduğu baskı ve tempo ona kendini yeniden bir genç kız gibi hissettirmeye yetiyordu. Ellerini kızın yanlarına doğru kaydırды, ısırık izinin üzerinde gezdirdi ve kızın nefesinin kesilip öpüşmelerini bölmesine sevindi. Küçük bir kuru sürtünmeden sonra boxer' içine boşalmadan önce kalçalarını sabitledi.

"Yatak odası," diye nefes aldı ve Elise o kalkarken bacaklarını onun beline doladı. Adam elleriyle kalçasının altından destek .

Kıkırdadı ve ellerini onun dolgun etinin etrafında sıktı. "Tam bir angarya," diye mırıldandı.

Kadın cevap olarak kıkırdadı ve adamın boynunu ısırarak neredeyse dengesini kaybetmesine neden oldu. "Yuva," diye düzeltti adam elini kapı koluna uzatırken.

Niles adımlarını yeniden yönlendirerek merdivenlere . Tökezleyerek yuvasına girdiğinde, Elise boynunda onu işaretleyen bir morluk bırakmıştı.

Adam yatağın üzerinde geriye doğru düşerken yatak altlarında zıpladı ve kadın onun üzerine yerleşirken ellerini kadının kalçalarına doğru kaydırды.

Elise'in kıkırdaması saf tahrik ediciydi. Ellerini yatağa dikti ve onları sıkıca ona durmasını söyledi.

Niles , onun pürüzsüz tenini kendi teninin üzerinde ya da altında hissetmekten başka bir şey istemiyordu ama iyi bir alfa gibi dinledi.

Dudaklarını kıvıran yaramaz gülümseme, göğsünün titremesine ve aletinin seğirmesine neden olan bir gülümsemeydi, çünkü bunun acımasız olmak olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Ve öyleydi de.

Elise boxer'ını indirerek ereksiyonunu serbest bıraktı ve kendini ona yasladı. Aletini karnı ile kendi uyarılmasından ıslanmış nemli külotu arasına hapsetti. Adam inledi, başını geriye atmakla onun üzerinde sihir yapmasını izlemek arasında kaldı.

İkincisine yöneldi, tırnaklarının göğsünü tırmalayışını, kalçalarının üzerinde yuvarlanışını izledi. Külotunun sürtünmesi ve sikinin üzerinde sallanan artan nemlilik kanını kaynattı.

Tanıdık bir sıcaklık sırtının alt kısmına yayıldı ve içinde zonkladı ve çarşafı kavrды. hiç böyle görmemişti, istemiyordu ama bu kadar hızlı boşalmak da istemiyordu. Onun içine boşalmak istiyordu. Dügümünü istiyordu.

"Elise..."

Kadının adı bir yakarış gibi dudaklarından döküldü, orgazmı gittikçe yaklaşıyordu, sanki serbest düşüşteydi ve yer saniye daha da yakınlaşıyordu.

Kalçaları onunkilere sürtündü, değildi, tamamen hareketsiz kalamazdı. Bir anda bundan kaçınmaktan, onun kendisini bitiş çizgisine kadar kovalamasına yardım etmeye geçti.

Ve tam mesafeye geldiğinde, beli kasıldığında ve yakınlığı kaçınılmaz olduğunda kaskatı kesildiğinde, Elise doğrulup oturdu.

Sanki paraşütü çekilmiş, yere çok yaklaşmışken vücudunu tekrar fırlatmış gibiydi.

"Elise!" diye . Lanet olsun.

"Biliyorum," diye mırıldandı. Onu izledi, soğuk mavi gözleri onun kıvranışını izlerken heyecanla ısınıyordu.

"Şeytani," diye tısladı, uzanıp onu tekrar kendine çekmek için can atıyordu.

"Aynen öyle," diye söz verdi, külotunu yana çekiştirmekten başka bir şey yapmadan önce, bir elini sikinin etrafına sarıp göbeğine yerleştirmeden ve önce ona kendi uyarılma ısıltısının en ufak bir görüntüsünü verdi. Yumuşak bir hareketle onu kabzasına kadar aldı, kaygan, sıkı sıcaklığı ani bir hareketle onu kavrды.

Bir kelime bağırdı, bu bir lanet miydi, bir yalvarış mıydı, yoksa onun adı mıydı, yoksa üçü bir arada karışık bir kelime miydi, bilemiyordu. Damlıyordu, sanki bir an önce sınıra kadar alay ettikten sonra onu ne kadar yaklaştırabileceğini görmek için bir testmiş gibi etrafını sıkıyordu.

Agresif hareketiyle yastıklara düşen başını kaldırarak ona baktı, güzel ve kızarmıştı, dudakları parlıyordu ve dudakları hafif bir iniltiyle ayrılırken gözleri kapalıydı. Bakışları birleştikleri yere doğru kaydı ve onun kalkışını izledi, onu tekrar yutmadan önce aleti onun uyarılmışlığıyla parlıyordu.

Sessiz inlemeleri odayı doldurdu ve her hareket ettiğinde külotunun sikini kesmesinden bıkana kadar hareketleri hızlandı. Keskin bir çekişle onları parçaladı ve kesintisiz bir görüşe sahip olabilmek için onları yoldan çekti.

"Onları sevdim," diye yorumladı suratını asarken, sikinin üzerine sertçe oturdu ve onu derinlere aldı. Bu, bağırsaklarına inen bir yumruk gibiydi ve aleti onun saldırganlığı karşısında daha da şişti.

"Daha fazlası olduğunu biliyorum." Elise, hoşuna gittiği takdirde her renkten bir şey isteyebilecek türden bir kızdı.

"Ama bu benim en sevdiğim renkti," diye itiraz etti.

"Daha fazlasını satın alabiliriz," dedi ve sonunda hareket etmesine yardımcı olmak için kalçalarını kavradı.

Tırnakları etini kesti ama sonunda pürüzsüz tenini hissetmesine engel olmadı. Başparmağını boynunun arkasındaki ısırik izinin üzerinde gezdirirken, nefesinin kesildiğini, kalçalarının teklediğini gördü ama akıcı harekete devam etmek için tam oradaydı. Düğümü kalçalarının her yuvarlanışında büyüyor, girişini zorluyor, kendini onun üstüne her indirdiğinde hafif bir baskıyla onu kızdırıyordu.

"Düğümle beni," dedi kadın ve adam kim oluyordu da karşı çıkıyordu?

Niles doğruldu, dudaklarını Elise'in her hareketiyle sallanan o baştan çıkarıcı pembe uçların etrafına dolayana kadar pozisyonlarını ayarladı. Elise yine soluk soluğa kaldı ve Niles onun samimi anlarında çıkardığı her küçük sese değer verdi. Elise'i kendine çekip bırakırken parmakları Elise'in etini ısıtıyor, ikisini bir kez daha o serbest coşkuya yaklaşıtıyordu.

Elise'in tutuşu omuzlarından kayarak yanaklarını kavradı ve göğsünün ucunu bir patlamayla serbest bıraktı. "Benim alfam," dedi, yarı , yarı hırıltıyla. Bu onun kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"işaretini koy," dedi. "Dişlerini içimde hissetmek istiyorum."

Yanakları daha da kızardı ama vücutları bitiş çizgisine doğru koşarken beceriksizce bir araya gelirken başını onun boynuna doğru eğdi. İnce bir ter tabakası vücutlarının birbirine kaymasını sağladı ve göğüslerini ona karşı hissetmek hoşuna Ama dilinin omzunda nazikçe gezinmesi, dudaklarının baskısı ve nihayet dişlerinin batması neredeyse daha iyiydi. Dişlerinin batmasıyla omzundan yayılan künt acı, onları çevreleyen zevk kasırgasına bir yenisini ekledi.

Son itişinin arkasına güç ekledi ve düğüm kolayca içeri kaydı. Beklenmedik bir şeydi ama çok da . Elise onun etrafında sıkıştı ve daha da sert bir şekilde ısırdı, kalçalarını yukarı çekerken ısıriklarının arasından bir inilti çıktı, onu düğümünün üzerinde salladı, çılgılık atmasına ve etrafında daha sıkı sıkmasına neden oldu.

Arzu sıcak bir telaşla içinden taşıtı ve yavaşça onun üzerine yuvarlanırken içini doldurdu.

Nefes alış verişlerinin normale döndüğü, kalp atışlarının yavaşladığı uzun bir anın ardından başını kaldırdı ve dudaklarında tembel bir gülümseme belirdi.

"Merhaba Alfa," diye selamladı onu uzun bir uyanır gibi.

Dişlerinin izini omzunda hissetti ve bunu lanet bir rozet gibi takacaktı. "Merhaba bebeğim,"

dedi, bir elini saçlarında gezdirerek. "Daha iyi misin?"

Başını salladı. "Üzgünüm-"

Sözünü bitirmesine fırsat vermeden dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sakın özür dilemeye kalkma. Kendini istediğin kadar bölgeci hissedebilirsin. Ama ben seni incitmedim, değil mi?"

Genelde hiç vahşi ve neredeyse akli dengesi yerinde olmayan bir şekilde kavga etmezlerdi.

Elise kıkırdadı ve başını onun omzuna yasladı. "Hiç de değil," diye nefes aldı.

İpucunu aldı ve dikkatlice geriye yatırarak rahatlamasına yardımcı oldu. Düğümü hâlâ içinde sert ve doluydu ve ayarlandıklarında nefesi kesildi. "Siktir," diye tısladı.

"Uzun zaman oldu, biliyorum," dedi neredeyse özür dilercesine. A.B.O.'da işler karmakarışık ve Daniel sezon başladıktan sonra kadar çok basın yapmıştı ki eve giderek daha az geliyordu.

Bu gerçek hiçbir zaman nihayet bir araya geldikleri zamankinden daha göze batıcı olmamıştı.

"Sorun değil. İyiydi," diye mırıldandı. "Peki kararın nedir?" sordu bir dirseğini göğsüne başını elinin üzerine koyarak.

"Ne için karar?" Göğsü endişeyle gerildi. "Bölgeci olmamı kaldırabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Sanki karara katılmaya hevesliymiş gibi, düğümü kadının içinde nabız gibi atarak ondan tatlı bir nefes daha çıkardı.

"Dene beni," diye okudu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

A Stellan, Elise' dayak yediği bir günün ardından oturma odasından gelen güçlü uyarılma dalgasını görmezden gelmiş ve Niles onu koridorda götürürken kıkırdamalarını uyanık yatmıştı. İçini kıskançlık kaplamıştı ama Niles'ı mı yoksa Elise'i mi kıskandığını bilmiyordu. Ya da belki birden. Belli ki Stellan'ın hem umduğu hem de korktuğu kadar aşıklardı ve kendi alfasıyla tekrarlamaktan çok korktuğu bir bağları vardı. Kendi sürüsüyle. Hâlâ ağrıyordu, hâlâ huysuzdu, hâlâ kafası karışıkta ama en azından kendi kokusuyla çevriliydi. Farklı bir evde olsa bile, onun maaş derecesinin çok dışında, zaten tamamlanmış bir sürüye aitti. Şerefsizler. Stellan kendi evinde kalmaktan korkmuyordu. Ne kadar küçük olursa olsun, burası *onun* eviydi. *Ama...* kırık cep telefonundan saati kontrol için yuvarlandı ve yol boyunca inledi. Biri bu boktan küçük daireye girecek olsa, onlarla savaşacak durumda olmadığını kabul edebilirdi. Fotoğrafları ve birikimlerini topladıktan sonra... Stellan o kapıdan geri döneceğini düşünmüyordu. Midesi guruldadı ve yavaşça yastıklara gömüldü. Evin önünden bir kahvaltı kokusu yayıldı, gerçek bir kahvaltı, sadece Elise'in lezzetli paketi değil. Kahvaltı menüsünde donmuş waffle yoktu. Kahretsin. İşte bu sürü, ona kalacak güvenli bir yer sağlıyor onu besliyordu ve... Elise'in tatlı gülümsemesini, bazı önemli eşyalarını evinden alıp külüstür cipine taşımasına nasıl yardım ettiğini düşündü. Onu evinde nasıl karşıladığını. Sol gözünün etrafındaki ağrıdan kaçınmak için eliyle yüzünü nazikçe ovuşturdu. Burada kalıp sonsuza kadar saklanmak bir seçenek değildi. *Peki ne halt ?* Bilinçaltı soru sormakta iyiydi ama cevap vermesine yardımcı olmakta o kadar da iyi değildi. *Bana biraz toprak bulun ya da kendinizi gömün.* "Siktir," diye fısıldadı. A.B.O.'yu alaşağı etmek için bir şeyler bulması . Bunu yapmanın en kolay yolu... içeriden . Kimseye ve kendine zarar vermek zorunda kalmadan bir çıkış yolu bulabileceğine dair küçücük bir umut hâlâ içindeydi. Gözlerini açık tutması gerekiyordu ama nihayetinde ilk adımı atması gerekiyordu

Sonunda. Lucas'ın ne kadar bekleyeceğini bilmiyordu. Ve Stellan onun sabırlı bir adam olduğunu düşünemiyordu.

Stellan yuvarlandı ve bacakları yatağın kenarından sarkarak doğrulup oturdu. Düşünceleri bir kenara iterek ayağa kalktı, hafifçe gerindi, vücudundaki çoklu ağrıları görmezden geldi ve ana odaya doğru ilerledi. Ayak bileğindeki ağrı devam ediyordu ve koridorda ilerlerken ağırlığını temkinli bir şekilde kaydırdı. Sorunları sırf istedi diye ortadan kalkmıyordu ama şu an için takıntı yapmayı bırakabilirdi. Şu yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ana odaya girdiğinde bakışları önce Elise'e, sonra da Niles'a takıldı.

Yapabileceği *bir* şey vardı. Ama beklemek zorundaydı.

Elise'in hemen yanında onun için bir tabak ve bir sandalye ayrılmıştı ve girişte durakladığında alfadan alfaya baktı. Elise'in parlak gülümsemesi onu odaya girmeye ikna eden tek şeydi.

Bu bir sınav mıydı? Test gibi hissettim.

Özellikle de Elise ilk ısırığını alırken ona bakarken.

"İyi mi?" Art koltuklardan birine yanlamasına otururken sordu, bir bacağı sandalyenin koluna asılmıştı. Sırtını pek rahat hissetmiyordu ama alfa bunu umursamıyor gibiydi.

Stellan başını , henüz İngilizce kelimeler oluşturacak kadar uyanık olmadığı için mırıldanıyordu.

"Kahvenizi ne kadar sert seversiniz?" Greyson mutfaktan seslendi.

Stellan'ın alfanın kendisiyle konuştuğunu anlaması için birkaç saniye geçmesi ve Art Elise'in birden fazla bakışması gerekti.

Boğazını temizledi ve köşeden bakmaya çalıştı ama sesin ait olduğu iri yarı adamı bulmakta başarısız oldu.

"Güçlü," diye karşılık verdi ve mutfaktan onaylayan bir mırıltı yankılandı.

Niles ve Jackson her biri kendi tabağıyla içeri girdi ve en son Greyson onlara katılarak Stellan'ın önüne, elini kadar minyatür görünen bir fincan kahve koydu.

"Teşekkür ," dedi dikkatle.

Bir an için kahvaltı sessizdi, çatal bıçakların çıkardığı sesler çenesini titretti ama sonra Elise sessizliği bozdu. "Bugün herkes ne yapıyor?"

Elise sanki sel kapılarını açmış gibi, masa bir anda her alfadan gelen coşkulu yanıtlarla doldu. Verdikleri cevaplar daha fazla soruya yol açtı ve Stellan daha ne olduğunu anlamadan şakalaşmalarına kıkırdıyor ve Elise'in onların bakışlarından hayranlık uyandırma şekline hayranlık .

"Peki ya bulduğun bu resimler?" Jackson sordu. "Elise'in gençlik fotoğraflarını hiç görmedik."

"Hey! Ben hala gençliğimdeyim, teşekkür ederim," diye karşı çıktı.

Greyson yemeğini ısırırken, "Seni sevimli ve garip görmek istiyorum," diye ekledi. "Sende var mı?" Son soruyu Stellan'a yöneltti ve Stellan başını salladı.

"Gidip getirebilirim," diye teklif etti Niles, "böylece zorunda kalmazsın. Nereye koydun onları?"

Stellan'ın meraklı alfalarla paylaşmaktan başka çaresi olmadığını bildiğinden, Niles'a onların komodinin çekmecesinde, hâlâ Tupperware' içinde olduğunu söyledi.

"! Hemen dönerim," dedi ve Stellan'a fazlasıyla hevesli bir şekilde koridorda koşmaya başladı.

Niles döndüğünde kıyamet koptu. Resimler masanın etrafında dolanıyor, Elise kıkırdıyor, alfalar gülüyor ve alay ediyordu. Bu odada o kadar çok... sevgi vardı ki Stellan'ın göğsünü acıtiyordu.

Bunu istedi. Bunu istedi.

"Bu kıyafet de *ne*?" Art geniş bir sırtıyla Stellan'a bir resim göstermeden önce sordu.

Stellan, "Tamam, gençtim ve kendimi çok seksi sanıyordum," diye açıkladı. Daha diye bir şey yokken, baktan bir telefonla çekilmiş ve bunca yıl sonra bile bir şekilde saklanmış bir selfie'ydi. Elise ve o belki yirmi yaşlarındaydılar, sahte kimliklerle bir bara girmişlerdi, yüzleri bok gibiydi ve çok eğleniyorlardı.

Tişörtü, üzerinde "Yumruklarla daha iyi konuşur" yazan büyük bloklu harfler bulunan basit bir siyah tişörttü. Stellan başını salladı. "Ben bunu giyerken evden nasıl ?"

Elise kıkırdadı, gözünden bir damla yaş sildi. "Sanırım seni görünüşünden daha fazlası için seviyorum, savaşı." Sözleri göğsünü delip geçerken Stellan'ın gülümsemesi kayboldu.

Kıkırdamaları yavaşça azaldı, ta ki ne söylediği kafasına dank edene kadar. Yanaklarının rengi anında kızardı ve Stellan onun utancını silmek istedi.

Resme tekrar baktı, Elise gülerken başını arkaya atmıştı, martini kadehi elinde duruyordu, Stellan'ın kolu belindeydi, şakanın ortasındayken bira vardı. Onu güldürmeyi seviyordu. Elise'le ilgili *pek çok şeyi* seviyordu. Elise'i seviyordu.

"Umarım öyledir, sevgilim," diye karşılık verdi, parmağını burnunun üstündeki şişlikte gezdirerek.

İlk kez kırdığında, fotoğrafın çekildiği yıl, Elise'in artık ondan hoşlanmayacağından endişelenmişti. Bu onu çok kaba, çok... asi gösteriyordu. Elise onun endişelerini öpüp yok etmişti ve o da bir daha arkasına bakmamıştı.

Savaşı, gençken Elise'in ona taktığı lakaptı. Huysuz ve ama Elise her zaman onu kenarından çekip alabilecek kişiydi. O bir aşığı.

Başını kaldırdı ve sadece yumuşak olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle ona baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve hiçbir şey olmamış gibi kahvaltılarına geri döndüler.

"Stellan, o gün için seni seçebilir miyim?" Elise sordu.

Alfalar bakiştılar, fotoğraflar boş tabakların ve kupaların etrafına saçılmıştı. "Tabii ki yapabilirsin, neden?" Sanki Elise'e hiç hayır diyecekmiş gibi.

"Sadece birlikte biraz zaman geçirmek istiyorum," diye cevap verdi.

Stellan başını yana eğerek diğer omegayı incelemeye çalıştı ama o sır saklamakta iyiydi ve zorlamaması gerektiğini biliyordu. "Tamam, evet."

Elise'in onunla vakit geçirmek istediğini bilmek kalbini küt küt attırıyordu. Çünkü o da onunla vakit geçirmek istiyordu.

Jackson onları uzaklaştırarak, "Pekâlâ, işinize bakın," dedi. "Çılgınca bir şey yapmayın ve ağrı kesici ilaçlarınızı almaya devam etmeyi unutmayın. O ayaktan da uzak dur."

Greyson, "Ofise ve geç döneceğim ama telafi edeceğim," dedi. "İyi şeyler yap," diye karşılık verdi Elise ve iri alfayı yanağından öptü.

Bir elini kızın boynuna doladı ve dudaklarına bir öpücük için onu geri getirdi. "Her zaman öyle," diye cevap verdi.

Sonra tabağını mutfağa götürdü ve Stellan kapının kapandığını duydu.

Art ders veriyor olacaktı, Niles'in sorunlu bir sporcuyla ilgilenmesi gerekiyordu ve Jackson öğleden sonra hastanede olacaktı.

"Geriye bir tek biz kaldık," dedi Elise alfalar gittikten sonra boş mutfağa. "Sadece biz, ha?"

"Gel," dedi Elise, Stellan'ın elinden tutup onu koridora çekti. Stellan gitti.

"NE YAPMAK İSTİYORSUN?" diye sordu odanın ortasında durarak.

"Sana masaj yapacağım. Kıçına öyle bir tekme yedikten sonra ağrıyor olmalısın, ."

Kadın yine o lakabı kullanarak onu ve adam homurdanarak bir yanıt verdi. Onu suçlayabilir miydiniz? Elise onu yağla ovma ve daha iyi hissetmesini sağlamak istiyordu. Hayır demesi için deli olması gerekirdi.

"Tamam, tamam. Beni nerede istiyorsun?"

". Ve gömleğini çıkar."

Stellan gözlerini devirdi ama kadının dediğini yaptı.

"Tamam, pantolonu da çıkar," diye ekledi adam çıkardıktan sonra.

Bundan çok zevk alıyor.

"musun?" diye sordu pantolonunun fermuarını açıp kalçalarından aşağı indirirken. "Nasıl eğlenmem?" diye karşılık verdi.

Derisinin altında alevlenen uyarılmaya engel olamıyordu. Her yeri kaplayan alev değildi, sadece yavaş yavaş ısınan birkaç kıvılcım . Ve Elise de gazyağı gibiydi.

", " diye emretti.

Stellan süper seksi ayak bileği korsesiyle topallayarak yatağa doğru yürüdü ve yüzüstü yatağa düştü.

Sanki belli değilmiş gibi, ", " diye açıkladı.

Ama değerdı. Şilte eğildi ve başını kaldırıp yana çevirdiğinde Elise'bir elinde yağ şişesiyle yatağa süründüğünü gördü.

Kadın onun kalçalarına bindi ve adam nefesini içine çekti.

Onu öldürecekti.

Yavaşça, teninin altında bir uyarılma ile. altında kaydı ve yanağını çapraz kollarının üzerine koydu.

Altındaki bulut gibi yatak yüzünden kaburgaları ağrıyordu bile. Elise sadece küçük bir şeydi ve dizleri kalçalarının her iki yanında yatağa dayanmıştı, bu yüzden o kadar ağırlık bile .

Ama onun sıcaklığını ona karşı hissetmek, kalçalarının içini onunkilerin dışına karşı hissetmek, onun üstünde olması lezzetli bir işkenceydi.

Kapağın iki kez tıkladığını duydu, ardından Elise'in ellerini birbirine sürterken çıkardığı kaygan sesi. "En çok neren acıyor?"

"Daha çok sağ kaburgalarımın etrafı ağrıyor," diye

mırıldandı. Elise mırıldandı. "Orada nazik olacağım."

Ellerini ilk değdirdiğinde tüyleri diken diken oldu ve fark etti. "Özür dilerim, yeterince ısıttığımı sanıyordum."

" değil," diye karşılık verdi Stellan, hayata okşadığı uyarılma duygusuyla savaşmaya çalışarak.

Elleri sırtının genişliğinde kayarak yağı etrafa yaydı. Bu farklıydı, daha önce hiç deneyimlemediğini bir şeydi, ama Tanrı onu sevdi.

Minicik elleri çok sıcaktı ve dokunuşu tüm doğru yerlere baskı yapıyordu. Ellerini adamın omuzlarının üzerinde yumruk yaptı, parmak eklemleri kaslara ve sinire saplanıyor ve sihir yapıyordu.

Kadın özellikle hassas bir noktayı bulduğunda ve sesi yarıda kesti.

Kadının yumuşak kıkırdaması adamın utanç içinde gözlerini kapatmasına neden oldu. "Bunu duymayalı uzun zaman oldu."

Yanıt olarak hırladı, çünkü lanet olsun, bunu düşünmemek için o kadar çok uğraşıyordu ki, en son ellerini onun üzerinde tuttuğu zamanı, en son bu kadar yakın olduğu zamanı. Onunla ilgili her şeyi özlemişti. Sesini, kokusunu, dokunuşunu ve adının sesini-

"O resimleri bu kadar uzun süre saklamana şaşırdım," diye yorumladı ellerini adamın sırtında gezdirirken.

İlk başta ne diyeceğini bilemedi. "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum," cevapladı Elise, sırtındaki ilahi baskı durakladı. "Gittiğim için bana kızgın olduğunu hayal ettim."

Öyleydi. Belki hâlâ öyleydi ama bunu ona nasıl itiraf edebilirdi? "Beni unutmak ve hayatına etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını ."

Stellan başını diğer tarafa çevirdi ama bu onu daha iyi görmesine yardımcı olmadı. Kalbi ve bunun kızın ağrıyan kaburgalarını nazikçe okşamasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Tam tersiydi," derken buldu kendini. Stellan onu bunu itiraf etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu, onu bu kadar rahatlatan, bu kadar rahat hissettiren şeyin Elise'in tanıdık kokusunun rahatlığı olup olmadığını bilmiyordu. Elise'e her zaman her şeyi söyleyebilmişti ve Elise bunu ona karşı kullanıyordu.

Ama bunu bildiği halde durmadı. "Seni unutmak istemedim. Odana zor giriyordum çünkü farklı görüneceğini biliyordum ve bir şekilde hâlâ oradaymışsın gibi davranmak istiyordum. Bu aptalca-"

"Hayır, öyle değil. Ben de seni unutmaktan korkuyordum. Bu yüzden benden bir parça sakladığına sevindim. Yine de belki bir dahaki sefere giymen için biraz daha şık bir şeyler bulmaya çalışabiliriz."

Bir *dahaki sefere*. Muhtemelen bir dahaki sefer olmayacak.

"Bunu ister miydin, belki?" sordu dönüp ona bakmaya çalıştı, ama başarısız oldu çünkü kadın yine tüm doğru yerlere baskı yapmaya başladı. Zihnini biraz ve odaklanabildiği tek şey ona tekrar dokunmanın verdiği zevkti.

"Neyi isterdim?"

"Benimle yenilerini yapmak ister misin?" diye sordu.

Stellan hâlâ anlamamıştı. "Yeni ne?" "Beş yıl sonra dönüp bakacağımız resimler. Anılar."

Kalbi durdu ama başparmaklarını boynunun arkasına sokup dışarı doğru çekerken ciğerlerindeki havayı dışarı itti.

Takdirini mırıldandı ve neredeyse ne hakkında konuştuklarını unuttu. Elise onunla yeni anılar biriktirmek istiyordu. "Nasıl? Bir... olarak mı?"

"Sürü," diye cevap verdi biraz soluk soluğa. "Evet, bir sürü olarak."

Stellan cevap vermedi, akli muhtemelen asla gerçekleşmeyecek senaryolarla doluydu. Cevabın hayır olduğunu zaten biliyordu. Yaptığı onca şeyden sonra onu kabul etmelerine imkân yoktu. Lucas için yapmayı kabul ettiği şeyden sonra.

Bu yüzden sessiz kaldı ve Elise masajı sadece birkaç dakika sonra bitirdi. Adam ayağa kalktığında, Elise yatağın kenarından ona baktı. "İyi hissediyor musun?"

Stellan rahatlamının verdiği uyuşuklukla omuzlarını hafifçe yuvarladı. "Çok iyi," diye mırıldandı neredeyse.

Yanakları pembeleşti ve onu yakalamasına, yatağa çekmesine ve elleriyle neler yapabileceğini iki saniye kalmıştı ama elini uzatmaktan hemen önce durdu.

Yapamadı.

"Teşekkür ," dedi onun yerine.

Elise başını salladı ve yağdan hâlâ parlayan ellerini havaya kaldırdı. "Güzel. Bu işimin bittiği anlamına geliyor. Gidip ellerimi yıkayacağım, bir şeye ihtiyacın var mı?"

Stellan başını iki yana salladı ve ona tekrar teşekkür etmek için dudaklarını araladı ama Stellan bunu yapamadan kadın kapıdan çıkıp gitti.

Telefonunu kontrol etti ve Nic'ten gelen bir mesaj buldu. Nasıl , bir sonraki maçta olup olmayacağını soruyordu.

Stellan iç çekerek basit bir "Hayır" mesajı attı ve telefonunu yatağa geri fırlattı.

Boş oda gürültülü görünüyordu ve bir duş almaya karar vermeden önce elini saçlarında gezdirdi. Üzerindeki yağı atması gerekiyordu ve belki bu onu biraz daha uyandırabilirdi. Elise uzman dokunuşuyla onu neredeyse uyutmuştu.

Duş aldıktan sonra düşünceleri daha az net değildi ama artık odasında saklanmak istemiyordu.

Çekmeceli dolaptan bir gömlek alıp üzerine geçirdi ve alfaların gelip gelmediğini merak etti.

Sanki onları çağırmış gibi, evin önünden Elise'in kıkırdamasını duydu. Evde biri vardı.

Bir elini saçlarında gezdirirken, oturma odasına gidip tüm kargaşanın ne olduğunu görmek ve alfaların günlerini dinlemek için sabırsızlandığını fark etti.

Misafir odasında saklanmak yerine sürüyle hazır, bileğindeki çizmelere rağmen yeni bir adam gibi hissederek odanın içinde ilerledi. Ama gözüne sarı bir kâğıt ilişti ve kapının yanında durakladı. Bu bir makbuzdu.

İnce kâğıda karalanmış bir yazı ya da bir yazının anısı, tanıdığı kelimelerden oluşuyordu ve tanıdık bir sesle imzalanmıştı.

Kelimeleri okudukça, anlamlarını kavradıkça ve tekrar okudukça inançsızlığa kapıldı. Bunu neden yapsınlar ki? Bu da neydi böyle?

Rahatsız edici bir mengene göğsünü en kötü şekilde sıktı ve sığ bir nefes aldı. Kâğıdı aldı, avucunun içinde sıktı ve kapıyı açtı. Adımları , oturma odasına girerken daha tek kelime etmeden öfkesini ediyordu.

Dört farklı bakış ona yöneldi ve birden fazla kaşın çatılmasına neden olan bir şaşkınlık yaşandı.

"Stella?" Elise , yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Sorun nedir?"

Ağzını araladı ama kelimeleri telaffuz edecek havayı tam olarak bulamadı.

"Bu nedir?" sordu sarı kâğıdı sallayarak. Onların meraklı bakışlarıyla yüzleşmek için çevirdi.

Arkasından ayak sesleri geldi ve döndüğünde Art'ın koridora çıktığını gördü. "N'aber dostum?"

"Önümüzdeki altı ayın kirasını ödediniz mi?"

"Oh," dedi Art elini havada sallayarak. "Elbette."

Stellan'ın omzunu sıvazladı ve sonra sözsüzce yanından geçip gitti. Alfa hiçbir sorun yokmuş gibi zıplayarak mutfığa girdi ve bir kutu mısır gevreği aldı.

"Ne oluyor lan?" Stellan gruba bakarken sordu.

"Bunun daha kolay olacağını düşündük," diye açıklamaya başladı Niles.

"En mantıklısı bu. Çalışamayacağına göre," diye ekledi Jackson, Stellan'ın ağırlığını ayağını başıyla işaret ederek.

"İyileşene kadar burada kalacaksınız ve ödeme yapmadığınız için evinizden istemedik."

"Ama burası benim dairem. Benim kiram ödenecek" diye ısrar etti.

"Çalışmadığınız süre boyunca bunu ödemek için bir planınız var mıydı?" Niles sordu.

Stellan dışlerini birbirine geçirdi ve cevap veremedi. Çünkü verecek bir cevabı yoktu. Niles haklıydı. O kadar ilerisini düşünmemişti, bunların *hiçbirinin* olacağını hayal etmemişti.

Stellan bu jesti kabul edemeyerek alay etti.

"Bu sana borçlu olduğum anlamına gelmiyor," dedi yumuşak ama sert bir sesle. bir şey için borçlanacak değildi. Yine de kelimeler dudaklarından dökülürken neredeyse acı veriyordu.

Niles'ın yüz hatlarından bir şey geçti ve sonra sıkıca gülümsedi. "Biliyorum. Senden hiçbir şey istemeyiz."

"Güzel," dedi Stellan, iyi karşılık buydu ve koridorda geri dönmek için döndü. "Stellan! Stella, dinle," diye

ısrar etti Elise, onun arkasından zıplayıp bileğini tutarak. Durakladı, ama

arkasını dönmedi. "Burada kalmanı *istiyoruz*. Ama burada kalmanın tek seçeneğiniz olduğunu düşünmenizi istemiyoruz. Seni tuzağa düşürmüyoruz, sadece ilgilenmek istedik."

Stellan elini, yanıyor gibi görünmesine rağmen Elise'in bileğini kavrayışından çekmedi. Anlamıyordu. Neden onun için bu kadar çok para harcıyorlardı ki? Aylık ödemesinin bir nedeni vardı; boktan küçük dairesi bile pahalıydı çünkü omega-güvenli bir topluluktaıydı.

"Ne kadar kalmamı bekliyordun?" diye sordu Elise'in bakışlarıyla buluşarak. "*Altı ay* sürmez kaburgalarımın iyileşmesi için."

Kızın yanaklarının kızardığını, yutkunduğunu ve endişeyle arkasına baktığını gördü. Niles bir kez başını salladı ve Stellan'ın kalbi onların sessizce iletişim kurmalarını izlerken çarpmaya başladı.

"İhtiyacın olduğu sürece burada kalmanı istiyoruz. Ne kadar istersen," dedi Elise yumuşak bir sesle.

Parlak mavi bakışları dudaklarının söylemediği şeyi söylüyordu.

Onun *kalmasını* istediler. Sürünün bir parçası olarak. Hâlâ bu işin

peşindeydiler. Elise zaten onların omega'sıydı. O hangi ?

Aklını bir türlü toparlayamıyordu.

"Yapamam," dedi ve sonunda kolunu Elise'in elinden çekerek durdu, Elise'in yüz ifadesini okumaya çalıştı.

"Özür dilerim, Stellan. Bu... çok mu fazla?"

Stellan başını salladı. Orada bulunduğu süre boyunca sürünün ona yardım etmediği ya da onu önemsemediği söylenemezdi ama kendisini rahat hissetmesi için ekstra özen gösterdikleri açıktı. Onunla hiç beklemeyeceği şekilde ilgileniyorlardı... ne? Aile dostu mu? Bu çok daha fazlasıydı. Onu özel hissettirecek bir şey. Neredeyse bir kur hediyesi gibi.

Son derece pratik bir tane.

Ona süslü bir kol saati vermek ya da spa günüyle şımartmak yerine daha akıllıca, onun hoşuna gideceğini *bildikleri* bir şey yapmaları Stellan'ı kızdırdı.

Her şey fazlaydı.

Geldiğinden beri, Elise'i tekrar gördüğünden beri hiç hissetmediği bir şekilde göğsünü sıkıyordu. Ama şimdi geri gelmişti ve her nasılsa eskisinden daha kötü görünüyordu. O noktayı ovuşturarak rahatça geri çekildi ve Elise'le arasına koydu. Elise' kaşları incinmişti ve özür dilemek istedi ama göğsünde hissettiği bu *baskının* ne olduğunu bilmiyordu ve ne olduğunu bulmak için daha derine inmek istemiyordu.

Ama burada Elise'le birlikte olmak onu daha da güçlendirmiş gibiydi. Bu çok fazlaydı ve kendini

. "İhtiyacım var... Bilmiyorum ama şu anda burada ol"

Elise başını salladı ve onun anlayışı takdir edilse de göğsündeki kargaşayı daha da artırdı. Stellan döndü ve kendini odasına kilitleti.

Ne dediklerini biliyorsun. Çalışmayı durdurursa, tekrar kapatmayı deneyin.

Stellan da tam olarak bunu yaptı, hızla akıp düşüncelerini görmezden geldi ve kendisini birkaç saatliğine, çok ihtiyaç duyduğu uykuya zorladı.

Uyandığında güneş batmıştı ve ev sessizdi. Sessizlikte ve tazeliğinde, sahte cesaret onu odasından dışarı bakacak kadar doldurdu.

Sonra sessizce koridordan geçip ilk kapıya ilerledi, lanet olası bileği hâlâ ağrıdığı için adımları topallıyordu.

Buna bir son vermek istiyordu. Stellan'ın şu Lucas meselesini halletmesi, eve dönmesini güvenli hale getirmesi gerekiyordu ve sonra Elise'i tekrar unutmayı deneyebilir, o da sürüsüyle birlikte yoluna devam edebilirdi.

Tanıdık kapıyı çaldı. Kapı açılmadan önce bariyerin arkasından adım sesleri duyuldu ve Niles'in pırıl pırıl parlayan mavi gözleri Stella'nın bakışlarıyla karşılaştığında şaşkınlıkla doldu.

"Selam," diye selamladı, kadife sesi yumuşaktı. Fazla yumuşak. Stella'nın midesinin sinirle dolmasına neden oldu. "Hey, konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Niles kapıyı açık tuttu ve geri çekildi. "Evet, elbette. Bir sorun mu var?"

Her şey yanlış, diye istedi Stella. Ama bunun yerine başını salladı.

"Pek sayılmaz. Sadece şunu söylemek istiyorum..." Sözüünü kesti ve Niles'a ciddi bir bakış fırlatmadan önce bir nefes aldı. "Beni hâlâ kabul ediyorsanız A.B.O. ile sözleşme imzalamak istiyorum."

Nefesini tuttu, göğsündeki baskı, lanet olası ölümsüz aşkını ya da başka bir şeyi itiraf ettiğinde hissedeceği duyguya benzemiyordu.

Niles bir kez göz kırptı. İki kez. "Öyle mi?" diye sordu, yüz hatlarında şok açıkça görülüyordu. Stellan kıkırdadı. "Evet."

Niles bir elini ensesinde gezdirerek yan tarafa baktı, sonra tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Neden birden fikrini değiştirdin? Her şeye karşı olduğunu sanıyordum?"

Ölü vurgusu.

Stellan ayak bileğini ve morarmış gözünü göstererek, "Bundan yorulдум," dedi. "Mecbur olduğum için dövüşmekten yorulдум. Savaşmak istiyorum çünkü savaşmak istiyorum. Benden başka kimse için değil. Ve..." , dudaklarından dökülen sözcükler rahatlatmak için gerçeğe biraz fazla yakındı. "Toprak ringde dövüşmenin bana göre olmadığını fark ettim. Geçimimi sağlamak içindi."

Yalanlar dilinden hiç kadar kolay dökülüyordu. Bu onların yalan olmadığı anlamına mı geliyordu? Hepsi mi?

Niles keskin bir nefes çekti. "Yine de savaşmak zorunda kalacaksın. Sadece... kurallarla. Karanlık işler yok.

Bu

Hala bunu mu istiyorsun?"

"Şu anda sahip olduğumdan daha iyi," diye itiraf etti Stellan.

"Partiler, ışıklar, röportajlar, hepsi beraberinde geliyor. Buna hazır mısın?"

Stellan başını yana eğdi. "Beni bundan vazgeçirmeye mi çalışıyorsun? Benimle sözleşme imzalamaya çalışan sen değil ?" diye sordu.

Niles başını salladı, dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Stellan onların ne kadar kabarık olduğunu fark etmemişti. Kemirmek için mükemmel. Olmaz öyle şey.

"Sadece bunun kira meselesi yüzünden olmadığından emin olmak istiyorum."

Stellan iç çekti. Öyleydi ama Niles'in düşündüğü şekilde değil.

"Dediğim gibi, bunun için hiçbirinize borçlu değilim. Bu size *borcumu ödemek* için falan değil. Bunu istediğim için yapıyorum. Yani..."

Tamam... bunun biraz da onlara borcunu ödemek istemesi ama parasız bir borcu ödeyemezdi. Yani bir işe ihtiyacı vardı. İmzalamak herkes için bir kazançtı. Elleri kırılmayacak, alfalara borcunu ödeyecek ve yeterince parası ve gücü olduğunda Lucas'ı alaşağı edebilecekti. Her şey yoluna girecekti. Olmak zorundaydı. Durakladı ve kaşlarını kaldırarak alfaya baktı. "Beni imzalıyor musun, imzalamıyor musun?"

". Öyleydim. Hâlâ öyleyim. Ve evet, teklif hâlâ masada." Sırıttı ve gözlerini Stellan'a dikti. "Yani var mısın?"

İki küçük kelime. Stellan'ın dudaklarından yaratacakları etkinin farkında değildi. "Ben ."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

S Tellan, Niles'a imzalayacağını söylediğinde neden her şeyin yolunda gideceğini düşündüğünü bilmiyordu. Belki de gelecekle ilgili endişelerini görmezden gelebileceğini ve sadece şimdiye odaklanabileceğini umuyordu. Onun yerine, Lucas'ın sözlerinin yankısı kafasının içinde dönüp duruyordu. İmza atmak sadece

Zirveye giden yolda küçük bir adım.

Bunların hiçbirinden kaçamazdı ve şimdi Niles ile anlaşmayı kabul ettiğine göre... işler *Gerçek.*

Birden fazla şekilde.

Lanet bir kur hediyesi mi?

Elise'in alfalarından mı?

Stellan başını salladı. Alfalardan biriyle karşılaşma korkusuyla odasından çıkarken kendini rahatsız hissediyordu. Onlara hiçbir şey borçlu olmadığını *biliyordu* ama bir kur hediyesinden sonra, biraz korkuyordu... ne? Ona çıkma mı teklif edeceklerdi?

Elise neden alfasının başka bir omega'ya kur yapmasını sorun etmiyordu?

Hayal kırıklığı ve pişmanlık sinirleriyle birlikte dönüp duruyordu, ta ki midesi bulanana ve sürüyle yüzleşemeyecek hale gelene kadar.

O da olgun bir yetişkin gibi saklandı.

Bu da onu şu anki çıkmazına getirdi. Çok sıkılmış ve acıkmıştı ve bileği hâlâ acıdığı için istediği gibi yürüyemiyordu.

Odasından mutfağa kaçmak için cesaretini çalışıyordu. Ama sonra suçluluk duygusu midesini bulandırdı. O yemek için para ödememişti, bu yüzden ondan yararlanması doğru muydu?

İç çekerek yatağın ayakucundaki sandığın üzerine oturdu. Bundan nefret ediyordu.

Böğründeki sancıdan nefret ediyordu, onu ettikleri için bu sürüye bir şey borçlu olduğu fikrinden nefret ediyordu. Şu anda profesyonel bir boksör olma sürecinde olmasından nefret ediyordu ve Niles'la şartları konuşurken dudaklarını büken şeyin gerçek bir heyecan olmasından nefret .

Her şey verdiği kararların gölgesi ama geri dönüşü yoktu.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak sandıktan kalktı, Jackson'ın önerdiği bir dizi hafif esneme hareketini yaptı ve cesaretini topladı.

Kapı tokmağı avucunda soğuktu ve kapıyı sessizce çekip açmadan önce çevirdi, dışarı baktı ve başka birini

Kimseden çıt çıkmıyordu. Rahat bir nefes aldı ama Niles genellikle mutfakta çalışırken tuşlardan gelen tıkırtılar yoktu. Televizyon yoktu ve tam üstündeki kat sessizdi.

Kalbi küt küt atıyordu. Ev bir kez olsun ona mı kalmıştı?

Dikkatli adımlarla koridorda ilerledi ve oturma odasına göz attı. Kimse yoktu.

Daha ileride, mutfak ve yemek odasında da durum aynıydı. Geriye Elise'in güzel yazısıyla yazdığı bir not kalmıştı.

"Huzurun ve sessizliğin tadını çıkarın, daha sonra döneceğiz."

Stellan içini çekti, gerginlik omuzlarını terk etti. Döndü, yerden tavana kadar uzanan dolaplar ona sesleniyordu. Elise atıştırmalıklar konusunda cimri biri değildi ve bu durum tüm evin stoklanma şekline de yansımıştı.

Genelde spor salonunda canı ne isterse yiyebilecek kadar kalori yakardı ama Stellan'ın otokontrolü çok sağlamdı. Bu yüzden bir dergiden fırlamış gibi sepetin içinden bir elma aldı ve ardından dolaptan fıstık ezmesini avladı.

Birkaç çekmece darbesinden sonra bıçaklar bulunmuştu ve o da alarak odasına gitti.

Niles'in odasının pastel mavisini geçti ve durakladı.

Bana biraz toprak bulun ya da kendinizi gömün.

Gözlerini kapatarak sesi uzaklaştırmaya çalıştı ama ses devam etti.

Şimdi mükemmel bir fırsattı. Evde kimse yoktu. Bu lanet evde herkesin programının ne kadar uyumsuz olduğuna, böyle bir fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağı belli değildi.

Bir iniltiyle elmayı ve fıstık ezmesini odasındaki sandığın üzerine bırakıp Niles'in yatak odasına geri döndü.

İçeri adımını attığında tüyleri diken diken oldu, etrafını incelerken vücudunu gerginlik kapladı. Niles her şeyi derli toplu tutuyordu. Yatak çoğunlukla yapılmıştı, etrafa saçılmış bol giysiler yoktu. Ama masa başka bir hikâyeydi. Üst üste yığılmış kâğıtlar ve duvarlar da dâhil olmak üzere her yere yapıştırılmış yapışkan notlar vardı.

"*Elise için garip bir dondurma almayı unutma*" yazısını görünce dudaklarının sevgiyle kıvrıldığını fark etti ve kalbi yeniden sızladı.

Bunu düşünme.

Sadece bir şey bulması gerekiyordu. Lucas'ı besleyecek, onu rahatlatacak, küçük de olsa tek bir şey.

Stellan, Niles'in odasının köşesindeki masaya oturdu. Sandalye ağırlığının altında gıcırdadı ama bir çekmeceyi çekerken bunu görmezden geldi.

Belki de en Lucas'la anlaşmalıydı. İlk iş kabul etseydi bunların hiçbirisi. Dayak yememiş olacaktı. Niles'in ofisini karıştırıyor olmazdı. Bu sürünün iyiliğine ihanet etmeyecekti. Niles ona ikinci bir bakış bile, onunla sözleşme imzalamaya çalışmazdı.

Niles'la tanışmazdı bile.

Nedense bu düşünceyle göğsündeki tüm hava boşaldı ve alnını masanın üzerine koydu.

Yüksek sesle inleyerek, çok yüksek sesli düşünceleri bir kenara itti ve başını tekrar kaldırdı. Bunu yapmak zorundaydı.

Kâğıtların çoğu anlamsızdı, sayılar, tahminler ve Stellan'ın şeyler.

Bu adamdaki alışveriş listelerinin sayısı hayret vericiydi. Hiç bir şey atar mıydı?

Ne kadar süre aradığını bilmiyordu, çekmeceleri ve kâğıt yığınlarını karıştırırken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. vazgeçmek üzereyken gözleri yan çekmecelerden birinde duran küçük bir kitapçığa takıldı.

Bir ajanda. Önce aylara, sonra da günlere göre düzenlenmişti. Çoğu beklenen şeylerdi: toplantılar, konferans görüşmeleri, , maçlar, randevular. Özetle... Niles çok dikkatli bir temsilciydi. Tüm sporcularının doktor ziyaretlerini, hayatlarıyla ilgili notları, her biriyle kaçınılması gereken hassas konularla ilgili hatırlatmaları takip ediyordu.

Takvimin tarihi bir süre öncesine aitti ve defterin sadece yarısı doldurulmuştu. Yani ya Niles yirmi birinci yüzyıla ayak uydurup dijitalleşmeye karar vermişti ya da müşterilerini artık bu ayrıntılı notlara ihtiyaç duymayacak iyi tanıyordu.

Kahretsin. Bu adam öyle altın bir çocuktu ki, Stellan onun üzerinde bulunacak bir pislik *olup* olmadığından bile şüphe etmeye başladı. "Sadece sorabilirdin," diye seslendi yumuşak, kadife bir ses kapı aralığından.

Stellan dondu kaldı, kalbi boğazında, suçüstü yakalanmıştı. Çalışmakta olduğu kitapçığın masanın üstüne düşmesine izin verdi ve kendini destekledi.

O daha bir bahane bulmak için dudaklarını ayıramadan Niles konuştu. "Hakkında çok fazla şey bilmediğin bir temsilciyle korkutucu olduğunu biliyorum. Ama ben açık bir kitabım, Stellan. Bana her şeyi sorabilirsin," diye devam etti.

Stellan sessiz kaldı. Bu alfa ne diyordu böyle?

Niles içini çekti. "Seni evden çıkendişen geçer mi? Öğle yemeğinde falan konuşsak?"

Gözleri seğirdi.

Bu aptal, lanet olası sevimli alfa... Stellan'ın imza atma konusunda gergin olduğu için onu gözetlediğini düşündü.

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Niles kızgın görünmüyordu ama öyle olmalıydı.

Stellan ona insanlara çok kolay güvenmesi, çok naif olması konusunda ders vermek istedi.

Ama bu durumda, Stellan bunun onun lehine işlediğini tahmin ediyordu. Midesi bulanıyordu.

Sandalyede döndü, yüz hatlarına suçluluk damgasını vurdu ve gözlerini odanın diğer ucundaki alfaya .

Niles ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu, dudaklarını keyifle büktü ve parmağını Stella'ya doğru uzattı.

Ve Stellan bu şekilde Niles'la buluştu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Nİles, Stellan'ı nereye götürmek istediğini çok iyi biliyordu. Bir restoran ya da film değildi. Bir oyun ya da elit bir ekiple başka bir parti gibi havalı bir şey bile olmazdı. Yine de Niles'in omega'yı beslemesi gerekiyordu ve onları tamir etti. Stella'yı evden çıkarmadan önce mutfakta hızlı bir öğle yemeği yedik. "Peki nereye gidiyoruz?" Niles'in arabasına binerlerken Stellan sordu. "Bu bir sürpriz," diye yanıtladı Niles. İçindekileri dökmek için kendini zor tutuyordu ama Stellan'ın onunla tartışmaya çalışacağını, konuyu ve gitmeyi reddedeceğini biliyordu. Niles ona reddetme şansı vermiyordu. Stellan'ın ısrarlı tahmin oyunu dışında, gidecekleri yere kadar olan yolculuk sessiz geçti. Hiç yaklaşamadı bile. Niles arabayı park ederken gözlerinin büyümesi neredeyse komikti. "Şaka yapıyorsun. Ayak doktoru mu?" Niles omuz silkti. "Hâlâ topallıyorsun ve ne kadar acıdığını saklamakta kötüsün. Ayrıca bileğini gördün mü?" Niles döşeme tahtasının söz konusu uzvu işaret etti ve Stellan da aşağıya baktı. "Evet, yani?" Niles durduramadan dudaklarından bir alay . "Yani? Bir beyzbol topu büyüklüğünde! Bu normal değil. Kıcını bu arabadan çıkar ve doktora gir. Seni taşımak zorunda bırakma beni." Stellan'ın dudakları baştan çıkarıcı bir O harfi şeklinde açıldı. Stellan kollarını kavuşturarak, "benim alfam değilsin," diye itiraz etti. "Bu beni senin kıcını oraya çekmekten daha az yetenekli yapmaz." Niles, Stellan'ın sözleri karşısında göğsünün sıkışmasına aldırmadı ve gözlerini ona . Omega çok sevimliydi. Ve Niles'a Elise'i o kadar çok hatırlatıyordu ki, esrarengizdi.

"."

Niles onun bakışları altında solmayı reddetti. "Tek yapacağı bana onu yükseltmemi söylemek. Sorun yok." Niles gözlerini devirdi, arabayı durdurdu ve kapısını açtı. Alfa kapısını kapatıp arabanın etrafında dönerken Stellan inatla sessiz kaldı. Stellan'ın kapısını açana kadar omega onun ne kadar ciddi olduğunu fark etmedi. "Bekle," diye itiraz etti Stellan, ama Niles uzanıp kemerini çözdü ve onu koltuktan çekti.

Araba. "!"

Niles omuz silkti. "Şansın vardı!"

Belinden eğilip Stellan'ı gelin gibi kucağına alırken omega ona pazar gününe kadar on kez küfretti. Adam yüz seksen kiloluk bir kas yığınıydı ama Niles boşuna spor temsilcisi olmamıştı. "Aslında sana bir iyilik yapıyorum. Ayağın ağrıyor. Bu şekilde üzerine baskı uygulamak zorunda kalmayacaksın."

"Acımıyor ki! Gayet iyi yürüyebiliyorum," diye çıktı Stellan.

Niles onu ve kokusuna sinen tuzlu tahrişi görmezden geldi ama bunu atlatacaktı. Bir doktora görünmesi gerekiyordu. Niles yorgundu ve açıkçası omega'nın bir gün daha evin içinde topallamasını izlemekten korkuyordu. Onu yükseltmek ve buzlu tutmak umdukları kadar işe yaramıyordu.

Hemşire içeri girerken onu sorgulamadı, çünkü Niles ilk kez bir sporcuyu tekmeleyerek ve çığlık atarak getirmiyordu. Hemşire sadece koridoru işaret etti ve Niles sanki buranın sahibiymiş gibi önden giderken onları takip etti.

"Bu nasıl bir kurum böyle? Bana yardım bile etmiyor!" Stellan haykırdı ve omega'nın sözleri yüksek sesli olsa da bunlar sadece . Stellan, Niles onu kucağına aldığı anda kollarının arasında rahatlamıştı.

Niles ağzından kaçan kıkırdamaya engel olamadı ve Stellan'ın bıkkın ifadesi durumu daha da kötüleştirdi.

Hemşire onu bir odaya yönlendirdi ve Niles Stellan'ı muayene masasına yatırdı. Stellan

ona doğru tıslayarak, "Niles, doktora gidecek param yok," dedi.

Niles durakladı ve omega'ya bakmak için geri çekildi ve Niles yanaklarının hayal kırıklığıyla renklendiğini hissederken Stellan yavaşça geri çekildi. Sesi alçak ve hırçın çıkmıştı. "Seni buraya isteğin dışında, bu ziyaretin ödetmek için getirdiğimi *düşünüyorsan*, sen tanıdığım en aptal omegasın. Tabii ki ben ödüyorum. Şu anda endişelenmen gereken son şey bu."

Stellan ona şüpheyile baktı ama bir an sonra kokusu tekrar tatlandı ve omega masaya doğru gevşedi. Niles, Stellan'ın emin bir şekilde köşedeki sandalyeye oturdu. Fazla uzaklaşacağından da değil.

Bu düşünce, onları şu anki konumlarına getiren ayak bileğine göz atmasına neden oldu. Hâlâ şişti, biraz morarmıştı ve birkaç yeri siyahtı. Kaşları ve oturduğu yerden kalkarak odanın karşısına geçti.

"Ne var ne yok?" Stellan başını kaldırarak sordu. Bacaklarını sallayıp gibi yana eğildi ama Niles ona rahatlamasını işaret etti.

Niles kâğıt kaplı bir yastık kaparak omega'nın ayağını yukarı kaldırdı. Yükseklikten kaldığında, morarmış eti nazikçe okşadı ve uzaklaştı.

"Çok fazla endişeleniyorsun, bunu sana söyleyen oldu mu?" Stellan mırıldandı.

Niles tam zamanında Stellan'a dönüp baktı ve onun kırılğan yüz ifadesini gizleyerek sırtıttığını gördü.

"Elise daha önce bu yönde bir şey söylemiş olabilir," diye yanıtladı sandalyesinde arkasına

yaslanarak. "Öyle mi dedi?" Stellan başını kaldırıp Niles'a bakarak sordu.

Alfa başını salladı. "Evet, neden?" "bile

daha çok endişeleniyor!"

Niles başını yana eğdi. "Onu suçlayabilir misin? Sen bir boksörsün."

Stellan kollarını kavuşturdu ve kiremitli tavana baktı. Parlak floresan ışıkları pek iç açıcı değildi ama omega bir şekilde onların altında parlamayı başarıyordu. Kot pantolonu ve Henley'si gündelikti ama kumaş kollarının üzerinde esniyor ve onu... seksi gösteriyordu.

"Tamam, belki bir keresinde ona hastaneden bir selfie mesajı atmış olabilirim ama-"

Niles'in bakışları bu tuhaf itirafla bölünmüştü. "Stellan!" diye azarladı, dudaklarındaki gülümsemeyle çalışarak.

"Ne?" Omuz silkti. "daha kolay olduğunu düşündüm. Ağrı etkisiyle biraz geçmiş olabilirim." Niles onun yanaklarının utançtan mı yoksa utançtan mı kızardığını anlayamadı.

Alfa başını salladı. "Sen delisin. bir hareketten sonra hâlâ hayatta olmana şaşırdım." "Bir süre inişli çıkışlıydı. Ondan sonra benimle bir hafta kadar konuştuğunu sanmıyorum."

"Hafif bir ceza diyebilirim."

Stellan gözlerini devirdi ama bir an sonra başını salladı. "Evet. Haklısın. Haklısın. Daha sonra ondan özür diledim ama hâlâ eskiden yaptığım o tür şeyleri düşünüyorum."

Omega ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve uzaktaki duvara baktı. "Eminim seni affetmiştir."

"O yaptı. Elise böyle insan işte. Benim için her zaman fazla iyiydi." Niles başını yana eğdi. Böyle mi düşünüyordu?

Çünkü Elise kabul etmedi. Stellan, Elise'in onu ne kadar istediğini biliyor muydu?

Tartışmak için dudaklarını ayıramadan kapı hafifçe vuruldu ve bir hemşire başını uzattı

İç

nd ", bugün nasılsınız bakalım?"

e. Niles hemşireye bakarken gülümsemesi gerginleşmişti. Nasıl görünüyorlardı?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

S Tellan ayağındaki sorunun ne açıklarken gülümsemesi gergindi. Niles köşede sessizce oturuyordu, gözleri endişeliydi.

"Her şeyden önce, orada neler olduğunu görmemiz gerekiyor, o yüzden benimle geri . ve röntgen çekeceğiz," dedi hemşire.

Tüm doktor muayenahaneleri gibi her şey çok temizdi, genel olarak dekore edilmişti ve fısıldaması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Ama hemşire dost canlısı ve , yavaşça yanında yürüyüp onu röntgen odasına . Masa rahatsız edici derecede sertti ve hemşire küçük makineyi ayağının etrafında hareket ettirirken geçen saniyeleri saydı. Sonra işlem bitti ve Niles'in beklediği odaya geri götürüldü. Sonra Stellan da doktoru beklediği heyecan verici yolculukta Niles'a katıldı.

"Yani burada sadece biz olduğumuza göre..."

Stellan'ın göğsü sıkıştı ve gözlerini kapıya dikti. Ama kaçış yoktu.

"Geçen gece kaçıp gittin ve o zamandan beri konuşma fırsatımız olmadı, pek sayılmaz. Ya da en azından bu konuda..."

Gerçekten tuzağa düşmüştü. Niles bunu mükemmel bir şekilde planlamıştı.

"Elise eşyalarını topladığını düşünüyor, biliyor musun?" Niles söyledi. "Bence fark ettiğinden çok daha uzun süredir öyle."

Stellan masanın üzerinde donup kaldı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki Niles'in odanın sessizliğinde bunu duyabileceğini düşündü. Kapının dışında, tenis ayakkabıları fayansların üzerinde gıcırdayıyor ve floresan ışıkları vızıldıyordu.

"Elise'in çikolata parçacıklı kurabiye kokulu banyo ürünleri kullandığını biliyor

muydun?" Stellan başını yana çevirdiğinde bir inançsızlık sarsıldı. "Ne?"

"Bilirsin , şampuan, saç kremi, vücut yıkama suyu gibi şeyler. Senin nasıl koktuğunu unutmaktan korkuyordu. Seni fazla şekilde kaybetmekten korkuyordu."

Kalbi boğazında düğümlendi, bu yüzden aklına herhangi bir kelime gelse bile hiçbir şey söyleyemedi. Ki çok fazla kelime yoktu. Bunun yerine, tavan döşemelerini saymakla meşguldü.

"Pek bir şey konuşamadık," diye devam etti Niles. "Sürü hakkında hissediyorsun? Ve bilirsin işte... sana kur yapmamıza izin vermek?"

Stellan ofladı. "Bu konuda konuşmak

istemiyorum." "Neden?"

Dişlerini birbirine geçiren Stellan cevap vermeyi reddetti. Kur yapma hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Bu Elise'in sürüsüydü. Neden hepsini kendine istemiyordu? Onun çok fazla

Niles'in cevaplayamadığı sorular.

"Sizlerden biriyle konuşmadan önce Elise'le konuşmak istiyorum," diye itiraf etti. O onların omegasıydı ve başka bir omegayı kendi bölgesine davet etmeye çalışıyordu. Çıldırmış mıydı?

Niles iç çekti ama sesi daha çok rahatlama gibiydi. "Bu... iyi. Buna saygı duyabilirim ve sen rahatlayana kadar bir daha sormayacağım. Elise bunu seninle konuşmayı çok ister."

Stellan bir mırıltı ve zar zor algıladığı bir baş hareketiyle konuyu kapattı ama düşüncelerini kovmak o kadar kolay değildi.

Ama şükürler olsun ki doktor sonunda kapıyı çaldı ve odaya girip kendini tanıttı.

Küçük tekerlekli tabureye oturdu ve Stellan'ın parlak yeni dosyasına göz gezdirdi. Stellan'ın yatağının yanına gidip ona oturmasını işaret etmeden önce birkaç kez .

"Niles, bu biraz acı , lütfen gidip resepsiyondan Stellan için bir bardak su isteyebilir misin?"

Niles göz açıp kapayıncaya kadar odadan çıktı, endişeli ifade Stellan'ın kıkırdamasına neden oldu. O *fin*-Doktorun başparmakları ayak bileğini sıkarken "Ah!" diye tısladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Acıdığında bana ," doktor ve Stellan parmaklarını her birkaç çimdikleğinde şikâyetlerini mırıldandı.

"Peki bu yaraları nasıl aldınız?" diye sordu doktor. Stellan bakışlarını doktora dikti.

"Alfa'ma yanlış bakan son adamla kavga ettim," diye . Doktorun kaşları havaya kalktı ve sıırıttı. "Diğer adamı görmekten nefret ediyorum." Stellan huysuzca, "Evet, görürdün," dedi.

İpucunu alan doktor salladı ama burnunu bir kez daha ait olmadığı yere sokmadan önce değil. "Buraya çok fazla yaralı geldiğini görüyorum. Yardıma ihtiyacınız olursa, size yardımcı olabilecek sağduyulu biriyle bağlantı kurmanızı sağlayabilirim."

"Düşündüğüm şeyi ima etmeye devam yardıma ihtiyacı tek kişi *sensin*. Sadece yaralarımı sarın ve yoluma gideyim."

Stellan dişlerini sıktı. Niles ne kadar naif ve tatlı olursa olsun, asla birine zarar vermezdi.

Ve doktorun Niles'in ne yaptığını öne sürdüğü gerçeği? Onu taciz ettiğini mi?

Bu onu .

Doktor mırıldandı ama başka bir şey söylemeyince Stellan'ın sinirlendiğini anlamış . Niles geri döndü, yumruğunda küçük bir şişe su tutarken yüz ifadesi hâlâ endişeliydi. Bu Stellan'ın göğsünün sıkışmasına neden oldu.

"O iyi mi?" Niles ona suyu verdikten sonra ellerini ovuşturarak sordu. Stellan doktordan önce, "İyiyim Portakal," diye cevap verdi.

"Sonuçları alayım ve size bir karar vereyim. Birazdan dönerim." Stellan bir kez başını salladı ve doktor giderken arkasından baktı.

Stellan'ın ayağı doktorun kalçalarının arasında, bileğinde ağırlı bir başparmak ve ikinci derece burkulma için sert bir teşhis ile sona erdi. Ardından kendisine atel takıldı ve yapılması ve yapılmaması gerekenler listesiyle birlikte yoluna devam etti.

Arabaya bindiklerinde inanamayarak "On dakika mı?" diye tekrarladı. "Günde sadece on dakika mı yürüyebiliyorum?"

Stellan öğleden sonra güneşinde Niles'in yüzünü buruşturmasını yakaladı ve iç çekerek tekrar pencereden dışarı baktı. "Bu berbat bir şey."

Niles'in arabası Stellan'ın daha önce sadece yollarda gördüğü şık, siyah bir şeydi. Niles onları eve doğru hızla götürürken pelüş, soğuk derinin içinde oturup motorun kusursuz devrini dinleyeceğini hiç düşünmemişti.

Niles kıkırdadı ve başını salladı. "Evet, öyle. Ama söylediklerini dinlersen kısa sürede iyileşirsin." "Evet... evet, her neyse."

Ama bu arada ne yapması gerekiyordu?

Alfalar size kur yapmakla meşgul olabilirler.

Alaycı bakışlarını zorlukla kendine sakladı ve trafikten oldukça yavaş akan şehre bakmaya başladı. Stellan düşüncelerinde kaybolurken yeşeren ağaçlar ve kısalan kollar bir bulanıklıktı.

Elise'in sürüsü ona kur yapmak istedi. *Elise* ona kur yapmak istedi.

Elise.

Yumuşak sarı saçlar, buz mavisi gözler, bir çift dudakta kıvrılmış gördüğü en nazik gülümseme. Sevecen ve sevimli ve yaratıcı ve seksi ve-

Stellan onunla ilgili her şeyi seviyordu. O mükemmeldi ve bir yıldan uzun bir süre önce Stellan onu bırakmıştı çünkü onu mutlu edecek mükemmel sürüyü bulduğunu düşünmüştü. Ve şimdi... ne? Sürüsü mutlu değildi çünkü o onlarla mutlu değildi?

Kim olduğunu sanıyordu ki, tamamen kendisine ait olan bir sürüden vazgeçmeye çalışıyordu?

Stellan homurdandı ve Niles'in sürücü koltuğundaki endişeli bakışlarını görmezden geldi.

Bu lanet olası sürüden mükemmellikten daha azını kabul etmesine izin vermeyecekti.

Onu mükemmeliyetten daha azı için terk edemezdi.

Çenesi , zedelenmiş kaburgasının ve aynı derecede kalbinin etrafını saran öfkenin kökünü buldu. Elise söz konusu olduğunda asla kaçınamayacağı endişe ve kaygıyla yumuşadı.

Niles garaj yoluna park eder etmez, beyaz çitleri onları bekliyordu, Stellan dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Yan kapıya doğru giderken alfayı bekleme zahmetine girmedi, ayak bileğinin yanlış bükülmesini önleyen bir destek olduğu için biraz daha . Kolaylıkla mutfığa girdi. Kapı kilitli bile değildi.

Kaşlarını çattı. Güvenliği umurunda değil miydi?

Elise'in tatlı gülümsemesi yemek odasında, cumbalı pencerenin yanındaki yerinden onlara doğru kıvrıldı. "Dönmüşsün! F-"

"Seninle konuşmak istiyorum," diye araya girdi.

Elise onu bu kadar duygusal hissettirebilen tek kişiydi. Çok çığ, kızgın, sinirli ve... saplantılı.

Yeni koparılmış tırnak etlerine baktı ve derin bir nefes aldı.

"Tamam, öncelikle bileğim iyi. Bir ay falan boyunca günde on dakikadan fazla yürüyemeyeceğim ama kırık değil, ikinci derece burkulma. Şimdi konuşabilir miyiz?"

O açıklarken kadının omuzlarının gerginliğini kaybetmesini izledi ve kadın ona doğru bir adım attı, kollarını ona sararken gözleri geniş ve endişeliydi.

Kızın küçük bedeninin sarıldığını hissetmek içini yapış yapış yaptı ve kız başını göğsüne gömerken dudaklarının süzülen mutlu iç çekişe engel olamadı. Tatlı, şekerli rom duyularını doldurdu ve omuzlarındaki gerginliği hafifletti, göğsünün etrafındaki mendeneyi gevşetti.

Elise onu etkisiz hale getirmekte iyiydi.

"Hâlâ konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı.

Ona doğru başını salladı ve ayak parmağını onun desteğine soktu.

"Bir aydır bende."

"Odanızda konuşabiliriz, çünkü Art üst katta."

Niles boğazını temizledi. "Ben de yemeğe başlayacağım. Bana aldırmayın." Elise kıkırdadı ve Stellan'ın elini çekti.

"Gidelim, savaşçı," dedi. Stellan gitti.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

W Kapı kapanıp dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktığında Stellan topallayarak yatağa doğru yürüdü.

"Peki... ne hakkında konuşmak istiyordun?" Elise yaklaşık yedi dakika sordu

kilit tıklandıktan birkaç saniye sonra.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye uyardı ters ters bakarak.

Kızın yanakları güzelce kızardı. "Kur yapma olayı, değil mi?"

"Evet!" Stellan haykırdı. "Nasıl olur da bu konuda konuşmak istemem? Ne oluyor lan?" diye anlamlı bir sordu.

Artık ruh halinin adrenalini için sesi çiğ çıkıyor, dudaklarından dökülürken inançsızlıkla tırmalanıyordu.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak mırıldandı. Kısa , aptalca cazip bir pantolon ve dar bir üst giyerek ne kadar sevimli görüldüğünü fark etti, göbeğinin bir santimini gösteriyordu ve temelde herkese onların olmaktan bir fiyonk uzakta olduğunu söylüyordu.

Elise kaşlarını kaldırdı, dudakları seğirdi. "Sanırım biraz daha açık olman gerekecek." Stella keskin bir nefes aldı. "Alfalarınızın bana kur yapmasını mı istiyorsunuz?"

Bakışlarını yanaklarında pembe çiçekler açtı. "Sadece onlar değil. Ben de istiyorum. Evet de." Stellan alay etti. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

Elise kollarını kavuşturarak o küçücük tişörtü bir santim daha yukarı çekti. "Peki neden?" "Çünkü onlar *senin*," diye mırıldandı.

Dudakları kaşlarını çatarak kıvrıldı. "Birbirimize bağlıyız, evet. gibi onun da senden etkilenmesi durumu daha da özel kılıyor. Stellan biz... biz birlikte bir sürüye sahip olabiliriz. Bu sürüye."

Göğsüne bir ağrı daha saplandı ve bir an için Jackson' kendisine yanlış teşhis koyup koymadığını ve birden fazla kaburgasının zedelenip zedelenmediğini merak etti. Belki de kırılmıştı. Sarkıyordu.

"Sen bir omegasın ve bu senin sürün. Neden başka bir omega ile paylaşmaya çalışmayı düşündün ki?" O daha cevap veremeden, adam devam etti: "Denemek burada en uygun kelime. Omegalar eşlerini paylaşmak için yaratılmamıştır. Bizler çok bölgeciyiz. Öyleyse neden bunu deniyorsun ki?"

Elise omuz silkti, yüz hatları gerildi. "Diğer her şeyi paylaştık. Neden olmasın?"

"Sen bir omegasın," diye tısladı, anlamaya çalışırken yumruklarını sıktı. "Bu sürüye sahip olmaya iznin var, hepsi senin. Neden başka bir omega ile paylaşmak isteyesin ki?"

Yanakları daha da kızardı. "Çünkü... sen *sıradan bir omega* değilsin Stellan, sen sensin." Stellan'ın kalbi bir an için durdu, şaşkınlığı ağır bastı. "Ama bu senin sürün.

Neden onları paylaşmak istiyorsunuz?"

İnledi ve yüzünü kapattı. "Onların mutlu olmasını istiyorum," diye homurdandı ve bir kez daha onun gözleriyle buluştu.

Stellan söndü. "Kendine hiç mi değer ? Kahretsin Elise, onlar *senin* sürün, *seninle* mutlu olmalılar."

Elise alay etti ve çenesini sıkarak başını yana çevirdi.

Kollarını kavuşturarak, "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

Stellan bunu kabul etmedi. Bir adım öne çıktı, kızın kollarını tuttu ve kız ona bakana kadar onu sinirli bir şekilde salladı. Gözleri sulanmıştı ve şimdi yanakları daha da kızarmış, dökülmemiş gözyaşlarının baskısıyla .

Kalbi kırıldı. Tekrar.

Neden onu mükemmel olmayan bir sürü için terk etti? Mutsuzsa neden eve dönmedi?

"Onlar *senin*," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Hiç bu konuda bencil olmalısın." Daha azını kabul edemezdi. Kadın cevap vermedi, bakışlarındaki kırmak istiyordu, geçmişini görmesini sağlamak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Bir sürüyü paylaşmanın tuhaf olduğunu ona nasıl anlatacaktı? Olabildiğince doğal olmayan bir şey. Sürüler merkezde bir omega ile yaratılırdı. Omega. Tekil, çoğul değil. Çok bölgeciydiler, alfalarına, sürülerine karşı çok sahipleniciydiler.

Burada ona yer yoktu.

Yine de yapboz parçasını yuvaya sıkıştırmaya çalışıyordu.

Stellan birden derisinin altındaki kaşıntıyı fark etti. Kızgınlık, hayal kırıklığı. Pişman bir şey söylemeden önce gitmesi gerekiyordu. İç çekerek yataktan kalktı ve yavaşça kapıya doğru ilerledi. Elise cevap vermeden önce eliyle kilidi açtı.

"Bencilce davranıyorum," diye itiraf etti Elise ve

dondu kaldı. "Ne?" diye sordu kapının tahtasına.

"Bencilce davranıyorum. Sürümü ve seni istiyorum. Birini ya da diğerini değil, ikisini de. Sürümü *seninle* seve seve paylaşırım Stellan."

Parmakları kolu sıktı ama kasları dondu, kapıyı açmasına izin vermek istemedi. Bir yanı devam etmesi için çığlık atıyordu, kadın yalan söylüyor olmalıydı. Ama bir başka yanı, geçen yılı çok yalnız olan yanı, onu durmaya ve kızın tatlı sözlerini zorladı.

"Bundan da öte, sürümü *seninle* paylaşmak istiyorum."

"Bu mümkün değil," diye karşı . "Omegalar bu şekilde inşa edilmemiştir."

"Aynı duyguları paylaşmadığını mı söylüyorsun? Benimle paylaşmak istemiyor musun?"

Söylediğinin bu olmadığını biliyordu.

Onun için her şeyi yapabilirdi. Elise için her şeyi yapardı.

Onunla birlikte olmak... ev olmaktı, onu bir kez kaybettikten sonra kabul etmekte tereddüt ettiği bir şeydi bu. Evini kaybetmek istemiyordu.

Yani evet, bir alfayı gözünü kırpmadan

paylaşmıştı. Ama bu paylaşması gerektiği

anlamına .

"Sen mükemmelsin Elise," diye itiraf etti, arkasını dönmeyi reddederek. "Benim için fazla mükemmelsin. Bunu başından beri biliyordum ama bu, gittiğinde beni tamamen mahvetmeni engellemedi. Senin için en iyisinin bu olduğunu biliyordum. Hak ettiğinden daha azı için beni geride bırakmana izin vereceğime lanet olsun. Ve hak şey *seni* isteyen bir sürü. Başka kimse değil."

Elise alfalarını hizaya soksa iyi , yoksa Stellan onun yerine bunu yapardı. Stellan

bununla birlikte düğmeyi çevirdi ama kadının sesi onu son bir kez daha durdurdu.

"Stellan, benim istediğimi isteyen bir sürüyü hak ediyorum. Ve nihayet, ilk kez, buna sahibim."

Stellan durakladı ve yüzünü ona döndü.

Nazik ses tonunda bir uyarı vardı, gözleri öfkeye yakın bir şeyle parlıyordu.

"Alfalarım beni dinliyor. Beni ve beni mutlu edecek her şeye açıklar." Burun delikleri hayal kırıklığıyla renklenmiş bir nefesle alevlendi. "Ve beni mutlu eden şey, lanet olsun, sensin, seni inatçı aptal. Sürüm beni seviyor ve senin de onlara seni sevmeleri için bir şans vermeni istiyorum."

Stellan buna ne diyeceğini bilemedi. Düşünceleri hızla akıp gidiyordu ve tek bir tanesini bile yakalayıp bir yanıt haline getiremezse kahrolurdu.

"Bu... Özür dilerim."

Hızlı özür karşısında gözleri büyüdü ama ifadesi tekrar yumuşadı. "Sorun değil. Bu hepimiz için garip bir durum. Ama ben bu işi yürütmek istiyorum."

Stellan'ın tek bildiği yapamayacağıydı. Olan onca şeyden sonra olmazdı. Lucas'ın ondan ne istediğini bildiği halde olmazdı.

"Yapamam," dedi basitçe ve kaçmak için eline geçen fırsatı değerlendirdi.

Kapıyı çekiştirerek açtı ve Niles hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde kapının karşısında duruyordu. Stellan sesinin yumuşak olmadığını, her kelimesinin koridora taşındığını biliyordu ama o anda umurunda bile değildi.

"Yürüyüşe çıkıyorum," dedi ve Niles konuşmadan devam etti. "Arka bahçede, sakın heyecanlanma."

Oturma odasına girdiğinde pencereler ona hava kararmadan önce fazla vakti olmadığını gösteriyordu ama en azından Elisee, Niles olmadan onunla konuşması için zaman kazandıracaktı.

Çitlerle çevrili çimenliğin kenarındaki bir sandalyeye oturdu, düşünceleri ufukta batan güneş gibi kolayca durulmayı reddediyordu.

Elise sürüsünü onunla paylaşmak *istedi*.

Stellan başını sandalyeye yasladı ve her bir alfayı zihninde canlandırdı.

Niles. Sevecen, ciddi, şeker gibi tatlı ve bazen de beceriksiz olan, her ne kadar spor salonunda işini iyi biliyor olsa da. Art flörtöz, sevimli ve o seksi sanatçı tarzıyla gizemliydi. Jackson onu her iyileştir bir doktordu. Greyson... iriydi. Ve Elise'den korkuyordu. Alfa hakkında bildiği tek şey buydu.

Onun hakkında ne düşünüyorlardı? Ona kur yapmak istiyorlardı, o kadarını biliyordu. Ama neden?

Tanıştıklarından beri onlara rahatsızlık vermekten başka bir şey yapmamıştı. Sanki yolda buldukları ve ellerinde tutmak istedikleri bir gibiydi.

Onun kalmasını istediler. İç çekti.

Bunun bir olasılık olduğunu bilmek... Elise ve muhtemelen diğerleri hakkında ne hissettiğini bilmek. Bu yaptığı şeyi yüz kat daha kötü yapıyordu. ihanet etmişti.

Göğsü, tam bir delik açılmış gibi ağrıyordu. Bir paket alabilirdi. Elise ile. Sonsuza kadar mutlu olabilirdi.

Ve bunun mümkün olduğunu bile bilmeden şeyi mahvetmişti.

Ne yaptım ben?

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

E Lise, Stellan gittikten birkaç dakika sonra kendini toparlamaya çalışarak odasından çıktı. Ama Niles'i koridorda beklerken bulduğunda yaptığı tüm o çalışma bir yok olup gitmişti. kabardı ve nasıl döküldüklerinden nefret etti. ", " diye ağladı.

Niles'in göğsü.

Geçtiğimiz yıl boyunca birbirlerinin etrafında yaptıkları garip dansa rağmen alfalarının onu istediğini biliyordu.

Stellan'ı isteyen benim.

Niles usulca, "O da senin kadar inatçı," diye mırıldandı.

Bu karşılaştırma onu yumuşak bir kıkırdamaya itti ve bir an sonra gözyaşları kurudu ve ona baktı. "Onu ikna etmeme yardım edeceksin, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Niles.

Elise, onun istediğini isteyen bir sürüyü hak . Ve sonunda buna sahipti. Neyin değiştiğini bilmiyordu ya da belki de değişen kendisiydi. Çünkü ilk kez *gerçekten* istediği bir şey bulmuştu. O da Stellan'dı.

"Seni seviyorum," dedi Niles, başının tepesine bir öpücük kondurarak.

"Ben buradayım," diye fısıldadı ve onu kendine çekti. Dudakları, Elise'e bilmesi gereken her şeyi anlatan nazik bir duygu içinde buluştu.

Stellan haklıydı. Onu isteyen bir sürüyü hak ediyordu. Elise zaten buna ve daha fazlasına sahipti.

Ama o da bir sürüyü hak ediyordu. Asıl soru, onu nasıl ikna edecekleriydi?

Yumuşak bir iç çekişle uzaklaştı ve gözlerini alfasına dikti. "Akşam yemeğinden önce oyun oynayarak kafamı boşaltabilir miyim?"

"Tabii ki. Ben pişiririm."

"Menüde ne var?" diye sordu kollarını onun beline dolayarak.

Adamın derin kıkırdaması onu eritti. "İçimden bir ses öyle olduğumu söylememi istediğini söylüyor ama ne yazık ki bunun için tatlıya kadar beklemen gerekecek."

"Peki," diye dramatik bir şekilde sızlandı. "Sanırım oyun odama tek gideceğim." Niles kollarını kavuşturarak . "Şimdilik."

Elise, merdivenleri koşarak çıkmadan önce ona veda öpücüğü verirken kıkırdadı.

Stellan inatçıydı, hep öyleydi. Onu eninde sonunda yola . Bir ayları vardı. Korse takılı ve günde sadece on dakika yürüyüşle koca bir ay.

Bu da onun canının sıkılacağı bir sürü dakika demekti ve onu eğlendirebilecek dört alfası vardı.

Elise oyun odasına girerken iç çekti. Alfaları buraya çok para harcamışlardı ama Elise bunu , sadece bahsettiği her eşyayı satın almışlar ve daha sonra ona sürpriz yapmışlardı. Pastel ışıklar, mumlar, bitkiler, raflar ve ne yapacağını bile bilmediği kadar çok oyun sisteminden oluşan bir koleksiyona yol açtı.

Boşluk tuşuna dokunduğunda gökkuşağı klavyesi parladı ve monitörler canlandı. Yaptığı ilk şey, oyun arkadaşlarıyla paylaştığı sohbet sunucusunu açmak oldu. Ekranda en sevdiği kişinin adının yanında yeşil bir baloncuk yanıyordu.

Fighter_lover: Hey sen.

Yanıt vermesi biraz zaman aldı, ancak yanıtı gelmeden kısa bir süre önce yazı balonu belirdi.

lyrically_inclined69: N'aber?

Fighter_lover: Hâlâ turnede misin? Bu senin ikinci turnen, değil mi?

lyrically_inclined69: Evet, bu harika.

Fighter_lover: Sen ben kiminle oyun oynayacağım?

lyrically_inclined69: Alfalarına sor, aptal.

Elise alfalarından herhangi birini elinde bir oyun kumandasıyla hayal etmeye çalıştı ve bu görüntü karşısında kıkırdadı. Greyson muhtemelen etli pençeleriyle bir tane bile tutamazdı.

Ürperdi. Pençeleri ona değdiğinde çok güzel hissettiriyordu.

Sanki onu çağırılmış gibi, kapı hafifçe vurularak yankılandı ve Greyson'ın içeri girdiğini görmek için tam zamanında sandalyesinde döndü.

"Selam bebeğim," diye selamladı.

Ona sırtıttı. "Selam yakışıklı. Evine hoş geldin."

Greyson odaya girdi ve köşedeki dekoratif sandalyeyi çekerek arkaya doğru oturdu.

Parmak eklemlerini ısırmak istedi.

"Sen... iyi misin? Niles bana olanlardan biraz bahsetti," dedi ve bakışlarını Niles'in kalçalarının koltukta nasıl yerine yüzüne çevirdi.

Elise yanaklarının kızardığını fark etti ve boğazını temizledi. "Evet. O sadece bir aptal."

Kıkırdaması Niles'inkinden bile daha derindi, her şeyden çok bir mırıltı gibiydi ve kucağına sürünüp göğsünden çıkan titreşimi hissetmek istedi.

Aşağı kız.

"Şey, nasıl hissedeceğinden emin değildim, bu yüzden eve giderken seni daha iyi bir şey aldım."

Başını alfaya doğru eğerken kalbi sevgiyle sıkıştı.

Greyson büyük bir oyuncak ayıydı. Tatlı, sevimli, seksi ve... biraz da tahmin edilebilir.

Çabasını takdir etmediğinden değildi. Greyson'la ilgili olan şey... her şeyi kitabına göre yapmasıydı.

Kelimenin tam anlamıyla, tavsiyelerini bir omega dedikodu dergisinden almış gibiydi.

Örnek olarak bir hediye. Ellerini adamın uzattığı çantanın sapına dolamadan önce ne olduğundan .

Kucağına oturttu ve onu daha fazla inceledi. Kağıt mendilin altındaki her şeyden iyi bir hediye idi.

Çantayı karıştırırken kağıt mendil kırıştı birçok şişeden ilkinin çıkardı...

"Kurabiye hamurlu vücut ," dedi ve paketi açıp derin bir nefes aldı. Yapaydı ama Stellan'ın kokusunun şimdiye kadar kokladığı en iyi versiyonlarından biriydi. Önündeki alfa sayesinde biriktirdiği pek çok koku arasında en sevdiği buydu. "Teşekkür Greyson," dedi ona gülümseyerek.

Omuz silkti, yeni kestiği sakalının gölgesi altında kızardı. "Neredeyse bitmek üzere olduğunu söylediğini duydum."

Kâğıt mendilin geri kalanını da çekerek iki şişe daha, hatta yeni şampuan ve saç kremi buldu.

Tahmin edilebilir olsa da düşünceliydi. Omega üzgün mü? Omega hediye aldı.

En azından onu dinlediğini biliyordu, Greyson'ın en güçlü özelliklerinden biri buydu. Ama şimdi gerçeğine sahipti, şampuan yanına bile yaklaşamıyordu.

"Sana her şeyi yeniden stoklayayım dedim," diyerek bir elini ensesinde gezdirdi ve onun bakışlarından kaçındı.

Adamın kollarına baktı. Belki de en güçlü ikinci özelliği. Greyson tuğladan bir ev gibi inşa ve dizinin üzerinde sırtını kırabilirdi ve muhtemelen "*Teşekkür ederim, biraz daha alabilir miyim?*" derdi.

Ama tabii ki bunu onun yüzüne karşı asla itiraf etmeyecekti. Onu utandırmak istemiyordu ve nasıl tepki vereceğinden yüzde yüz emin değildi.

Ama bazen bir kız sadece bir sonraki yüzyıla kadar becerilmek ister, bilirsiniz?

"Çok düşüncelisin," diye mırıldandı usulca ve kendini ona yaklaştırdı. "Ama bazen tek istediğim sensin, biliyor musun? Bana hediye almak zorunda değilsin."

Parlak yeşil gözleri onu takip etti, dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurana kadar hareket etmeye cesaret edemedi. Eli başının arkasına geldi ve onu *çok* ama *çok* nazikçe kendisine doğru tuttu.

"Biliyorum, ama seni şımartmayı seviyorum."

Onun sözleriyle yumuşadı ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Teşekkür ," dedi. " ederim. En sevdiğin kokunun bir kokuya çok benzediğini fark etmekten kendimi alamıyorum. misafirimiz var."

Yanakları kızardı ve Greyson'ın ifadesini incelemek için geri çekildi. "Belki," diye itiraf etti. Greyson başını yana eğmiş, onu inceliyordu. Onun ne söylemesini beklediğini bilmiyordu, ama bu yumuşak bir kıkırdama ve basit bir "Çok tatlısın. Akşam yemeği için hazır mısın?"

Bu mu tatlı? Tüm söyleyeceği bu muydu?

Elise bakışlarını alfaya dikti ama alfa şaşkınlığını fark ettiyse de bunu görmezden geldi ve kalçasını okşadı.

"Aşağı gelmek ister misin, yoksa sana getirmemi mi istersin?"

Elise, Stellan'dan ve onun bıçak gibi sorularından, sert bakışlarından ve aptalca güzel yüzünden uzakta, odasına saklanmak ama daha iyisini biliyordu.

"Aşağı geliyorum. Bana birkaç dakika verir misiniz?" "Elbette, bekliyor olacağız."

Neredeyse sızlanacaktı. Onları rahatsız etme fikrinden nefret ediyordu.

"Beklemeyecek misiniz?" sordu, ama bunun pek mümkün olmadığını biliyordu.

"Greyson onun şüphelerini doğruladı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce ona göz kırptı.

Elise kendini sandalyeye yasladı. "Ugh!"

Yüzünü bilgisayara dönerek homurdandı ve bir hoşça kal yazdı. **fighter_lover**: Gidip

onun yerine sahte bir omega koymalıyım, bana şans dile. **lyrically_inclined69**:

Eğlenceli bir hikayeye benziyor, duymak için sabırsızlanıyorum.

ELISE alt kata inerken tayıını ve kapüşonunu değiştirmeyi düşünmedi. Seslerinin evin içinde yankılandığını duyabiliyordu. Çok... normal geliyordu. Normalden daha canlı olsa da.

Alfalarının seslerine Stella'nın derin ve tatlı tonu karışıyordu.

Kaburgalarının arasında karanlık bir şey kıpırdandı ve bakışlarını daralttı. Kıskanç değildi. Kıskanmıyordu. Bu fikri reddetti.

Ama bu onu yemek odasına ulaşmak için koridorda biraz daha hızlı yürümekten alıkoymadı. Greyson onu gülümseyerek, "İşte orada," diye karşıladı.

"Hey," diyerek selamladı.

Odaya girdiğinde Jackson'ın stresle kaplı yüzü hafıfledi ve yanağına bir öpücük kondurmak için yanında durdu. "Merhaba, Doktor."

"Selam tatlım, bugün yoğun bir gün. Seni gördüğüme sevindim."

Art'a uğrayıp aynı rutini Stellan'ın bakışlarının kendisini incelediğini hissedince yanakları kızardı.

Art yanındaki sandalyeyi çekerek, "Otur bakalım, ateşli şey," dedi. Stellan karşısına, Jackson soluna ve Greyson da sağına oturdu. Alfaları sandalyeleri arasına biraz daha mesafe koyacak kadar akıllıydı ve kızgınlığı biraz azaldı.

Yerine oturdu, Niles'in yerine oturmadan önce önüne koyduğu tabağı aldı ve... gerginlik odayı doldurdu. Bir makarna eriştesini mideye indirirken çatalı tabağına sürtündü ve aynı şeyi yapan alfalarına baktı.

Belirgin bir şekilde Stellan'ın bakışlarından kaçındı ve bunu ne kadar uzun süre yaparsa, ona bakma dürtüsüyle savaşmak o kadar zorlaştı.

İşleri daha önce çözmüşlerdi. Bir nevi. O kendi payına düşeni, o da kendi payına düşeni söylemişti. Artık usulca dilenen özürler, nazik sarılmalar ve tatlı öpücükler olmayacaktı.

Çünkü Stellan aptal, inatçı bir salaktı.

"Yani... evde iki omega olmasından daha garip olan şey, birbirlerine kızgın iki omega olması. Bunu konuşarak halledemez misiniz?" Arturo umursamaz bir tavırla sordu.

Elise diğer omega'ya bakarak, "Zaten yaptık," dedi.

Arturo ikinci heceyi uzatarak, "Tamam," dedi. Diğerleriyle bir bakış alışverişinde bulundu. "Peki sorun nedir?"

Elise çatalıyla bir erişte daha sapladı ve dudaklarına götürdü, çiğnemeye başlamadan önce cevap verdi. "Kızgın çünkü ben haklıyım."

Bakışları onu bir lazer gibi kesiyordu ve eğer bakışlar öldürebilseydi, bir cenaze töreni planlıyor olacaklarından emindi.

"Ne hakkında?" Jackson sordu.

Elise homurdandı. "Hiçbir şey. şu anda bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi Stella'ya bakarak. Oku: alfalarının önünde bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu.

Yanaklarının ısındığını hissetti. Kahretsin, Stellan. Pislik herif.

Utanmadan gülümsedi. "Her akşam küçük aile yemekleri yemenize bayılıyorum. Herkesin aynı olduğundan emin olmak için iyi bir zaman."

Elise kaşlarını kaldırdı. Demek istediği buydu.

Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı, alfalarının bakışlarının ileri geri zıpladığının belli belirsiz farkındaydı

"Haklısınız. Bu konuda iyiyiz. İletişim kurmak, eğer bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsanız, öğrendiğinizden emin değilim."

Stellan'ın yanakları kızardı ama bunun kızgınlıktan mı yoksa utançtan mı olduğundan emin değildi. "İletişim kurmakta iyiyimdir. Senden daha iyiyim. Sürüye başka bir omega getirmek istediğini hepsine söyledin mi?"

Elise sertçe başını salladı. "Kesinlikle öyle, çünkü dediğim gibi iletişim kurabiliyorum."

"Neden iletişim gibi konuşup duruyorsun?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Elise masaya doğru eğildi, sarhoş olanın dışında *pek çok* anı yeniden canlandı. "Çünkü iletişim kurmakta çok kötüsün! Bu fikri nereden edindiğini bilmiyorum.

bir melek. Beni hatırlayamadığım çok kez endişelendirdin, çünkü görünüşe bir mesaj göndermek bile çok zor!"

Masanın öbür ucundan Stellan'a baktı -ne zaman ayağa kalkmıştı ki- Stellan da ayağa kalktı, ne kadar nazik olsa da, yanaklarının rengi koyulaşırken parmaklarını masanın üzerine vurdu.

"Ben de yaptım! Kavga gecelerinde nerede olduğuma dair sana bir sürü mesaj gönderdim," diye karşı çıktı. Kadın alay etti. "*Bana hastane yatağından selfie gönderdiğin* zamanki gibi *mi?*"

Utanmış görünme nezaketini gösterdi ve devam etmek için dudaklarını ayırdı ama- "Ah... peki siz sevişmekten nefret edecek misiniz? İzleyebilir miyim?" Arturo sordu.

Elise bakışlarını sağa çevirdi, ağzı bir karış açık kaldı, söyleyeceği sözler aklından uçup gitti. "Sanat!" dedi, sesinden şok damlıyordu.

"Ne?" diye omuz silkerek cevap verdi. "Birbirinizin boğazına sarılıyorsunuz. Sizin bu kadar heyecanlandığınızı görmek çok ateşli."

Yanakları kızardı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Art haklıydı, soğukkanlılığını kaybediyordu.

"Özür dilerim," dedi, tam anlamıyla mahcup olmuş bir halde. "Yemek yemeliyiz."

Art oturduğu yerden yuhaladı, ancak buzlar kırıldı ve Elise tekrar yerine oturduğunda odadaki gerginlik azaldı.

Niles onun solundan kıkırdadı. "Seni en son düğümlediğimden beri bu kadar kızardığını görmemiştim," diye mırıldandı.

Yanakları *daha* da kızardı ve Niles kıkırdadı.

"bu kadar utanıyorsun?" Stellan mırıldandı.

Elise'in bakışları ona doğru kaydı ve başını yaramaz bir köpek yavrusu gibi yana eğdiğini gördü. Ona kızmış olsa bile bu çok şirin bir şeydi.

Stellan, "Eskiden seni düğümledim," diye devam etti.

Gözleri seğirdi. Belki Stellan yavru bir köpek değildi. Çünkü Elise genellikle yavru köpekleri öldürmek istemezdi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

S Tellan her seferinde bir kürek dolusu olmak üzere kendi mezarını kazıyordu. Ama çok eğlenceliydi. Elise'i bu kadar kızdırmayalı çok uzun olmuştu ve onu kızdırmanın ne eğlenceli olduğunu hatırlıyordu. Gerçi bu genellikle, Elise'in onu bir sonraki yüzyılda, ona olan öfkesini daha... fiziksel bir şekilde çıkarıyor.

Ama bu görür.

Alfaları ona karşı çok dikkatliydi. Akşam yemeğinin başındaki ölüm sessizliğinde olduğu gibi, sanki onu kırmaktan korkuyorlardı.

Elise'in çok az şeyden rahatsız olduğunu deneyimlerinden biliyordu.

Tabakların ve çatal bıçak takımlarının sesi kesildi ve tüm alfaların gözleri iki omega arasında gidip geldi. Stellan onları inceledi, hepsinin yanaklarının kızarması onu kıkırdattı.

Elise'in alfalarını kırmıştı. Ve tek gereken iki omeganın birlikte önerilmesi.

Yüzlerindeki soruları okuyabiliyor, bakışlarının sanki önce birinin sormasını gibi ileri geri gidip izleyebiliyordu.

İki omega birbirini nasıl tatmin etti?

"Uh... Ne?" Greyson gözlerini kırpıştırarak sordu. Yeşil bakışları omegalar arasında gidip geliyordu ve Stellan ağzını tekrar açmadan önce beklemeye karar verdi.

"Yani..." Elise sertçe yutkunduktan sözlerine şöyle devam etti: "Başka türlü ısınmaları nasıl atlatacaktık?"

Niles suyunu Elise uzanıp sırtını sıvazladı, Stellan ise eğlenerek onu izledi.

"Ama... iki omega mı? Sen nasıl... uh..." Greyson'un yanakları, utancı bir termometrenin ucuna çarpmış gibi parlak bir kırmızıya dönüştü.

"İkameler yapıyorlar. Tam olarak gerçeği gibi değil ama bizi işe yarayacak kadar kandırıyorlar," diye cevap verdi kıkırdamasını yutkunarak. Stellan'ın göğsü birbirlerine karşı kullandıkları oyuncakları hatırlayınca ısındı ve boğazını temizledi.

Art'ın çenesi düştü ve Elise'e döndü. "Biz hiç oyuncak kullanmayız," dedi, neredeyse sızlanır gibi.

Elise'in yanakları pembeleşti. "Bunu şimdi konuşmasak olmaz mı?" diye sordu bir kuşkonmaz sapını mızraklarken. Daha sonra mırıldandı: "Düğümlenmişsin. gerek yok."

"Ama kulağa eğlenceli geliyor," diye fısıldadı Art onun kulağına, bunu aralarında tutacak kadar alçak sesle değil.

Tüm masa onları duydu.

"Sanat!" diye tısladı, gülümsemesini gizleyerek. "Sus."

"Yap beni," dedi kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Evet, Stellan," diye başladı.

"Bana bunlardan biraz daha bahset-mmhm!"

Elise elindeki kuşkonmaz çatalını Art'ın ayrılmış dudaklarının arasına sokarak onun yarıda kesti. Ama Stellan şimdi meraklanmıştı. "Yani hiç oyuncak kullanmadın mı?" diye sordu.

Art cevap olarak homurdandı ve Stellan Elise'in yanaklarının kızarmasından fazlasıyla zevk aldı. "Hayır," dedi alfa ve Elise'e yalvaran bir bakış fırlattı. "Ama kesinlikle ."

"Bu gerçekten yemek masası sohbeti mi?" Elise gergin bir gülümsemeyle sordu.

Stellan başını ona doğru eğdi. "Neden olmasın ki? Bu sohbet ve bunu yemek masasında yapıyoruz.

Dolayısıyla, tanımı gereği, bu *bir* yemek masası sohbeti."

Elise ona gözlerini devirdi ve Elise onun küstahlığını öpüp yok etmek istedi. Ama bunun yerine, onu daha fazla kızdırmakla yetinmek zorunda kalacaktı.

"Peki Art, daha önce hiç iğnelendin mi?"

Elise şarabını yudumlarken boğuldu ve elini havada salladı. "Hayır! Kes şunu!" diye homurdandı, sesi yanlış yuttuğundan emin olduğu şaraptan dolayı boğuk çıkmıştı.

Stellan son bir kıkırdama ile konuyu kapattı ve sonunda bakışlarının, yüzündeki ifade şaşkınlığa dönüşen alfadan uzaklaşmasına izin .

Elise'in ters ters bakmasına olan son bir kıkırdamaya engel olamadı. Dudaklarındaki gerginliği fark etmişti. Tadının da en az görüldüğü kadar güzel olacağını biliyordu.

Ama artık bunu yapamazdı. Çünkü onun bir sürüsü vardı.

Sıkıntıları tahrike dönüşene kadar daha fazla didişme olmayacaktı.

Stellan, Elise'i daha fazla utandırmamak için konuyu değiştirerek, "Bu gerçekten çok iyi," dedi. Niles gülümsedi. "Teşekkürler. Basit bir tarif."

Tabii ki yemek yapardı. Niles çok mükemmeldi. Stellan'ın golden retriever'ı kızdırmak istemesine neden oldu.

"Çok lezzetli, Portakallar. İyi iş," dedi alfaya bir parça eti mızraklamadan önce.

"Portakal mı?" Elise başını her zaman yaptığı o sevimli şekilde yana eğerek sordu. Elinin altında kadar onu ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Evet. Narenciye gibi kokuyor. Bu yüzden..."

Niles başını sallayarak, "Portakallar," diye tekrarlardı. Ama dudaklarında gizleyemediği bir sırıtış vardı.

"Sevimli," diye gözlemledi, gözleri çiftin arasında dans ediyordu.

"Özür dilerim, yani Stel-umph'a çaktığın gerçeğini gerçekten görmezden mi geleceğiz?" Elise eliyle Art' ağzını kapattı ve kulağına bir şeyler fısıldamak için yaklaştı.

Stellan ne söylendiğini duyamıyordu ama Artın bakışlarının kararmasından ve oturduğu yerde kıpırdanmasından alfanın sessizliğinin karşılığını biliydi.

"Sonra," dedi daha yüksek sesle ve kendini beğenmiş bir sırıtışla uzaklaştı.

Stellan bakışlarını Elise'den ayıramıyordu. Bir erkeği nasıl dize getireceğini ve sadece hazır olduğunda istediğini nasıl vereceğini biliyordu. Ama daha da iyisi, gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmesiydi.

Kızın bakışlarının Greyson'dan tabağına kayışını izledi. İhtiyacı olduğunu bilse de bilmese de. Hmm.

"Yani, evet. Stellan ve ben birbirimize ettik. Başka sorunuz var mı?"

"Bir sürü. Ama onları sonraya saklayacağım," diye mırıldandı Jackson usulca. Bakışları her şeyden çok meraklıydı, sanki zihnindeki dinamikleri çözmeye çalışıyordu.

Elise, Art'a dikkatle bakarak, "Bunu takdir ediyorum," dedi.

Alfa kazıyı fark etmedi bile, muhtemelen Elise'in yaptığı şeyin hayaline dalmıştı.

ona söz verdi.

Stellan kıskanç olduğunu söylemekten nefret ediyordu ama karmaşık duygusal ağacının kökü de bu değil ? Elise onu bu alfalar için terk etmişti ve burada ona doğru düzgün bakmıyorlardı bile.

Onları biraz rahat bırakmaya çalıştı. Sadece bir yıl olmuştu ve geriye dönüp baktığında, yoğun hayatları ve programlarıyla muhtemelen birbirlerinin etrafında akıcı bir şekilde yollarını bulacak olmamıştı.

Kaşlarını çatarak tabağına baktı ve hamburger bifteğinden bir parça kesip mızrakladı.

Alfa'lar, sırasında tuhaf dondurma tatlarını nasıl sevdiğini biliyor muydu?

Ya da dizinin hemen arkasındaki gıdıklanma noktasına ne dersiniz? Ya da kalçalarını öptüğünüzde nasıl dağıldığını? Anılar zihninde uçuşmaya başladığında kalbi daha sert çarpmaya başladı. Kontrolü nasıl ele geçirdiği ya da geçiriyormuş gibi yaptığı, ama Stella rollerini tersine çevirip onu ters çevirdiğinde ve yalvartığı, o güne kadar duyduğu en güzel inleme ve sızlanmalarla boşaldığı gibi.

Başını iki yana salladı.

Stellan önceki on beş yılını Elise hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenerek geçirmişti. Son bir yılını da bunları bildiğini unutmaya çalışarak geçirmişti.

Ve şimdi yine buradaydı, ne kadar harika zaman geçirdiklerini, bunu nasıl avantaja ve tüm sona erdiğinde bunu nasıl kaybedeceğini hatırlıyordu.

Taze suçluluk duygusu paletini ekşitirken kaşlarını çatı. Bir mucize ummanın ya da her şeyin farklı olmasını dilemenin faydası yoktu. olmuştu zaten. Elise'le sonsuza dek mutlu olma şansını çoktan mahvetmişti. En azından onun alfalarıyla mutlu olmasını sağlayabilirdi.

"Her şey mi?" diye seslendi derin bir ses ona.

Stellan kırıştırdı, masayı boş buldu, kendisinin tüm tabaklar toplanmıştı. Jackson ona ve Stellan konuşanın kendisi olduğunu fark etti.

"Ah, evet. Teşekkürler," dedi, sesi pek inandırıcı gelmiyordu. sallayarak koltuğunu geriye itti ve boş tabağını masadan kaldırdı, ancak Jackson tabağı ondan aldı

"Bulaşık görevindeyim, ben ."

Stellan dönüp lavaboya doğru ilerlerken ona baktı. Önlükleri gitmiş, onun yerine bir jogger ve düz bir tişört giymişti.

Adanın etrafında dönerken kışına bakan Stellan mırıldandı. En azından Elise'in kusursuz bir zevki vardı.

OTUZUNCU BÖLÜM

S Tellan bunun biliyordu.

Onlar omegaydı. Bu bekleniyordu. Umulan, dua edilen, her neyse. Bir sürünün gelip bir omega'nın ayaklarını yerden kesmesi, onları süslü bir malikaneye götürmesi ve onları el pençe divan bekle.

Çoğu omega için bu bir rüyaydı, Elise'inki de dahil.

Bu yüzden onunla Omega Merkezi'ne gitmeyi kabul etmişti. Bu yüzden o havasız ofiste, o çok rahat koltuklarda oturmuş ve koku kartlarını koklamıştı.

Seçtiği alfaların diğerlerinden daha az korkunç kokması önemli değildi. Önemli olan tek şey Elise'in o turuncu kartın kokusunu almış olmasıydı -ki Elise de bunun çok güzel olduğunu kabul etmişti- ve o zamandan beri onların aramasını bekliyordu.

Bu yüzden bir akşam eve geldiğinde, köhne dairelerinin kapısından güneş ışığı gibi içeri girdiğinde, biliyordu.

Ve Elise'in o güne kadar gördüğü en yakışıklı alfanın karalanmış rakamlarını içeren yapışkan notu yüzüne doğru salladığında bu his iyice pekişti.

"Aradım. Onlarla görüştüm," dedi nefes nefese.

Ve tabii ki Stellan her ayrıntıyı duydu. Alfa'nın yumuşak sarı saçlarını, parlak mavi gözlerini, hoş kokusunu ve kadife sesini. Ne kadar güzel, tatlı ve mükemmel olduklarını.

Gözlerini devirdi ve o ederken hazırlamakta olduğu sebze çorbasını karıştırdı.

Kadının sesindeki perde çok fazla araştırmak istemediği bir şeyle doluydu ama ne yazık ki kadın gizemli alfalar hakkında konuştuğu o da bunu daha fazla duyuyordu: umut.

"Ve o kadar yakışıklıydı ki Stella, inanamazsın. Yani, her gün bir sürü alfa görüyorum ama bu seferki... farklıydı. Ve çok tatlıydılar, bana 'hanımefendi' diyorlardı, bu ilk başta biraz garipti, ama sanırım sadece saygılı olmaya çalışıyorlardı."

Çorbanın kapağını sessizce kapatıp biraz daha kaynamasına izin verdi ve diğer omega konuşurken onu incelemek için döndü. Ellerini arkasındaki tezgâha bastırdı ve parmaklarını tezgâhın kenarında sıktı.

Alfalarından da haber almış olması onun suçu değildi. Onlarla buluşmamaya karar vermesi de onun suçu değildi. Onun mutluluğunu kendi mutluluğunun önüne koyması da onun suçu değildi.

"Kulağa... ilginç geliyor," dedi Stellan ve kızın iri mavi gözleri ona dikilince cevap olarak bunu seçti.

"Ona mesaj atmalı mıyım?" diye sordu, parmaklarını barın üzerine eğildiği Formika tezgâha vurarak.

"Hayır, bunun için uğraşmasını sağla," dedi. "Onlar alfa, sana düzgün bir şekilde kur yapmalarını sağla. Sana ulaşma işini onlar yapmalı, sen değil."

Elise kaşlarını çattı. "Ama ya ilgilenmediğimden korkuyorsa?"

Stellan gözlerini devirdi. "Kartlarının kokusunu aldın. Sen bir omega'sın. Onlar bir alfa sürüsü.

İlgileniyorlar."

Onun sözlerini içine çekerek, sonunda başını sallamadan önce masanın üzerindeki bir derginin köşesiyle oynadı. "Haklısın. Burada alfa olması gerekiyor, bu onun işi. Kelimenin tam anlamıyla." Ona orantısız bir gülümseme gönderdi. "Peki akşam yemeğinde ne var, ev kocası?"

Stellan gözlerini devirerek tencereye döndü ve kapağı kaldırdı, buhar havaya sebze ve baharat kokusu yayıyordu. Omuzlarına bir ağırlık çökmeden önce yanından bir uğultu duyuldu. Tencereye doğru baktı.

"Gerçekten güzel kokuyor. Önlüğün nerede? Ya da daha iyisi, bir hizmetçi kıyafeti. Çamaşırları da yıkadın mı?"

Adam arkasına uzanıp Elise'in alnına bir fiske vurunca Elise kıkırdadı. "Sus, yoksa hiçbir şey alamazsın."

Ama bu boş bir sözdü ve her zamanki gibi televizyonun karşısında yemek yediler. Elise akşam yemeğini tatlı bir atıştırma ile, bütçeleri dahilinde bulabildiği en ucuz, en tuhaf dondurma çeşidiyle bitirdi. Bu dondurma vişneli ve kahveliydi.

Alfalarının onu daha da tuhaf tatlarla şımartıp şımartmayacağını merak ediyordu. Onunla ne kadar zamanı ? Neden en başta o aptal Omega Merkezi'ne gitmeyi kabul etmişti ki?

Düşüncelerini bir kenara iterek -bu onun hatası değildi- onu göğsüne çekti ve televizyondan bir şeyler çalarken onun sıcaklığının tadını çıkardı.

O anda, o bu kadar yakinken, kalp atışları, nefesi, kokusu, güneş yakasında yaşıyor olmalarının bir önemi yoktu. Tezgâhların çatlak olması ve kanepenin bir kaldırımın kenarında ölümün eşiğinden dönmüş olması önemli değildi. Burası onların.

"Burası o kadar kötü mü?" diye sordu yumuşak bir sesle, kelimeleri dişlerinin arasına hapsedemiyordu.

Elise nefesinin ortasında durakladı ve göğsünün Elise'in göğsüne yaslandığını hissetti. "Bu da ne biçim bir soru böyle?" diye sordu.

Stellan yutkundu ve onun bakışlarından kaçındı. "Sadece soruyorum. Alfalar konusunda çok heyecanlıydın, bu da beni meraklandırdı - burası o kadar kötü mü? Gitmek mi istiyorsun?"

Yüz ifadesi önce şaşkınlık, sonra merak, sonra da anlayışla buruştu. "Stellan," diye fısıldadı ve bir bacağını onun kalçalarına atarak üzerine oturdu.

Şimdi tüm dikkatini ona vermişti ve adam şaşkınlık ve merak karışımı bir duyguyla ona bakıyordu. "Burada seninle olmayı seviyorum. Seni seviyorum," dedi usulca.

"Ama?" sordu, bunun geleceğini biliyordu ve yine de bundan korkuyordu. Birkaç ayda bir aynı türden bir konuşma yaptıkları için onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Ama ikimiz de omegayız," dedi. Yüzlerce kez duyduğu aynı sözleri sanki prova edilmiş gibi söylerken bakışları donuklaştı, parlaklığı biraz daha azaldı. Kafasının içinde o lanet olası çizgili mavi ofis belirdi. "Omegalar aynı sürüde olmak için yaratılmamıştır. Birlikte bir sürü oluşturmazlar. Eğer ikimiz de buradan çıkmak istiyorsak, kendi sürülerimizi bulmalıyız. Seni bırakmak istemiyorum, bunu biliyorsun."

Ama sen de kalmak istemiyorsun.

Son kısmı söylemesine gerek yoktu, yüksek sesle ve net bir şekilde duydu. Tıpkı komşularının ayak sesleri ya da yan komşularının televizyonunun mırıltısı gibi. İnce cüzdanlar için ince duvarlar.

Ona doğru sokuldu. "Şu anda burada seninle olduğum için mutluyum."

Stellan kollarını ona doladı. Sanki birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışıyorlarmış gibi kalp atışlarını yan yana duymak onu da mutlu ediyordu. Duyamayacağı günleri düşünmemeye çalıştı.

"O sürü sana iyi olur," diye homurdandı. "Ama bana bir söz vermeni istiyorum." Kız ona bakarken saçları göğsüne değdi. "Herhangi bir şey."

"Veda etme," dedi, kaburgaları kalbinin etrafında sıkıca kapanırken. "Sana veda istemiyorum. Bu çok zor olacak, sevgilim."

Yıllar önce ona taktığı aptalca sözcüğü dudaklarını yukarı kaldırdı. Ona savaşçı demişti.

Doğal olarak sevgilisi de o olmalıydı. Yin ve yang. Bir bütünün iki yarısı.

Ama sonsuza dek sürmesi gerekmiyordu.

Ona burnunu kıvırdı. "Sadece gitmemi mi istiyorsun?"

Stellan başını salladı. "Yani, uyarmadan olmaz. Öylece ortadan kaybolma. Ama hoşça kal deme. Sonra görüşürüz demek daha kabul edilebilir."

Homurdandı ama ikisi de sürülerini bulduktan sonra birbirlerini bir daha görmeyeceklerini biliyordu. Ya bulduğu sürü onu ülkenin öbür ucuna fırlatmak isterse?

İç çekti. "Eğer sürünüz size mükemmelden daha azı gibi davranırsa, bana haber verin. Onları yola getiririm."

Kıkırdadı. "Peki, tamam. Vedalaşmak yok, sonra görüşürüz. Ve evet, ben sürümü hizada tutacağım, böylece sen zorunda kalmayacaksın, savaşçı."

Stellan verdiği sözden memnun bir şekilde başını salladı ve onu tekrar kendine doğru çekti. Dudakları nazıkçe birleşerek yemini mühürledi ve Stellan kalbinin hafiflediğini hissetti.

"Güzel. Bu iyi," diye mırıldandı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

E Lise sonunda alfalarından morarmış gururu ve kızarmış yanaklarından başka bir şey olmadan kaçtı. Yuvasına doğru gizlice , merdivenlerin durakladı ve Stella hâlâ yemek masasında olsa da, dilini Stellanın kapısına uzattı.

Kibarca masayı terk etti ve düşünceli görünen diğer omega'yı rahatsız etmedi.

İkinci kata basamaklar hafifçe inliyordu. Duş aldıktan sonra yuvasının kapısını ve çekmecedan bir uyku gömleği çıkardı. Alfalarından birinin. Soluk bant desenli tişörtü burnuna götürüp içine çekti ve yüzünün yaban mersini ve balla dolu olduğunu gördü. Birden gerçekten kek çekti... çok özel bir meyve çeşidinden.

Kumaşı başının üzerine çekti ve yuvasına daldı, battaniyeler ve yastıklar ağırlığını yakaladı. Yukarıdaki parıldayan ışıklara bakarken dudaklarından mutlu bir iç çekiş döküldü, memnuniyeti endişeyle azalıyordu.

Stellan koca ağzını açtığı anda alfasının yüz ifadesini hatırlayarak irkildi ve yorganı yüzüne çekti.

Ancak kapısının çalınması odada yankılandığı için utancı içinde uzun süre debelenmesine izin verilmedi.

Üzerini açtı ve hazırlanmadan önce yumuşak bir sesle "İçeri gel," dedi. Tanıdık yaban mersini kokusu Art'ın girişinden önce geldi.

Adamın taze kokusuyla heyecanla sarsıldı ve onu selamlamak için ayağa kalktı. "Hey," dedi biraz nefessiz kalarak. Gömleklerindeki kumaş ipliklerine sinmiş kokularının içinde yuvarlanmaktan memnundu ama gerçeğine sahip olmak çok daha güzeldi.

da yeni duş almıştı ve kısa bir süre için, yemekte fısıltıyla verdiği sözü yerine getirmesine izin verip vermeyeceğini merak etti.

"Selam," diye karşılık verdi. Yuvaya doğru ilerlerken adımları sessizdi, yatağın üzerine ve ağırlığıyla onu biraz zıplattı.

Onun şakacılığı karşısında usulca kıkırdadı ve yanına uzandı, başını omzuna yasladı kolunu göğsüne attı.

"Ne ?" diye sordu.

"Hmm... pek bir şey yok. Yatağım çok boş görünüyordu," diye itiraf etti.

"İyi ki buradayım," dedi ve başını çevirerek adamın tenine bir öpücük kondurdu.

Sesi takip etmek için başını aşağı eğdiğinde kalbi yanağının altında güçlü bir şekilde çarptı.

Sessizlik rahattı ve kalbinin *güm güm* sesi titreşirken gözlerinin kapanmasına izin verdi

yanağının altında.

Ama Art Art'tı... bu yüzden sessizlik uzun sürmedi.

"Akşam yemeği hakkında," diye başladı.

Kadın gerildi ve adam da sanki onun savaş ya da kaç içgüdülerinin harekete geçtiğini hissetmiş gibi kolunu onun etrafında sıkı.

"Mm-hmm?" diye .

Adam yanıt olarak mırıldandı ve kadının kalbi çift zamanlı atmaya başladı.

Art'parmak uçlarıyla teninde yumuşak bir ritim tutmaya başladığını fark etmeden önce koluna değen bir fırça irkiltti.

Elise ne diyeceğini bilemedi. Ama Art biliyordu.

"Nasıl oldu da onun hakkında çok konuşmadın? Şu ana kadar anladığım kadarıyla o senin hayatının büyük parçasıydı. Neden hiçbir şey söylemedin?"

Göğsü ağrıyordu ve düşüncelerini düzene sokmak için Art'ın nabzının sabit atışına ve hipnotize edici dokunuşuna odaklanmaya çalıştı. Bu tür bir konuşma onların liginin dışındaydı. Ya da en azından şu andan önce öyleydi.

Yüzünü buruşturdu ve sonunda yarattığı hasarı biraz olsun için dudaklarını araladı. "I-" Ama sonra durdu. Nereden başlamıştı ki?

"On beş yıl biriyle birlikte olmak için uzun bir süre," diye yavaşça başladı. "Omegalar birlikte olmak için yaratılmamışlar ve biz bunu biliyorduk. Eninde sonunda birimizin ya da ikimizin de kendi sürülerimizi bulacağımızı biliyorduk ama bir şeyi bilmekle onu deneyimlemek çok farklı şeyler."

Elise doğrulup Art'ın çikolata rengi gözlerine baktı. "Sizi seviyorum çocuklar, bunu biliyorsunuz, değil mi? Sizinle tanıştığım için pişman olduğumu söylemiyorum. Bu sürüyü seviyorum ve burada mutluyum. Sadece başlarda zordu. Stellan'ı yapayalnız bırakmak."

Sanki bir parçası geride kalmış gibi hissediyordu ama bunu Art'a nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Acıttı ve bu konuda konuşmak istemedim. Gömmek hayatıma devam etmenin en kolay yoluydu. Eğer bunu , o iyiymiş, ben de iyiymişim gibi davranmak kolaydı. Ve sonunda bunu atlattım."

Ya da o öyle sanıyordu. Ama-

"Onu tekrar görmek her şeyi geri mi getiriyor?"

İstmeden de olsa gözlerinin arkasına bir baskı geldi ve başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Öyle. şekilde ayrılmam adil değildi. Ve kendimi suçlu hissediyorum. En çok da kendime kızdım. Ama onu da özledim ve sonra suçluluk duygusu katlanarak artıyor ama..."

Gözlerini Art'ın göğsünü örten gömleği yumruklayan eline indirdi. Evet, Stellan'ı özlemişti.

"Yakın olduğunuzu hayal etmişim ama bilmiyorum. Sanırım *ne kadar* yakın olduğunuzu düşünmemiştim. Omegaların böyle çalıştığını bilmiyordum," dedi.

Elise kıkırdadı ve bakışlarını alfasına doğru kaldırdı.

"Evet. Sadece birbirimize sahiptik ve alfalar eve getirmek için çok riskliydi ve kesinlikle yanlışlıkla bir bağlantı tarafından çiftleşmeye çalışmıyorduk. Betalar güvenliydi, ama... birbirimize sahip olduğumuzda başka birini bulmanın gerçekten bir anlamı yoktu, anlıyor musun?"

Başını yana eğdi, sonra salladı. "Özür dilerim. Çok fazla sorum var ama bekleyebilirler."

Elise başını salladı, gözyaşlarını kuruladı ve kıkırdadı. "Sorular iyidir. İtiraf etmeliyim ki Stellan benim için önemli olsa da onu sizden saklamamalıydım. Yani onun var olduğunu biliyordunuz, ama ben yaşadığımız ve yaptığımız her şey hakkında tam olarak açık değildim, bilirsiniz, ve bunu sizden saklamak gibi bir *niyetim* yoktu, ama bu hiç gündeme gelmedi ve çoğu

neden benim üzerimde, ama ben-"

Art onun mırıldanmasını yumuşak bir kıkırdamayla böldü. "Omegaların bölgeci olduğunu söylediklerinde yanılmamışlar."

Elise, o ortaya çıkan taze gözyaşlarının arasından gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Artın çok yersiz görünüyordu ve genellikle flörtöz olan alfaya ters ters bakmak için arkasına yaslandı. Sanki büyük bir sırrı olan oymuş ve bunu açıklamak için sabırsızlanıyormuş gibi baktı. "Omegalar bölgecidir. Ve sen, benim tatlı, değerli küçük omega'm, ilk aşkının ."

Eğer mümkünse, aynı anda hem soldu hem de kızardı. "Ne?" diye tekrar sordu, sanki tekrar ederse cevabı daha netleşecekmiş gibi.

"Bize ondan bahsetmek istemedin çünkü o *senindi*, değil mi? Ve biz alfayız. Paylaşmak istemedin."

Gözlerini kırıştıtırarak alfasına baktı. "Sen-"

"O haklı, biliyorsun," diye araya başka bir ses girdi ve Elise arkasına yaslanıp omzunun üzerinden baktığında Jackson ve Greyson'ı kapısının önünde gördü. Ne zaman gelmişlerdi? Ve ne kadarını duymuşlardı?

"Yoğun bakımda çok fazla kötü şey, fiziksel yaralanma görüyorum. Ama hiçbir şey kendi bölgesini korumaya çalışan bir omega'nın yerini tutamaz." Jackson yuvasından içeri adım attı, rahat kahve kokusu omuzlarındaki gerginliği hafifletti. "Onu korumak için Stellan'ı ve anılarını araya getirmen beni hiç şaşırtmaz."

Yanakları kızarmış, alfalarının onu kendisinden daha iyi tanımasından utanmıştı.

"Delirdin mi?" diye fısıldadı, bakışları çıplak bacaklarını yarı yarıya örten battaniyenin kıkırdamadan.

Diğer iki alfa da merkezde ona ve Art'a katılınca yatağın minderi ağırlıklarının altında yol verdi. Çenesinin altındaki yumuşak bir dokunuş başını ve bakışlarını Greyson'a doğru kaldırdı. Yumuşak yeşil gözleri şaşkınlık içindeydi.

"Kızgın değilim. Asla kızmam," diye söz verdi. "Bu sürünün arasında tamamen sana ait olan bir şeyi saklayabildiğin için mutluyum."

"Bu şekilde kalmasını mı istiyorsun?" Jackson merakla kaşlarını çatarak sordu.

Elise'in nefesi kesildi. Ona çoktan bir kur hediyesi vermişlerdi. Ve yine de dinlemeye, iletişim kurmaya istekliydiler. Ona ne istediğini sormak ve onun olduğu basit gerçeğinden bunu da istemek.

Bu ihtimali zihninde evirip çevirdi. Sözlerinden pişmanlık duyacak biri değildi ama... Stellan'dan hoşlandığını hiç fark etmemişti... onun gibi.

Ama bu sürü de onun sürüsüydü. Kendisinin bir uzantısı. Ya da en azından Niles öyleydi. Onu aşağıda hissedebiliyordu, duyguları aralarındaki bağlantı hattında yankılanıyor ve... merak, endişe, şefkat ve... evet. Bu tahrik ediciydi.

Niles ve Stellan'ı birlikte hayal ederken yanakları kızardı ve bu düşünce bile içinde bir şeyleri .

Bu yeterli bir cevaptı.

Hayır. Stellan'ı sürüsüyle paylaşmayı hiç umursamazdı.

Anlayamadığı şey, Stellan'ı onlarla paylaşmanın, onları 'la paylaşmaktan daha fazla dikkat kendisi ve sürüsü hakkında ne söylediği idi.

Ve Niles'in ona söylediklerine rağmen, bunun onu kötü bir omega yapıp yapmadığını merak etmekten kendini alamadı.

"Paylaşmak benim için sorun değil," diye fısıldadı ve alfalarının gözleriyle buluşmak için yukarı baktı.

Birden kendini

utangaç, sanki sürüsünü başka bir omega ile paylaşmak istemesi yanlıışmış gibi. "Bu... tamam mı?"

Kollar onu arkadan çevreledi ve Art onu kendine doğru çekerken nefesi kesildi. "Elbette sorun yok. Toplumun omegaların paylaşamayacağını *söylediğini* biliyorum ama bence sen ve Stellan özel bir durumdasınız. Siz mutlu olduğunuz sürece, önemli olan tek şey bu. Ve eğer Stellan seni mutlu ediyorsa? Başımızın üstünde yeri var."

Greyson kıkırdadı. "İnatçı adam işbirliği yaptığı sürece." Gözlerinin arkasında ısı toplandı ve gözyaşlarına karşı gözlerini kırıştırdı. "Sizi seviyorum çocuklar," diye fısıldadı.

"Biz de seni seviyoruz," dedi Art, gömleğinin düştüğü omzunun tenini okşayan bir sesle.

"Kalabilir miyiz?" Greyson sordu.

Elise bu soru karşısında biraz şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırtarak ona baktı ve hararetle başını salladı.

"Evet. Evet, tamam," diye cevap verdi biraz fazla nefes nefese. Alfalar her iki yanındaki şilteye gömülüp en rahat edeceği yer için nazikçe mücadele ederken kalbi kabardı.

Onların ileri geri konuşmalarına kıkırdadı ve sonunda kendini ortada buldu. Greyson ve Art'ın arasına sıkışmış, Jackson da Art'ı kucaklıyordu.

Ve ilk kez ısıtmalarının dışında... etrafı alfalarıyla çevrili olarak uyudu. Biri hariç hepsi.

Ama büyük olasılıkla sarıldığı omega'yı hayal ettikçe... kadar da umursamadığını fark etti.

BÖLÜM OTUZ İKİ

S Tellan bunu bekliyordu.

Ona Omega Merkezi'ni andan itibaren. Ona uygun bir şekilde kur yaptıklarında, sürüyle tanışmak için yanıp tutuştuğundan beri. Ve sonra ne zaman

birdenbire her küçük ayrıntıyı paylaşmayı bıraktı. Bu sadece en yakın arkadaşına -ona- ballandıra ballandıra anlatabileceği bir aşk değildi, çok daha fazlasıydı. O sürüye yaklaştığı her randevu onu Stellan'dan uzaklaştırıyordu.

Yani evet. O biliyordu.

Ama dairelerinin kapısını açtığında Elise'in kanepede oturmuş beklemesi durumu hiç de kolaylaştırmadı.

Bakışları buluştu ve adam bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Kararlılığı. Korku ve endişe de vardı ama içinde yeniden alevlenen heyecan ve sevgi daha da parlaktı.

"Hey," dedi usulca ve sesi de bakışları gibi gözyaşlarının altında dalgalandı.

Stellan çantasını kapının yanına bıraktı, arkasındaki kilide hafifçe vurdu ve sürtünmüş zeminde koşarak Elise'in yanına gitti. Kollarını ona doladı, başının arkasını avuçladı ve onu kendine çekti.

Kalbi o kadar sert çarpıyordu ki duyması gerekiyordu. Sanki arkasında bırakacağı kaçınılmaz izi kovalamak için kemik kafesinden çıkmaya çalışıyordu.

Elise o sözleri hiç söylemedi ama söylemek zorunda da değildi.

"Ben gidiyorum," diye haykırarak ona sarıldı, tırnakları sırtına gömüldü. Ona karşı titriyor, gözyaşları dökülüyor, omuzları titriyordu. Ve Stellan onu sıkıca, yakınında tuttu, sanki fiziksel olarak onu tuttuğu gibi onu da bir arada tutabilirmiş gibi.

Sürüyle tanışmamıştı. Ama onun gülümsemesinin genişlediğini, daha sonra eve vardığını ve yeni olasılıklar ve gelecek umuduyla dolu bir ışıltının içini doldurduğunu ve parladığını izlemişti.

O muthuydu ve onu bu getiren kimseyi suçlayamazdı. Ama bu daha az acı vermiyordu.

"Senden ayrılmak istemiyorum," diye hıçkırdı, sesi onun hissettiği kadar çatlak ve kırıktı, o noktada gözyaşlarının çoğu gibi gömleğinin kumaşında kayboldu.

Ona daha sıkı sarıldı, keşke onu da bırakmak zorunda kalmasaydım diye düşündü. "Evet biliyorsun," homurdandı. "Onlar senin sürün." Ve o bunun bir parçası değildi, olamazdı.

Bu onu daha da çok ağlattı ve tırnakları adamın derisine daha çok battı.

Stellan tavana baktı, gözlerinin arkasında şimşek gibi bir sıcaklık vardı ve gözyaşlarını uzak tuttu.

"Bu gece mi?" diye sordu. Onu şimdi mi terk ediyordu?

Başını salladı ve saçlarını adamın kafatasının arkasına bastırduğu parmaklara doladı.

Söndü. Bu gece vardı.

"Kalk," dedi ve yarıya kadar eğildi. Kadın da onunla birlikte zıpladı, bacaklarını adamın beline doladı ve başını adamın omzuna gömdü.

Hıçkırıklar arasında derin nefesler alıyor, sanki son kez koklayacakmış gibi onun kokusunu içine çekiyordu.

Bu düşünce Stellan'ı durdurdu. Kadın gidiyordu, birlikte yaşamayacaklardı ama birbirlerini bir daha asla göremeyecekleri aklına gelmemişti.

"Elise," diye nefes aldı ve onu daha da yakınına çekti. İkisini de yuvasını saran battaniye ve yastıkların altına gömdü, ikisinin de kokuları birbirine karıştı.

Bir süre birlikte ağladılar. Nefeslerini tuttular. Sonsuza kadar saklayabilecekleri, ama sonunda süresi dolan kartlar gibi öpüştüler. Birlikte biraz daha ağladılar, ama tüm bu süre boyunca adam onun gitmesine asla izin vermedi.

"Vedalar çok zor," diye mırıldandı, gözleri kesinlikle uyku ihtiyacıyla yanıyordu.

Onu daha da kendine çekti, yorgunluk on ton ağırlığındaydı. Stellan kaybetmenin böyle bir his olduğunu tahmin etti.

Sonunda uykuya daldı, Elise onun için yaratılmış gibi kollarında kıvrılmıştı. Ama uyandığında Elise gitmişti.

Haklıydı, vedalaşmak çok zordu.

Akşam yemeğinden sonra Stellan odasına çekildi. Odadaki vantilatör yavaş daireler çiziyor, Stellan'ın kafasındaki düşünceler gibi dönüp duruyordu. Ve baş döndürücü düşünceleri gibi, bir tanesini bakışlarıyla yakalıyor ve sonunda diğerlerinin girdabında izini kaybedene kadar dönüp durmasını izliyordu.

Kapı çalındığında hiç şaşırmadı ve yatakta doğruldu.

Koku alfadan önce geldi ve Turunçgiller, Portakallar kapıyı arkasından kapatmadan çok önce onun odasına girdi.

"Hey," dedi alfa usulca. "Hey."

"?" diye sordu.

Stellan mırıldandı. "Ben iyiyim sanırım. Neden?"

"Akşam yemeği eğleneliydi," diye başladı alfa. "Ama iyi olduğundan emin olmak istedim." "Neden iyi olmayayım ki?" diye sordu.

Niles başını yana eğdi. "Sessizdin. Aklında ne var?"

Stellan ona tüm bu sürü işinin yürümeyeceğini zaten bildiğini . Nedenini bilmek . Bu yüzden Stellan konuyu saptırdı.

"Peki ya senin omega'n? kişi."

Sorusu niyetlendiğinden daha sert, diğer alfaya yönelik bir alay gibi geldi. Ama Niles sadece mırıldandı. "O iyi. Bunu hissedebiliyorum. Diğerleri de onun yanında. Senin için kimin orada olduğunu merak ettim."

Stellan ofladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ben iyiyim."

Alfa'nın göğsünden gelen kuşkulu gümbürtü, diken diken olmasına neden oldu.

"İçimden bir ses bunun yalan olduğunu söylüyor."

"İçimden bir ses bunun seni söylüyor," diye tersledi.

Alfa sessiz kaldı ve bu kullanabileceği en kötü ve en etkili taktikti. Suçluluk duygusu içine işledi ve Stellan diline dolanan özre karşı dişlerini sıktı.

Hayır, özür çünkü bu alfanın haklı olduğu anlamına gelirdi ve o zaman *konuşmak* zorunda kalırlardı ve

Stellan ona nasıl hissettiğini anlatmak zorunda ve-

Omurgasında bir ürperti belirdi ve yüzünü buruşturarak ürpertiye kemiklerinden dışarı attı.

Ew. Duygular.

Niles yatağın ayak ucundaki sandığın üzerine ve Stellan'ın aklına onun çok uzakta olduğu geldi. Bu düşünceyi görmezden geldi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Niles bastırdı.

Stellan ona doğru bir bakış fırlattı ama Niles'in samimiyeti karşısında bakışları . Bakışlarını daralttı.

Bu alfanın bu kadar tatlı olmasına kim izin vermişti? Bu kadar iyi, şefkatli, anlayışlı ve yakışıklı bir- Stellan inledi ve yatağa yavaşça . Çürük kaburgaları sayesinde istediği kadar dramatik değildi.

Küfretti.

"Rahatsız mısın?" Niles sesinin tonuna endişe katarak sordu. Stellan inledi. "Hayır,

Portakallar, iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor," diye gözlemledi.

Stellan tepkisini yutkunarak sessizliğin etraflarına çökmesine izin verdi. Nasıl bahsetmek istese bile -ki istemiyordu, en azından tamamından değil- nereden başlayacaktı? Ve Lucas'la ilgili en önemli kısmı nasıl ?

Göğsü ağrıyordu ve kafesindeki noktayı ovuşturdu. Lanet kaburgalar.

"Benim hakkımda bir şey söyledi mi? Ben kapıya çarpmadan önce?" diye sordu sessizce. Niles

mırıldandı. "Ben *çarptı* demezdim. Teknik olarak seni taşıdım."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Stellan. Niles'in kendisini daha iyi hissettirme çabalarını takdir ediyordu ama cevaplar istiyordu. Portakallar cevap vermiyordu ve Stellan da cevap beklemiyordu.

Ama yine de derisini kaşımaya devam etti. "Birlikte büyüdü, birlikte yaşadık, birbirimize binlerce şekilde baktık. Sonra sizi buldu ve gitti. Benim hakkımda hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Her şeyden sonra mı?"

Stellan derin bir nefes aldı ve dünyada sadece bir kişinin içinde uyandırabileceği öfkeyi dizginledi. "Özür dilerim."

"Senin için zor oldu," diye tahmin etti Niles ve Stellan'ın dudaklarından bir alay koptu.

"Öyle de diyebilirsin."

"Belki onun için de zor olmuştur," diye ekledi.

Stellan durakladı. Ayrılmanın kolay olmadığını *biliyordu*. Yaşadıkları onca şeyden sonra bunun kolay bir karar olmadığını biliyordu. Ama bu canının yanmadığı anlamına . Elise daha iyi bir yere geçerken onun için çok özel olan birini kaybetmediği anlamına gelmiyordu.

Acı çekiyor muydu? Belki de.

Elise'in mutlu olmasına sevinmişti.

Sadece sahip oldukları her şeyi gömme pahasına olmamasını diledi. yerden utanıyor muydu? Yaşadıkları her şeyden?

"Sarmal çizdiğini buradan duyabiliyorum," dedi Portakal.

Stellan başını , bu basit hareketin kaburgalarını incitmemesine şaşırdı ve ters ters baktı

sinir bozucu acıya rağmen. " çeneni, Portakallar."

"Kafanın içinde neler olup bittiğini öğrenmeyi tercih ederim," dedi.

"Eğlenceli bir şey değil," diye söz verdi.

"Ah, hadi ama," diye takıldı Niles, sesi yumuşamış, havayı yumuşatmaya çalışır gibi hafiflemişti. "Bana olduğunu anlat."

Bir bakışla... Stellan yaptı. Niles'a kafasındaki ve göğsündeki tüm çelişkili duyguları anlattı. Tüm bunların bir kanyona dökülen gibi dudaklarından neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama denese de duramazdı. Niles çok... sıcak ve davetkârdı ve yüz ifadesi biraz alaycı olsa da çok açık ve sabırlıydı.

Stellan, Elise'i bu kadar mutlu gördüğü için kafasının ne kadar karışık olduğunu, Elise'in kendisinden hiç bahsetmemesinin onu ne kadar rahatsız ettiğini itiraf etti. Elise gittiğinde ne kadar acı çektiğini ve bunu bir kenara itip tüm öfkesini boks maçına yansıttığını. Niles' onu keşfetmeye çalışmasının ne kadar küçük bir dünya olduğunu, sadece hayatı üzerinde en çok etkisi kişiye bağlı olduğunu.

"Denemek mi? Bence bu noktada bunu bir başarı olarak değerlendirebilirsiniz."

Oh, evet. "Sanırım haklısın," dedi, sesi alaycı bir tona dönüştü. "O kadar da kolay , değil mi?" Niles gözlerini devirdi, ne zamandan beri kollarına dayayarak yan yana duruyorlardı? "Kolay mı? Lütfen.

Kaç gün üst üste seni işte bulmaya çalıştım?"

Stellan'ın yanakları kızardı. "Tamam, yani evet. Birkaç kez müdürü polisi aramaktan vazgeçirmek zorunda kaldım."

Niles dehşete düşmüş ve bu durum Stellanın kıkırdamasına neden oldu, daha önceki çökmüş ruh hali alfa güneşinin ışınlarıyla buharlaşıyordu.

"Denedim! Senin bir sapık olmadığına dair onu temin ettim," diye savundu Stellan.

Niles yere uzandı ve gözlerini kapadı. ". Orada biranın bu kadar iyi olmasından nefret ediyorum. Bir daha asla geri dönemem!" diye inledi.

Stellan güldü, karnından gelen dolu dolu bir kahkaha ve bu iyi hissettirdi.

Doğrulup Nilesın parmaklarını yüzünden çekti ve bakışlarını gülümseyerek karşıladı. "Bira için geri gelebilirsin, söz veriyorum etmezler, Portakallar."

Kahkahası kesildi ve birden Niles'ın elinin ağırlığı yarım saniye öncesine göre çok daha ağır gelmeye başladı. Hareket edecek, Niles'ın elini bırakacak ve kendi alanında nefes almak için yuvarlanacaktı ama alfayla ilgili bir şey onu durdurdu.

Alfa ile yaptığı bir konuşma sırasında üzüntüden kahkahaya ve azgınlığa bu kadar çabuk geçebilmesi kesinlikle yeni bir dünya rekoru olmalıydı.

En iyi ağır siklet dövüşçüsü mü? Hayır, Stellan duygusal olarak en dengesizi seçecekti.

Söyleyebileceği tüm kelimeler dilinde kurudu ve kendini hareket ederken buldu. Birinin hareket etmesi , çünkü Portakallar orada lanet olası bir... lanet olası bir... her neyse... gibi yatıyordu. Stellan, Niles bu kadar yakındayken doğru dürüst düşünemiyordu.

"Ya sadece bira istemiyorsam?"

Stellan etraflarına yapılan büyüün onu daha da yakınlaştırmasına izin verdi ve o anda kendini bencil hissetmesine izin verdi. Niles sanki Stellan'ı korkutup kaçıracağından korkuyormuş gibi kıpırdamadı. Ama Stellan onu kırmaktan nefret ediyordu, dolgun dudaklarının cazibesi karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

Ve şu anda Stellan'ın direnmek için pek de çaba sarf ettiği söylenemezdi.

Bu yüzden öne kaydı, dizleri alfanın kalçasının yanındaki şilteye bastırırken başını eğdi ve kendini desteklemek için bir elini Niles'ın başının yanına bıraktı.

Dudakları birbirine değmeden hemen önce durakladı, nefesini paylaştı ve Niles'ın itiraz , uzaklaşmasına, göz kırpmasına ya da bu pervasız dürtüyü gerçekleştirmesine izin vermekten başka bir şey yapmasına fırsat bırakmadı.

Ama alfa bu sefer onu kurtaramayacaktı.

Sonunda aralarındaki mesafeyi kapatıp Nilesi ilk kez tattığında, kurtarılmaya ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Birbirleriyle tanışmalarının aksine yumuşak, yavaş ve nazik başladı. Ne kazara laf atmalar ne de sinirli kızarmalar vardı. Stellan cesaretini toplayıp dilini alfanın alt dudağının üzerinde gezdirene kadar sadece dudaklar ve kelebek fırçaları vardı.

Sanki Niles'in beklediği işaret buymuş gibi saldırdı. Kelimenin tam anlamıyla, bir elini Stellan'ın omzuna bastırarak onu yatağa yatırdı ve alfa onun üzerinde belirdi.

"Kaburgalarını incitmeni istemiyorum," diye nefes .

Stellan'ın cevabı dilinin ucundaydı, bebek bakıcılığına ihtiyacı *yoktu*, ama Niles'in bakışlarının sıcaklığı altında kurudu. Stella'nın yüz hatları üzerinde dans etti ve omega aniden kuruyan dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkardı, Niles'in gözleri de onu takip etti. Sonra Niles başını tekrar eğerken, Stella da kendi gözleriyle bu hareketi takip etti. Bu kez hiç tereddüt yoktu, tamamen dil, dudaklar ve hatta biraz dişler çünkü Stellan hiçbir şeyi yarım yapmıyordu ve görünüşe göre Niles da yapmıyordu.

Diş macunlarındaki narenciye ve nane öpüşürken birbirine karıştı ve Stellan bunun şimdiye kadar tattığı en mükemmel ve tuhaf kombinasyon olduğunu düşündü.

Ve daha fazlasını istedi. Dava et onu.

Uzanıp o güzel sarı buklelerden bir avuç aldı ve öpücüğü daha da derinleştirmek için Niles'in başını yana yatırdı.

Evet, bu sadece bir öpücüktü ama Stellan kalçalarını alfaya doğru yuvarladı ve kalçasına değen çıkıntıyı daha da fazla hissetmek istedi.

Niles bir elini onun vücudunda gezdirdi, kalçasını avuçlayıp yatağa bastırmadan önce dokunuşun fısıltısıyla tenini ürpertti.

Hareket edemiyordu ve garip bir şekilde bu düşünce Stellan'ı heyecanlandırdı, boğazından bir çıkararak birleşen dudaklarının sıcaklığı altında eriyip gitti.

Stellan elini geri çekerek Niles'i öpücükten uzaklaştırdı ve alfaya doğru nefes nefese baktı. "Ne?" diye sordu, sesinde çoğunlukla alaycı bir ton ve ani mahcubiyetini gizliyordu. "Beni hissetmek istemiyor musun?"

Alfa çoktan pişman olmuş ? Durmak istiyor muydu?

Ama hayır, alfa inledi ve gözlerini kapattı. "İstiyorum. Hem de çok," diye söz verdi Niles ve sonra durakladı. "Yapabilir miyim?"

Stellan ofladı ve kalçalarını yukarı kaydırmaya çalıştı. "Evet, bütün mesele de bu zaten."

Niles başını eğip Stellan'ın dudaklarına yeni bir güçle yapışmadan önce dudakları kıpırdadı. Bu kez kalçalarını da indirmekte tereddüt etmedi ve Stellan kendi kalçasına bastıran sert çıkıntı karşısında inledi.

Başka birinin dokunuşunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu - utanç verici derecede uzun bir süre - ve Niles'in hızlı bir öğütme için aşağıda olduğunu umuyordu, çünkü derisinin altında kaynayan sıcaklıkla ilgili hiçbir şey yavaş değildi.

Niles'in dudaklarını ısırды ve kalçasındaki tutuşa karşı mücadele ederek onları birbirine sürtmeye çalıştı, bacaklarının arasındaki alfayı daha fazla hissetmeye çalıştı. Ama Niles garip bir şekilde kontrolü elinde tutuyordu, belli ki her zaman giymeyi sevdiği düğmeli gömleklerinin altında biraz kas saklıyordu.

Niles, Stellan'ı kıpırdamadan tutarken, Stellan öpücüğün içinde inledi, midesindeki sıcaklık arttıkça sırtının alt kısmı sıkılaştıkça özensizleşti.

Stellan elini Niles'in saçından çekip sırtına doğru kaydırды, karşılığında kalçasını kavradı ve

Alfa'yı tekrar tekrar içine çekti. Öpüşmeyi bıraktılar, bunun yerine birbirlerinin dudaklarında dağınık, özensiz beceriksizlikleri ve nefes nefese kalışları paylaştılar. Niles başını eğip boynundaki bir şeridi yaladı ve Stellan onun nabzının diline çarptığını hissedebileceğini biliyordu.

"Tanrım..." Stellan mırıldandı. Kendisini tutan ele karşı direndi, biraz daha baskı istiyordu. ", " diye sordu, emretti, yalvardı, her neyse.

"Evet," diye onayladı Niles ve Stellan'ın kalçalarını yukarı çekti. "Bu çok iyi. Evet, çok güzel," diye mırıldandı boğuk bir nefesle. Bakışları Stellan'a yöneldi, okyanus mavisi şehvet fırtınasıyla kararmıştı.

Kaburgaları pek mutlu değildi ama Niles bacaklarının arasına mükemmel bir şekilde yerleşip kalçalarını yuvarlarken Stellan'ın umurunda bile değildi. Aletleri giysilerinin arasından birbirine sürtündü ve Stellan bir sonraki nefesinde boğuldu.

Stellan, Niles'in kalçasındaki tutuşunu sıkılaştırarak, "İşte bu," diye sızlandı.

Kenar, Niles kadar sert bir şekilde ona bindi, kalçalarını bir olarak gıcırdattı ve zevk onu içten dışa doğru aydınlatmakla tehdit edene kadar horozlarını birbirine sürttü.

Niles ona bir, iki kez daha vururken dudaklarından küfürler ve saçma sapan mırıltılar döküldü. Sertleşti, zevk omurgasına doğru fırladı ve boşalırken başının dönmesine neden oldu.

Lanet bir ergen gibi, üstündeki seksi alfa sayesinde lanet pantolonunun içine boşaldı.

Aklının yarısı söz konusu alfaya bakmaya çalışıyordu ama tam zamanında. Bazı evrenlerde, sadece Niles'in yüzündeki mutluluk ifadesinden boşalabileceğinden emindi. Yüz hatları buruşmuş, ağzı gevşemiş, kendi orgazmını yaşarken kalçaları hâlâ hafifçe sallanıyordu.

Zevk dindiğinde, Niles yanına yığılırken şilte kaydı. "Kahretsin," dedi Niles.

Stellan mırıldanarak vantilatörün daireler çizmesini izledi. Öncekinden daha az kaotik görünüyordu, daha yumuşak bir hızda dönüyordu.

Islaklığa karşı rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Başını çevirerek, gözleri mutluluktan kapalı olan alfayı inceledi.

Stellan bir elini göğsüne vurdu. "Umarım orada uzun süre yatmayı planlamıyorsunuzdur. Burada kuruyorum," diye söylendi.

Niles'in dudakları kıpırdadı ama gözlerini açmadı. "O zaman git bir bez getir."

Stellan kendi gülümsemesiyle savaşıyor alay etti. "Ah, merhaba. *Beni* kızdıran sendin. Sanırım bu senin işin."

"Doğru. Ve sen yaralısın."

Stellan gözlerini devirerek göğüs ucunu sıktı. "Tabii. Çok yaralı. Ah. Yardım edin," diye yalvardı çölden daha kuru bir ses tonuyla.

"Ah!" Niles tısladı, incinmiş meme ucunu ovuşturdu ve sonunda bir gözünü açıp ters ters baktı. "Kaba. Az önce seni orgazm ettim."

"Bana gereken bir pislik verdin," diye itiraz etti.

Niles alay etti ama yataktan yuvarlanırken gülümsemesi parlak ve doluydu.

Niles'in yüzünü buruşturup pantolonunun kemerini çekiştirmesi de Stellan'ın gözünden kaçmamıştı.

Pek iyi hissettirmedin, değil mi, sıkık?

Alfa banyoya girip gözden kaybolunca kıkırdadı. Su aktı, kapandı ve yumuşak adımlarla geri döndü, alfa elinde bir bez tutuyordu.

"Evet, o yüzden yeni bir pantolona ihtiyacım var," diye itiraf etti sırtarak.

Stellan kendini tutamadı, yanakları kocaman bir sırıtışa dönüştü.

"Hak ettiğini buldun."

Alfa başını salladı ama odadan çıkarken dudaklarında aptalca bir gülümseme belirdi. Stellan kendi düşüncelerini uzak tutmaya çalışarak çabucak . Alfa geri dönecek miydi? Yoksa odasında mı kalacaktı?

Stellan yatakta arkasına yaslandı ve bekleyen balo randevusu rolünü oynamamaya çalıştı. Ama ne kadar rahat oynamaya çalışırsa çalışsın, avuçlarını başının altına sıkıştırıp dirseklerini genişçe açarak yatakta uzanırken sonunda başarısız oldu. Sıradan. Evet.

Ama Niles odaya geri dönüp sırtarak ona yatakta katıldığında kalbinin yerinden çıkacak gibi atmasında sıradan bir şey yoktu.

Niles, "Elise çok memnun görünüyor," diye mırıldandı ve sanki alfa Stellan'ın ne düşüneceğini biliyordu, endişelerini o daha fark edemeden yatıştırdı.

Göğsündeki, aniden yok olana kadar orada olduğunu fark etmediği bir gerginlik hafifledi.

Elise kızgın değildi ve aralarındaki bağdan ne olduğunu kesinlikle biliyordu ya da en azından bir fikri vardı.

Düşünceleri dönüp dururken, Niles yüzünü ona doğru çevirdiğinde yumuşak bir dokunuş onları durdurdu. "Kes şunu. Her şey yolunda. Sadece uyuyalım, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı

Stellan. "Tamam," diye

yineledi Niles.

Yatağa ve Stellan uzun yaşadığı en iyi orgazmın ardından Elise'in lanet alfasına *sarılırken* kalbi hâlâ çarpıyordu.

Dudaklarında kıvrılmış bir gülümsemeyle uykuya daldı.

Buna sahip olmanın neden bu kadar imkânsız olduğunu hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S Tellan saatler sonra uyandı -ya da saatler olduğunu varsaydı. Ev sessizdi ve kapının aralığından içeri sızan ışık dışında odası karanlıktı.

Karanlığa göz kırptı. Neden ki... Yuvarlandı ve yumuşak bir iniltiyle telefonunun ekranına dokundu. Sabahın üçü mü?

Bir mırıltı dikkatini çekti ve kapıya doğru baktı. Niles'la birlikte uyumaya gittiklerinde kapı kapalı mıydı? Omzunun üzerinden boş, buruşuk yatağa baktı ve yanakları kızardı. Portakallar onun yanında bayılmamış mıydı?

Ergenler gibi birbirlerini kuru kuru becerdikten sonra. Alfa'nın yokluğu kaşlarını çattı, biraz da acıtmıştı. Mırıltı tekrar geldi ve kaşlarını çatarak kapıya yöneldi.

Siktir . Ben meraklı biriyim.

Stellan kendini yatağın üzerinden yavaşça kaydırды ve sessizce odanın içinde ilerledi. Yerlerin bu kadar sessiz olmasına alışık değildi, çünkü kendi dairesinde attığı her adımı duyabiliyordu. Her hareketinde zemin gıcırdarken sabahları Elise'i dairenin içinde izlediğini hatırlıyordu.

Ama şimdi sessizce kapıya doğru kaydı ve daha yakından dinledi.

Niles'in derin, tatlı sesi ormanın içinden geliyordu ve Stellan daha da yaklaştı. "-ne yaptın?"

Niles tısladı, sesi Stellan'ın daha önce hiç duymadığı kadar öfkeliydi.

Portakal'ın içinde öfkelenecek bir şey olduğunu bile bilmiyordu.

Diğer hattaki kişiyi dinlerken bir süre daha sessiz kaldı.

"Siktir. Taylor." Niles bu ismi bir lanetmiş gibi tükürdü ve Stellan'ın kaşları biraz daha yukarı kalktı. Adam sinirlenmişti. "En azından o iyi mi?"

Bir duraklama daha, ağır bir iç çekiş, kapının dışında volta atan ayak sesleri.

"Nasıl yaptın, neden yaptın, boş . İşlem yapmam gerek. Telefonunun yanında kal."

Niles veda etmeden telefonu kapattı ve Stellan yatağa geri dönmek için yer değiştirdi ama mırıldanılan bir küfür ve fısıltıyla söylenen "Lütfen açın," sözü merakını uyandırdı.

"Selam," diye huysuzca selamladı Niles. "Geç olduğunu biliyorum, uyandırdığım için özür dilerim. Bir var."

Stellan' eli duvara yaslandı ve midesinde bir çukur açıldı. Bu onu Lucas'la yaşadığı karmaşadan kurtaracak pislik mi olacaktı? Dinlerken kollarını karnına doladı, her geçen nefeste kendini daha da alçalmış hissediyordu çünkü bu saçmalığa rağmen hâlâ devam etmek zorundaydı...

Niles'in dudaklarını teninde hissettikten sonra bile. "Taylor bir

omega'ya saldırdı." dedikten sonra bile.

Niles'in tıslayarak yaptığı itiraf karşısında Stellan'ın ağzı açık kaldı. Alfa'nın ağzından çıkmasını beklediği son şey buydu ve kaşlarını çatmak için ağzını kapattı.

"Uzun zamandır sorunlu bir çocuktum ama ondan bunu hiç beklemezdim." Duraklama. " anda yoğun

bakımda ve bilgilerini alması için birini gönderdim. Ona tazminat ödeyeceğiz."

Bir duraklama daha. Tereddütlü bir iç çekiş. "Ne yapmalıyız?"

Stellan nefesini tuttu. Bir omega'ya saldırmanın bedeli ağırdı. Ve kritik bakımda olduğuna göre, bu çoktan rapor edildiği anlamına geliyor olmalıydı, değil mi?

Ona saldıran alfa, bu Taylor, A.B.O. ile anlaşmalı mıydı? Lanet olsun. Niles onun temsilcisi miydi?

Stellan'ın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu bilgiye ne kadar ihtiyacı olsa da... Niles'in masasında bir şey bulamadığında rahatlamıştı. Ve şimdi elinde Lucas'a verebileceği bir ipucu olduğu için... hiçbir şey hissetmiyordu. Dehşet dışında hiçbir şey.

"Tamam. Ben... Ben bunun önüne geçmeye çalışacağım. Sadece kızın iyi olduğundan emin ol.

Ben bakarım." Stellan'ın kalbi durdu.

Kendini kapıdan uzaklaştırmak için duvara yaslandı ve yatağa doğru ilerledi.

Yatak altına çöktü ve iç çekti. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Düşünceleri daireler çizmeye başladı ve bakışları tekrar yelpazenin dairesel hareketlerine takıldı.

Niles bunu mı edecekti? Alfa sonuçlarına katlanmasın diye icabına mı bakacaktı?

Peki ya onun ellerinde acı çeken omega?

Stellan hasta hissetti.

Ertesi sabah uyandığında güneş parlıyor ve Niles yanında yatıyor olsa da kendini daha iyi hissetmiyordu.

Onun sakinleştirici narenciye kokusu bile midesindeki batma hissini kovamazdı.

Stellan yataktan yuvarlandı, telefonunu ve kıyafetlerini aldı ve banyoya saklandı.

Duyduğu alfa ismini internette arattı ve A.B.O. etiketiyle eşleştirdiğinde bir eşleşme buldu.

Taylor Willis. Alfa. Beyzbolda çok aranan bir sol saha oyuncusu olarak şirket için büyük kazanç.

Araştırdıkça Stellan'ın midesi bulanıyordu. Makalelerden ve daha fazla araştırmadan anlayabildiği

kadarıyla, alfanın mükemmel bir sicili vardı.

"Problem çocuk..."

Portakallar ona böyle seslenirdi. Yani yaptığı tek şey bu omega'ya saldırmak değildi.

Ama belki de en kötüsü buydu.

Kendini bir başkasına, özellikle de bir alfanın bir omega üzerindeki baskısından daha kötü bir şey olamazdı.

Kalbi durdu. Alfa isteği dışında mı bağlamıştı?

Midesi bulantıyla doldu. Bir omega olarak, daha kötü bir şey hayal edemezdi. Dur. Yolunda kal.

Günlük haberleri araştırdı ve hiçbir şey bulamadı. Ne saldırılardan, ne kaybolan ya da bulunan

omegalardan, ne de Taylor'ın raydan çıktığından bahsediliyordu.

Bakışları kapalı banyo kapısına kaydı ve diğer tarafta uyuyan alfayı hayal etti. Niles bunu gerçekten

örtbas mıydı? Unutturacak mıydı?

Elise bunu yaptığını biliyor muydu? Ve bunu daha önce yapmış mıydı?

Stellan derin bir nefes ve yüzüne biraz soğuk su çarptı. Soğuğun şoku aklını başına getirdi ve havluya uzandı.

üzerindeki telefonunun dikkatini çekti ve onu aradığını görmek için havluyu indirdi.

Ekranda bilinmeyen bir numara ve mümkünse midesi daha da düğümlendi.

Telefonu kaldırdı, aramayı kabul etmek için kaydırıldı ve cevap verdi.

"Alo?"

"Stellan. Nasıl ?"

Lucas'ın diğer uçtaki kendini beğenmiş sesi Stellan'ın ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Stellan otomatik pilotta, "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," diye cevap verdi. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce Taylor'ın durumu hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu.

Zaten pişman olduğu şeyden daha fazlası. "Hmm. Bu cevaptan pek hoşlanmadım."

Stellan dişlerini gıcırdatarak bir yanıt verdi. "Şu anda elimdeki tek cevap bu."

"Maç dört hafta sonra. O zamana kadar cevap istiyorum. Bir dahaki sefere aradığımda biraz daha fazla şey hazırlamaya çalış, tamam mı?"

Stellan cevap verme zahmetine girmedi, telefonu kapatırken kaşlarını çatarak cihaza baktı.

Lanet olsun.

Niles'in ne yaptığını öğrenmenin telaşıyla, bu bilgiyi kendi yararına nasıl kullanabileceği konusunda daha az endişelendiğini itiraf edebilirdi. Daha çok Elise için, onun nasıl tepki vereceği, ne düşüneceği konusunda endişeleniyordu.

Ve daha da fazlası... Niles onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Stellan alfanın farklı olacağını ummuştu. Ortaya çıkmadan önce odayı dolduran koku kadar tatlı ve parlak olmasını. Öpücüklerinin tadı tatlı.

Her şeyin bir yalan olabileceğini öğrenmek acı vericiydi.

Şimdi soru şuydu... Stellan ne ? Cevap... hiçbir şey.

Stellan hiçbir şey yapmadı. Hafif bir panik dışında tabii. Ancak bu, bir çözüm daireler çılgılık neden olan türden bir panik değildi. Bunun yerine, kendini derinlere gömme şeklinde ortaya çıktı.

Bavullarını toplayıp Dodge'dan siktir olup gitmeyi düşünmesine neden olan türdendi. Bu sürüye . Kronik nezaketleri, karmaşıklıkları ve daha fazlasını vaat etmeleri için kaydolmamıştı ama her şey daha da karmaşılaşacak ve her şeyi kaybetme ihtimali omuzlarında bir kaya gibi ağırlaşacaktı. Son baktığında adı Stellan'dı, Atlas değil.

Duş aldı, acele etmedi ve düşüncelerini köpüklerle birlikte akıtmaya çalıştı. İşe yaramadı ve duştan çıktığında hâlâ takıntılıydı.

Ne yapmalıydı? Elise'e söylemeli miydi? Niles ne yapacaktı? Taylor'ı mı koruyordu?

Banyodan döndüğünde hem kalbi hem de başı ağrıyordu. Yatak boştu, Niles çoktan gitmişti ama sorunları üzerindeki bir leke gibi geride kalmıştı. Bu yüzden Stellan mümkün olduğunca uzun süre odasında saklandı ve saklandığı yerden ancak ev sabah telaşından sakinleştiğinde çıktı.

Mutfığa girdiğinde mutfak boştu; sabahın karmaşasından geriye tezgâhtaki ekmek kırıntıları ve soğumakta olan kahvenin yarısı kalmıştı.

Kafein vaadiyle ağzı sulandı ama daha da önemlisi temiz hava almak istiyordu. Çok uzun süredir kapalı kalmıştı ve aklında içeride kalamayacak kadar çok şey vardı.

Telefonunun yanında olduğundan emin olduktan sonra etrafta kaçışına şahit olacak kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı ve kapıya doğru ilerledi. Ayaklarını -bağcıklar dahil- kapının yanındaki tenis ayakkabılarının içine soktu ve tokmağı çevirdi. Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu-

"Nereye gittiğini ?" diye mırıldandı derin bir ses ve Stellan başını kaldırıp baktığında kapının diğer tarafında Jackson'ı .

Adam koyu renkli önlüklerini giymişti, bir elinde birkaç dosya klasörü ve bir seyahat kupası vardı, diğer elinde ise anahtar uzanıyordu.

Stellan suçluluk duygusuyla kızardı. "Temiz hava," diye itiraf etti.

Jackson gözlerini ona dikti ve tenis ayakkabısı giymiş ayaklarından atletik şortuna ve atletine kadar onu inceledi.

Sonra bakışlarını saatine kaydırıp ve gözlerini kısıtı. "Biliyor musunuz? Teknik olarak bir buçuk saat daha işte olmam gerekmiyor. Kahve içmek ister misin?"

Stellan diğer elinde tuttuğu seyahat kupasına baktı ve Jackson omuz silkti. "İkimiz de bunun sadece sana göz kulak olmak için bir bahane olduğunu biliyoruz. Ama benden temiz hava ve kahve alacaksın, o zaman ne olacak?"

Stellan tekrar öne dönüp Jackson'ın omzunun üzerinden özgürlüğü incelemekten önce boş eve baktı.

"Güzel. Kahve o zaman. İşe gittiğini sanıyordum, neden bu kadar erken döndün?"

Jackson kapıyı kapatmak için Stellan'a eğildi ve Stellan'ın güçlü kahve kokusu duyularının etrafında dönmeye başladı.

"Bir şey unutmuştum."

"Buldun mu?"

Jackson onun bakışlarına karşılık verdi. "Evet, öyle yaptım."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jackson, otoparktan çıkıp caddenin aşağısındaki en yakın kafeye doğru yürürlerken sessizce omega'yı inceledi.

Stellan derin bir nefes başını yukarı kaldırdı, güneş üzerinde parlıyor ve gölgesini arkalarındaki kaldırıma uzun uzun .

"Nasıl oldu da havaya ihtiyacın oldu?"

"Aklımda çok şey var," dedi Stellan. Kısa, hiçbir açıklama .

Jackson bu düşüncüyü bir kenara bıraktı ve Stellan'a paylaşması için fırsat verdi ama Stellan fırsatı hiç kullanmadı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Jackson onu kahve dükkânının kapısına Stellan'ın kaşları çatıldı. Kahve çekirdeklerinin keskin kokusu etrafı doldurmaya başlamıştı bile ve Jackson iç geçirdi. Kahve kokusu çok canlandırıcıydı ama belki de içindeki doktor konuşuyordu. Sonsuz bir okul ve gece geç saatlere kadar ders çalıştıktan sonra, bu noktada kendini yüzde otuz su ve yüzde otuz kahve olarak görüyordu.

Ama bugün hava biraz daha tatlanmış gibiydi ve bakışlarını botuna rağmen yanında uzun adımlarla yürüyen omega'ya dikti. Tatlı, çikolatalı ve şekerli kokuyordu. Kafeinle kesinlikle iyi karışıyordu ve Stellan açık tutulan kapıdan girmek için onu , Jackson dükkâna girerken onun kokusunu içine kendini alamadı.

Omega farklıydı. Ona nasıl ya da neden olduğunu sormayın, çünkü Jackson'ın hiçbir fikri yoktu. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama diğer omega'nın onlara henüz hiçbirinin fark edemediği kadar iyi uyum sağladığından şüpheleniyordu.

Sadece Stellan'ı da buna ikna etmesi gerekiyordu. Çünkü Elise zaten gemideydi ve Elise'in istediği şeyi onun sağlaması gerekiyordu. Ve belki kendisi de bu konuda biraz meraklıydı. İki omeganın muamması görmezden gelinemeyecek kadar ilginçti.

"Ne içmek istersiniz?" Jackson, gökkuşağı tebeşirli tahtaya bakarken sordu. Yanakları hafifçe pembeleşti ve dudakları zar zor duyulabilen bir mırıltıyla kıpırdadı.

Jackson daha yakına eğilmek zorunda kaldı. "Ne?"

Stellan ofladı. "Dedim ki-" O da ağzı Jackson'ın kulağına gelene kadar yaklaştı. "Ekstra karamelli, buzlu bir karamelli macchiato."

Jackson salladı, bir sonraki latte'nin köpüğü gibi köpüren eğlencenin yüzüne yansımaya izin vermedi.

Sıra nihayet dağılıp tezgâha Jackson siparişini verdi. Her zamanki gibi üç shot latte içmeyi çok ama *çok* istiyordu ama onun yerine Elise'in aylar önce ona denettiği bir içeceği sipariş etti.

"Ekstra karamelli buzlu karamel macchiato ve üçlü shot'lı buzlu vanilyalı chai latte alacağım."

Stellan'ın bakışlarını bir ağırlık gibi hissetti ve kendi bal rengi gözleriyle altını karşılayarak omuz silkti.

Omega, tatlı içecekleri sevmekten utanmamalıdır.

İçecekleri aldıklarında Stellan'ın ince, kaslı vücuduna ardından plastik bardağın kenarlarına karamel sürülmüş buzlu içeceğe baktı.

"Bu diyet rejiminiz için zararlı değil mi?" diye sordu.

Stellan onları arka yakın bir masaya yönlendirdi ve kafenin geri kalanına bakan duvar kenarındaki oturdu.

Jackson karşısındaki sandalyeyi kaydırды ve cevap bekledi. "Eğer bir maç için antrenman yapıyorsam, evet. Şu anda gerçekten umurumda değil."

Jackson başıyla onayladı. Bir ay boyunca ateli takmak zorundaydı, bu yüzden tekrar dövüşmeye tamamen hazır olması biraz zaman alacaktı ve eğer omega bu arada tatlı bir şeyler yemek istiyorsa, onu kim durdurabilirdi ki? Ve alfa, espressosuyla birlikte gelen ekstra tatlı tadın dünyadaki kötü şey olmadığını kabul etmek zorundaydı. Elise süslü içkileri bilirdi.

"Bu konu hakkında konuşmak ister misin?" Jackson hemen konuya girdi. Doktor olduğu için genellikle dolandırma lüksüne sahip değildi. Doğrudan öldürmek için gitti, tüm saçmalıkları atlardı.

Stellan başını küçük bir köpek yavrusu gibi yana eğdi ve Jackson ısırganının havlamasından daha kötü olup olmadığını merak etti.

"Peki seni bu kadar korkutan ne?" Jackson tekrar denerdi.

Omuz silkerek cevap verdi.

Jackson iç çekti. "Ben bir doktorum, değil mi? Sekiz yılımı cehennemden geçerek ve insanlarla ilgilenmek için ihtiyacım olan tüm saçma sapan çemberlerden atlayarak geçirdim. Zaman kaybetmeyi sevmem. Bana sıkıcı şeyin ne olduğunu söyle, ben o yürüyüşe çıkmaya izin vereyim ama sadece on dakikalığına." Omega'nın iyileşme sürecini tehlikeye atmasına izin vermeyecekti.

Koltuğunda arkasına yaslanan Stellan kollarını, bu kapanmanın işaretiydi.

Jackson içini çekti, kahvesini yudumladı ve bir özür formüle etmeye çalışırken sol tarafındaki pencereden dışarı baktı.

Düşüncelerini toparlayıp konuşmak için dudaklarını araladığında Stellan başlamıştı bile. "Her şey beni biraz korkutuyor."

Omega tüm dikkatini ona vermişti. "*Her şey yolunda mı?*"

Stellan Jackson'a bir el salladı. "Her şeyi. Elise, onun mükemmel sürüsü. Sizler çok misafirperversiniz ve her şey iyi gidiyordu, ben sadece-"

Jackson bir not aldı ve daha sonra kullanmak kilitledi. Her şey çok iyi gidiyordu, hm? Bunu geçmiş zamana çeviren ne ?

"Diğer ayakkabının düşmesini mi bekliyorsun?" Jackson önerdi.

Stellan başını sallayarak büyük elini fincanındaki buzlu karamel patlamasının etrafına sardı. Elinin küçük içeceği yutması neredeyse komikti.

"Şey... Biliyorum her şey daha çok yeni ve kaburgalarının iyileşmesini bekliyorsun ama sen... mutsuz musun?" Jackson sordu. Eğer omega onların yanında gerçekten rahatsız oluyorsa, belki bir şeyler ayarlayabilirlerdi-

"Hayır, öyle değil," dedi, omuzları birazcık çökmüştü. "Sanki her şey bir anda ters gidebilirmiş ve ben de bunu bekliyordum gibi geliyor. Burada oturmuş hiçbir şey yapmıyorum."

Jackson başını yana eğdi. "Bir kavgada yaralandığında genellikle ne yaparsın?" Stellan alay etti.

"Spor salonunda çalışırım."

Jackson, "O zaman spor salonuna git," dedi.

Stellan ona deliymiş gibi baktı. "Sen doktor değil misin? Bana dikkat çekmemem ve her şeyin kendi kendine iyileşmesine izin vermem gerektiğini gerekmiyor mu?"

"Teknik olarak evet. Ama sen farkında olmasan hayatının büyük bölümünde hayatta kalma modunda olan birisin. Şu anda içinde bulunduğun ortama güvenmek için mücadele ediyorsun ve konfor tekrar ziyaret etmenin dünyadaki en kötü fikir olacağını sanmıyorum. Kanınızın pompalanmasını sağlamak ve beyninizi birkaç dakikalığına yumruklarınıza boşaltmak iyi gelebilir. Ama aşırıya kaçma," dedi bakışlarını kısarak. "Anladın mı? Eğer göğsünde ya da ayak bileğinde bir ağrı hissedersen hemen dur ve beni ara, tamam mı? Ve sakın korseyi ."

Stellan başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve fiziksel aktivite vaadi karşısında neredeyse koltuğunda titriyordu.

Jackson elini masaya vurmadan önce omega ciddi olduğunu anladığından emin oldu. "Tamam o zaman." Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ve masaya kaydırıldı. "Telefonunu ara ki numaran bende olsun. Ve ciddiyim, bir şey olursa beni ara, tamam mı? Kendine zarar verme."

"Tamam. Uhm... teşekkür ederim. Anlayışınız için," dedi Stellan, sesi yumuşak, derin ve tuhaf bir şekilde çekiciydi.

"Bir değil. Seni güvende tutmak istiyoruz ama bizi delirtmene de izin veremeyiz. Kendin için en iyi olanı yapmalısın."

Tüm bunlar bittikten sonra da bizimle kalacak.

Son kısmı kendine sakladı, ama çok az.

Stellan'da özel bir şeyler vardı. Ve onu sıradan bir omega'dan farklı kılan sadece bu değildi. Sadece , güçlü yapısı, kasları ve kesinlikle tavırları da değildi. Jackson ve sürüsüne *uyan* bir şeyler vardı. Elise ile.

Örnek olarak, önceki gece Elise'in yuvasındaki yavru köpek yığını. Genellikle böyle bir araya geldikleri tek zaman Elise'in kızgınlık dönemi idi. Yine de, Elise'in onları istemesi ve onların da Elise'i istemesi dışında hiçbir neden yokmuş gibi görünürken, kendilerini Elise'in peri ışıklarının altında iç içe geçmiş ve birbirlerinin sıcaklığını paylaşırken buldular.

"Haklısın," dedi Stellan başını kaldırıp alfabayla bakışarak. "Kendim için en iyi olanı yapmalıyım. Kendime dikkat etmeliyim."

Jackson kıkırdarak, "Bunu ifade etmenin tuhaf bir yolu ama tamam," dedi.

Belki de onu sürekli üstünde tutan içindeki savaşçıydı. Jackson bilmiyordu ama omega'nın sadece bu küçük sırrı bile olsa kendisine açmış olmasından memnundu.

Jackson cüzdanından bir anahtar kart çıkardı. "Bu benim sokağın spor salonuna giriş anahtarım. Buraya git ve bir saat kadar stres at. Süslü bir yer değil ama sadece üyelere açık ve çalışanlar beni tanıyor. Orada gevşeyebileceksiniz ve sadece boks dersleri için bir odaları olduğunu biliyorum. Resepsiyon görevlisine ücretsiz olup olmadığını sorSabahın bu erken saatlerinde olmalı."

"Vay canına... Teşekkür ."

Jackson ayağa kalktı ve saati kontrol etti. "Teşekküre gerek yok. Sadece ortadan kaybolma, tamam mı? Gitmem gerek, seninle spor salonuna kadar yürümemi ister misin? Yolumun üstünde."

"hiçbiri yanımda değil," diye itiraf etti. Sandalyesinin sürtünmesi onu takip ve Jackson gülümsemesini hafifçe baharatlanmış buzlu kahveye sakladı.

"Sorun değil, eminim size yardımcı olabilirler." Spor şortunu ve atletini giymişti bile. "sormanız yeterli. Eminim bant, tebeşir ve başka neye ihtiyacınız varsa vardır."

Stellan başıyla onayladı ve kapıyı açmak için Jackson'ın etrafından dolandı. Alfa sabah güneşine yürüdü ve yanında adımlarını atan omega'nın da aynı derecede parlak enerjisini hissetti.

"Teşekkür ," dedi Stellan yumuşak bir sesle.

Jackson mırıldandı ve sokaktaki diğerlerinden kaçarken omega'ya baktı. Spor salonu uzakta değildi, hastane de arabayla on dakikalık mesafedeydi ama Stellan'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kaça kadar çalışıyorsun?" Stellan sordu.

"Neden, beni özleyecek misin?" Jackson alay etti. Stellan'ın bu retorik soruya cevap vermesine fırsat vermedi. "Yedi gün çalışıp yedi gün çalışmıyorum. Sabahları hastaları kontrol ediyorum, elimden geldiğince yardım ediyorum. Sonra evde notları gözden geçiriyor ve telefonlara cevap veriyorum."

"Yedi tane mi? Arka arkaya mı? Bu berbat bir şey," diye yorumladı Stellan. Jackson omuz silkti. "Hepsi hastaneci olmanın parçası."

Sabah trafiği yanlarından akıp giderken Stellan sessizdi, iş adamları ve kadınlar dokuzdan beşe gitmek için koşuşturuyorlardı.

İşi daha kötü olabilirdi, bir yerde bir masanın arkasında acı çekiyor olabilirdi. Bunun yerine insanlara yardım etmesi gerekiyordu.

Spor salonu görüş alanına girdi ve sağındaki omega'ya baktı. Stellan'ın kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı ve Jackson aklından geçenleri sormak için dudaklarını araladı ama buna fırsat bulamadı.

Stella'nın başı kalktı, yüz hatlarında belirgin bir alarm vardı. Bir araba kornası duyuldu, bir motosiklet motorunun homurtusu kulaklarını titretti ve Jackson neler olduğunu görmek için başını sola çevirdi, ama dünya dönüyordu ve kolundan bir onu uzaklaştırdı. İçkisini düşürdü ve yerçekimi gerisini önce bacakları bir şeye -ya da birine- dolandı.

Yere sertçe indi, kahvesi az önce durduğu yere plastik bir gümbürtüyle düştü ve bir motosikletin kaldırırma atlayıp gıcırtyla hızla uzaklaşmadan önce üzerinden geçmesiyle patladı.

Üzerine bir ağırlık çöktü ve başını kaldırdığında Stellan'ı gördü, gözleri , yanakları kızarmıştı. "Sen iyi misin?" Stellan sordu.

Jackson nasıl cevap vereceğini gerçekten bilmiyordu. Daha önce hiç neredeyse bir bisiklet tarafından ezilmemişti. Hiç kurtarıcısı üzerindeyken bacakları birbirine dolanmamıştı. Daha çok gündeğumunun endişe dolu bakışlarına odaklanmıştı. Bacaklarının arasındaki omega'nın ağırlığı, kollarının gücüyle Jackson'üzerinde kendini .

Oh.

Elise ve Niles'in ona ilgisini şimdi anlıyordu. Daha önce anlamadığı için değil. Ama karnında yanan hafif ateş kıvılcımı, üstündeki omega'nın sıcak bakışlarıyla karşılaştıkça canlanıyordu.

"Ben iyiyim," diye .

Bir süre daha o şekilde, birbirlerine kenetlenmiş halde kaldılar, öyle ki yoldan geçenlerin merakı azaldı ve etraflarında dolaşmaya başladılar.

Stellan önce kendini toparladı, kolları esnedi ve kendini yukarı iterken kas dalgaları halinde hareket etti ve sonra alfaya elini uzattı.

Jackson onu kendi eliyle yakaladı ve kolaylıkla betondan çekildi. "Teşekkür ederim," dedi Jackson.

"O bisiklet bir anda ortaya çıktı. Zamanında gördüğüme sevindim," dedi ensesini ovuşturarak. "Kahveler için üzgünüm."

Alfa kaldırırmda göl yapan kahvelere baktı ve omuz silkti. "Önemli bir değil. Sanırım adrenalin beni epeyce uyandırdı."

Stellan kıkırdadı ve Jackson aniden bu sesi tekrar duyabilmek için kendisinin komik olarak bilinmesini diledi. Bunun yerine, her zaman işlerin nasıl yürüdüğüne odaklanan ve eğlence gibi şeyler hakkında endişelenemeyecek kadar kitaplara ve çalışmaya gömülen çalışkan biriydi. Şakaları başkalarına bıraktı. Tıpkı Niles ve

Sanat.

Önlerinde cam bir kapı açıldı ve tanıdık bir kafa dışarı baktı. "Jackson? İyi misin?"

Spor salonu temsilcilerinden biriydi. "Merhaba James. Evet, bunun sayesinde iyiyim," diye cevap verdi ve omega'yı işaret etti.

Bakışları, sanki herhangi bir yarayı x-ışını görüşüyle tespit edebilecekmiş gibi, hâlâ vücudunu aşağı yukarı takip ediyordu.

"İyi olmana sevindim. Seni bugün göreceğ miyiz?"

Jackson başını salladı ve hala elini tuttuğu omega'yı yanına çekti - bu ne zaman ?

"Ben değilim, hayır. Ama bu Stellan ve ona kartımı verdim. Saatin erken olmasından ve boks salonunuzdan bir sakıncası var mı?"

Adamın dudaklarında parlak, fazla beyaz bir sırıtış belirdi. "Elbette! Bu kadar sadık bir üye olmasaydın bile, seni kurtarmaya gelen herkese kapımız açık. İçeri gel Stellan."

"Ben işe gidiyorum," dedi daha yumuşak bir sesle ve Stellan'ı spor salonunun kapısına doğru hafifçe itti. "Çok zorlama, unutma ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Pekâlâ. Sonra görüşürüz o zaman," dedi ama bu daha çok bir soru gibi gelmişti. Stellan onun için endişeleniyor muydu? Çok hoştu.

"Daha sonra evde olacağım, evet."

Vedalaştılar ve Jackson, Stellan'ın renkli camlı kapılarda gözden kaybolmasını izledi.

Jackson arabasına koştu ve işe zamanında yetişebilmek için iki sarı ışıktaki geçti.

Uzun bu kadar telaşlanmamıştı ve hemşirelerin endişeli sorularını . Yanaklarındaki tozlanma azalmıyordu ve Stellan'ın elinin kendi elinin içinde kalan görmezden gelemiyordu.

İlk hastasının dosyasını eline aldı ve içini çekerek uzun bir nefes verdi ve güne başlamadan önce kendini topladı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

S Tellan, James'in ona spor salonunu gezdirmesine izin verdi. Pırıl pırıl, temiz, sterilize edilmiş ve onun karşılayabileceğinin çok ötesinde.

Süslü havuzlar, saunalar ya da duşlar umurunda değildi, tek istediği ellerini sarar ve kum torbasına sertçe vurur.

Ama James sonunda ona boks odasını gösterdiğinde, kısa kesmişti.

Odada tanıdık, ufak tefek sarışın bir figür vardı. Her kalçasında pembe çizgiler olan dar bir bisiklet şortu, ona uygun bir spor sütyeni ve siyah tenis ayakkabıları giymişti. Minderin üzerinde zıplıyor, sallanan torbadan kaçıyor ve muhtemelen kendisi kadar, hatta daha fazla ağırlığa sahip olan şeye vuruyordu.

"Oh, evet, burası ortak bir oda, bu yüzden paylaşmanız gerekebilir, sorun olur mu?" James, Stellan'ın duraksamasını şaşkınlık ve hafif bir meraktan başka bir şey olarak algılayarak sordu.

"Evet, değil," dedi ve çantayı sabitledikten sonra odanın diğer ucuna fırlayan parlak mavi bakışlara karşı kendini hazırladı.

"Stellan?" diye sordu.

James, başka bir spor salonu çalışanı gelip Stellan'a antrenmanında iyi şanslar dileyince müsaade istedi.

"Hey," dedi mavi minderlerin üzerinden geçerken. Ağırlığının altında eğildiklerini hissetmek onu rahatlatmıştı. Spor salonunu özlemişti ve bu kalibrede bir spor salonu onu şımartıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Yanakları egzersizin verdiği yorgunluktan başka bir şeyle daha da kızarıırken odaya göz gezdirdi.

"Jackson'a rastladım ve buraya gelmemi önerdi. Bana üyelik kartını verdi."

Aralarında uzayan duraklama, Stellan'ın diğer omega'nın yanında *hiç* hissetmediği rahatsız edici bir sessizlik ve gariplikle doluydu. Evet, onu yemekte utandırdığı için biraz suçlu hissediyordu ama daha kötülerini de atlatmışlardı. Peki sorun neydi?

"Bu çok güzel," diye söze başladı, aynı zamanda "Hâlâ antrenman yapıyor musun?" diye ağzından kaçırıldı.

İkisi de ayrıldı, Elise alnındaki ter damlasını silerken yanakları daha da pembeleşti. "Ben de kendime ayak uydurmaya ve bana öğrettiğin her şeyin boşa gitmesini istemedim. Bu yüzden... buraya pratik yapmaya geldim."

"Ne zamandır bu iştesin?" diye sordu.

Duvardaki saate baktı. "Uhm... Sadece yirmi dakikadır buradayım. Yani çok uzun değil." "Arkadaş ister misin?" diye sordu.

Buz gibi mavi gözler kısıldı. "İznin var mı? Jackson'sana üyelik kartını verdiğini söylediğini biliyorum ama kaburgaların ne olacak? Ve günde sadece on dakika yürümek?"

"Jackson aşırıya kaçmadığım sürece iyi olacağımı söyledi. Eğer göğsümde bir ağrı hissedersen onu aramamı söyledi."

"Sende onun numarası var mı?" diye sordu, . "Artık var," diye karşılık verdi.

Bunun üzerine mırıldandı ve arkasını döndü. "Bekliyor olacağım."

Elise sabırla gerinip ellerini sararken o da antrenman eldivenlerini taktı. Dönüp Elise'le yüzleştğinde, Elise uygun antrenman kıyafetlerini giymiş, ona bir başlık uzatıyordu. Adam kaşlarını kaldırdı. Demek *gerçekten de* dövüşmek istiyordu. Başlığı ve plastik sarılı ağız koruyucusunu ondan aldı.

"Dikkatimi dağıtmak için kadınsı cazibeni kullanmadan alt edebileceğini mi ?" Kaşlarını kaldırdı. "Seni incitmek istemiyorum."

Stellan alay etti. "Lütfen. Sanki bana zarar *verebilirmişsin* gibi."

Elise kıpırdamadan durdu ve şortunun kemerini düzeltti. "Bu da ne demek oluyor?"

Onu kızdırdığını bildiğinden devam etti. "Çok küçük ve nazıksın. Demek istediğim, alfalarınızdan ne istediğiniz konusunda bile dürüst olamıyorsunuz, nasıl olacak-oof!"

Stellan, kızın yumruğu fırlayıp yüzünü kıl payı iskalayınca zar zor eğildi. Sırıttı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum. Gel bakalım," dedi ve ayaklarının üzerinde zıpladı. Kızın ne hatırladığını, iyileşip iyileşmediğini görmek istiyordu. Bileği mutlu değildi ama o mutluydu, bu yüzden umursamadı.

"Ben alfalarıma ne istediğimi söyleyecek kadar yetenekliyim," diye ısırdı ve sakince onun etrafında döndü.

Adrenalin çoktan damarlarında dolaşmaya başlamıştı ve bu koşuşturma çok iyi hissettiriyor, boş odada yatarken bulamadığı bir şekilde ferahlatıyordu.

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi ve kızın kaçması için bir yumruk savurdu.

Asla birbirlerini gerçekten incitmeyi amaçlamazlardı, alıştırma daha çok kanlarının akmasını ve tepki vermelerini sağlamakla ilgiliydi. Ve bir yırtıcı gibi etrafında dönmesini izlerken, kanı kesinlikle akıyordu. Hem de tam olarak onun istediği şekilde değil.

Mırıldandı. "O zaman neden sana camdan yapılmışsın gibi davranıyorlar?" Greyson neden onunla oyun odasında hiç vakit geçirmiyordu? Neden onlara Stellan'dan bahsedemiyordu? Neden? Neden? Neden, neden, neden? Elindeki tek şey buydu.

Nefesini tuttu ve sol ayağını düz bir şekilde yere koyarak ardından gelen sağ kroşe için kendini sabitledi. Adam kaçtı ve kadın ardından gelen sol kroşe için bir uyarı homurdandı.

"Güzel duruş," diye övdü onu. Vücudunun güçlü çizgisi neredeyse mükemmeldi, kolunun dışında bir yerden ekstra güç ve bakış açısı almasına izin veriyordu.

"En iyilerden öğrendim" dedi.

"Alfalarınızın bu kadar... sert bir şey yapmanıza izin vermesine şaşırdım," diye alay etti.

Boks en nazik spor değildi ve zavallı Greyson'ın, Elise'in yumruktan kaçışını izlerse felç geçireceğini hayal etti.

"Alfalarım istediğim her şeyi yapmama izin veriyor," diye ısırdı, ondan gelen bir darbeyi savuşturdu ve alay etti. "Bana cammışım gibi davrandıklarından bahsediyorsun ve sonra da o cılız vuruşu mu yapıyorsun? Neler yapabileceğimi görmek istediğini sanıyordum."

Bakışları da sözleri kadar keskindi ve adam durakladı. Eğer pratik yapmak istiyorsa, yapabilirlerdi.

Ağız koruyucusunu ısırdı ve sıırıttı. Muhtemelen vahşi görünüyordu ama Elise

Onun enerjisini özlediği bir şekilde eşleştiriyordu.

"Peki," diye kabul etti. "Hadi gidelim."

Elise onun bir sonraki vuruşunu savuşturdu ve anında karşılık verdi, yumruğu onun başlığını sıyırıp geçti. Bir an için Elise'in gardının içine girmesine şaşırmişti. Belki de diğer omega pratik yapıyordu.

"Bu yeni bir şey," diye yorumladı. "Genelde içeriye girmen birkaç raunt sürerdi. Buraya çok sık antrenman yapmaya gelerek hayal kırıklığına mı uğradın?"

Onun karşı vuruşunu savuşturdu ve geri . "Sürümle mutlu neden bu kadar ikna oldun? Eğer bu kadar kıskançsan, bize katılmalısın."

Dişlerini gıcırdatarak, kadın onun etrafında zıplayıp zayıf noktasını ararken yerinde durdu. Ama şimdiye kadar bir tane olmadığını öğrenmiş olmalıydı.

Bir bu şekilde daire çizdiler, Stellan onun görüş alanından çıkmasına izin vermedi.

"Kıskanç değilim." Bu yalan mıydı? Belki de. Stellan bunu bilmiyordu. "Ama onlardan daha fazlasını istediğini ve bunu elde edemediğini biliyorum. Neden şimdiye kadar sadece birini bağladın?"

"Bu Niles," diye karşılık verdi. "Beni suçlayabilir misin?"

Stellan durakladı, yumruklarını kaldırdı. "Evet, tamam, beni yakaladın. O harika biri."

Ya da Stellan bir gece önce yaptıklarına kulak misafiri olmadan önce öyleydi. "Ne yaptığı hakkında ne kadar bilgin var? Bir ajan olarak nasıl?"

Elise omuz silkti. "Bu işi çok ciddiye aldığını ve sporcuları için her zaman olduğunu biliyorum. Ona sık sık ihtiyaç duyduklarını sanmıyorum ama ihtiyaç her zaman yanlarında oluyor."

Stellan , ayağı bir adım daha atmak için yerden ayrıldığında bir yumruk yedi. Onu hazırlıksız yakaladı ve savuşturdu ama ayağını kaybederek geri adım attı.

"Eğer endişelendiğin buysa, . Niles seninle ilgilenecek," dedi ve ayağa . Öne bir adım attı, dikkatini dağıtmak için sol yumruğunu savururken sağ yumruğunu da adamın yan tarafına indirdi.

Kaburgaları protesto ediyordu ama endişelenmesine neden olacak kadar sert değildi.

"Yine de dün gece seninle nasıl ilgilendiğini hayal ettiğimden biraz farklı," diye alay etti.

Göğsünden yanaklarına doğru bir sıcaklık yayıldı ve boğazını temizledi. "Ne kadar çok müşterisi olduğunu düşünürsek umarım öyledir."

Elise kıkırdadı, sesi hafif ve , önünde duran küçük fişegin tam tersiydi, yumrukları antrenman eldivenlerindeydi ve hükmetmeye hazırды.

Elise'e açıkça Niles'in bir şey yapıp yapmadığını sormak istemiyordu ama endişelerini de tam olarak dile getiremiyordu çünkü Elise çok zekiydi ve endişesinin kaynağını bulana kadar onu dürtecekti.

"Sana dönüyoruz," dedi. "Bir yıl oldu. Seni onlardan uzak tutan ne?" Kadın yutkundu

ve başını salladı. "Hayır. Oraya gitmek istemiyorum."

"İşte tam da bu yüzden yapmalıyız!" diye homurdandı, bir darbeden kaçtı ve ardından bir yumruğu engelledi. "Ne zaman bu kadar hızlı oldun?"

Onu görmezden geldi, yumruğun menzilinden uzaklaştı ve bir diğerine sıçradı. "Acıdı, biliyorsun. Ayrılmak. Kolay değildi ve kafanda benimle ilgili gerçek olmayan bir imaj gibi hissediyorum. Seni özledim."

Adam tökezledi, göğsündeki duygu yoğunluğu onu dikkatsizleştirdi ve kadın adamın yan tarafına bir darbe daha indirdi.

"Ucuz atış," diye tükürdü. "Böbrek vuruşları ucuzdur."

"İşi , değil mi? Bana elde edebileceğim her türlü avantajı kullanmamı söylemedin mi?" "Benim üzerimden değil," diye sızlandı, dudaklarını ince ağız koruyucusunun etrafında kıvıran bir sırıtiş.

"Wah-wah," diye alay etti. "Bunun için ağla."

Tanrım, bunu özlemişti. Şakalaşmayı. Kavgayı. Elise'le birlikte olmanın eğlencesini. Acaba o da bunları özlemiş miydi?

"Az önce seni özlediğimi söyledim, salak," dedi gülerек ve Stellan yüksek sesle konuştuğunu fark etti.

"Ama senin bir sürün var," dedi. "Bana ihtiyacın yok."

Elise homurdanarak minder boyunca yürüdü, ona yaklaşırken oyun maçı unutulmuştu. "Aptal mısın sen?

Ne yaptığımı sanıyorsun, alfalarım la sana kur yapmak hakkında konuştuğumu mu? Sürümün bir *parçası* olmanı istiyorum çünkü sana ihtiyacım var, aptal."

Stellan şansını denedi ve ayağını savurarak Elise'i sırt üstü yere düşürdü ve onu takip etti. Eldivenleri takılı olduğu için bileklerini tutması zordu ama başardı ve ön kollarıyla başının üstünde sabitledi.

Sonra, sadece onun için eriyen buz mavisi gözlere bakarken söyledikleri aklına geldi.

"Bana neden onlardan uzak durduğumu sorup duruyorsun," diye ısırdı, sözlerini hayal kırıklığı kaplamıştı.

"Çünkü hiçbir *doğru gelmedi*. olmaz."

Stellan ne diyeceğini bilemiyordu, kız aklını, indirebileceği herhangi bir yumruktan daha sert bir şekilde başından almıştı.

Muhtemelen bu yüzden dizinin kalçasına gelip karnına saplandığını ve kendi ivmesiyle yuvarladığını fark etmedi.

Sırtı mavi mindere çarptı ve küçük, vahşi bir omega olan Elise onu mindere sabitledi, kolları yanlarında kaldı.

"Programa uy artık. Ve bu kadar inatçı olmayı bırak."

Elise yumruk yerine dudaklarına bir öpücük kondurdu, minderden kalktı ve ona veda etti. Stellan onun uzaklaşmasını izlerken yüzünü buruşturdu.

Şansını çoktan mahvettin. Arkasından iş çevirip hala ona sahip olamazsın.

Stellan içindeki sesin haklı olduğunu biliyordu. Lucas için Niles hakkında bilgi topladığını anladıklarında bu sürünün onlarla hiçbir şey yapmak istemeyeceğini biliyordu. Hepsi ihanete uğramış hissedecek ve onunla bir daha asla konuşmayacaklardı.

Ama Elise *zorlamayı* bırakmadı. Ve kendine yalan söylemeye devam edecek kadar güçlü değildi.

Orada, asla karşılayamayacağı bir spor salonundaki minderde, bir omega tarafından yere serilen Stellan sonunda kendine karşı dürüst oldu.

Elise'i istiyordu, onun paketini, öpücüklerini, kollarını etrafında hissetmeyi ve her gün onun sesini duymayı istiyordu.

Onu minderden kaldıran şey buydu. Kendine sürekli hayır diyemeyecek kadar güçsüzdü. Arzusunun, Elise'in güvenliğine ve yuvasına duyduğu bu *ihtiyacın* karşısında duramayacak kadar zayıftı. Bu onu umutlandırıyor, meraklandırıyor ve belki, sadece belki, bundan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğini dilemesine neden oluyordu. Lucas'a haddini bildirmenin ve muhtemelen sürünün affını kazanmanın bir yolunu bulmayı.

Her şey farklı olabilirdi... değil mi?

Zayıf bir noktası vardı, her zaman olduğunu tahmin

ediyordu. Ve onun adı Elise'di.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

E Lise antrenman kıyafetlerini soyunma odasına girerken kalbi hızla çarpıyordu. Aptal. Aptal omega. Aptal. Pislik. Elise ağız koruyucusunu çıkarıp çalkalarken yüzlerce hakaret daha homurdandı. Ağzını plastik tadından arındırdı.

Stellan onun için kendini tuttuğunu anlayamıyor *muydu*? Onsuz hiçbir şey doğru gelmiyordu. Onu geride bırakmak zordu, onsuz alışmak daha da zordu ama devam etmek imkânsızdı. O her zaman eksikti, yapbozunda bir delikti ve o bunu fark etmemişti bile, ta ki parça aniden ortaya çıkıp ne kadar iyi uyduğunu kanıtlayana kadar.

Evet, Greyson'la sorunları vardı, ondan uzak duruyordu çünkü etrafta biraz savrulmayı utanıyordu.

Elbette, Art stüdyosundan ve flört etmekten için çok sık eve gelmiyordu ve Elise bu konuda rahattı çünkü bu konuda açıldılar. O hâlâ her zamanki gibi sadıktı, sadece hobisini seviyordu.

Jackson sadece meşgul, başarılı ve aklında çok şey olan bir alfaydı ve Elise, kendi ihtiyaçlarının onun ilgilendiklerinden daha önemli olduğuna inanacak kadar kendini beğenmiş biri değildi.

Niles da meşguldü, ama o kendisiydi ve bunu inkâr edilemeyecek kadar açık bir şekilde ortaya koyan ilk kişiydi ve Stellan'ı geride bıraktıktan sonra çaresizlikle onun sözüne, şefkatine ve istikrarına yapışmıştı. Belki de aceleye gelmişti. Ama bu *onun suçuydu* ve ne olursa olsun Niles'ı hâlâ seviyordu.

Stellan'ın sadece onlarla birlikte olarak tüm sorunlarını çözeceğini mi söylüyordu? Hayır, hâlâ sorunların üstesinden gelmesi gerekiyordu ama bunu onu geride bırakmanın gizli ve kalıcı suçluluğu olmadan da yapabilirdi. Bunu açık bir zihinle ve yaklaştığı her alfanın onu Stellan'ın hatırasından uzaklaştırdığını hissetmeden yapabilirdi. Hayır, şimdi gerçek şey elinin altındaydı. Tek yapması gereken onun *burada* olduğunu ve buna hazır olduğunu fark etmesini sağlamaktı.

"Elise!" diye homurdandı kayalık bir ses. Nefes nefese kalan Elise, daha önce boş olan soyunma odasının kapısına doğru döndü ve kapıyı kavrayan omega ile .

"İnatçı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu öne doğru bir adım atarak. Kapı arkasından kapandı ve kilidi çevirmek için döndü.

"Bekle, spor salonu açık, yapamazsın-"

"Ben mi inatçıyım?" diye tekrarladı. "Bir yıldan uzun bir süredir mükemmel sürünle birliktesin ve onlara bağlanmadın, tadını sonuna kadar çıkarmadın - neden? Ayrıldığına pişman olduğun için mi? Benim için endişelendiğin için mi? Yoksa utangaç olduğun için mi?"

Yutkundu, adamın bakışlarındaki sıcaklık hem öfke hem de tahrikle doluydu ve hangisini hissettiğinden emin değildi.

duygu liderliği alacaktı.

"Sana layık olmayan bir sürü için beni terk etmemeni söyledim ama sen yine de yaptın ve sonra pişman olduğun için onlardan geri mi durdun?"

"Bu değil-" Yutkundu. Bu değildi... tam olarak. Sürüyü bulduğu için pişman değildi, sadece Stellan'ı terk ettiği için pişman olmuştu. Hile yapıyormuş gibi hissediyordu. Ve onlara duyduğu sevginin büyüdüğünü hissettiği her seferinde çiçek açan suçluluk duygusundan nefret ediyordu.

Stellan yerde sinsice ilerlemeyi ve onu dolaplara doğru itmeyi bırakmadı.

Yumruğunun başının yanındaki metale çarpması onu ürküttü ama sadece ses, ne omega ne de hareket.

"Güzel," dedi, sesi düzensizdi.

Durakladı, gözlerini ona dikti, bakışları gözlerindeki güneş ışığına takılıp kalmıştı ve kaşlarındaki çukurdan ve dışarı damlayan dürüst, harap olmuş duygulardan başka bir yere bakamıyordu.

"Pişman olmana sevindim. Ve bundan nefret ediyorum. Ne kadar bencil olduğumdan nefret ediyorum, çünkü senin her zaman mutlu olmanı istedim, sadece bu mutluluğun bedelini bizim anılarımızla ödemek zorunda kalmandan nefret ettim. Benden daha güçlü olmandan nefret ettim çünkü ne kadar mükemmel olursa olsun, seni bir sürü için terk edecek gücü asla bulamayacağımı garanti ."

Sesi dudaklarından dökülürken boğazı düğümlendi ve gözleri akmayan yaşlarla yandı. Demek doğruydı. O sürüyü çok uzun zaman önce onun için reddetmişti.

Omega Merkezi'ndeki alfaları ilk olarak onun yüzünden geri çevirmişti. Bu da o zaman doğru şeyi yaptığı anlamına geliyordu. Peki ya şimdi? Belki de onları geri çevirmesi en iyisiydi. Çünkü bu ona sahip olabileceği anlamına geliyordu.

Bencil.

"Ama bana kalmamı söyleyecek kadar bencil olmanı seviyorum. Çünkü bu, benim de kabul edecek kadar bencil olabileceğim anlamına geliyor. Seni ve sürünü alacağım ve bir daha asla benden uzaklaşmanı izlemeyeceğim."

Dudakları tıpkı yanaklarından süzülen gözyaşı dalgaları gibi onunkilere çarptı.

Spor salonunda onun tadına bile bakmamıştı, sadece dudaklarını kendi dudaklarına değdirmeye bir an daha dayanamamıştı. Ama şimdi onun tadına bakmıştı. Tamamen şeker, çikolata ve üst dudağındaki terden gelen tuz, ama o kadar mükemmeldi ki umursamadı bile.

Bir yıl boyunca bastırılmış hayal kırıklığı, duygusal ıstırap, suçluluk ve tatmin edilmemiş şehvet ön plana çıktı ve onu bir uyarılma telaşında boğdu. Ama Stellan oradaydı, öpücükleri bir cankurtaran halatı gibi onu yüzeye çekiyor, kalçalarını ona sürtmek ve onu dolabın içine itmek şeklinde yükünü paylaşıyordu.

Metalin sert çıkıntıları sırtını ısırdı ama buna aldırmadı, Stellan'a tutundu ve sanki her an kaybolacağından korkuyormuş gibi onu daha da yakınına çekti.

Elini güneye kaydırıp kalçasına doladığında ve onu kendisine doğru eğdiğinde eli dolaba çarparak gıcırdadı. Diğer eli kalçasını kavradığında, adamın ısrarıyla ayağa fırladı ve bacaklarını adamın beline doladı.

Adam ona doğru sallanırken boğazından bir inilti çıktı, aptalca ince spor şortunda uyarılmasının kalınlığı belirgindi ve aptalca ince yoga şortuna sürtünüyordu.

Tek düşünebildiği, *Evet, sonunda, Stellan, daha fazlasıydı.*

Adamın omuzlarını kavradı, kendini yukarı kaldırdı ve ağızları düello ederken onun coşkusuna uymak için ona sürtündü. Özensiz, ıslak, terli ve kirliydi ve bir spor salonundaydılar ve kesinlikle her an biri kapıyı çalabilirdi ama Elise verecek en ufak bir sikiş bulamıyordu.

Elise yukarı itti, bacaklarıyla kavradığı yerden ve teninin arasından çıkarmak için sertçe çekiştirdi ve başının üzerinden çekti.

Neredeyse tekrar inleyecekti. Stellan sadece bir dövüşçünün olabileceği şekilde yırtılmıştı ve onu özlemişti. Elise alfalarından sık sık sakladığı bir şekilde ateşli, muhtaç ve arzulu hissediyordu ama Stellan'ın yanındayken sadece öyle *olabiliyordu*.

Çünkü o da en az onun kadar muhtaç, en az onun kadar çaresizdi. Özellikle de şu anda, nefesleri kesilirken, kalçaları birbirine sürtünürken, çaresizlik giderek .

Ter, sadece dövüşmekten değil, tartışmaktan da tenlerini kayganlaştırmıştı. Derisinin altında kaynayan öfke, bu muhtaçlığın içinde eridi.

Stellan onun dudaklarına karşı nefes nefese kaldı ve Elise onun dilinden bir sonraki nefesi çaldı, onu tüm şekerli çikolatalılığıyla tattı.

Tanrım, bunu özlemişti. Onun kollarında olmayı, kokusunun etrafını sarmasını ve kendini bu kadar özgür hissetmeyi özlemişti.

"Stellan, lütfen," diye sızlandı, daha derine sürtünerek. Stellan' kalçalarını tutuşu onu geri çekti ve Stellan dudaklarını ısırarak sürtünmenin yasını tuttu.

"İyi, ," diye homurdandı, sesi göğsünü onunkine çarparak titreştiriyordu.

Adam onu diğer ucuna taşıırken Elise adeta mırıldandı, zemin ayaklarının altında gıcırdıyordu. "Soğuk!" diye , adam onu tezgahın arasına oturturken tezgahın soğuğu kalçalarına sızıyordu.

Lavabolar.

"Sorun , yakında seni ısıtacağım," diye söz verdi.

Bu saçma cümleye kıkırdadı ama bir sonraki saniyede nefesini tuttu çünkü adam yoga kemerini yakaladı ve bacaklarından aşağı çekti.

"Kahretsin," diye inledi Stellan. "Bunu özledim. Seni özledim."

Her bir kalçasına büyük birer avuç koyarak bacaklarını ayırdı ve onu tezgâhın kenarına çekti. Adam yere diz çöküp kalçalarına öpücükler kondururken Elise denge için iki avucunu arkasında birleştirdi.

Havalandırma pompalanan serin hava soyunma odasını soğuttu ve Stellan'ın aç bakışlarına maruz kaldığında, soğuk hava bacaklarının arasından geçti ve ne kadar ıslak fark etmesini sağladı.

"Stellan," diye mırıldandı, uyluklarını birbirine sürtme dürtüsüyle savaşıırken bacakları seğiriyordu. Daha fazla sürtünme istiyordu. Daha fazla Stellan.

Sarhoşça bir cevap mırıldandı ve sonunda yüzünü bacaklarının arasına indirdi.

Elise, adamın dudaklarının uyluklarının arasına ilk dokunuşunda keskin bir nefes çekti. Tatlı, nazik öpücükler uyluğunun iç kısımlarına ve dudaklarına yayıldı.

Elise tüm ağırlığını bir koluna ve bileğine vererek diğer kolunu kaldırdı ve Stellan'ın asi saçlarında gezdirdi. Stellan, yumurtalıklarının çığlık atmasına neden olan yarım bir sırtışıla ona baktı ve sonunda dilini dudaklarının arasından geçirdi.

Çok uzun zamandır ve pek çok kez birlikte olmuşlardı, Stellan onu nasıl çalıştıracağını, tam olarak neresini emeceğini, yalayacağını ve dilini neresinde gezdireceğini biliyordu. Onu teşvik etmek için dudaklarından dökülen nefes nefese iniltileri ve küçük nasıl çekeceğini.

"Kendine dokunsan iyi edersin," diye mırıldandı.

Parmaklarını adamın kafa derisinde gezdirerek daha da fazlasını elde etmeye çalıştı. Her kıvrım, öpücük ve yalama onu yalvartmaya yetiyordu ama onu uçurumun kenarına itmeye yetmiyordu.

Ve Stellan, o inatçı pislik, bunu biliyordu. Bununla gurur duyuyordu. Ama çaresiz olan tek kişi olmak istemiyordu.

Elise bir mızıltı daha çıkardı. "Stellan, ama," diye yalvardı. " değil," dedi

Stellan, sesi kendini beğenmiş, gururlu ve biraz da bulanıktı.

Kadın adamın başını yukarı çekti ve adam dizlerinin üzerinden kalkarak tezgâhın üzerinde ona doğru eğildi.

Kalçaları

Uyluklarının arasına bastırıldı ve çıplak sikinin kendisine yaptığı baskı karşısında . Adam da en az onun kadar ıslaktı, sikinin ucundan sızan uzun boyundan aşağı damlıyordu ve Elise buna karşı koyamadı.

Boynuna inen elini bıraktı ve bıraktı. Elini adamın kolanının etrafına sararak, onu tabandan uca doğru okşarken iniltisini tattı ve yukarı doğru okşarken bileğini büktü. Parmaklarının üzerine inci gibi bir boncuk döküldü.

"Siktir, Elise," diye inledi.

Sesindeki zayıflık karşısında dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. Kendine engel olamadı, kalçalarını eğdi ve sikinin ucunu kıvrımlarına doğru sürükledi. Onu klitorisinin üzerinde ve daha aşağıda kaydırırken dudakları nefes nefese bir iç çekişle ayrıldı.

Stellan'ın kalçaları, kadın onu girişinin üzerinde tutarken sarsıldı.

İçine doğru itişinin tanıdık hissi, onunla bu şekilde bağlantı kurduğu pek çok anıyı geri getirdi. anın sığağında, bal gözleri ona bakarken teninin altında kaşınan aynı sıcaklıkla. Adamın dokunuşu tenlerinin bulunduğu her onu dağlıyor, ısırığına yaklaşmamış olsa onu sonsuza dek işaretliyordu.

Adam Elise'i her seferinde bir santim mızraklarken, Elise'in eli onu içine çekmek için kalçasını pençelemeye başladı. Karın kasları uyluklarının arkasına çarptığında Elise' kemikleri kırıldı.

Stellan ona bakarken duraklayarak içini doldurdu.

Göğsünü gelgit dalgası gibi dolduran ve gözlerinin kenarından dışarı taşan duygu selini durduramıyordu. Elise, Stellan'ın fark etmeyeceğini umarak gözlerini kapattı ama o bunun için fazla iyiydi.

"Elise?" diye sordu ve Elise antrenman yapmaya başladıklarından beri ilk kez kalp atışlarının yavaşladığını, telaşının geçtiğini hissetti.

"Öyle mi?" diye , gözlerini kırıştırarak ona baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, özrü boğazını tırmalayarak geçti. "Ne için?"

"Gitmene izin verdiğim için," diye mırıldandı. "Öylece çekip gitmene izin verdiğim için çok üzgünüm. Kalman için mücadele etmeliydim. Ya da en azından iletişimde kalmalıydim. Sen gittikten sonra dışladım, çünkü bensiz mutlu olduğunu düşünmek canımı acıtıyordu. Ama onları bulduğuna sevindim. Alfalarını, sürünü."

Elise ürpererek bir nefes verdi. "Stellan..."

Kollarını değiştirdi, dengesini tazeledi ve bir elini Stellan'ın boynuna koydu. Onu öne çekti, dudaklarının ortasında buluştu ve başparmağını yanağına dokundurdu.

"Bunun bir parçası olmanı istiyorum. Gitmeni istemiyorum." Bunca zamandır kendini çok boş hissettiğini ama Stellan hayatına girip ona neleri kaçırdığını gösterene kadar bunun farkında bile olmadığını söylemenin en basit .

Stellan'ın gözleri büyüdü ve onu öpmek için tekrar eğildi. Dudakları buluştu, dilleri birbirine karıştı ve Stellan onun yanaklarındaki tuzlu gözyaşlarını öptü.

Ağızına her dokunuşunda aralarındaki sıcaklık yeniden alevlendi ve kalçaları ona doğru sallandı. Kadın onun etrafında sıkılaştı ve tenine değen nefesin tıslaması dudaklarının seğirmesine neden oldu.

Stellan hâlâ onun için ne kadar güçsüzse, Stellan da onun için o kadar güçsüzdü. ", beni özlediğini göster bana," diye alay etti.

Adam boğazını ısırdı, muhtemelen arkasında bir iz bırakacak kadar sertti ve kadın bu his karşısında nefesini tuttu.

Stellan onun kalçalarını morartıcı, lezzetli bir şekilde kavradı ve kendini onun içinde çok derin bir şekilde karıştırdı. Elise'in nefesi kesildi, aniden güçsüzleşirken başını geriye eğdi ama tek bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyordu

Bunun. Onlardan.

Stellan sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra tekrar onun içindeydi. Tenine dokunuşu ve yanağındaki dudakları.

Düşme korkusuyla kenara zorunda kalana kadar onu tezgahın kenarına çekti. Keskin kenar kışındaki yastıkları kesti ama Stellan geri çekilirken onu sabit tuttu ve adam ondan çekilirken her santimini hissetti. Kayma o kadar yumuşak, kolay ve ıslaktı ki, daha önceki muhtaçlığı yeniden canlanarak ondan bir nefes daha çekti.

Stellan'da onun kadar etkilendiğini, onun için olduğu kadar kendisi için de çaresiz olduğunu bilmek, kanının ısınmasına ve kalbinin acele etmesi için yalvarana kadar çarpmasına neden oldu.

Sonunda, geri çekildiği kadar yavaş ve özenli bir şekilde geri itti ve kadın inledi, dengesini kaybetmeden yapabilseydi kalçalarına geçirecekti. Bunun yerine tezgahın etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Biraz şımartmama izin ver," dedi, sesi harap ve gür, alçak ve başka bir his gibi teninde .

Onunkine uygun bir hırıltı çıkardı. "Şıarmak için sonsuza kadar vaktin olacak. et."

Stellan durakladı, sanki bu düşünce hiç aklına gelmemişti.

Söylenecek doğru şey bu olmalıydı, çünkü Stellan sonunda, neyse ki, dinledi. Son birkaç santimi öncekinden daha sert bir şekilde soktu ve Elise inledi, geri dönmeden önce aynı hızla çekerken sesi nefeste boğuldu.

Kadın adamın etrafında çırpınıyor, onu içinde tutmak istercesine sıkılaşıyordu ama adam uyuşturucu bir ritimle kadının içine girip çıkıyordu.

Elise, adamın belini sıkıca kavradığı ve içine çıkarken onu sabit tuttuğu için teninde morluklar oluşmasını umuyordu.

Bu olayın asla unutulmamak üzere tenine istiyordu çünkü bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu. Vücutların birleşmesinden çok daha fazlasının başlangıcı.

Kokusu onunkine karıştı, odayı doldurdu ve *Stellan*'ın uyuşturucu etkisine katkıda bulundu. Onu bir daha asla göremeyeceğinden korktuğu onca zamandan sonra, onunla mümkün olan en samimi şekilde sarmaş dolaş olmuştu.

Ve şimdi buradaydı, onun içindeydi, inlemeleri ve fayanslı duvarda yankılanıyor ve havada onunkilere karışıyordu. Dudaklarından yudumladı ve adam onu itiş kakışla bitiş çizgisine doğru koştururken taze çaresizliği tattı.

"Stellan," diye haykırdı, daha fazlası için aç bir şekilde kalçalarını onun kavrayışına doğru eğmeye çalışıyordu. Onun dokunuşundan, tadından daha fazlasını,

Onu.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum," diye mırıldandı, her yankı onu kenara daha da yaklaştıran bir itme ile eşleştirildi.

Bacaklarını adamın beline doladı ve adam düşmesine izin vermek ya da onu kollarına almak zorunda kalana kadar tezgahtan itti ve onu kendine çekti.

"Duvar," dedi ve iyi bir küçük omega gibi onu en yakın düz yüzeye doğru itti.

Sırtına değen fayansın soğukluğu vücudunda tüyler ürpertirken, Stellan'ın ön tarafındaki sıcaklığıyla tezat oluşturuyordu. Hızını artırdı ve artık Elise ona dokunabiliyordu. Ellerini Stellan'ın omuzlarında gezdirdi, kaslarının nasıl esnediğini ve derisinin altında sıvı gibi nasıl hareket ettiğini hissetti. Adam çok güçlüydü ve Elise'in içine tekrar tekrar girerken onu en az çabayla ayakta tutuyordu.

Adam kadının içinde o kadar kolay kayıyordu ki, kalçalarını mükemmel bir açıyla eğerek kadının yıldızları tekrar tekrar görmesini sağlıyordu.

"Stellan," diye sızlandı ve Stellan'ın hızı .

" buradasın," dedi, zirveye tırmanırken sesi sert ve kayalıktı. "Benim için sızlan."

Elise yaptı. Tıpkı onun istediği gibi diğer omega için sızlandı. Kalçalarının her vuruşuyla onu yeni yüksekliklere çıkardı, yeni yüksekliklere tırmandı ve an için sabırsızlanıyordu.

Tırnaklarını adamın omuzlarına geçirerek pençeledi ve eğer uzanabilseydi ve mükemmel ritmi bozmasaydı dişlerini de adama .

Zevk varlığının zerresine işlemiştir ve kendisini tüketmesine izin verirken başını duvara yasladı. Dudaklarından daha fazla yalvarış ve sızlanma döküldü ve Stellan kalçalarını birbirine çarparken onun kalçalarını sıkı.

Bu, geçmişleri dağınık, şimdiki an kadar mükemmel ve onu gelecek için umutla dolduran bir birleşmeydi. Birlikte.

Yanında alfaları ve omega olarak Stellan var.

Hepsini bir arada, her zaman istediği mükemmel sürüye sorunsuzca düşünmek çok fazlaydı.

"Stellan!" diye bağırdı, sonunda birlikte tırmandıkları zirveden ona sıkıca sarıldı. Göz kapaklarının ardında beyazlar patladı ama Stellan'ın soğukkanlılığının parçalanmasını izlemek için gözlerini kırptırdı.

İnledi, sesi tenin tene çarpmasıyla kayboldu ve birkaç kez daha kadının içine girdi. Sonra katıldı, içine sıcak bir şekilde döküldü, kaşları çatıldı ve dudakları ayrıldı, nefesi, göründükleri mükemmel bir tada sahip olduklarını bildiği dudaklarının arasından geçti.

Aşağıya inerken kalçalarını birbirine sürttüler, kan hücum etti, nefesler kesildi. Kadın hâlâ adamın etrafında ve omegalarda düğüm yokken, daha da karışıktı.

Hoşuna gitmişti. Islaklığı, birleşmelerinin kanıtını sevdi ve Stellan ondan çekildiği anda acınası bir şekilde sızlandı.

"Biliyorum," dedi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu.

Adam bir banka oturup onu kucağına oturttuğunda, kız süslendi ve kollarını adama doladı.

"Ben erişteyim," diye mırıldandı onun omzuna, sırf yapabildiği için oradaki deriyi ısırdı. Elise birden ağlamak istedi.

Stellan yine onun olmuştu. Onun kollarındaydı, onun sıcaklığıyla çevriliydi, onun dokunuşunu yeniden hissediyor ve öpücüklerinin tadına bakıyordu.

Onu geride bırakmayı, *onsuz* kendi geleceğini aramayı kabullenmeye çalıştığı onca aydan sonra, Stellan başındayken birdenbire önünde yepyeni bir olasılıklar dünyasının açılması... çok fazlaydı. Ve harikaydı.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle.

Stellan geri çekildi, sıcak, yaralı elleriyle kızın yanaklarını çerçeveledi ve ona baktı. "Ne için?"

"Gittiğin için," dedi, gözyaşları görüşünü dalgalandırdı, Stellan'ın görüntüsü bulanıklaştı. Yanaklarından süzülen yaşlara rağmen, "Şu anda çok mutluyum," diye ağladı.

Stellan'ın dudakları çok şirin bir şekilde kıpırdadı, yüz ifadesi sevecen, eğlenceli ve tatlıydı ve Stellan.

Elise onları bu mutluluktan mahrum bırakmıştı. Aylarca *bunu* kaçırmışlardı ve ne için?

Aptal bir klişe için mi?

Stellan kucakladı, çikolatalı kurabiye kokusu kendini güvende ve evinde hissetmesini sağladı. "Sorun yok. Bunu neden yaptığını biliyorum. Yine de tek mutluluğu seninle bulacağımı bilmeliydim. Aptal bir kitaptaki hiçbir koku kartı beni senden uzaklaştıramazdı."

"Umarım hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorsundur," diye mırıldandı. "Artık benimle sıkışıp kaldın. Sadece gitmeyi dene."

Stellan kıkırdayarak onu çekti. "Elise... bile yapabileceğimi sanmıyorum." Bu cevap onun içinden mutlu bir mırıltı çıkardı, mırıltıya yakındı.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

S Tellan deliydi.

Elise'e tekrar sahipti. Kollarında. Birkaç dakika önce, sikiinin etrafında. Ve şimdi bir kez daha dudaklarının tadına bakıyordu, neredeyse mırıltılı bir ses göğsünü titretiyordu ve kalbi

Mutluluk.

Tekrar burada olacağını hiç düşünmemişti. Onunla birlikte.

Kader olmalı, değil mi? Onları şekilde bir araya getirmek. Başka bir cevap yoktu. Başka hiçbir formül mantıklı değildi.

Yine de, kadar giyinip temizlenirken... Stellan Niles'ı düşünmeden edemiyordu.

Stellan bu anı mahvetmek istemiyordu ama tek düşünebildiği, Niles'ın başka bir omega'ya saldıran bir alfayı yatıştırmak için yatak odasından nasıl sıvıştığıydı. A.B.O. ya da onun koruduğu bu gizemli alfa hakkında henüz herhangi bir haber çıkmamıştı. Eğer olan buysa. Ve zaman geçtikçe Stellan daha da kötüsünden şüpheleniyordu.

Elise'in pembe yanaklarındaki su damlacıklarını kurulamasını izledi. Efor sarf etmekten ve kontrol edemediği gözyaşlarından kızarmışlardı.

Elise çok saftı. Niles bunu tehlikeye atmaya nasıl cüret ederdi? Bu Stellan'ın göğsünün öfkeyle ısınmasına neden oldu. Elise'in yansımalarına bakarak, "Sana söylemem gereken bir şey var," diye itiraf etti.

Niles hakkında öğrendiklerinin sessiz kalmasına izin veremezdi. Elise'e söylemeliydi ve oradan devam edebilirlerdi.

"Ne oldu?" diye sordu, kaşları tanıdık bir endişe ifadesiyle çatılmıştı. Onunla yüzleşmek için döndü.

Dudaklarını ayırdı... ve durakladı.

Ya ondan şüphe ederse? Niles onun *eşiydi*. Stellan onunla yeni tanışmıştı. Ya Stellan'ın alfaları dışarı iterek kendi yolunu açmaya çalıştığını düşündüyse?

Düşüncesi bile göğsünü ağrıtiyordu. Çünkü sadece Elise'i istemiyordu. Onunla birlikte gelen her şeyi istiyordu. Onun alfalarıyla ve kendisiyle mutlu olmasını istiyordu. Bu çok mu yanlıştı? Çok mu tuhaftı?

İki omeganın birlikte olamayacağını kim söyleyebilirdi ki? "Mesele-"

Bir cep telefonunun çığılığı araya girdi ve Elise telefonu cebinden çıkardı. olduğu alfa ekranda .

"Hey sen," dedi Elise, cevap verirken dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı. Bu gülümsemeyi Stellan'la paylaştı ve Stellan'ın kalbi tekrar sıkıştı.

Diğer hattaki Niles'i duyamıyordu ve Elise'in gülümsemesi biraz olsun solduğunda Stellan daha dik durdu. "Gerçekten mi? Çok fazla çalışma ve yakında evde olacağız... Tamam o zaman, seni seviyorum."

Niles bu sevgiyi yankılamış olmalıydı, çünkü Stellan'la o yürek burkan, yumuşak gülümsemelerinden birini daha paylaştı ve diğer alfa hakkında söyleyeceği her şeyi yuttu.

Telefonu kapattı ve Stellan'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce cebine soktu, başını yana eğdi.

"Niles bu gece geç saate kadar çalışıyor." "Bu garip mi?" Stellan sordu.

"Bu onun için alışılmışın dışında. Birini keşfetmediği sürece, uzun süre ofiste bulunmaz. Her neyse..." Havayı temizlemek istercesine başını salladı. "Ne söyleyecektin?"

Stellan gözlerini kaçırdı ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Bir şey yok, endişelenme."

Elise bakışlarını kısmış ve tartışacakmış gibi görünüyordu ama kapıya vurulması araya girdi. Elise'in yanakları *anında* kıpkırmızı oldu ve adam kıkırdamaktan kendini alamadı. Kapıya doğru koştu ve yırtarak açtılar.

Ortak kokuları odaya yayılınca betanın gözleri büyüdü ve Elise boğazını temizledi. "Çok özür dileriz. Şimdi gidiyoruz."

Beta'nın yanından dolanarak hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdüler.

Dışarıda temiz havaya çıktıklarında, cam kapı arkalarından kapandığında, Elise yavaş bir nefes aldı.

Ama Stellan kahkahalara boğuldu.

"Yüzü," diye mırıldandı kıkırdamalar arasında.

Utancı Elise'in dudakları da kıpırdadı. Adamın elinden tutarak onu sokağın aşağısına doğru çekti ve kendi kıkırdamalarıyla savaştı.

Stellan çıldırmış mıydı, yoksa öğleden sonra güneşi daha mı parlak görünüyordu? Tomurcuklanan ağaçlar biraz daha mı yeşildi? "Stellan!" diye tısladı. Eliyle ağzını kapattı, yanakları geç saatlerde alev alev yanıyordu.

öğleden sonra güneşi. Işıl ısl görünüyordu. "Oraya asla geri dönemeyeceğim. Spor salonumu değiştirmeliyim. Yeni bir üyelik bulmam gerekecek. Ama önce ücretleri ödemem gerekecek, ve-umph!"

Adam kızın bileğinden çekiştirerek onu durdurdu. Ne kadar küçük olsa da Stellan'ın göğsünden sekti ama Stellan beline doladığı bir kolla onun geri çekilmesini engelledi. Bir öpücük mırıltılarını susturdu ve her zamanki gibi onun içinde eridi.

"Spor salonunu değiştirmek zorunda kalmayacaksın. Ne düşündükleri kimin umurunda?"

Yanakları, binalar ve ağaçlar tarafından gizlenen gün batımına benzer şekilde yeniden pembeleşti. "Umurumda! Artık oraya her gittiğimde, tek şey soyunma odasının lavabolarında iki ergen gibi nasıl sikiştiğimiz olacak!"

Elise'e bakarken bakışları ağırlaştı ve yarı kapalı bir hal aldı. "Gerçekten mi? Belki de sana spor salonunda daha sık eşlik etmeliyim."

Elise oflayıp pufladı ve çekildi. "Sus, sen... sen... hmph!"

Elise bileğini tutup çekiştirdi, adımları betonun üzerinde hızla ilerliyordu, eve sürüklenirken Stellan'ın kıkırdamalarını duymazdan geliyordu.

Elise'e o kadar odaklanmıştı ki, onu eve götürürken kalçalarının sallanışını izliyordu, Elise'in eli onun elinin etrafında sıkılaşıp kadar onlara doğru gelen betanın kokusunu bile almadı ya da görmedi.

Beta kaldırımda yer açmak yerine onu omzundan kontrol etti ve Stellan betanın kolunu tutarken dişleri birbirine .

"Hey! Dikkat et!" diye homurdandı Stellan, Elise'i sakinleştirip aynı anda betaya bakarak.

Tam boyuna ulaştı ve betanın üzerinde yükseldi. Stellan'ın agresif figürünü gören beta başını bir kez eğdi.

"Benim ."

Adam hızla uzaklaştı ve Stellan'ı düzgün bir özür için adamın gitmekten alıkoyan tek şey Elise oldu. "Sorun değil," diye ısrar etti. "Acelesi varmış gibi görünüyordu. Hadi gidelim."

"İyi misin?" diye sordu, elini kolunda aşağı yukarı gezdirerek. Kızın

sırıtışı yumuşadı. "İyiyim, söz veriyorum. Hadi eve gidelim."

Sinirleri göğsüne doğru bir parça yara açtı. *Evine.*

şimdi eve dönerlerken Elise'i çeken kişi oydu.

Adımları daha hafif, hava daha yumuşak geliyordu ve Stella'nın parmaklarına doladığında, kaburgalarının biraz daha az acıdığını bile düşündü.

Onun *ve* Stellan'ın kendilerini bekleyen alfalarına doğru çıktıklarını bilmek içini sinirle doldurdu... *ve* daha önce hissettiğini hatırlayamadığı bir hafiflikle.

Ve Elise'in başının tepesine, dağınık topuzundan karmakarışık küçük dalgalar halinde saçlarına bakarken, bunun dünyadaki en kötü şey karar verdi.

Ta ki kapıyı itip açana ve meraklı, , ballı gözlü bir alfanın onları beklediğini görene kadar.

Burun delikleri alevlendi ve onları koklarken yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Spor salonunda iyi çalıştın mı?"

O dolgun, gül rengi dudakların eğilmesi Stellan'ın keskin bir şekilde yutkunmasına neden oldu ve Elise de muhteşem alfası karşısında pek de iyi durumda değildi.

"Evet," diye cıvıladı Elise, sesi en yüksek perdeden.

yana çeviren Stellan omzuna bir gülümseme gizledi ve bar taburesine uzanmış, bir dirseğini tezgâha dayamış ve başını elinin üzerine koymuş olan bakışlarıyla karşılaştı.

"Pekala, o *sıkı* antrenman sizi yormadıysa, ve akşam yemeği için hazırlanın."

"Akşam yemeği mi? Nerede?" Elise sordu.

Jackson bar taburesine oturdu ve omuz silkti.

"Belki bir sürprizdir."

"*Dışarı* mı çıkıyoruz?"

Jackson'ın gözlerini biraz şüphe kapladı. "Belki... tabii sen istemezsen." "Bu... güvenli mi?" Elise sordu.

Stellan başını yana eğdi ve küçük omega'ya baktı. "Neden?" "Yani, o adamların seni bulmasından korkmuyor musun?" diye sordu.

Stellan alay edemedi Jackson araya girdi. Hiçbir şeyden korkmuyordu ama Jackson'ın ondan çok daha iyi bir açıklaması vardı. Ve bu açıklama yumruklarını bile içermiyordu.

"Endişelerinizde haklısınız ama bence sadece bir gece için sorun olmaz. Özel bir restoranda, çok özel, sadece listedeki misafirlerin ziyaret edebileceği ve genellikle sadece haftalar öncesinden rezervasyon yaptırdıkları bir yer. Sizi arayan birinin orada olacağından şüpheliyim. Ama... eğer seni daha iyi hissettirecekse, özel girişi kullanacağız. Seni tehlikeye atmazdım. Greyson bana bir

Her şeye göz kulak olacak birkaç adam. " Jackson'ın bakışları keskin bir şekilde Stellan'ınkilere kaydı, bal rengi neredeyse parlıyordu. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Bakışları Elise'e kayınca yumuşadı. "Ya da sana. Söz veriyorum."

Stellan, alfanın bakışlarını karşılayabildiği kadar emin bir şekilde samimiyeti hissetti. Ve öyle de yaptı, gün doğumu ile bal saniyeler bir dakikaya uzanıyordu. Jackson'ın elini masaya bu an bozuldu. "Peki ya ? Ben doktorum, seni tekrar bir araya getiririm."

Stellan kıkırdadı, bakışları ışıltılı sihirli gözlere alfadan ayrılıp Elise'in ikisine birden gördü.

"Gidelim," dedi, elinden tutup mutfığa doğru çekti. "Yirmi dakika içinde hazır oluruz!" diye seslendi.

Dudakları kıvrılan Stellan, odasına varana kadar onu çekmesine izin verdi.

"Çabuk duş al. şu seçkin restoranı görmek istiyorum," diye fısıldadı Elise.

Elit.

Bu kelime onu ve Elise onu merdivenlerin dibinde terk etmek üzere dönerken onu durdurmak için elini çekti. "Elise," diye fısıldadı.

Yutkundu, yanakları spor salonundan çıktıklarında onunkiler kadar pembeleşmişti. Ama utanmasını gerektirecek bir şey yoktu. Elise onu *tanıyordu*.

"*Elit* bir restoranda giyecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum," diye kısık bir sesle devam etti.

Başını sallamadan önce bakışları bir an için genişledi. Avuç içi adamın elinde ters döndü ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Merak etme, sana bir şeyler bulacağız."

Elise avucunu adamın göğsüne bastırarak onu odanın derinliklerine doğru itti. " sadece duş al, işin bittiğinde ben sana bir şeyler getiririm!"

"Bekle Elise," diye tısladı. Elise ona döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Etek giy," dedi Stellan.

Buz mavisi gözleri bu öneri karşısında karardı. "Tamam," diye biraz nefes nefese kabul etti.

Stellan duş aldı, kokusuz vücut yıkayıcısını kullanırken Elise'in teninde bıraktığı kokunun yasını tuttu. Yuvalarını özlemişti. Kendini de kokusuna gömmeyi. Onu beş dakika önce görmüştü ve şimdiden özlemişti.

Çabucak duş aldı ve saçlarını bir düzene soktuğu sırada kapı çalındı.

Üzerinde sadece bir havlu vardı, odayı geçti ve Elise ile arasındaki tek bariyeri açtı.

Onu gördüğünde nasıl nefes alacağını unuttu. Kız onun önerisini daha ileri götürmüş, tenini daha da pembe ve gözlerini daha da mavi gösteren diz boyu, dekolteli zümrüt yeşili bir elbise giymişti.

"Vay anasını," diye ağzından kaçırıldı.

Süslü randevu geceleri bir parkta piknik yapmaktan ibaretti. Elise her zaman en güzel küçük sundress elbiseleri giyerdi ve onu sızlanan bir karmaşa haline getirirken ona sağladığı erişim kolaylığı ile eğlenirdi.

Şimdi burada *topuklu ayakkabılarıyla* durmuş, adamın bakışlarını karşılıyor ve neredeyse *onu* sızlanan kişi olarak bırakıyordu. Elinde bir yığın giysi tutuyordu. "Al, bunu giy."

Stellan körü körüne yığına uzandı, bakışlarını ondan zar zor ayırarak bir kot pantolon, düz kahverengi uzun kollu bir gömlek ve bir çift uyumlu bot buldu. Bunlarda çizikler, yırtık bağcıklar ve eksik deri parçaları yoktu. Bunun yerine açık kahverengi süetten yapılmışlardı.

"Mutfakta senin için bir palto var," dedi dalgınca, adamın göğsüne bakarak.

Elektrik, bir fırtına sırasında olduğu gibi aralarında kıvılcım çıkarıyor, buluttan buluta olduğu gibi omegalar arasında sıçırıyordu.

"Tamam," dedi, ancak bu kelimeyi gerçekten söylediğini hatırlamıyordu. "Tamam," diye yineledi Stella yavaşça büyüyen bir sırtışıla. "Giysilerini giy, Stella." Onu nazikçe odaya geri itti ve kapıyı kapattı. "Ah," dedi sonunda, artık dikkatini dağıtmak için orada olmadığından büyü bozulmuştu.

Kot pantolon şimdiye kadar hissettiği en esnek malzemeydi ve kışını ipek gibi sarıyordu. Dizlerinde delikler vardı ve bunları giyen gençlerle dalga geçtiğini kabul etse de, ona bir tür... üstünlük sağladığını kabul etmek zorundaydı. Gömlek yumuşak, pamuksu bir malzemeden yapılmıştı ve göğsünün üzerinden geçerken teninde iyi bir his uyandırırıyordu. Botlar ayakkabının üzerine bile tam oturuyordu, bu da hangi alfabayla aynı numarayı paylaştığı sorusunu akla getiriyordu.

Gömleğin ve kot pantolonun kokusundan Niles'ı tahmin edebiliyordu.

Mutfağa geri döndüğünde Jackson ve Elise ona döndüler ve dudaklarında yavaş, minnettar gülümsemeler belirdi.

Jackson bir elini uzattı ve ön koluna botlarıyla aynı tonda, bej rengi uzun bir palto örttü.

"İyi görünüyorsun," dedi Elise, gözleri parlayarak. "Dön."

Yanakları utançtan kızarmıştı ama istenileni yaptı ve Elise kurt ısılığı çaldı.

Kalbini yerinden oynattı ve midesini ısıttı ama daha fazla devam edemeden boğazını temizledi.

Jackson daha yumuşak bir gülümsemeye "Katılıyorum," dedi. Kapıya doğru işaret etmeden önce başını eğdi. "Gidelim mi?"

Stellan dışarı çıkan son kişiydi ve kapıyı arkasından kapatıp Elise'in sallanan figürünü özel kaldırımından aşağıya, araba yoluna kadar takip ederken, her türlü öz-bilinçten titreyerek uzaklaştı.

Elise artık buna mı alışmıştı? Süslü akşam yemekleri, elbiseler ve bir zamanlar kiralari pahalı olan kot pantolonlar?

Stellan şüphelerini bir kenara itti. Önemli değildi. O mutluydu.

Jackson'ın arabasının arka koltuğuna kaydđ ve uzun paltoyu düzelitti.

Kararını vermişti. Elise'i ve bu sürüyü istiyordu ve onları tanımak, isterlerse kendisine kur yapmalarına izin vermek istiyordu.

Lucas tüm bunların sonunda hâlâ onu olacaktı ama Stellan kartlarını doğru oynarsa, zamanı geldiğinde bunun icabına bakabilirdi

Ama şimdilik... Stellan gecenin onları nereye götüreceğini görmeye hazırđı. Alfa'nın dikiz aynasındaki yansımasına baktı.

Ve Jackson'ın onlar için tam olarak ne düşündüğünü.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jackson arabayı ziyaret ettikleri restoranın binasının arkasına yönlendirdi ve kırmızı örtülü tentenin yanına park etti.

Jackson'ın camına bir adam vurdu - camı indirdikten sonra aldığı kokuya bakılırsa bir alfaydı.

Jackson adama kimliğini gösterdi ve listede olduğu teyit edildikten sonra adam başıyla onaylayarak onu kenara çekmesi yönlendirdi.

Stellan arkadan, "Bu biraz tuhaf görünüyor," diye yorum yaptı. Jackson onun bakışlarına güvenle karşılık verdi ve başını salladı.

"Bunlar Greyson'ın bana ödünç verdiği adamlar. Biraz alışılmışın dışında ama sahibi benim arkadaşım ve durumu biraz açıkladım. Güvende olduğunuzdan emin olmak için ayarlamalar yapmama izin verdi."

Greyson ona çok yardımcı olmuş ve bir güvenlik şirketinin numarasını vermişti. Şirketin sahibi Wes korkularını anlamış ve gece için birkaç adam kiralamıştı. Elbette bir bedel karşılığında, ki bu bedeli ödemekte sakınca görmemişti.

Jackson, omega'sına ya da çok önemseddiği omega'sına bir şey lanetlenecekti.

Hakkında çok şey öğrenmek istediği omega. "Jackson,"

diye mırıldandı Elise usulca, "bu çok tatlı."

Düşük ışıktaki omega'sına . "Elbette. Sizi rahatsız etmek isteyeceğim son şey. Eğer sipariş vermeyi tercih ederseniz, biz-"

"Hayır," diye araya girdi Stellan arkadan. "Zaten buradayız ve burada kalmaktan yoruldum.

Hadi gidelim, bu kıyafetleri boşuna ödünç almadım."

Omega ön koltuğa uzandı ve bir eliyle Elise'in kolunu okşadı. "Bana saldıracak kadar aptal olan herkes hak ettiğini bulur."

Elise'in gülümsemesi seğirdi. "Peki, sert çocuk. Tamam... hadi gidelim," diye karar verdi sonunda.

Jackson parmağını kaldırdı ve araba hareket ettikten sonra kapısını açıp arabanın koşarak ona kapıyı açtı.

Stellan'ın kapısı çatırdayarak açıldığında, Jackson aceleyle kapıyı onun için sonuna kadar çekti. Belki de Jackson onları arkada birlikte bindirmeliydi. Bir dahaki sefere diye aklına not aldı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Elise başıyla onayladı ve telsizli alfa anahtarlarını alarak arabayı daha uygun bir park yerine çekmeye hazırlandı.

Elinde telsiz olan siyah takım elbiseli bir başka adam kapıyı içeriden açtı ve ortam ara sokağa yayıldı.

Yumuşak ışıklandırma, daha yumuşak müzik ve seslerin sessiz onları içeri çağırıyordu. Jackson'ın buraya ilk geldiği zamandan hatırladığı güzel, hatta abartılı bir yerdi.

Kapıdan içeri girdiklerinde takım elbiseli üçüncü adam onları karşıladı ve yan koridordan geçerek özel bir odaya götürdü.

İçeride cilalı meşe bir yemek masası vardı ve masanın üzerinde taze bir çiçek dekorasyonu bulunuyordu.

Yumuşak ışıklar tavandan mükemmel aralıklarla parlayarak en düşük ruh hali aydınlatmalarını sunuyordu.

Ama en dikkat çekici olanı odanın mahremiyetiydi.

"Özel bir oda mı?" Elise tıslayarak kolunu onun yanına doladı.

Stellan sessizdi ve Jackson onun geniş gözlerle odayı incelediğini görmek için ona baktı.

Stellan ve Elise masanın bir köşesine, Jackson da baş köşeye oturdu.

Masa sekiz kişi için yeterince büyüktü ama en uzak köşeye doluştular. "Bu... muhteşem,"

diye mırıldandı Elise. "Bunu nasıl yaptın?"

Jackson kıkırdadı, günlerdir ilk kez kendini hafiflemiş hissediyordu. "Ne yani, bu kadar güzel bir yerde yer ayırtamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Elise kıkırdadı ve Stellan'la bakıştı. "Yapamayacağını düşündüğümünden değil... ama iş dışında bunun senin olduğunu sanmıyorum."

"Her zamanki tarzın nedir?" Stellan sessizce sordu.

Elise sırıttı.

"Pizza."

"Pizza mı?" Stellan sordu.

Jackson başıyla onayladı. "Duvardaki en ucuz yerler en iyileridir. Ama size sürpriz yapmak istedim."

Stellan, "Beni şaşırmış sayın Doktor," dedi.

Doktor. Yıllar boyunca pek çok kişi tarafından kendisine takılan bir lakaptı bu ama nedense Stellan'ın dudaklarından duyunca göğsü sıkışmıştı.

"Doktor Jackson Eaves!" bir ses, sahibi odaya dalarak bu samimi anı böldü. Jackson sırıttı, yaşlı adamın hâlâ her zamanki gibi aynı ses tonuyla konuştuğunu duyduğuna minnettar oldu ve onu selamlamak için ayağa kalktı.

"Şerefli alfa! Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizi görmek çok güzel." Adam iki eliyle Jackson'ın ellerini kavradı ve şiddetle sıktı. "Buralarda elde ettiğin özel avantajlardan yeterince yararlanmıyorsun."

Jackson kıkırdadı, kendisine yapışmış iki meraklı bakışın farkındaydı. "Ne, hastane faturası senin için yeterli değil mi? Bedava yemek de mi dağıtmak istiyorsun?"

Havada bir el salladı. "Sürüme sorarsanız, hak ettiğinizden çok daha fazlası. Bu kadar inanılmaz olduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Lütfen omegalarınıza menüdeki her şeyi ikram."

Jackson başını sallarken yanaklarına renk gelmişti. "Evet, efendim. Çok teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok, Doktor. Harika bir akşam geçirin!"

Neşeli adam odadan çıkarken kıkırdadı ve garson onları bir kez daha yalnız bırakmadan önce su bardaklarını doldurmak için içeri daldı.

"Yani... burada bedava mı yiyoruz?" Stellan lüks odayı bir kez daha incelerken gözlerini kocaman açarak sordu.

"Evet," diye cevap verdi Jackson ve boğazını temizledi. "O geldiğinde hastalarımı kontrol ediyordum ve üçüncü derece yanıklar için ona baktım. O zamanlar oldukça genişti ama sürüsünün kalmak için mücadele etti."

"Şimdi gayet iyi... ve çok minnettar."

"Ben de isterdim!" Elise biraz soluk soluğa bağırdı. "Onun hayatını kurtardın."

"Bu benim işim," dedi yanakları yeniden renklenerek. "Ben de sizi etkilediğimi sanıyordum. Yaşlı adam bunu mahvetmek zorunda kaldı," diye mırıldandı ve dramatik bir şekilde iç çekti.

Elise alay etti. "Onun hayatını kurtardın," diye Elise. "Bu yeterince etkileyici. Ayrıca, burası benim için biraz... fazla abartılı görünüyor," diye devam etti, mavi gözleri alçak ışıktaki parlıyordu.

"Elise," diye araya girdi Stellan. "Ucuzluğun ortaya çıkıyor."

Elise dudaklarını kapatarak başını salladı. "Oops. Ucuz, ," diye cıvıldadı minik bir kuş gibi. Jackson şaşkınlıkla kaldırdı ve omegalara baktı. "İçeriden bir şaka mı?" diye sordu.

Stellan kıkırdadı, bu ses deri ciltli kitaplarla süslenmiş şarap menüsündeki şeyden koyu ve daha lezzetliydi.

"Yıllarca kuruşları cimrilikle harcadık, cimriliğimizi şaka yaptık. Gereksiz yere kuruşları kısıtığımız her an cıvıldamak zorundayız," diye açıklıyor Stellan.

"Ucuz," diye yankılandı Elise, ses tatlı kıkırdamalara dönüşerek.

Orada oturup bütün gece omegaların etkileşimini izleyebilirdi. Jackson çok meraklıydı, elinden bir şey gelmiyordu. Bu çok... tatlıydı. Ve farklıydı.

Elise, Stellan'ın yanındayken farklıydı ve Jackson bunun nedenini anlayamıyordu. "Bu gece içecek bir şey ister misiniz?" diye sordu garson.

Jackson bakışlarını menünün saklamaya çalışan ve yüzünde rahatsız bir ifade olan erkek omega'ya çevirmeden önce menüye baktı.

Jackson, "En ucuz biralarınızdan iki tane ve bir bardak Reisling alayım lütfen," diye emretti. Stellan'ın omuzları küçük bir miktar kaydı ve Jackson bunun rahatlatma olduğunu hayal etti.

Garson kibarca başını salladı ve onları bir kez yalnız bıraktı.

"Bu menü, ah..." Elise yemeklerin yazılı isimlerine kaşlarını çatarak baktı.

"Salyangoz da neyin nesi?" Stellan homurdandı.

KONUŞTULAR. Her şey hakkında, hiçbir şey hakkında ve aradaki çoğu şey hakkında.

Stellan ve Elise anılarını tazelerken, Jackson Elise hakkında ne kadar çok şey bilmediğini fark etti.

Jackson bir zamanlar pervasız ve eğlenceli olduğunu hatırlıyordu. Belki üniversitedeyken? Ama bu birkaç yıl önceydi ve şimdi soğuk bir bira içmekten ve duvardaki bir delikten ucuz bir pizza yemekten daha heyecan verici şey yapmıyordu.

Elise, Stellan'la olumlu bir şekilde parlıyordu, başını arkaya yatırıp diğer omeganın söylediği bir şeye gülerken eli onun kolundaydı.

Bütün gece aralarında kıvılcımlar çaktı ve Jackson, Elise'i en son ne zaman bu kadar rahat gördüğünü hatırlayamıyordu. Bu kadar açık ve... kaygısız.

Jackson ucuz birasını yudumladı, ki burası için muhtemelen zaman aldığından daha iyiydi ve iki omegayı incelerken başını dayadı.

Birbirleriyle olan enerjileri elektrik gibiydi ve konuştukça, şakalaştıkça, dalga geçtikçe ve dokundukça Jackson kendini daha da yabancı hissediyordu. Ama şu anda bunu çünkü ikisinin de böylesine canlı bir şekilde parıldamasını izlemek bir onurdu.

Aralarında her zaman böyle mi olmuştu? Elise'in geçen yıl boyunca kaçırdığı şey bu muydu? Onlarla bir sürü olmak için geride bıraktığı şey bu muydu?

Bu düşünceyle göğsünde küçük bir keder kabardı. Bu yavruyu yanlışlıkla boğmuşlardı.

Elise'in bir parçası olduğunu bile bilmeden.

Onu tanımak istedi.

Önündeki *kadın*. Parlıyor, gülümsüyor, gülüyor ve özgürce dokunuyor. Korkusuz ve ürkek.

Ve Stellan. Başka bir omega, omega bile sayılmayacak biri, eğer o tatlı kokusu olmasa.

Jackson gece boyunca onu inceledi. Elise'le dalga geçiyor, geçmişlerinden bahsediyor, Jackson'ın göğsünde bir şeylerin ısınmasına neden olan zengin, derin baritonuyla onunla gülüyordu.

Stellan çok etkilenmişti.

Tüm dikkatiyle onu dinliyordu. Güldüğünde bakışları keskinleşir, başını arkaya yatırıp söylediği bir şeye kıkırdarken boynunun uzun, ince çizgisini incelerdi. Onda bu sesi uyandırdığı için altın rengi gözlerinde parıldayan gururu.

Bakışları kadının göğsüne kayıyor, dekolte elbisesi tam da olması gerektiği gibi onunla alay ediyordu.

Sonra daha da aşağıya, elbisenin krem rengi kalçalarını açıkta bıraktığı kucağına .

Jackson bunu biliyordu çünkü bütün gece onun görüntüsünü takdir etmişti. Omega'sı muhteşemdi.

Stellan da öyleydi.

Uzun, koyu renkli, dağınık bukleleri parmakların süzülmesi için yalvarıyordu. Biraz daha sıkı kavrayıp onu çekmek için mükemmel uzunlukta idi.

Elise'in minyon parmakları onu hiç umutsuzca istediği yere sürüklemiş miydi-

"Neden kadar çok düşünüyorsun?" Elise sordu, sesi tatlı ve yüksekti ve telaffuzu çok karmaşık makarnalarıyla birlikte içtiği üç kadeh şarap yüzünden .

Jackson nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. İki omeganın sevişmesini hayal ettiğini söyleyemezdi, değil mi?

"Pek bir şey yok," diye yalan söyledi. "Sadece ikinizi birlikte izliyorum."

Yanaklarının rengi parladı. "Üzgünüm, anılarımızı tazelemeyi bırakalım."

"Hayır," diye itiraz etmekte Jackson. Boğazını temizledi. "Benim yüzümden durmayın. İkinizi birlikte izlemekten zevk alıyorum. Aranızdaki bağın özel olduğunu söyleyebilirim."

Stellan kıkırdadı ve bira bardağını masaya bıraktı, gözlerini Jackson'ın kılere kaldırırken bir parmağıyla buğuyu izledi.

Bal rengi derinliklerinde zar zor gizlenen alaycı sıcaklık karşısında yutkundu.

"tek şey bu değil," diye mırıldandı, sesi Jackson'ın hayalini kurduğu derin ve umut vericiydi.

Elise alfadan omega'ya baktı ve tekrar geri döndü.

", değil mi?" Stellan tartışmaya yer bir ses tonuyla sordu. "Elise'e kim olduğumu öğrendiğinden beri dilinin ucunda olan soruyu neden bana sormuyorsun?"

Jackson yutkundu. Yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Elise oradayken olmazdı.

"Ne oldu?" diye sordu sessizce, nazikçe. O kadar açık ve yumuşaktı ki, tüm sırlarını o anda ve orada dökmek istedi.

Dudaklarını araladı, kelimeler dilinin , tıpkı Stellan'ın tahmin ettiği gibi... ama son anda kapattı.

Bunun yerine "Sormak doğru gelmiyor," dedi.

"Bor-ing," alay etti Stellan masaya doğru eğilerek. "Merak ettiğini biliyorum. Sor."

Stellan bir kolunu Elise'in sandalyesinin arkasına doladı, parmağı Elise'in kolunun üst kısmında gezindi.

Jackson, Stellan'ın parmağını kızın teninde gezdirirken yaptığı harekete, eğime odaklandı. Zümrüt rengi elbisesinin içinde parlıyor gibiydi ve Stellan'ın dokunuşuyla daha da parladı.

"Beni meraklandırıyorsun," dedi Elise yumuşak bir sesle.

"O da merak ediyor," dedi Stellan ve diğer eli masanın kenarının altında kayboldu.

Elise başını Stellan'a çevirdiğinde yanakları pembeleşti. Dudakları ama bakışları bir ileri bir geri gidip gelirken sanki aralarında bir konuşma geçiyor gibiydi. Elise başını geri çevirerek Jackson'ın bakışlarıyla buluştu.

Oturduğu yerde kıpırdandı, onları birlikte izlerken derisinin altında ve midesinde sıcaklık tutuştu.

Yapmak istediği şey buydu ve Stellan bunu biliyordu. İki omegayı izlemek istiyordu. Nasıl etkileşime girdiklerini, nasıl davrandıklarını, hakkında neler hissettiklerini.

Ama daha da çok, Elise'in yanaklarının her nasıl pembeleştiğini, Stellan'ın kolu masanın altında kayarken dudaklarının nasıl ayrıldığını görmek istiyordu.

Jackson'ın onu alt etti ve bakışlarını masanın altından Elise'bütün akşam eteğinin altından görünen kalçalarına çevirdi.

Ve şimdi Stellan'ın eli oradaydı, kalçasının üstündeydi, bronzlaşmış, yaralı eli kalçalarının arasında bir başparmağı okşuyor, başparmağı dolgun et yastıklarının arasında kaybolurken her ikisinin de içini fırçalıyordu.

Ağzı sulandı ama yutkunduğunda kurudu.

"Söyle bize," diye emretti Stellan, sesi derin, karanlık ve kadifemsiydi ve Jackson' hastane dışında ne yapması gerektiğini söyleyen *hiç* kimse ve bu omega gerçekten de sahip olduğunu bilmediği bir sapkınlığı mı ortaya çıkarıyordu?

Stellan'ın başparmağının Elise'kalçaları üzerinde ve arasında eşit, yavaş çizgiler çizmesini izledi. Elise'in nefesinin kesilmesini ve dinledi. Elleri sandalyenin kenarını kavrarken ve ona bakarken sıkılaşıırken baktı.

"Ne oldu?" Elise sordu, sesi Stellan'inkinin tam tersiydi. Tatlı, yumuşak ve neredeyse yalvarır gibiydi ama buna inanacak kadar saf değildi.

"Hiç adil değil," diye nefes aldı. "Sana nasıl hayır diyebilirim ki?"

Hangi omega'yı kastettiğini belirtmedi, çünkü de kastetmişti. Birlikte, . Sert ve yumuşak, savaşçı ve aşık, huysuz ve tatlı.

Stellan ona "gerekiyor," diye hatırlatınca Jackson'ın nefesi kesildi.

"Oh," diye ifade etti. Sekiz yıl boyunca okul ve asistanlık yapmasını sağlayan beyin hücreleri saniyeler geçtikçe yok oluyordu.

"I-" Durakladı. Kelimeler dudaklarından bir kez döküldüğünde, onları geri alamayacaktı. Elise bir elini kalçasına koyarak onu cesaretlendirdi ve bu basit zevk tüylerinin diken diken olmasına oldu.

"Seni izlemek istiyorum," dedi cesurca. "Birlikte."

Elise'in kaşları çatıldı. "Bu mı? Neden ju-mmph yapmadın."

İtiraf dudaklarından döküldü ve Stellan elini onun kolundan kaldırarak çenesini yakaladı ve başını yana doğru çekerek dudaklarıyla sözlerini yakalamak için bekledi.

Jackson'ın nefesi ve hissettiği türlü rahatlama, Stellan'ın dudaklarını kendi dudaklarıyla ayırmasını, dillerini birbirine dolamasını ve Elise'in ağzından en küçük iniltileri çıkarmasını izlerken göğsünün ortasında sıkıştı.

Geri çekildi, Elise'in şaşkın gözlerini inceledi ve bakışlarını alfaya kaydırды. "Böyle mi?" diye sordu.

Jackson yerinde donmuş bir halde başını salladı. Elise'in tatlı, şekerli rom kokusu keskinleşirken aynı anda nefesi de kesildi. Aşağı baktı ve Stellan'ın eliyle Elise' bacaklarını ayırdığını gördü.

Dudakları tekrar buluştu ve Stellan elini kızın kalçasında daha da yukarı kaydırırken Jackson'ın nefesi göğsünde durdu. Yara izleri ve nasırlar sadece etkiyi artırıyordu. Teni yumuşacık, kremi ve pürüzsüz olan Elise, Stellan tarafından örtülüyor ve okşanıyordu.

Jackson kendi omegasını mı yoksa Stellan'ın ona dokunan kişi olmasını mı kışkırdığını bilmiyordu.

Jackson da dokunmak için elini kaldırdı ama Stellan'ın sesi onu durdurdu. "Hayır,"

diye mırıldandı. "İzlemek istediğini söylemiştin. Öyleyse izle."

Stellan, Elise'in başını kendisine çevirip dudaklarını birbirine yapıştırırken havayı çikolatalı kurabiyeler ve şekerli rom kokusu . Nazik ama kasıtlı bir hareketti ve Elise tıpkı Jackson'ın kararlılığı gibi onun içinde eridi.

İzlemek istediğini söylediğini biliyordu ama dokunmak, tatmak, paylaşmak istiyordu.

Ama artık bunu geri alamazdı ve birlikte olan omegaların parfümü onu yavaşça uyuşturuyordu, dudaklarına ve dillerinin yavaşça düellosuna mı, yoksa Stellan'elbisesini yukarı iterek eşleşen külotunu ortaya çıkaran eline mi odaklanacağına karar vermeye çalışırken gözleri yarı kapalı kaldı.

Jackson bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü dudaklarını ayırdılar, tek bir tükürük teli kopana kadar aralarında uzandı.

Stellan eğildi ve Elise'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Hafifçe kabaran göğsü nefes vermeden önce durakladı ve başını salladı.

Jackson, Stellan'ın ne fısıldadığını asla bilemeyecekti ama Elise bacaklarını da ayırıp Jackson'la yüz yüze gelecek şekilde kayarken, birkaç saniye önce ne düşündüğünü bile unuttu.

Stellan gösteriş yapıyordu. Elise'e neler yaptırabileceğini ve en ufak bir dokunuşla ona neler hissettirebileceğini gösteriyordu.

Dudakları öpüşükleri için pembeleşmiş ve parlıyordu, gözleri ağır ağır kapanıyordu ve elleri sandalyenin koltuğuna yapışmıştı.

Kokusu zengin ve yoğun ve Jackson muhtemelen gitmeleri gerektiğini biliyordu ama bundan sonra ne olacağını görmek istiyordu. Ne kadar ileri gideceklerini.

Stellan'ın başparmağı Elise'in külotuna bastırdı, dantelli materyale masaj yaparken keskinleşti.

Adam okşarken dudaklarından sessiz bir inilti döküldü, ikisinin de bakışları Jackson'a kilitlenmişti.

Oturduğu yerde kıpırdandı, kokuları etrafını sardıkça ve Elise'in nefes nefese inlemeleri çoğaldıkça siki sertleşti. Stellan daha sert okşadı, Elise inledi ve Jackson sonunda-

kalktı.

"Gitmemiz gerekiyor," diye duyurdu.

Buna evde devam etmekten başka bir şey istemiyordu. Elise'in yuvasının güvenliğinde. Bütün gece boyunca ona hava atabilir ve onu kızdırabilirlerdi ama o bunu bir garsonun içeri girmesinden endişe etmeyecekleri bir yerde yapmak istiyordu.

Elise mızızlandı, aslında ondan sadece ısınırken duyduğu bir sestir bu ve kendini ayarlamak zorunda kaldı. Stellan sırtı ve bakışları alfanın şişkinliğine kaydı. "Şimdiden mi? Daha yeni başlıyorduk."

Diğer elini Elise'in göğsünün üzerinde gezdirdi, elbisenin içinden Elise'le oynadı ve Elise onun dokunuşuna doğru eğildi.

"Bunu evde de bitirebiliriz," dedi. "Bizi burada herkes bulabilir."

Elise gözlerini kırıştırarak ona baktı, yanakları pembenin en parlak tonuyla kızarmış ve dudakları bir sonraki söyleyeceği kelimenin etrafında ayrılmıştı.

"Bu da eğlencenin bir parçası," dedi Stellan ve Elise sallayarak bakışlarını kaçırdı.

Jackson gözlerini kırıştırdı. Elise'i bu kadar ateşlendiren şey bu muydu? Stellan'ın kulağına fısıldadığı şey bu muydu? Herkesin gelip alfası için yaptığı şovu görebileceğini mi?

Jackson inledi, başını salladı ve derin bir nefes aldı, ama bu en tatlı kokuların karışımıyla dolu bir nefesti. "Yapamayız."

Alfa içgüdüleri parçalanmıştı. Elise'in inleyip mırıldanmasını ve daha fazlası için sızlanmasını görmek istiyordu, tercihen sakinin etrafında. Ama herkesin onları bulabileceği bir restoran değil, kendi evlerinin güvenliğini istediğini de biliyordu.

Stellan onun kararlılığını hissetmiş olmalıydı ve başını salladı. Elini Elise'in çekti, kalçasını sıkıca kavradı ve kulağına duyulmamış bir söz daha fısıldadı.

"Tamam," nefes aldı, başını salladı ve Jackson'a baktı.

Az önce Stellan'ın dudaklarından hangi kelimelerin döküldüğünü nasıl da bilmek istiyordu.

"Sonra," dedi Stellan. Elise'in başının yan tarafına bir öpücük kondurdu ve Elise gözlerini kırıştırdı.

Jackson kapıya gitti ve kırarak açtı, orada muhafızlardan birini ve koridorun sonunda bir garson buldu. Adamı işaret .

"Lütfen Şef'e yemeğin harika, servisin olağanüstü olduğunu ve cömertliğini takdir ettiğimi söyleyin."

Garson başını sallayarak ona iyi geceler diledi ve odadan yayılan kokuları profesyonelce görmezden . Jackson kapıyı kapattı ve Elise elbisesinin eteklerini düzeltirken ve Stellan ceketini tekrar giyerken omegalarla yüzleşmek için döndü.

Erkek omega'nın doğal tonlar içinde lezzetli görüldüğünü kabul etmek zorundaydı; koyu renk saçları eskisinden biraz daha dağınıktı ve yırtık kot pantolonu ona bu restorana ait olmadığını söyleyen bir hava veriyordu.

Ereksiyonu pantolonunun içine baskı yaparken, hiçbirinin buraya ait olmadığına karar verdi. Onlar Elise'in yuvasına, Stellan'ın odasına ya da başladıkları işi bitirebilecekleri Jackson'ın odasına aittiler.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi bu ikilinin onu sürüklediği işkenceli yoldan kaygılıydı.

"Hazırım," diye yanıtladı Elise, sesi çok yumuşaktı ve daha fazlasını vaat ediyordu.

Wes'in adamları sokağın güvenliğini sağladıktan sonra restorandan ayrıldılar ve iki omega arka koltuğa kaydı.

Yolun yarısında Jackson arka koltuktan yumuşak bir yaptığı hatanın farkına vardı. "Çocuklar," diye inledi ve dikiz aynasından Stellan'ın Elise'in boynundaki soluk izi emişini izledi.

"Araba kullanıyorum. İzleyemem."

"O zaman bizi eve daha hızlı götürseniz iyi olur," diye nefes aldı Elise.

Sesinde Jackson'ın daha önce hiç duymadığı çaresizlik vardı ve ayağını pedaldan biraz çekti. İhtiyacı son şey, kenara çekilerek onları da geciktirmektir.

Yola odaklanmak için tüm beyin hücrelerini gerekti. Arka koltuktan gelen her nefesin, ve gümbürtünün içgüdüsel olarak farkında olarak koltukta kaydı. Flörtöz kıkırdamaların ve derin kadifemsi kıkırdamaların da.

Jackson hayatında hiç bu kadar kıskanç olmamıştı.

Ama sonunda ikisini kıskanmadığını fark etti. Sadece katılmak istiyordu. Bunun bir parçası olmak istiyordu. Geçen yıl Elise'i öğrenmeye çalıştığı gibi Stellan'ı da öğrenmek istiyordu. Stellan'ın zahmetsizce çıkardığı seslerin aynısını Elise'den çıkarmak istedim. Wanted to-

Telefonu çaldı ve onu konsoldan çekip kulağına götürürken küfretti.

"Ne?" diye niyetlendiğinden biraz daha sert bir şekilde tersledi. Derin bir nefes aldı ve arabasındaki omegaların ağır, tatlı, sarhoş edici kokularından başka bir şey bulmaya çalıştı. "Pardon, ne ?"

Wes'in adamlarından biri idi ve Jackson dikiz aynasından arkalarındaki arabayı kontrol etti. İstedikleri gibi onları eve kadar takip ediyordu, o halde sorun neydi?

Hattaki ses boğazını temizledi. "Adamlarımızdan biri talep ettiğiniz daireyi kontrol etti ve bu sabah her şey yolundaydı, ancak birkaç dakika önce kontrol ettiğinde..." Adam durakladı. "İçeri zorla girilmiş. Kapı açıktı ve adamım mekânı boşaltmadan önce destek çağırdı. Bilmek istersiniz diye düşündüm."

Jackson'ın nefesi kesildi ve bakışları arka koltuktaki omega'ya döndü. Stellan'ın bakışlarını yakaladı ve omega onun gözlerindeki bir şeyi fark etmiş olmalıydı çünkü durakladı.

"Hangi adımları takip etmemizi istersiniz?" diye sordu.

"Bizi misiniz? Birazdan orada olacağız."

"Elbette. Ekibe haber veririm."

Jackson muhtemelen yasadışı bir şekilde U dönüşü yaptı ama bu onun endişelerinin en önemsiziydi. "Sorun nedir?" Stellan sordu.

Kurabiye kokusu endişeyle acılaştı.

"Stellan..." Jackson başladı. "Lütfen kızmayın. Ama bu gece etrafı kolaçan etmeleri için birkaç adam tuttum ve onlardan sizin eve de uğrayıp göz kulak olmalarını istedim. Bu oydu. Görünüşe göre..."

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye omega.

Jackson, "Biri dairenize girmiş," dedi. "Güvenlik ekibi bizi bekleyecek.

Sen-"

"Evet. Beni oraya götür."

"Emin misin? Niles'ı çağırabilirim-"

"Bir grup yabancı etrafında dolaşırken evde oturmak istemiyorum. Hadi gidelim." Jackson başını salladı, arabadaki gerilim cinselliğin tam tersiydi. Niles'ı aradı.

"Selam," diye selamladı alfa. "Eğleniyor musun?"

"Öyleydik, evet. Bizimle Stellan'ın dairesinde buluşabilir misin?"

Niles durakladı ve Jackson arka plandaki gürültünün duydu. "Ne oldu?" "Biri içeri girdi ve sanırım-"

"Hemen ."

Jackson telefonu kapattı ve aynaya tekrar baktı.

Elise'in eli Stellan'inkine sıkıca sarılmıştı ve Stellan da Elise'in elini aynı sertlikte kavırıyordu. "Her şey girecek. Bunu kimin yaptığını ve neler olduğunu bulacağız."

Niles da orada olacaktı. Stellan'ın en yakın olduğu alfa olarak, bu yardımcı olabilirdi.

Kokusu stresle karıştı ve Jackson eve dönmeyi dört gözle bekledikleri on dakika öncesine dönebilmeyi her şeyden çok diliyordu.

Ama hayat böyleydi ve zamanlarda birbirlerinin yanında olmaktan başka bir şey yapamazlardı.

"Her şey girecek," dedi tekrar, ancak bu duygusu göz ardı edildi.

Stellan'ın çenesi sertçe sıkılmıştı ve Jackson onun kokusunu keskinleştiren öfkeyi daha sonra fark etti.

Sorun olmazdı. Ama Stellan evine giren kişiyi yakaladığında, onlar da yakalanacak mıydı?

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

S Arabanın tekerleklerinin altından kilometreler geçerken Tellan'ın kalbi daha hızlı çarpıyordu. Dairesine kimin girdiğini biliyordu.

Bu bir korkutma taktiği idi, kendi kendine mantık yürütmeye çalıştı.

Bu düşünce onu zerre kadar sakinleştirmede.

Lucas ne halt ? Neden Stellan'ın dairesini sebepsiz yere dağıtıyordu ki? Son haftadır oraya gitmemiştir bile.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı Elise. Kokusuna stres karışmıştı ve adam başparmağını Elise'in işaret parmağının dışında gezdirdi.

Öyle değildi. Ama başının üstüne bastırıldığı bir öpücükle ona teşekkür etti.

Sürünün onu istediği gerçeğini daha yeni kabullenmişti. Ve kendi mezarını kazacak zamanı . Bunun yerine Lucas bir kürek kapmış ve kaydettiği ilerlemeyi başlamıştı.

Ne olduğunu anlayamadan Jackson'ın şık siyah araba durdu. Stellan binayı tanıdı, on yıldan daha uzun süredir orada yaşadığını düşünürsek. Tanımadığı şey ise dışarıdaki korkutucu görünümlü adamlardı.

Jackson, "Bunlar bu gece için tuttuğum adamlar," diye açıkladı. "Onlar güvende."

"Teşekkür ," diye mırıldandı Stellan, ama ne için olduğundan emin değildi. Güvende olduklarından emin olduğunuz için mi? Göz kulak olmaları gereken tehdit kendi çatılarının altındaki tehdit olmasına rağmen onları için mi?

Stellan'ın kalbi boğazına kaçtı. Nefes alamıyordu ve hava çok sıcaktı. Kapıyı iterek açtı ve serin gece havasını içine .

Her şey anlık görüntülerle geçip gitti.

Arabadan inmek. Adamları selamlamak. Bir yabancıнын kırık ön kapısını iterek açmasını ve kendi evine girmesi için ona yol açmasını izlemek.

Adam bir şeyler mırıldandı ama Stellan dairesine adımını attığında duyulmadı. İğrenç hissettirdi.

olmayan kokular havaya karıştı ve tüyleri diken diken oldu. Her yerdeydiler.

"Sanırım kanepeyi değiştirmedığım iyi oldu," diye mırıldandı boş boş.

Minderler kesilerek açılmış, gri kılıf parçalara ve iğrenç turuncu deri, olgun bir karın altı ortaya çıkmıştı.

Stellan parçalanmış kanepenin, kırık lamba parçalarının etrafında yürüdü. Mutfak dolapları

gelişigüzel açılmış, dışarı attığı birkaç yiyecek mahvolmuş ve çiğnenmişti.

Kırıntılar etrafa saçılmıştı ve koridora çıkıyordu.

"Stellan, sanmıyorum-" Jackson'ın sesi gergindi ve Stellan alfanın onu evin içinde ne kadar zamandır takip ettiğini merak etti. Elise neredeydi?

Alfa'ya bir bakış attı ve Omega'yı buldu. Jackson' kolunu hayatı buna bağılıymış gibi tutuyor, hasarı incelerken güzel mavi gözlerinde yaşlar yüzüyordu.

Yuvasının kapısı tekmelenerek açılmış, tozlu bir çizme izi ucuz ahşabı damgalamıştı.

Göğsü daraldı, havası azaldı ve kapıyı iterek açtığında görüşü dalgalandı. Yuvası *mahvolmuştu*.

Kokuları keskin ve yakıcı olan tuhaf alfalar ve kokuları daha nazik ama daha az saldırgan olmayan betalar sadece iğrenç, istenmeyen kokularını etrafa yaymakla ... burayı mahvetmişlerdi.

Yatağı iskeletinden sökülmuş, dolgusu bıçak patlamıştı. Yastıkları parçalanmıştı. Kesilip açılmış ve odanın içinde savrulmuş.

Battaniyeleri parçalandı.

Dolabı yırtılmış, giysileri askılardan ve çekmecelerden çıkarılmıştı. Dize

ışıkları bile aşağı çekildi.

Bunun ne oldu?

Stellan hem ringde hem de dışarıda sayamayacağı kadar çok kavgaya karışmıştı. Verdiği yumruklar kadar aldığı yumruklar da vardı. Ama yediği onca kırık, kanlı burun bile bunun üstüne çıkamazdı.

Burası sadece onun dairesi değildi. Burası onun ve Elise'in eviydi. Onların anılarıyla doluydu.

Ve birisi gelip yeri çiğnemmişti.

Gözlerini kırıştıtarak görüşünü netleştirdi ve yanaklarındaki ıslaklığı sildi.

Kalbi ağrıyordu. Aynı anda hem çok fazla duyguyla dolu hem de tamamen boş

hissediyordu. "Stellan?" diye seslendi yumuşak, nazik bir ses.

Sertleşti, yüzünü tekrar sildi ve dik durdu. "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Bunu kimin yapmış olabileceğini biliyor musunuz?"

Stellan başını salladı. ". Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Endişeyle bulutlanmış mavi gözler ona göz kırptı. Ama Elise başını

salladı. "Biz hemen dışarıda olacağız, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

Stellan başını salladı, bu nezaket gösterisi boğazının neden oldu. Her şey fazlaydı.

Onlar odadan çıkarken sessizdi. Ve bir süre daha sessizce durup yıkımı inceledi. Anlamsızdı. Amaçsız.

Sadece başka bir tehdit.

Sesler ana odadan geliyordu, yeterince uzakta olduğu için mahremiyeti vardı.

Menteşeleri çarpık kapı ona hiç mahremiyet sunmuyordu.

Muhtemelen yıllar önce ödediği kira depozitosunu da kaybedecekti. O anda neden bunu düşünüyordu ki?

Stellan başını arkaya yatırdı, gözlerini kapattı ve derin nefes alarak düşüncelerini mümkün olan her şekilde temizlemeye çalıştı.

İşe yaramadı.

Kalbi ağırlaşınca başını eğdi ve eşyalarından geriye kalanları karıştırmaya başladı. Tek bir battaniyeye bile dokunulmamıştı. Bir yastık bile.

Onlar sadece eşya değildi. Her birine bağlı anılar ve duygular vardı ve keşfettiği her bir demet dolgu Stellan'ın nasıl kazanacağını bilmediği bir savaşta sadece bir başka darbe oldu.

Cebindeki telefonu çaldı ve bir korku kapladı.

Telefonunu cebinden çıkarıp ekranı okurken ellerinden damlıyor, onu ağırlaştırıyordu.

Engellenmiş bir numara. Lucas olmalı.

Hiçbir şey söylemeden cihazı kulağına götürdü.

"Evinizin dışındaki kargaşaya bakılırsa, mesajımızı aldığınızı varsayıyorum." Stellan cevap vermedi, gözleri odanın içinde geziniyordu. Ne mesajı?

"Bize hiçbir şey vermediğiniz için meseleyi kendi ellerimizle halletmeye çalıştık."

Dişlerini birbirine geçiren Stellan sessiz kaldı. Kendini beğenmiş piçin sesi Stellan'ın suratını yumruklama isteği uyandırdı.

"Yuva için üzgünüm," diye alaycı bir tonda devam etti. "Ama hepsini becerdiğin için belki senin yuvan bize en çok ipucunu verir diye düşündüm. Bir şey bulamadığımız için biraz hayal kırıklığına uğradım. Dolapta sakladığın her neyse buna değdi mi?"

Stellan'ın gözleri büyüdü, bakışları dolabın dibindeki alçıpandaki deliğe kaydı. Sessiz bir rahatlama iç çekişi yaptı. En azından Lucas işi bu kadar ileri götürmeden önce fotoğrafları ve elindeki azıcık birikimi almıştı.

"Bana borçlusun ve ben faiz işletmeye başlamadan önce acele etsen iyi olur. Diğer yuva kime aitse ondan alacağım. O özel mi?" Sözleri Stellan'ın midesinin bulanmasına neden olurken Lucas'ın sesi beta için etkileyici bir şekilde gürleştirdi. "et. Bir sonraki dövüşte bir şeyler hazırla yoksa senden çıkarırım, her ne şekilde olursa olsun."

Arama sona erdi ve Stellan telefonu yere bıraktı. Bomboştı.

Artık hiçbir şeyi yoktu. Evi yoktu, yuvası yoktu.

Stellan, hayatı boyunca yaşadığı onca şeyden sonra, kendini hiç o anki kadar umutsuz hissetmemişti.

Lucas neden bu kadar acele ediyordu? Lucas'a *şimdi* bilgi vermesi neden bu kadar önemliydi? "Stellan?" diye seslendi kadife bir ses kapıdan. Taze bir narenciye patlaması, endişeyle ağırlaşmıştı,

ona bir can simidi gibi uzanıyordu.

Niles odayı onun yanına çöktüğünde ayak sesleri zemini gıcırdattı. Tek gereken omzuna yumuşak bir dokunuş. Sanki çok fazla çatlak olan porselen bir vazoydu. Onu kırmak için sadece yumuşak, derin ses ve nazik dokunuş yetmişti.

Sessiz gözyaşları dökülmeye başladı, çizilmiş parkenin üzerine sıçradı.

"Her şeyi mahvettiler," diye mırıldandı Stellan, sesi gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Stellan," diye mırıldandı Niles, sesi kırılarak.

Sıcak kollar onu sardı, kendine çekti ve Stellan'ın bir sonraki nefesi parlak, taze portakallarla doldu. Tekrar içine çekti, bu alfanın dokunuşunun yanlışı olan her şeyi silebilmesini diledi.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandı Niles onun saçlarına.

Özür dilemesi gereken kişi Stellan olmalı. Niles'ı bu işin ortasına attığı için üzgündü. Bu alfaya ihanet edebileceği fikrini aklından bile geçirdiği için üzgündü. Sürüsü onu yanına aldığı için üzgündü, ama bela onu takip edecekti.

Stellan kucaklamaya karşılık vererek başını Niles'boynuna gömdü ve kollarını beline doladı. O kadar sıcak ve güvenliydi ki kokusu da alfanın kendisi gibi güçlü ve mükemmeldi.

"Her şeyi kim aldı?" Niles sordu.

Stellan'ın kalbi göğüs kafesinin iç kısmına doğru sanki kurtulmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu. Onun yerine sadece kırılıyordu.

Geri kalan her şey çoktan . Evi. Yuvası. Birikimleri. "Sana bir şey söylemek istiyorum.

Ama burada değil. Eve gidebilir miyiz?"

Niles geri çekilip bakışlarını ararken Stellan kendi sözlerinin farkında bile değildi. Belki de kendi kendini yok oyunu ortaya çıkıyordu.

Belki de sadece elinde kalan tek iyi şeyi mahvetmek istiyordu.

Ya da belki de geriye kalan tek iyi şeyi korumak istiyordu.

Eğer Lucas onun Niles ve sürüsüyle yattığını düşünüyorsa... bu birinin onları izlediği anlamına geliyordu.

Elise'i izliyordu. Jackson'ı, Greyson'ı, Art'ı ve Niles'ı.

Lucas, Stellanın ondan nefret rağmen, betanın çok daha zekiydi. Ve Stellan kendi inatçılığının bu sürüye zarar vermesine izin vermeyi reddediyordu.

"Evet," diye mırıldandı Niles, bakışları yumuşak ve açıktı. "Eve gidebiliriz. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Stellan'ın istediği tek bir şey vardı, eve gitmek.

Stellan kendini yerden kaldırdı, tıpkı sayılamayacak kadar çok dövüşte yaptığı gibi. Ve bunu yapmaya devam edecekti, tekrar ve tekrar ve *güvende* olana ve bu saçmalık sona erene kadar ihtiyaç duyduğu kadar çok kez.

"Tamam... Emin misin?"

Stellan cevap olarak Niles'in yerden kalkmasına yardım etti ve onu apartmanın önüne doğru götürdü.

Jackson ve Elise kapının yanında onu bekliyordu ve Elise elini ağzından çekti.

Stellan kaşlarını çattı, elini kaldırdı ve az önce karıştırdığı tahriş olmuş tırnak etine baktı. "Kes şunu," dedi.

Elise'in gözleri yaşlarla doldu ve kendini ona doğru atarak onu kollarıyla sardı. Elise'in kokusu onu bir kez daha sarıp sarmaladığında kalbi küt küt atmaya başladı, güvenlik ve yuva. "Gidebilir miyiz?" diye sordu.

Jackson başıyla onayladı ve kapıyı onlar için açtı.

Eve dönüş yolculuğu olaysız geçti. Stellan sokak lambalarının bir gelgit dalgası gibi arabaya doluşup geri çekilmesini izledi. En azından garaj yoluna girene kadar.

Özel kaldırımındaki yürüyüşünü neredeyse hiç hatırlamıyordu, sadece alfaları ve Elise'i takip ediyordu.

Greyson Arturo geldiklerinde oturma odasında bekliyorlardı, iki kafaları kanepenin arkasından görünüyordu.

İkisi de ayağa kalkıp onları odanın ortasında karşıladı ve Stellan onlara baktı. "İyi misin?" diye sordu ikisi de aynı anda.

Stellan'ın boğazı sıkıştı.

Bir sürüye sahip olmak böyle bir şey miydi? Sizin için endişelenen ve sizinle ilgilenen bir aile? Farklılıkları ne olursa olsun bir araya gelen ve sadece öyle oldukları için sizi destekleyen?

Bu daha da acı vericiydi, çünkü ona ne teklif ettiklerini anladığı anda kendini kaybetmek üzereydi. Stellan başını salladı, yalan acı vericiydi ama gerekliydi. Niles'a döndü. "Hâlâ konuşabilir miyiz?"

Niles da aynı fikirdeydi, mavi gözlerinden endişe akıyordu.

Niles'ı misafir odasına götürürken yokluğunun ardından koridorda mırıltılar yankılandı. "Neden konuşmak istedin? Kimin biliyor musun?" Niles kapı kapandıktan sonra sordu. Stellan ona işaret etti ve Niles yatağın ucundaki sandığın üzerine .

Omega en yakındaki battaniyeyi kaptı, Elise'in zamanlar ona hediye ettiği yumuşak mavi bir battaniyeydi bu. Yıllar içinde yumuşaklığının bir kısmını kaybetmişti ama kokusu liflere öylesine sinmişti ki artık *evi gibiydi*.

Kolunu ona doladı, sunabileceği tüm rahatlığı aradı. Ve sonra... katlanmaya başladı

o.

Yatağın altından spor çantasını aldı ve dikkatlice içine yerleştirdi.

"Neden toplanıyorsun? Ne yapıyorsun?" Niles sordu, kokusuna endişe karışmıştı ve

odayı acısıyla doldurdu. Ayağa kalktı ve Stellan'ı kendine doğru çekerken adımları odada .

"Çünkü bundan sonra beni dışarı atarsanız, eşyalarımı rahatça taşıyabilmek istiyorum," diye cevap verdi

Stellan sanki çok açılmış gibi.

Niles onu omuzlarından hareketlerini durdurdu ve sertçe sarsmaya başladı. "Asla yapmam. Beni

endişelendiriyorsun."

"Endişelenmelisin!" Stellan tısladı. "I-" "Kimin

yaptığını biliyorum," diye bitirdi Stellan.

Niles gözlerini kırptırdı. "Öyle mi? Stellan, bu harika! Polise gidip onlara kim olduğunu söyleyebiliriz-" "Hayır, yapamayız. Kim olduğu yüzünden. Halının altına süpürülecek, üstü örtülecek."

"Bu... Kim o? O kadar güçlü olamazlar," diye alay etti Niles. Stellan

kollarını kavuşturdu. "Bu Lucas Michaels."

Niles durakladı, bakışları yüz hatlarında bir yalan belirtisi aradı. Ama bulamadı. Stellan'ın işi bitmişti.

Lucas onu evinden atarak elini zorlayabileceğini mi düşünmüştü? Eğer bir evi yoksa bu işe yaramazdı.

"All Night Entertainment'tan mı?"

Stellan başını salladı.

"Ama... neden?"

Stellan, Niles'a dönüp bir battaniye daha katlayarak, "Seni kirletmek istedi," diye söze başladı. Sanırım Elise' ona bazı eşyalarını aldırmasına sevinmişti. En azından yeniden başlamak zorunda kaldığında kullanmak üzere hâlâ kendisine ait olan *bazı* eşyaları vardı.

Şimdi sadece gidecek bir yer bulması gerekiyordu.

"Birkaç ay önce benimle sözleşme imzalamaya çalıştı, çok zorladı. Ancak A.N.E.'yi sevmiyorum ve sporcuları için bazı şeyleri halının altına sakladıkları bir sır değil. Bununla ilişkilendirilmek istemedim. Bu yüzden bana karşı bahis oynamaya, daha güçlü dövüşçüler bulmaya ve beni korkutarak kendisiyle anlaşmaya zorlamaya başladı. İşe yaramadı."

Niles yatağın ayak ucundaki yerine oturmuştu ve Stellan giysilerini ve battaniyelerini katlamaya devam ederken onun bakışlarının sıcaklığını hissetti.

Niles onu durdurmadı.

"Birkaç hafta önce, beni gece, beni soyunma odasında köşeye sıkıştırmıştı. Beni tehdit etmek için birkaç adam getirmişti. Nereden bildiğini bilmiyorum ama benimle sözleşme imzalamaya çalıştığını öğrenmişti. A.B.O.'nun itibarını mahvetmek için pislik istiyordu. Ve bunu ona getirmemi istedi. Yoksa."

Alfa'nın nefes almayı bıraktığından oldukça emindi ve Stellan'ın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki derin bir nefes alamıyordu. Göğsü acıyordu.

"Şimdi düşünüyorum ... beni kurtarman... Bu sadece bana itaat etmezsem ne olacağına dair bir fikir vermek miydi yoksa başından beri planının bir parçası mıydı bilmiyorum. Her iki durumda da beni fena benzetti, kendimi burada buldum ve bu da pisliği bulmak için mükemmel bir fırsattı. Lucas'ın istediğini yapmak için. Ama sen..."

Stellan sonunda dönüp alfaya baktı ve görüşünü dalgalandıran suyu göz kırparak uzaklaştırdı. "Çok iyisin. İçten. Sevecensin. Bulacak bir pislik yok!" Stellan neredeyse gülecekti. "Bir şey bulmuş olsaydım bile - geçen gece yaptığın yarım yamalak telefon görüşmesini saymıyorum çünkü tam olarak ne olduğunu anlayamadım - yine de vazgeçebileceğimi sanmıyorum. Sen..."

Portakallar. Bunu sana yapamazdım."

"Peki o zaman... bu gece ne oldu? Neden bana şimdi anlatıyorsun? Sadece korkuyor musun?" Niles sordu, sesi gergindi.

Stellan alay etti. "Kendim için korkmuyorum," dedi bakışları buz gibi maviye dönerek.

Bunu bekliyordu. Bu tepkiyi. Ama bu işi kolaylaştırmıyordu ve elindeki düz tişört beş saniye öncesine göre çok daha ağır görünüyordu.

"İzliyordu. Tüm sürüyü becerdiğimi düşünüyor. Bu da hiçbirinizin güvende olmadığı anlamına geliyor. Ne sen, ne Elise. Jackson, Greyson ya da Art da. Ve bu benim hatam. *Benim* suçum. Ama size şey olmasına izin vermeyi reddediyorum."

"Peki planın nedir?" Niles sordu.

Stellan alay etti. "Ne yaptığım hakkında bir fikrim varmış gibi mi görünüyor? Artık bir evim bile yok." Bu *ilk kez olmazdı*, diye düşündü. "Ama yapmadığım şey burada kalıp onlara izlemeye devam etmeleri için bir sebep vermek."

Niles sessizdi ve Stellan çantasına bir gömlek daha tıktırdı. Stellan çantasını tıka basa yastıklarını üstüne yığarken uzun ve çirkin bir gerginlik anından kurtulamadı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye başladı Niles ve Stellan'ın omuzları .

Konuşurken sesi sert ve sıkıydı. "Çok şaibeli oldukları için A.N.E. ile anlaşmayı reddettin. Seninle anlaşmaya çalıştığım için beni pislik bulmakla tehdit ettiler. *Bunu* yapmayı reddettin çünkü çok fazla önemsiyordun. Ve sonra evine girildi, yuvan yapmak zorunda olduğun şeyin bir hatırlatıcısı olarak *mahvoldu*."

Stellan çantasının saplarını kavradı. "Evet," diye nefes aldı. "Bu her şeyi açıklıyor."

Bir hırıltı odayı doldurdu ve Stellan gerildi. Sonra ayak sesleri duyuldu ama... . Stellan başını kaldırdı ve alfayı eli kapı kolunda buldu.

"Ne yapıyorsun sen?" Stellan kalbi küt küt atarak sordu.

"Lucas'ın kışını tekmeleyeceğim," diye hırslayarak cevap verdi. "Ne?" Stellan bağırdı. "Delirdin mi sen?"

Niles karşılık olarak alçak sesle bir hırıltı daha çıkardı ve Stellan'ın tenini titretmesine rağmen alfanın ciddi biliyordu. "Bunu hak ediyor."

Omega daha hareket ettiğini fark etmeden Stellan elini onun bileğine doladı. "Buna bayılacak." Stellan ellerini kare şeklinde birleştirip birbirinden ayırmadan önce gözlerini devirdi. "A.B.O. temsilcisi rekabete saldırır." Stellan ellerini bıraktı ve Niles'in bakışlarıyla buluştu. "en iyi avukatlarla çevrili ve sen ona sadece planı için cephane vermiş olacaksın. Herkesi güvende tutmak için en iyisi benim gitmem. O beni takip edecek, seni değil."

Niles bakışlarını kısmıştı. "Neden bunu Elise'e sormuyoruz, hmm?"

Stellan'ın kalbi durdu. Elise'in bilmesini istemiyordu... onlara ihanet ettiğini bilmesini. Her şeyin bir yalan olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Değildi. Hiçbiri değildi. Onu istiyordu, ona değer veriyordu. Son birkaç hafta ne kadar stresli geçse de, yarasının iyileşmesini beklemek ne kadar sinir bozucu olsa da, Elise'le tekrar birlikte olmak hoşuna gitmişti. Bu arada bu sürüyü tanımaya başlamıştı. Ya ondan gitmesini isterse?

Hak ettiğin bu değil mi?

Bu düşünce onu dondurdu ve Niles kapıyı açarken alfayı durdurmaya bile çalışmadı. Ayak sesleri koridorda gümbürdedi ve Stellan kapı çerçevesine yaslandı. Ayakları yere yapışmıştı, hareket edemiyordu, korkunun ağırlığı çok ağırdı.

Seslerinin mırıltısından fazlasını duyamıyordu, belirli kelimeleri seçebilecek kadar yüksek değildi. Korku ve dehşet onu boğmakla tehdit etse de sırtını dikleştirdi, başını kaldırdı,

ve alfayı takip etti.

Stellan onu bu noktaya getiren kararları vermişti. En azından bunu kabullenebilirdi.

Elisein ve alfaların gözlerinin içine bak ve itiraf et.

Koridorun kenarında ve Stellan'ın yaptıklarını anlatırken Niles'in ellerinin havayı yarmasını izledi.

Bir hırıltı odayı ve Stellan'ın tüyleri diken diken oldu. Dehşetin karanlık, bulanık sarmaşığı kaburgalarına dolandı ve göğsünü sıktı.

Niles'in sırtı ona dönüktü ve Arturo ile Jackson'ın çerçevelediği kanepede oturan Elise'in yüz ifadesini . Greyson kanepenin arkasında volta atıyordu ama yeşil gözleri öfkeyle parlıyor, bakışlarıyla Stellan'ı delip . Elise, Niles' yanından baktı, mavi gözlerinde bir endişe okyanusu vardı.

Niles'in elleri iki yanına düştü, hikâye erdi ve omuzları sanki duygusal yükü taşıyamayacak kadar ağırmış gibi çöktü.

Oda sessizdi ve bakışları omuzlarındaki suçluluk duygusu kadar ağır görünüyordu.

Greyson homurdandı, kanepenin arkasına yaslandı, parmakları kendini yerinde tutmak istercesine çerçeveyi kavradı.

Stellan konuşmadı, suçluluğunu inkâr edemedi ve yaptıklarının sonuçlarına hazırlandı.

Elise yana eğilmiş, Nilesin kalçasının etrafındaki Stellan'a bakıyordu ve diğer tüm duygulardan daha çok... bakışlarından seçtiği şey .

Stellan bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. Gerçi bu basit sözcükler pişmanlığını ifade etmek için asla yeterli olmayacaktı.

KIRKINCI BÖLÜM

Elise Stellan'a baktı, gözleri kocaman ve kalbi sanki kaçmaya çalışıyormuş gibi göğsüne çarpıyordu. "Tehdit edildin," dedi, bir sorudan çok bir açıklama gibiydi.

Elleri titriyordu ve bunu gizlemek için dizlerini kavradı.

Alfalarının varlığı şu anda boğucuydu. Onların gerginliğini bir ağ gibi hissedebiliyordu, yapış yapıştı ve nefes almasını zorlaştırdı. Greyson'ın hırıltısı hâlâ havada yankılanıyordu, onun dudaklarından daha önce hiç duymadığı bir sestti bu. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı. Eski sevgilisi, onu kendisinden daha iyi tanıyan biri ve muhtemelen aynı omega'yı kapı etmeye hazır olan bir sürü alfa arasında kalmıştı.

"bu değil," diye cevap verdi Stellan ve Elise kaşlarını çattı.

Dışarı atılmak mı *istiyordu*?

"Birisi onu tehdit etti. Lucas'ı. Ve yuvasını yıktı. Bu artık kişisel bir mesele," diye Niles. Elise ona baktı, çenesinin sıkıldığını ve mavi gözlerinden öfke fişkırıldığını gördü. Daha önce hiç yanarken görmediği soğuk bir alev.

Elise alfalarından bu tür duygular yayıldığını hiç görmemişti. Ya da Stellan'dan.

Stellan'ın, kendisini köşeye sıkıştırmalarına asla izin vermeyeceğini hatırladı.

herhangi biri. Lucas gerçekten bu kadar güçlü müydü?

Niles başını kaldırıp diğer alfalara bakarak, "Benim açımdan sorun Stellan'da değil Lucas'ta," diye düşündü.

Jackson öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarıyla çenesini çerçeveledi. Art kanepenin arkasına yaslanmış, bir bileğini diğer dizinin üzerine çaprazlamıştı ve onun dikkatle boş bıraktığı ifadesini okuyamıyordu.

Bakışları kenarında duran ve bulabileceklerinden korkuyormuş gibi içeri zorlukla giren kişiye .

"Ama seni gözetleme kararını veren bendim," dedi Stellan, sesi acı dolu bir fısıltıydı. "Alternatifin neydi?

Parmaklarını bir çekiçle kaybetmek mi?" Niles tersledi.

Elise bu görüntü karşısında irkildi ve midesi bulantıyla doldu. Stellan

kapattı. "Onlarla savaşabilirdim."

Niles hırladı, ses o kadar derindi ki Elise onun göğsünden geldiğini anladı.

Tam bir *alfa* sesiydi. Ve bunu fark etmek için olabilecek en kötü zamandı ama o... hoşuna gitmişti.

Dışarıya vurduğu bu koruyucu ve sert yanını sevdim.

"Sonra ne oldu? Saldırıdan hapse mi girdin? Lucas'ın ne tür avukatlar tutacağını biliyor musun?

sana?"

"Daha on dakika önce sen de aynı şeyi planlamıyor muydun?" Stellan karşılık verdi.

Niles gözlerini ovuşturarak inledi.

"Biraz nefes alalım," dedi Art, sesi düz, eşit ve rahatlatıcıydı. "Olan oldu, geçmişî değiştirmenin bir yolu yok."

Ama sonra Greyson her şeyi mahvetti. "Gerçekler ki... Stellan bu eve girdi, art niyetle bu sürüye dahil oldu ve şimdi Elise tehlikede."

Elise'in dudakları aralandı, dilinin ucunda bir karşılık vardı ama Greyson onun yerine konuştu. "Aynen öyle. Buraya belanın onu takip edeceğini bilerek geldi." İfadesi homurdanarak sona erdi.

Niles sesini yükseltti. "Bu eve o girmedi. Onu içeri ben taşıdım çünkü ölesiye dövülmüştü. Bunu unutuyor muyuz? Peki ya tehdit edildiğini, şantaja maruz kaldığını, sonra da eşek sudan gelinceye kadar dövüldüğünü, belki de ben gelmeseydim daha da *kötü olacağını*?"

Jackson boğazını temizledi. "Yaraları oldukça genişti. Sizler onu Elise, Niles ve benim gördüğüm gibi görmediniz."

Greyson ofladı pufladı. "Niles'ın kurtarıcı kompleksini bir kez göstermiş olması senin de yapabileceğin anlamına gelmez."

Sesleri yükseldikçe Elise'in kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

"Affedersiniz?" Niles kaşlarını havaya kaldırarak sordu. "Ne kurtarıcı kompleksi?"

"Neden bilmiyormuş gibi davranma," diye araya girdi Stellan. "Beni bataktan çıkardın, iyileştirdin ve şimdi de sen..."

"Bir değil," Niles.

"-Beni bu sürüye uydurmaya kafayı takmışken, belki de-"

"O cümleyi sakın bitirme," diye bağırdı Elise, kalbi boğazında. Şok geçirip sessizliğe gömülen Stellan ve alfaları ağızları bir karış açık ona bakakaldılar.

Ayağa , titreyen elleri iki yanında yumruk olmuştu. "İstemediğin şeyler söylemeyi bırak. Sen buraya aitsin. Bu sürüye. Benimle birlikte."

Stellan'ın bakışları onun sert sözleri karşısında yumuşadı. Döndü ve alfalarının bakışlarıyla karşılaştı, duyguları göğsünden dışarı fırlamakla tehdit ediyordu. Sözleri titriyordu ama bu sadece duygularının şiddetinden kaynaklanıyordu, onların bakışlarının sıcaklığı altında bocaladığından değil.

"Madem beni korumaya bu kadar kararlısınız, neden bu durum hakkında ne hissettiğimi sormuyorsunuz?" Kelimelerini bir kazma gibi kullanmak, savunmalarını kırmak ve görmelerini sağlamak istiyordu.

Greyson'ın bakışları onun sözleri karşısında daha da sertleşti ve savunma duvarlarını güçlendirdi. "Çünkü duyguların seni kör etmiş."

Elise dişlerini gıcırdattı. "Aksine, daha önce hiç bu kadar net görmediğimi hissediyorum. Stellan *ait* bizimle birlikte. Onu da korumamız gerekiyor. Bu durumdan kurtulmasına yardımcı olabiliriz."

"Elise..." Stellan başladı ama kadın ona döndü ve onu işaret etti.

"Hayır! Bunu duymak istemiyorum. Başından beri dürüst olsaydın bunların hiçbiri . Bana güvenemeyeceğini mi düşündün?" diye sordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu sinir bozucuydu. Sadece *kızgın* olduğu halde onu zayıf görüyorlardı. Çok ama çok kızgındı. Stellan'a ona karşı dürüst olmadığı için. Konuşmasına izin vermedikleri, ona nasıl hissettiğini sormadıkları için alfalarına. Ve son bir yıldır özlemini çektiği şeyi dile getirip istemeye cesaret edemediği için kendisine de kızgındı. Ve şimdi yaptı, şimdi kendini tutmaktan korkmuyordu. Ve şimdi nihayet ona sahipti, Stellan'a sahipti, onu ondan almak mı istiyorlardı? Çılgılık atmak istedi.

"Elise, iyi misin?" Niles ona döndüğünde gözlerini kocaman açarak sordu. Duygularının karmaşasını hissetmiş olmalıydı.

"Onu bu durumdan kurtarmak için bir avukat bulabilir misin? Yapabileceğimiz bir şey var, değil mi? Sizinle sözleşme imzalıyor. Sözleşmede size yardımcı olabilecek bir şey yok mu?"

Niles yavaşça başını salladı. "Henüz o aşamaya gelmedik. Henüz hiçbir sözleşme yazılmadı bile. Bir teklif üzerinde çalışıyorlar."

Elise homurdandı. Gerçek bir hırıltı. Alfa'larının çıkarabileceği derin ve korkutucu değildi ama yine de tüm duygularını içinde barındırıyordu ve dudaklarından bir tehdit gibi dökülüyordu.

Alfalar dondu kaldı. Bu bir sızlanma değildi çünkü Elise onlardan yardım istemiyor, yardım talep ediyordu. Kendini muhtaç değil, *kızgın* hissediyordu. "Stellan bu evden ayrılmayacak. Stellan'ın hapse girmesini, parmaklarını ya da ellerini kaybetmesini ya da Niles'ı satmasını içermeyen bir çözüm bulacağız."

"Bu bize yalan söylediği gerçeğini değiştirmez. Şimdi de yalan söylüyor olabilir," dedi Greyson sakince. Fazla sakince.

"Öyle değil," diye tersledi Elise, kalbinde zerre kadar şüphe yoktu. Stellan onu ya da alfaları bilerek tehlikeye atacak bir şey yapmazdı. "Risk altında olduğumuzu fark ettiği için itiraf etti. Bana asla zarar verecek bir şey yapmaz." *Ya da sana*, demek istedi.

"Nereden biliyorsun?" Greyson sordu.

Art bir pinpon maçı izler gibi konuşmaları izliyordu ama Greyson'ın sert sorusu üzerine delici bakışları Elise'e kaydı ve orada kaldı.

"Çünkü onunla birlikte büyüdüm. Başından beri yanımdaydı. Ve sonuna kadar burada olmasını istiyorum. Tartışma yok."

"Elise-" diye başladı Stellan ama Elise onun kesti.

"Hayır!" Elise bağırdı. Göğsü duygularının derinliğiyle kabardı. "Bana asla o kapıdan çıkışını izlemek zorunda kalmayacağımı söylemiştin. Bir daha asla gitmeme izin vermeyeceğini söylemiştin. Seni buna bağlıyorum. O yüzden kıcını kaldırıp odana girsen, eşyalarını kaldırsan ve burada kalsan iyi edersin."

Herkes sessizdi, tüm gözler onun üzerindeydi.

"Şu anda bencillik yapıyorum ve umurumda değil. O gitmiyor ve sen de bunu aşmak zorundasın." Zor nefes alıyordu, Stellan'ı tekrar kaybetme düşüncesiyle panik onu bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu. Birinin ona zarar verebileceği düşüncesiyle.

"Elise," diye yalvardı Greyson, sesi sadece biraz daha yumuşaktı. "Biz sadece seni korumak istiyoruz-"

"O zaman benim alfam ol ve benim için önemli olan şeyleri koru!" diye bağırdı, öfkeli gözyaşlarını .

Herkes dondu kaldı.

Sözcükler boğazından çıkıp dudaklarından dökülür dökülmez, onları geri alabilmeyi diledi. Her şey kontrolden çıkmıştı. Kontrolden çıktığını *hissediyordu*.

Ama zaten , bu yüzden Greyson'ın bakışlarını tuttu ve onun yeşil gözlerinin ağırlığı altında eğilmeyi reddetti. Kendini çılgın gibi hissediyordu. Yanaklarının kızardığını biliyordu, hissettiği kadar çılgın görüldüğünü de biliyordu. Duygularıyla tutuşuyordu ve-

Bir çift el omuzlarına inerek onu alfaların arasından geri çekti. "Nefes al," diye fısıldadı

Stellan. "Elise..." Sonunda sesi çatallaştı.

Yüzünü ona döndü, kendini onun kollarına bıraktı ve kokusunu içine çekti. *Evine*.

Stellan onun için tıpkı alfaları gibi bir . Tıpkı bu ev gibi o da .

Stellan onun bir parçasıydı. *Bunun bir* parçası. Ve onu korumak da onların göreviydi.

sert bir şekilde titreyerek dışarı çıktı ve başını yana çevirerek kazara Art'ın bakışlarını yakaladı. Ama gözünü kırpmadı.

Art gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Bence Stellan'a yardım etmeliyiz. Elise onu önemsiyor. Ve, şey gibi... yapma

Siz de mi yapıyorsunuz?"

Niles boğazını temizledi. "Evet."

"Evet," diye yineledi Jackson.

Elise, Stellan'ın kollarının kendisine daha sıkı sarıldığını hissetti ve alfalarının tepkilerini araştırarak desteğini koparmak istemedi. Bu yüzden nefesini tutarak Greyson'ın cevap vermesini bekledi.

Kumaş kumaşa sürtündü ve sonra Greyson'ın sesi odanın sessizliğinde yankılandı. "Elise'i önemsiyorum," diye cevap verdi Greyson, sesindeki tüm kabuk kaybolmuştu ve Stellan onun kollarında gerildi. "Ama o da seni önemsiyor ve haklı. Bizim olanı korumamız gerekiyor. Ve senin de onun olduğun çok açık olduğuna göre... seni de koruyacağız. Ama sadece... *sadece* bundan sonra bize karşı tamamen dürüst olursan. Sır yok."

"Sır yok," diye kabul etti Stellan, sesi boğazından zorlukla çıkıyormuş gibi pürüzlüydü.

Elise'in göğsündeki duygu serbest kaldı ve 'ın gömleğine bir hıçkırık gömdü.

Elise Stellan'ı *taniyordu*. Onu asla tehlikeye atmayacağını biliyordu, bilerek değil. Onu görmeyeli bir yıl, birlikte olmalarının üzerinden aylar geçmiş olabilirdi ama Stellan o kadar da değişmezdi.

Aksine, Stellan her zamanki gibiydi. Değişen Elise'di ve alfalarının da onunla birlikte değişmeye istekli olmasından memnundu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı sessizce.

Kelimeler çoğunlukla Stellan'ın gömleğinin içinde mırıldanıyordu ama alfaları yine de onu duymuş olmalıydı. "Elise'le konuşabilir miyim?" Greyson sordu.

Suçluluk duygusu göğsüne doğru süzüldü ve tüm duygularını yeniden sarsmaya başladı.

"Evet, sanırım en iyisi bu," dedi burnunu elinin tersiyle silerken. "Üst katta mı?"

Greyson başıyla onayladı ve elini ona uzatmak için kanepenin etrafında döndü. Yaz yeşili gözlerine ve ıslak sulu gülümseme olsa da .

"Git getir onu," diye fısıldadı Stellan kulağına. "Ona nasıl bir alfa olmasını istediğini söyle." Kız belli belirsiz başını salladı.

Greyson, "Geri döneceğiz," söz verdi ve elini dikkatle Greyson'ın elinin içine koyduktan sonra onu uzaklaştırdı.

Dokunulamayacak kadar sıcaktı, eli kızın küçük avucunu içine alıyordu.

Elise daha önce alfalarına hiç

bağırmamıştı. Daha önce hiç

tartışmamışlardı.

Elise daha önce onlara karşı hiç bu kadar tutkulu hissetmemişti.

Stellan'ın hepsinin içinde yeni bir şeyler ortaya çıkardığını tahmin ediyordu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

T Elise, arkasında Greyson olduğu halde onları ikinci kata çıkarırken basamaklar ilk kez gıcırdadı.

Daha önce onlara hiç bağırmanın değeri yoktu. Hiç bu kadar duygusallaşmasına izin vermemişti. etraflarında. Ve de, Stellan'ın güvende olduğunu ve kalacağını ve tüm bunları bilmek... Elise hâlâ göğsünde kabaran duyguları dizginleyemiyordu.

"O zaman benim alfam ol ve benim için önemli olan şeyleri koru." Kendi sözleri canlanırken yüzünü buruşturdu.

Üst merdivenler Elise'in ve öfkeli duygularının ağırlığını kaldıramıyormuş gibi gıcırdayarak protesto etti. Üst kata çıktığında Elise durakladı. Tüm bu olumsuz duyguları yuvasına , bu yüzden yavaşça evden çalıştığı günlerde kullandığı ofise doğru .

Greyson bir duygu fırtınası bulutu gibi onu takip etti. Sadece olduğunu bilmiyordu.

Greyson kapının önünde duraklayınca masaya oturdu. Uzun bir birbirlerine baktılar ve Elise nereden başlayacağını bile .

"Özür dilerim," diye aynı gevelediler.

Elise durakladı ve dudakları kaşlarını çatarak kıvrılmış olan alfaya baktı. "Bağırma mıydım," diye itiraf etti.

Greyson, "Duygularını dikkate almalıydım," diye verdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, Greyson kendi boyutlarında bir adam için en derin, en yumuşak gürültüye sahipti. Ona karşı çok nazikti.

Greyson onun karşısına oturduğunda ofis koltuğu Greyson'ın ağırlığının altında kaldı. Her zaman çok uzun boyluydu, otururken bile neredeyse göz göze geliyorlardı. Ondaki çok daha büyüktü ve sık sık ona bir ağaç gibi tırmanmayı hayal ederdi.

Ama yapmadı.

Çünkü bu uygun değildi.

Ona bağırma da pek uygun değildi.

Bir an için ikisi de bir şey söylemedi ve Elise onun ayından ne çıkmasını beklediğini bilmiyordu. Ama bu, teslimiyet dolu yumuşak bir sesle "Biz... iyi miyiz?" demek değildi.

Ağzı bir karışık açık kaldı ve soru karşısında, adamın sesindeki isteksiz kabulleniş karşısında öylesine sarsıldı ki çenesi titredi ve gözleri akmayan yaşlarla doldu.

"Olmak istiyorum," diye fısıldadı ellerine bakarak. Parmaklarını birbirine doladı, sert görünümlü bir kütükül gördü ve onu karıştırmaya çalıştı.

Çok daha büyük bir çift el onunkini sararak endişeli alışkanlığına son verdi.

Greyson, "Ama biz değiliz," diye tahmin etti.

Elise yavaşça başını salladı, daha fazla gözyaşı akıyordu. Onları göz kırparak uzaklaştırmaya çalıştı ve Greyson'a baktı. Dudakları çatılmış, kaşları çatılmış ve parlak yeşil gözleri endişeden bulanıklaşmıştı.

Başparmağını kızın elinin arkasına sürttü. "Nerede yanlış yaptık?"

Elise yavaş, titrek bir nefes verdi... ve inledi. "Bu!" dedi, elini ve volta atmaya başladı. "İşte bu... Ugh!"

Döndü ve Greyson'la yüzleşti, yüzünde aynı dikkatli ifade vardı, sanki herhangi bir duygu gösterirse onu üzmemekten korkuyormuş gibi. Ondan bir şeyler hissetmek *istiyordu*.

Ellerini saçlarında gezdirdi ve hayal kırıklığını dizginlemek için derin bir nefes aldı. İçinde çok fazla şey oluyordu. Elise bunların nereden geldiğini bilmiyordu ama içinde köpürüyordu ve dışarı çıkmasına izin vermesi gerekiyordu.

"Birlikte olduğumuzdan beri seni en tutkulu gördüğüm an az önce oturma odasındayken sinirlendiğin andı."

Onun bakışlarından kaçınarak yere baktı ve sesi daha da yumuşak çıktı. "Çok üzgünüm Eli-" "!" diye haykırdı. "Senden o duyguyu görmek istiyorum. Ne olsun. Eğer

Kızgınsan bana *söyle* ki bunu . sıkın bir şey varsa, iş zor geliyorsa, üzgünsen *bunu benimle paylaş*. Bunları istiyorum," diye yalvardı, gözlerinden yaşlar sel olup taşıyordu.

Tanrım, tam bir enkazdı. Onun nesi vardı? Duyguları *hiç* bu kadar vahşi olmamıştı ama onları nasıl bilmiyordu.

Greyson kalbi kırık görünüyordu. Sanki kendini sandalyeden itecekmiş gibi kımıldadı. Elise elini tuttu Yu

kar "Hayır! Orada kal. Şu anda bir kucaklaşmaya ya da senin aptalca lezzetli alfa kokuna ihtiyacım yok."

1. Dudakları hafifçe seğirdi ve Elise burnunu çekti. "Bana gülme."

Yüzünde beliren gülümsemeye rağmen, "Gülmüyorum," dedi. "Sana kızgınlım,"

diye devam etti Elise.

Gülümsemesi kayboldu.

"Kendini benimle paylaşmanı istiyorum. Ve bu bana hediye vermekten daha fazlası demek.

Çok üzüldüm. Artık şampuan ya da sabun istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" diye sordu, gerçekten kafası karışmıştı. "İstediğin her şeyi alabilirim-"

"*Seni* istiyorum," diye inledi. "Her şeyi mükemmel yapıyorsun. Çok mükemmel. İnternet sana omega'nın istediğini söylediği için bulduğun hediyeleri istemiyorum. Bana ne istediğimi sormanı istiyorum."

Elise ona baktı, yavaş bir nefes aldı ve bir nefes daha verdi. Ve bir sonraki nefesinde Greyson'ın kokusu ona bir kamyon gibi çarptı. Tuzlu güzellik duyularına aşırı yüklendi ve bir adım geri çekildi. Greyson'ın dirseklerini parmak eklemleri bembeyaz olacak kadar sıkı kavradığını ancak o zaman fark etti.

Heyecan içinde . Çok fazla duygu saklıyordu ama kokusu yalan söyleyemezdi.

Ve kokusu *çok güçlüydü*. Şimdi tek yapması gereken onun tüm bu duyguları serbest bırakmasını ve kendisiyle paylaşmasını sağlamaktı.

"Artık senin etrafında parmak uçlarımla dolaşmak istemiyorum. Ve senin de korkmanı istemiyorum..."

Ellerini çılgınca sallayarak doğru kelimeyi aradı. "Beni gücendirmek ya da her neyse." İçini çekti. "Greyson, ben bir yetimhanede büyüdüm ve omegalar için bir evde yaşadım. Tanrı aşkına, Stellan'la birlikte yaşadım. rahatsız eden ya da utandıran pek bir şey yok."

Burun delikleri alevlenerek ona bakmaya devam etti.

"Demek istediğim..." Elise devam etti. "Kendin olmaktan korkma. Bana ne olduğunu söylemekten. Kelimenin her anlamıyla."

Adamın parmaklarının sıkışmasını izledi ve sonunda elini çektiğinde iz kalıp kalmayacağını merak etti. Ve aynı izleri onun üzerinde de bırakmak istey miydi?

Bu imge karşısında nefesi kesildi. "Bana ne düşündüğünü söyle," dedi.

Ona göz kırptı ama dudakları . O an uzadı ve dudakları aralandı ama hiçbir şey çıkmadı.

Elise'in kalbi daha sert çarpmaya başladı ve ellerini iki yanında birleştirdi. Neden hiçbir şey söylemiyordu? Utanıyor muydu?

Konuşurken sesi tekrar yükseldi, çaresizlik tonunu renklendiriyordu. "Eğer bana karşı dürüst olamayacaksan... eğer bana tutkunun zerresini bile gösteremeyeceksen, o zaman Greyson - bunun yürümesini nasıl bekleyebiliriz?" diye sordu. "Bunu reddederken nasıl benim *alfam* olabilirsin-"

"Dur," diye bağırdı, sesi boğazından bir çift pençeyle koparılmış gibi sertti.

Elise dondu kaldı, komut alfa havlamasının gücüyle onu olduğu yerde durdurdu. Bir adrenalın patlaması yaşadı ve ağzı bir karış açık kaldı.

"Beni alfa yaptın," diye nefes nefese kaldı, dudaklarını bir sırtış kapladı.

Greyson sonunda kollarını indirip yaklaşırken homurdandı.

Elise, aralarındaki mesafeyi kapatıp üzerinde yükselirken, gözleri daha önce görmediği bir şeyle yanarken *hayatında* hiç bu kadar tahrik olmamıştı.

Engelsiz tutku.

Bu, duygularının ne kadar kontrolden çıktığını kanıtlıyordu; birkaç kelimeyle, basit bir bakışla kızgınlıktan üzüntüye ve azgınlığa geçiyordu.

"İstediğin bu mu?" Greyson alçak bir sordu ve kadının tüylerini diken diken etti.

Elise başını salladı. "*Kendin* olmanı istiyorum. Hiçbir filtre olmadan. Utanç yok, mahcubiyet yok."

Greyson yutkundu, kokusu yoğunlaştıkça yeşil gözleri karardı. "Ya istediğim şey... sert bir şeyse?"

Kalbi göğsünde dört nala atıyordu. Gözlerinden yıldızlar mı çıkıyordu?

"Sert severim," diye fısıldadı.

Burun delikleri alevlendi ve elini kaldırarak başparmağıyla yanağını okşadı. Kız bu harekete doğru eğdi ve pervane gibi onun dokunuşunu aradı.

"Seni korkutmak istemiyorum," dedi.

"Korkmayacaksın," diye söz verdi. "İstediğin ya da yaptığın hiçbir şey beni korkutamaz. Benim için savaş Greyson. Kendini tutmayı bırak."

Greyson , kollarını ona doladı ve kaldırdı.

Adam onu havaya kaldırdığında Elise'in nefesi kesildi ve kollarını adamın omuzlarına doladı. Ellerinin altında, adam dönüp onu masaya doğru götürürken kaslarının derisinin altında kaydığını hissetti. Adam durakladı ve masanın kâğıtları karıştırırken bir eliyle onu kendine doğru çekti.

"Greyson!" haykırdı. "Ya onlara ihtiyacın olursa-"

"Sana daha çok ihtiyacım var," dedi, sesi alçak ve tehlikeliydi, ham duygularla onu yerinde yakaladı.

Gözyaşları gözlerine hücum etti ve Greyson daha ne olduğunu anlayamadan başının arkasını kavrayıp onu kendine doğru çekti. Dudakları sıcak ve ve öpücük ilk başta yumuşaktı, sakalı mükemmel bir şekilde kaşındırıyordu. Ama sonra Greyson alt dudağını ısırды ve Greyson'ın boğazından şaşkın bir ses çıkmasına neden oldu.

onu masaya indirdi.

Dudaklarını onunkilerin altından ayırdı ve adam da bundan kadar faydalandı, dilini sanki ilk kez tadıyormuş gibi ağzının her santimini tattı. Sanki onu daha önce hiç tatmamış gibi.

Kalçalarındaki elleri sıkılaştı, onu masanın kenarına yaklaştırdı ve bacaklarını gerilmenin lezzetli bir şekilde acıtması için yeterince geniş açtı. Kalçalarını onun içine doğru yuvarlarken aynı anda onu kendine doğru çekiyordu. Adamın ona doğru her kayışı kanında lezzetli bir şimşek çaktırıyordu, onu içten dışa doğru ısıtıyordu.

Adam uzaklaşırken, Elise onun bakışlarıyla karşılaştığında aralarında kıvılcımların uçtuğuna yemin edebilirdi. "Elise," diye fısıldadı, sesi sertti.

Alfa'nın sorabileceği her türlü soruyu kabul ederek sessizce başını salladı. Elise her şeyi istiyordu. Ne bir parça ne de bir alay. Bencildi ve Greyson'ın *tamamından* daha azına razı olamazdı.

"Dayanabilirim," diye fısıldadı.

Gözlerindeki ışık umutla karardı. Tuzlu, zengin kokusu yoğunlaşarak kadının ağzını sulandırdı ve adam dudaklarını yeniden onunkilere bastırdı. Başını kokusu tadıyla doldurdu, alay etti, ısırdı ve teninin her yerinde elektrik kıvılcımları çaktı. Elbisesini çıkarırken parmakları teninde geziniyor, sinir uçları her dokunuşta dans ediyordu. Elise onun kokusuyla adeta sarhoş olmuştu ve hâlâ giyinik olduğunu ancak sonunda külotunu yırtıp attığında fark etti.

Ama sonra Greyson dizlerinin üzerine çöktü ve kalçalarında ve uyluklarında nazik desenler çizirken hiçbir şey Elise'in dikkatini dağıtamazdı.

Başparmağının ucu dudaklarını sıyırdı ve Elise bu his karışığında titredi. Adam başparmağını kıvrımlarının arasından geçirip uyarılmışlığını girişinden klitorisine kadar yayarken Elise' nefesi kesildi.

Çok ıslaktı ve başparmağını kaldırıp dolgun dudaklarının arasından emerken onun dokunuşuyla eridi.

"Greys-ah," inledi adam başparmağını değiştirip dudaklarını nazikçe ayırıp yüzünü bacaklarının arasına gömerken. Ellerini kalın saçlarının arasından geçirerek onu kendisine doğru tuttu.

Adam ona karşı mırıldandı, titreşim onun tutuşuyla sarsılmasına neden oldu. Greyson onun kalçalarını sıkıca kavradı ve onu öne doğru çekerek masanın kenarında sallanmaya bağladı. Ama Elise Greyson'ın onu yakalayacağını biliyordu, onu tutarken kollarının bükülmesini ve kaslarının derisinin altında kaymasını izledi, uyluklarını ayırdı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yedi. , yalvaran bir karmaşa haline gelene kadar yaladı, emdi ve alay etti. Bir parmağını eklediğinde, Elise ona karşı sarsıldı, başını geriye attı ve masanın diğer kâğıtları itti.

"Evet, evet, evet," diye nefes nefese sayıklıyordu. Adam parmağını yukarı doğru kıvrırken kadın parmağını salladı ve Elise yıldızları gördü.

Etrafında titreşti, bir çığlıkla geldi ve ancak zaman ikinci bir parmak ekledi, onu çevrelerinin etrafında gerdi ve çığlık atmasını sağladı. Görme duyusu kıvılcımlarla bembeyaz kesilen Elise, Greyson onu ilk orgazmına sürüklerken kalçalarını onun pençesinde dans ettirdi.

Ve onu daha sikmemişti bile.

"Greyson lütfen," diye yalvardı. içinde istiyordu. Onun her şeyini istiyordu.

Elise ona bakarken kaygan, parlak bir gülümseme dudaklarını ve Elise onu saçlarından tutarak kendine çekti, böylece dudaklarında tadını alabilecekti. Elise ikisinin ortak kokusuyla sarhoş olduğunu hissetti ve onun samimi öpücüğünün sıcaklığının altında onu tatmak odanın dönmesine neden oldu.

Greyson hâlâ tamamen giyinikti ki bu bir günahı. Elise gömleğini çekiştirerek başından aşağıya indirdi ve pantolonunu sıyırdıktan sonra kalçalarını Greyson'ın etrafına sarıp onu kendine doğru çekti.

"İçeride," diye nefes alarak kendini ona sürttü.

Damlıyordu, muhtaçtı. Elise alfasını istiyordu ve o da onu istiyordu. Her özensiz öpücüğünde, çok keskin kısırtışında ve onu daha yakına sürüklerken parmaklarının her bükülüşünde tenine zar zor gizlenmiş şehvet içindeydi.

Elise tırnaklarını adamın düz karnında aşağı yukarı gezdirdi. Belirgin karın kasları yoktu ama kalın bir kas duvarıydı ve göbek deliğinden aşağı doğru inen benekli kıllar çok çekiciydi. Sertçe yutkundu.

Kendini ona sürttü, sırlıslıkla dudaklarının arasından kayan siki sadece daha fazlasını istemesine neden oluyordu. Ve Elise ona sahip olmaya çok yakındı.

Greyson kalındı, bu gerçeği ancak kafası göbeğine değdiğinde hatırladı.

Greyson, "Tanrım, harikasin," diye nefes aldı ve Elise'in gözleri fal taşı gibi açıldı - ne zaman kapatmıştı ki?

Elise saçlarının darmadağın olduğundan , ter her ikisinin de vücudunda parlıyordu ve dudakları ısırmaktan çatlamıştı.

Ama eğer Greyson onu, üzerinde yükselip sikini çekerken bulduğu seksî gördüyse, bu doğru olmalıydı. Onun gözünde kız muhteşemdi.

"Seni gerçekten seviyorum," diye nefes aldı. Her zaman sevmişti, paylaştıkları garipliklerin arasında bile. Ama bunu atlatacaklardı. Yavaş ama emin adımlarla.

"Ben de seni seviyorum," cevap verdi, bir eliyle yüzünü kavradı, dudaklarına yumuşak ama utangaç olmayan bir öpücük kondurdu. Adam onu sanki bu onun lanet olası hakkıymış gibi öptü ve kadın da cevap olarak dillerini birbirine doladı.

Adamın kalçaları parmaklarının altında esnedi ve adam ileri doğru bastırdıkça kadın tırnaklarını geçirdi.

Adam kalçalarını istikrarlı bir şekilde öne doğru yuvarlarken kadının nefesi dudaklarının arasından bir nefes gibi kaçtı. Yavaştı, uyarılmasından ve ilk orgazmının kayganlığından dolayı kayması hafiflemişti. Ama o hâlâ Greyson'dı. Hâlâ iri ve kalındı ve başı ona girerken hoş bir basınç hissediyordu.

Dudaklarından soluk soluğa küçük nefesler çıktı ve Greyson bu nefesleri ona geri verdi. " yok," mırıldandı usulca. "Arkana yaslan."

Masanın soğuğu sırtına değdiğinde ve tüyleri diken diken olduğunda, meme uçları pembe tomurcuklar halinde sıkılaştığında yönünü takip etti.

Durmadı.

Kalçalarını azar azar iterek devam etti, kalçalarını kavradı ve daha derine inerken onu hareketsiz tuttu. Onu etrafında şekillendirdi. Başı masanın üzerinde ileri geri yuvarlanana ve bacakları beline dolanana kadar, dudaklarından kırmızı ve parlak olana meme uçlarını emdi ve yaladı. Kalçalarının ön kısmı uyluklarının çarpına kadar. Ta ki sonunda alfasının sikiyle mutluluk içinde dolana kadar.

Elise , etrafında sıkılaştı ve , kalçaları öne doğru sarsıldı. "Lanet olsun-"

Sertçe söylenen bu kelime Elise'in alfasına göz kırpmasına neden oldu ve onun bakışlarındaki, ağzının gergin çizgilerindeki, çenesi sıkılı, parmakları kalçalarının etrafında gergin, saf, filtrelenmemiş uyarılma karşısında sızlandı.

," dedi, ayağının topunu onun kışının kabarıklığına doğru iterek. "Söylediğin gibi yap beni. Sertçe."

Zaten koyu bir orman yeşiline dönüşmüş olan bakışları daha da derinleşti, Elise'in yakalanmaktan başka bir şey istemediği bir uyarılma ve ihtiyaç fırtınası.

Elini kadının karnında, göğüslerinin arasında gezdirdi ve elini boğazına doladı. Dileği yerine geldi.

Onu hareketsiz tuttu, parmakları boğazının iki yanına bastırırken kalçalarını geriye doğru eğdi.

Sadece başı kalana kadar içinden kayarken sonsuza dek sürecekmış gibi görünen sikinin sürüklenmesi.

Aşağı bakarken inledi, kaygan pembe amcığının onu tükürmesini, durakladığında etrafında sıkışmasını izledi.

"Sen *benimsin*," diye hırladı.

Bu açıklama boğazında bir yükselmesine neden oldu. Buna bayılmıştı, adamın ona aitmiş gibi bakmasına bayılmıştı. Çünkü ona aitti.

Adam yön değiştirdi ve Elise, onu kendine doğru çekerken aynı zamanda ileri doğru iterken nefesini tuttu. Keskin ve derindi ve adam hareketi tekrarlamadan önce içine girdiğini hissetti. Adam geri çekilirken sikini yavaşça, işkence edercesine sürükledi ve ardından hızlı, keskin bir hamleyle Elise' içine soktu.

Elise her itişinde haykırdı, her geri sızlandı ve sonra içinde kıpırdandıkça mırıldandı. Tırnakları teninde izler bıraktı, yarım aylar ve sonsuza dek kalmasını dilediği kırmızı çizgiler. Sonunda gevşediğinin, sonunda arzularına teslim olduğunun ve onu her zaman istediği gibi utanmadan becerdiğinin kanıtı.

İnlemeleri havada duman gibi kıvrılıyor, adam içine girip çıktıkça kokuları ofisi dolduruyordu. Masağırlıklarının altında protesto etti ve aniden boynundaki baskı ve dünyası eğildi. Greyson sandalyeye oturduğunda Elise ve ağırlığının onu sikinin uzunluğuna göndermesine izin verdi.

Başını adamın omzuna yasladı, kalçalarını adamın kucağında yuvarlarken adamın tuzlu tenine ağzını şapırdatarak baktı. Tembelce bir hareketi ama Elise onun sikinin üzerinde dans etmekten, onu tekrar tekrar doldurduğunu hissetmekten mutluydu.

Adamın elleri kızın kalçalarına indi, çılgınca hareketlerini durdurdu ve kız ona suratını haykırdı. "Alfa," diye sızlandı.

"Elise," diye nefes aldı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Durma," diye yalvardı. "Lütfen devam et. Sik beni."

Greyson onu daha önce hiç böyle görmemişti; Greyson'a karşı kontrolünü bu kaybetmesine daha önce hiç izin vermemişti.

Kalçalarındaki baskı, onu üzerinden çekerken sürüklenmesi ve ardından sikinin uzunluğundan aşağı düşmek için ağırlığını kullanırken sarsıcı bir itme.

Dudakları ayrılırken başı geriye düştü, adam onu cezalandırıcı bir hızla sikine sokup çıkarırken ağzından ecstasy çılgılları döküldü.

Her santimin onu terk ettiğini hissetti ve onu tekrar doldurduğu her seferinde inledi.

Dudaklarından anlamsız sözcükler döküldü, ancak Greyson ensesindeki saçları tutup yüzünü ona dönmesi geri çektiğinde sustu. Saçlarından gelen lezzetli çekiştirme bir acı parıltısı ekledi, ama o inledi, başının tekrar öne düşmesine izin verdi, alfasını aradı. Kendisine bu kadar iyi davranmasının ödülü olarak, alfasının tenindeki küçük izleri yaladı ve emdi. Ne kadar büyük ya da ne kadar uzun sürerse sürsün, alfasının üzerinde iz bırakmasını istiyordu.

Birleşmelerinin sesi odayı doldurdu, pis, ıslak, özensiz ve mükemmeldi. Adam kalçalarını hafifçe eğdiğinde Elise omzuna bir çılgılık daha attı ama bu, sikinin her sürüklenişinde G noktasının üzerinden geçmesi için yeterliydi.

Ve bir sefere onu aşağı indirdiğinde, sikinin dibindeki düğümün şiştiğini hissetti.

Ağzı sulanmıştı. "İstiyorum, seni istiyorum," diye tembelce mırıldanıyor, kalçalarını onun dokunuşuna doğru yuvarlıyordu Ama kontrol Greyson'daydı, onun ayarladığı sabit tempoya karşı koyamadı, onu çıldırtmak için yavaş ve emin bir yol.

Her biraz daha düşmesine izin verdi, yalvaran, yakaran bir karmaşa olana kadar, onu her dolduruşunda düğümünün girişini kızdırdığını ve gerdiğini izin verdi.

Göğsü ve kolları tırnaklarının minik kırmızı izleriyle kaplıydı ama ona gözleri her zamankinden daha parlaktı.

"Düğümle beni," diye yalvardı.

"Önce bana ," diye emretti, bir elini tekrar boğazına dolayarak. Avucunun boynuna değen ağırlığı, parmak uçlarının kenarına yaptığı baskı gözlerinin geri dönmesine neden oldu.

Ama zevk onu bastırса bile buna karşı koydu ve alfasının bakışlarıyla karşılaştı. Ancak o zaman dinledi.

"Gel," diye emretti ve sonunda düğümünü ona bıraktı.

Ekstra gerginlik çok iyiydi ve düğümün nabzını hissettiğinde onun etrafında paramparça oldu, duyumun her kalp atışı onu yeni bir yüksekliğe okşadı. Boynunu sıkarken onun zonklayan nabzını hissedebiliyor muydu?

Zevk onu doldurup tüm düşüncelerini silerken görüşü bembeyaz oldu, kıvılcımlar beyaz alanda dans etti. O anda ihtiyacı olan tek şey alfası ve onun kendisini mükemmel bir doldurduğu düğümüydü.

Onun üzerinde beceriksizce sallanıyordu, ama duramıyordu, çünkü onun etrafında sıkıldığında, düğümünün tam doğru yere bastığını hissediyor ve bu onu tekrar sarmal haline getiriyordu.

" bu," diye inledi Greyson, ses fonetikten çok titreşimliydi ve kadın onun düğümünün serbest kaldığını hissetti. Adam içine döküldü, sıcak, ıslak ve mükemmel bir şekilde onu doldururken, düğümü onun tek bir damla bile kaybetmesini engelledi.

Elise ona doğru yığıldı, enerjisi tükenmişti ama adamın siki içinde nabız gibi atmaya devam ettikçe kucağında seğirmeye devam etti ve Elise de karşılık olarak onun etrafında sıkılaştı. Bu bir kasırgaydı, ileri geri gittikçe zevk kovalamacasıydı.

Adam onları alıp odanın karşısındaki kanepeye götürdüğünde ve mızmızlandı.

Greyson Elise'i göğsüne yatırdı ve Elise yüzünü onun göğüs kaslarına gömdü. Sırtına bir battaniye örtüldü ve Elise mutlu bir şekilde iç çekti.

Alfa tarafından düğümlemlenmiş ve onun sağladığı bir battaniye tarafından sıcak tutulmuş. Bunca zamandır olması gerektiği .

Ama şimdi böyleydi ve Elise bundan memnundu. Alfa'sıyla.

Greyson'ın düğümünün çözülmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama gözlerini kırıştırarak açtığında onu bir eli başının arkasında tavana bakarken bulmak için başını kaldırdı.

"Merhaba," diye mırıldandı ve adam ona baktı, anında bir elini saçlarını düzeltmek için bıraktı.

Düzeltmek ya da bir parçayı yerine yerleştirmek için değil, sadece ona dokunmak istediği için. Elise mırıldandı.

"Merhaba," diye .

Düğümü aşağı inmişti ve hafifçe kaydı, kalçalarının arasında ıslaklık hissettiğinde durakladı.

"Seni uyandırmak istemedim," dedi.

"Biz..."

"Evet," dedi ve oturdu.

Onu kanepeden kaldırıp alt kata ve kendi evine taşıırken hiç çaba sarf etmemiş gibiydi.

oda. Onun gibi kokuyordu ama uyarılmanın ve seksin lezzetli tatlılığı eksikti.

temizledikten sonra yatağına yatırdı ve etrafına kıvrıldı.

O kadar sıcaktı ki, ona sokuluyor ve kokusunu olabildiğince derin içine çekiyordu. "Bazı şeyler üzerinde çalışmamız gerekecek," diye mırıldandı Greyson ve o da başını salladı.

Dudaklarından bir mırıltı döküldü, hâlâ Greyson'ın sevgisinin verdiği mutluluğun içinde yüzüyordu. "Olmamı istediğin alfa olamayacak kadar korktuğum için özür dilerim."

Elise gözlerini kırıştırarak açtı ve alfasına bakabilmek için başını yana kaydırdı. "Bir yolunu ," diye söz verdi. "Bu iyi bir başlangıç oldu."

Greyson onun başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Öpeceğiz. Yatak odası dışında sana havlamayacağıma da söz veriyorum."

Elise'in dudaklarından bir kıkırdama yükseldi. "Bunun arkasında durabilirim." Greyson yumuşak bir sesle, "Ben de *senin arkanda* olacağım," Elise donakaldı.

"Bu... bir şaka mıydı?" diye sordu nazikçe.

Yanakları alev alev yanıyor, kız ona baktıkça rengi daha da parlıyordu.

"!" dedi ve kıkırdamaları serbest kaldı. "Bunu sevdim. Seni seviyorum," diye itiraf etti, sesi biraz daha yumuşaktı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Greyson. "Duygularım konusunda daha dürüst olacağım. Daha fazla , ne istediğimi seninle paylaşacağım. Sen de aynısını yapacak mısın?"

"Evet," diye söz verdi Elise. "Vereceğim."

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

S Tellan Elise' gidişini izledi, alfası nazikçe ellerini kavuşturarak onu uzaklaştırdı. Niles bir elini onun omzuna koyarak sessizce, "Bunu ," dedi.

Stellan dalgınca başını salladı. Elise hiçbir zaman utangaç bir tip olmamıştı, bu yüzden neden Greyson'ın yanında çok tereddütlüydü. Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, diğer üç alfanın varlığı omuzlarının gerilmesine neden oldu.

Niles, Jackson ve Art'la yüzleşmek için döndü.

Jackson ve Art kanepede kaldılar ve Niles kenara çekildi. Niles Stellan'a, "Nefes al," dedi. "Hiçbirimiz kızgın değiliz." Stellan'ın kalbi sıkıştı. "çok... iyisiniz."

"Hayır değiliz, sadece anlıyoruz ve hemen sonuca varmadık," dedi Art, sanki her şey apaçık ortadaymış gibi.

Tavana baktı, bakışlarını tekrar alfaya indirmeden önce duygularının yanaklarından ve gözlerinin arkasından silinmesini diledi. Niles yanaklarındaki fark etmiş olmalıydı çünkü alfa onu yanına çekti ve tekrar kanepeye oturttu.

"Bir süre sakinleşelim ve elimizdeki soruna daha sonra geri dönebiliriz, olur mu?" Stellan başını salladı. "Tamam... evet."

Jackson sehpanın üzerindeki kumandayı aldı, ayaklarını ve kanallar arasında gezinmeye başladı.

On dördüncü kanaldan sonra gözleri seğirdi. Bugünlerde kimin kablolu yayını vardı ki? O ve Elise'in eskiden *tek bir* yayın kanalı vardı ve hemen hemen ne isterlerse izliyorlardı.

"Ver şunu bana," diye tersledi Art ve kumandayı Jackson'ın elinden çekip aldı. "Taş devrinde değiliz, Netflix'i aç. Kimse reklamları sevmiyor zaten."

Jackson kıkırdadı ve ellerini kaldırdı, televizyon ekranının yumuşak ışığında gülümsemesi parlıyordu.

"Ne izlemek istiyorsun?"

"Akılsız eylem," diye duyurdu Stellan başkası daha söyleyemedi.

Art sağındaki Jackson ile solundaki Niles ve Stellan arasında ileri bir geri baktı. "Akılsız eylem mi? Anlaştık."

On dakika sonra Art inledi. "Hadi ama dostum! Bana kalbimin kırılacağını söylememiştin. Bunun bir aksiyon filmi olduğunu sanıyordum!"

Stellan kıs kıs güldü. "Öyle! Tüm bu cinayetler için bir motivasyona ihtiyacın var, değil ?"

Gözlerini devirdi ve kollarını kavuşturarak koltuğa geri yerleşti. "İyi bir aksiyon olsa iyi olur

Bunu telafi etmek için." Alfa sahte bir gözyaşını . "Acııyor."

Film bir patlamayla devam etti ve Stellan koltuğa, hâlâ bir kolunu omuzlarına dolamış olan Niles'a doğru gevşedi. Alfa onun sol kolunu nazikçe okşamaya başladı ve Stellan başını alfanın göğsüne yasladığında onu kim suçlayabilirdi ?

Belki kaburgaları için en rahat pozisyon bu değildi ama o anda bunu pek de umursamıyordu. Kokuları birbirine karışan ve omuzlarındaki gerginliği azaltan alfalar onu çok etkilemişti.

"Patlamış mısır ister miyiz?" Art filmin yaklaşık onuncu dakikasında sordu.

Niles kıkırdadı. "Evet, sanırım istiyoruz."

Alfa koltuktan fırladı ve neredeyse zıplayarak mutfığa gitti.

Niles fısıltıyla, "Onunla film izlemek zor," diye açıkladı. "Çok huzursuz oluyor."

"Onun kıpırdanışını izlemek çok tatlı. çabalıyor," diye ekledi Jackson, sesi diye daha yakına eğilerek.

Stellan'ın dudakları kıkırdadı. Tüm alfaların birbirini bu kadar iyi tanınması çok hoştu. Birbirleri hakkında Stellan ve Elise'in bildiği şeyleri biliyorlardı.

Bu durum Stellan'ı meraklandırdı... "Elise'in tuhaf dondurmalarını stokluyor musunuz?"

Jackson yüzünü buruşturarak başını salladı. "Evet! Geçen sefer garip bir nane ve ahududu karışımı istedi ve beni bir ısırık denemeye ikna etti." Titredi. "Bir daha asla. Çok iğrençti."

Stellan elindeki sorun dışında düşünecek bir şey bulduğu için sevinerek kıkırdadı. "Karpuz ve çikolata mı?"

Niles'ın sahte ağzı tıkandı. "Aman Tanrım, ne? Kulağa çok iğrenç geliyor."

"Evet! Yemin ederim. Çok sevdiğini söyledi. 'Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi' gibi bir şey," diye devam etti. " yolunda gitmeyen bir şeyler var," diye ekledi Niles.

Ondan bir kıkırdama geldi ve Art, Stellan'ın o güne kadar gördüğü en büyük patlamış mısır kâsesiyle geri döndü.

Gözleri büyümüş olmalı, çünkü Art durakladı. "Ne? Sadece iki çanta. Biz dört kişiyiz."

Stellan başını salladı. Aynı anda iki paket patlamış mısır patlatmayı hiç düşünmemişti.

Ne kadar garip. Bu kadar basit bir şeyin hayatlarının ne kadar farklı olduğu hakkında bu kadar çok şey söyleyebilmesi.

Stellan genellikle Netflix'in önünde, eski püskü kanepesinde tek başına bir çanta bitirir.

Ve işte bu alfalar kocaman bir kasede *iki torbayı* paylaşıyor, kıkırdıyor, filmle ve birbirleriyle dalga geçiyorlardı. Onlar bir aileydi.

Ve Stellan gerçekten de bunun bir parçası olma şansını mahvetmediğini umuyordu. Yine de kalbi sıkıştı.

Aksiyon filmi mükemmeldi. Patlamalar, arabalar, akıl almaz şiddet ve... bir seks sahnesi. Stellan, gizli görevde olan ve birinin kışını tekmelemek üzere olan biri oyuncularla dolu bir çanta çıkarıp kötü adamlardan birine bir tane seçtirirken boğazını temizledi.

Sergilenen eşyalar Stellan'a akşam yemeğindeki konuşmalarını hatırlattı. "Sanat,"

diye fısıldadı Stellan. "Yani Elise'le gerçekten hiç oyuncak kullanmadınız mı?"

Alfa ona doğru döndü ve yaklaşmadan önce başını salladı. "Hayır. Dediği gibi, bir düğümüm var, bu yüzden sanırım hiç gündeme gelmedi."

"Ne tür oyuncaklar kullanmak istiyorsun?"

Yanaklarının rengi koyulaştı ve omuz silkti. "Bilmiyorum. Düğüm halkaları mı?"

Stellan neredeyse inliyordu. Düğüm halkaları bir alfanın düğümünü uyarmasını, omegasını düğümlemesini engellemek için tasarlanmıştı. İşkence gibiydi ve çok lezzetli olması gerekiyordu. Stellan, Art'ın bir tane takmasını izlemek, düğümünü almaları için yalvarıp görmek istiyordu.

Fantezilerin etkisiyle koltuğunda kıpırdandı ve neredeyse bir sonraki yorumunu kaçırıyordu. "Belki bir dildo, bilmiyorum."

Stellan neredeyse boğuluyordu. "Senin için mi yoksa Elise için mi?" diye sordu. Art omuz silkti. "İkisi için de. İkisi için de. Her şeye varım." "Bunu daha önce yaptın mı?"

Stellan sordu.

"Çocuklar, biz buradayız," Jackson.

Stellan'ın bakışları alfaya kaydı ve Stellan kaşlarını kaldırdı. " mi, Jackson?"

Alfa'nın yanaklarının rengi koyulaştı ve bakışlarını ondan kaçırdı. "Hayır, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yapmadım."

"Yani... Ben de erkeklerle birlikte oldum. Elise'i bulmadan önce," diye araya girdi Art. Gözleri aniden büyüdü. "Elise'in beni tavlayacağını mı düşünüyorsun?"

Stellan alfanın şaşkınlığı ve hayreti karşısında kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse henüz yapmadığına şaşırdım." Art ağzı açık kaldı. "Dostum..."

Niles bile sesindeki huşu karşısında kıkırdadı ve Stellan dikkatini tekrar çekmeden önce alfanın birkaç dakika hayal kurmasına izin verdi.

"Yani Elise ile birlikte olduğunuzdan beri bunu yapmadınız mı?"

"Elise'le tanıştığımızdan beri *kimseyle* birlikte olmadım. Neden? olduğumu mu düşünüyor?" Art panikle gözlerini kocaman açarak sordu.

"Hayır, hayır," diye düzeltmekte gecikmedi Stellan. "Sadece tahmin ettim... çünkü çok dışa dönük ve flörtöz görünüyorsun."

Art başını salladı. "Ben dışa dönük *biriyim* ama Elise benim omega'm, biliyor musun? Böyle bir varmış olsak bile bunu ona yapamazdım."

O zaman neden bağ kurmamışlardı? Eğer Art Elise'den bu kadar emindiyse, çünkü Elise ondan oldukça emin görünüyordu.

"İlk günden beri onunla yuva kurmaya hazırdım," diye ekledi Art. "O

zaman neden yapmadın?" diye sordu Stellan.

Alfa dondu ve başını yana eğdi. "Ben... bilmiyorum. Neden ?" Art sanki hiç duymadığı bir sorunun cevabını hatırlamaya gibi kucığına baktı.

Stellan'ın zihni *omega* düşünceleriyle dolup taşmaya başladı. Açıkça vurulmuş alfa ile umutsuzca aşık omega arasındaki bu uçurumu nasıl kapatabileceği gibi. Onlar aptaldı, neden bunu daha önce konuşmamışlardı ?

Konuyu kapattı ve dikkatleri tekrar aksiyona ve şehvetli romantizme döndü.

Stellan filme, çok karmaşık olay örgüsüne ve biraz fazla üretilmiş gereksiz aksiyona odaklanmaya çalıştı; bu da zihnini birkaç saatliğine boşaltmak için ihtiyaç duyduğu mükemmel şeyi yaptı.

Birkaç dakika sonra Stellan, Art'ın dizinin patlamış mısır kâsesinin altında durmadan zıpladığını fark etti. Dudakları gülümsemek için kıvrılmaya çalıştı ama buna karşı koydu. Bunun yerine masumca Niles'in kucığına eğildi ve başını Art'ın sağ uyluğuna koydu. Patlamış mısır kâsesini çaldı ve herkesin erişebilmesi karnının üzerinde tuttu.

Art'ın ona gülümsemesini izledi ve elini Stellan'ın buklelerinde gezdirirken iç geçirdi. Stellan başını sağa çevirerek ekrandaki patlamaya baktı.

Birkaç sahne sessiz geçti ama sonra Art onun altında kayd. "Özür dilerim," diye tısladı alfa.

Stellan cevap olarak mırıldandı, Jackson'ın neşe dolu bakışlarıyla karşılaşmak için başını çevirdi ve gülümsememek için dudaklarını büktü. Kendini Art'ın kucığına bıraktı. Art dizini zıplatamıyordu, gerginliğini nasıl atacaktı?

Cevap mı? Patlamış mısırı angarya bir işmiş gibi ye.

Sanki elleriyle bir şey yapmazsa kaybedecekmiş gibi.

Stellan, Art'ın bir elini kendi saçlarında gezdirmesini periferiden izledi. Kulak memesini oynadı. Daha

fazla patlamış mısır yedi. Omega filme dikkatini bile vermiyordu.

Art koltuğunda bir kez daha kıpırdandığında Stellan kıkırdamaktan kendini

alamadı. Art dondu kaldı, Stellan'a baktı ve bakışlarını daralttı.

"Çocuklar," diye mızızlandı Art. "Film izlemenin benim için zor olduğunu biliyorsunuz." Stellan kıkırdadı. "Ne kadar dayanabileceğini görmek istedim."

Art'ın bakışları daraldı. "Sana ne kadar göstereceğim, seni küçük bela-" "Çocuklar," dedi Niles ama duymazdan gelindi.

"Özür dilerim," diye alay etti Stellan, küstahça davranarak. "Beni kucağına almak hoşuna gitmedi mi?" Art bir tuzak sezerek dudaklarını kapadı ve Stellan kıkırdadı.

"Ben öyle bir şey demedim," diye başladı Art. "Tek

demek istediğim-" "Çocuklar!" Niles tısladı ve

televizyonu işaret etti.

Stellan bu kesinti karşısında kaşlarını çatı ama dikkatini Niles'in duraklattığı ekrana çevirdi. Karakterler yeniden hareket etmeye başlamadan önce kırmızı üçgen yandı ve Stellan altyazıları takip etti.

Ana karakterlerden biri, *"Bir şey yapmalıyız, bizi yalnız bırakmayı peşimizden gelmekten daha kârlı kılacak bir şey,"* dedi. Stellan onun adını çoktan unutmuştu.

"Ona karşı kullanabileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var."

İlk karakter ceplerini karıştırmadan önce gözleri büyüdü. Bir telefon çıkardı ve ekrana başladı. *"Bir şey buldum."*

Karakter, kötü adamın kendini suçladığı bir kaydı çalmaya başladı. Stellan'ın bakışları anlayışla genişledi ve Niles'a döndü.

"Ne diyorsun...?"

"Lucas'a yem atıp kendini asmasına izin vereceğimizi mi? Evet, öyle. Evet."

Filmi tekrar durdurdu. "Benim hakkımda bilgi toplaman gerektiğini söylemiştin, değil mi?" Niles cebinden kendi telefonunu çıkararak sordu.

Stellan gergin bir şekilde yutkundu bakışlarını ekrandan ayırıp alfayla yüzleşti. Filmle birlikte unutmaya çalıştığı tüm endişeleri geri geldi. "Evet."

"Ama ona geçen gece yapmak zorunda kaldığım telefon görüşmesinden bahsetmedin?"

Üç alfa onu dikkatle izlerken Stellan doğrulup oturdu. Başka koşullar altında bunu çekici bulabilirdi ama onun yerine gergindi ve ellerini birbirine doladı.

"Bunu düşündüm. Ama bunun doğru olduğuna inanmak istemedim."

Niles başını yana eğdi. "Doğru olan neydi?"

Stellan yavaş bir nefes verdi. "Bir omega'ya saldıran bir müşteriyi koruduğunu." Jackson ve Art gerildi ve dikkatlerini diğer alfaya çevirdiler.

"Niles, neden bu?" Jackson talep etti. "Bu... omega iyi mi?" Art sorguladı.

Göğsü endişeyle gerilen Stellan, Nilesin bakışlarıyla karşılaştı ve alfa hakkında yanılmış olmasını umdu.

"Omega şimdi iyi. Onunla ilgileniliyor ve tüm tıbbi masrafları ödendi. Söz konusu alfa perde arkasında ele alınırken o da koruyucu gözetim altına alındı."

"Haberlerde bununla ilgili hiçbir şey görmedim. Adını araştırdım," diye açıkladı Stellan. "O sadece

kurtaracak mısın?"

"Kesinlikle hayır," dedi Niles, sesi biraz daha sertleşerek. "A.B.O. sözleşmeyi bozmak için çalışıyordu. Onu asıp kurutmadan önce her şeyin yolunda gitmesini, tüm bağlantıların kopmasını istedik."

Stellan başını yana eğdi. "Yani etmiyorsun?"

"Tam tersi. A.B.O. omega adına ona karşı bir dava hazırlıyor." Stellan'ın kalbi küt küt atıyordu. "Bunu yapabilir misin?"

"Zaten öyleyiz. Kadın bir hayranıydı ve adam bir maçtan sonra bundan faydalandı." "Bunu bize söylemeli miydin?" Jackson kaşlarını sordu.

"Hayır. İşte yüzden ortaya çıkmaması çok önemli. Ama demek istediğim de bu. Eğer kimse bunu bilmezse..." Niles Stellan'a baktı ve o da birdenbire anladı.

" zaman Lucas da bilmiyor demektir." "Aynen öyle."

"Bekle," diye araya girdi Art, öne doğru eğilerek. ". Lucas'a söylemek mi istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Niles. "Stellan yapacak ve biz de kaydedeceğiz. Belki Lucas kendini suçlar."

"Ama sonra ne olacak?" Stellan volta atarak sordu. "Bu filmdeki hayali adamlar için işe yarayabilir ama ya biz? Bu ters şantaj gibi bir şey. Bu sadece ikinci derece bir kanıt olmayacak mı? Avukatları yüzüme güler."

Niles kollarını kavuşturarak, "Avukatımın yüzüne gülmezler," diye karşı . "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, onlarla konuşabilir ve en iyi seçeneklerin neler olduğunu öğrenebiliriz."

Stellan oflayıp pufladı ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Sanırım... ama mesele şu ki... bir sonraki dövüşe kadar sadece üç hafta var. O zamandan önce bilgi istiyor."

"Eğer ona bilgi vermezsen ne olur?" Art sordu.

Stellan yüzünü buruşturarak onun bakışlarından kaçındı. "Hıncını benden çıkaracağını söyledi."

"Yani seni eşek sudan gelinceye kadar dövecek," diye Niles. "Ya bu sefer durmazlarsa? da ringde bir şey denerlerse? *Kural diye bir şey yok* Stellan."

"Biliyorum," diye itiraf etti Stellan.

"O zaman tek bir seçenek var. Oyunu Lucas'ın oynayacağız."

"Sence bilmediğimiz bir şeyler mi oluyor? Neden bu bilgiyi bu kadar çabuk istiyor? A.N.E. aylardır peşimdeydi, Lucas neden şimdi riskleri artırsın?"

"Hiçbir fikrim yok, ama bunu başarırız, fark eder mi? Bence Niles haklı," diye araya girdi Jackson. Stellan dönüp alfaya baktı ve bal rengi gözlerinden damlayan endişeyi görünce şaşırdı. "Seni tekrar tedavi etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Stellan'ın kalbi bu itiraf karşısında biraz yumuşadı ve başını salladı.

"Peki. Sadece bana ne yapacağımı söyle."

Aceleye getirilmiş bir senaryo, Jackson'ın Greyson'ın çantasından ödünç aldığı süslü bir cihaz ve bir sandık dolusu sinirden sonra Stellan hazırды.

Şantajcısına kesinlikle şantaj yapabilirdi. Evet. "Bu iş sende. Sadece onu ."

Stellan derin bir nefes aldı, başını salladı ve son aramayı geri çevirdi.

"Çok uzun sürmedi," diye cevap verdi Lucas'ın kendini beğenmiş sesi.

Stellan dışlerini birbirine geçirdi. "Bir şey buldum."

Lucas kıkırdadı. "Zamanı gelmişti. Belki de yuvanızı daha önce yok etmeliydik." Stellan iç çekerek homurdandı. "Bilgiyi istiyor musun, musun?"

"Oh, sakın . Benim için neyin var?" "Sana söylemeden önce bir sorum var."

"Tabii ki biliyorsun. Neyi?"

"Neden bana bunu yaptırıyorsun? Kim olduğunu düşünürsek, emrinde bir sürü insan yok mu?"

"Bu hiç eğlenceli . Ve sen tam olarak mükemmel bir pozisyondaydın, adam sana kur yapıyordu."

Stellan dışlerini sıktı. Lucas bunların hiçbirini sağlam bir kanıt olarak kullanamayacak kadar belirsiz davranıyordu. Somut bir şeye ihtiyacı vardı.

"Ya şehri terk etseydim?" Stellan sordu. ", beni bulamayacağın bir yere giderim. O zaman kirli işlerini yapacak kimse olmazdı. O zaman ne olur?"

Lucas içini çekti. "İzini sürmek zorunda ilk kişi sen değilsin. Ama kaçacak birine benzemiyorsun. Özellikle de o güzel sarışın omega'ya bu kadar ."

Stellan dondu ve Niles'in bakışlarıyla karşılaştı.

Hattan bir başka karanlık kıkırdama daha geldi. "Bu hoşuna gitmedi, değil mi? etme, dediklerimi yaptığın sürece güvende olacak."

Stellan hırladı. "Ne yani, beni tehdit etmek yetmedi mi? İçeri girip evimi dağıtmak mı? Rakibinle ilgili bir pislik bulamazsam da mı peşine düşeceksin?"

Belki de bu kadarı çok fazlaydı. Kalbi küt küt atıyordu. Şüphesiz Lucas onun içini görecekti, ona-

"Çok doğru. İhtiyacım olanı aldığım sürece, sen ve parlak yeni sürün güvende kalacaksınız. Şimdi, benim için ne bilgin var?"

Stellan, bir kez başını sallayan Niles'la göz göze geldi ve rahatladı. Elllerinde yeterince bilgi vardı. "Sanırım

Niles müşterilerinden birini koruyor, bir omega'ya saldıran bir alfa. Adamın adı

Taylor Willis. Üç gece önce bir telefon görüşmesi yaptığını duydum ama haberlerde ilgili başka bir şey görmedim ya da duymadım. Ve şimdiye kadar patlak vermiş olması gerekecek kadar büyük görünüyor."

Yalan dilinden kolayca döküldü.

"Bu A.B.O.'ya ve onların mükemmel küçük itibarlarına oldukça zarar verir. Başka ayrıntı biliyor musun?" Lucas ilgiyle sordu.

"Telefon görüşmesinin sadece bir tarafından çok şey duydum. Bildiğim tek şey bu."

Lucas mırıldandı. "Pekâlâ, . Bununla ne yapabileceğime bakacağım. Kendini kancadan kurtulmuş say. Şimdilik."

"Peki ya omega?" diye sordu, sadece emin olmak için.

Hattan bir alay sesi geldi. "İyi, evet. Bana bir sebep göstermediğiniz sürece o da güvende kalacak."

"Tamam," diye nefes aldı Stellan, sesindeki rahatlama biraz fazla gerçikti.

Lucas kıkırdadı. "Siz dövüşçüler çok kolaysınız. Kas gücünüz var ama beyniniz yok. Sizinle iş yapmak güzeldi."

Beta veda etmeden görüşmeyi sonlandırdı.

Stellan telefonu indirdi ve üç alfanın heyecanlı bakışlarıyla karşılaştı.

"Yani, bu mı?" Art, Stellan'ın düşüncelerini taklit ederek sordu. "Şimdi ne olacak?"

Niles, "Şimdi sabah haberlerinin çıkmasını bekliyoruz ve Lucas'a bir mesaj gönderiyoruz," dedi.

"Ama ne hakkında-"

Yukarıdan bir takırtı duyuldu ve Stellan kaşlarını kaldırdı. "her şey yolunda mı?"

Boğazını temizleyen Niles başını salladı. "Ah... Her şey , güven bana," diye cevap verdi Niles, yerinde kıpırdanarak.

Stellan, Niles'a gözlerini kırpıştırarak, "Ah," dedi açıkça. Alfa pantolonunu düzeltti ve Stellan'ın dudakları kıpırdadı.

Bağlanma işareti eğlenceli olabildiği gibi bazen de... daha az eğlenceli . Niles, Stellan'ın bakışlarıyla buluşarak, "Her şey yoluna girecek," diye tekrarladı. Ve Stellan zamandır ilk kez buna gerçekten inanmıştı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S Tellan tavana baktı, uyku bir kez daha ondan kaçıyordu. Hemen yanı başında Niles'in rahatlatıcı kokusu ve odayı dolduran yumuşak horultusu varken bile Stellan beynini kapatamıyordu. Tek düşünebildiği harekete geçirdikleri plandı. Olası sonuçları. Yanlış gidebilecek her şey. , Niles'in dağınık buklelerine ve gevşemiş yüzüne baktı. Alfa'nın hissettiği ve kokusunu biraz fazla keskinleştiren tüm endişe, uykuya daldığında kaybolmuştu. Ama Stellan'ınki kalmıştı. Tek korktuğu, bir şekilde, bir haber çıktığında Lucas'ın onun peşine düşmesiydi. Ya da daha kötüsü, bu sürünün peşine düşmesiydi. Elise. Stellan oflayıp pufladı ve rahat bir pozisyon bulamayarak , gerçi bunun yatağın yumuşaklığından çok düşüncelerinin kadar kaotik olduğuyla ilgisi vardı. Kapının dışında ayak sesleri duyuldu ve Stellan başka kimlerin bayan uykunun kendilerine yönelmesine izin vermek için mücadele ettiğini merak etti. Uzun süre merak etmesine gerek kalmadı, çünkü Art başını kapının aralığından içeri soktu ve karanlığa göz kırptı. Gözleri alıştığında Stellan'ın bakışlarıyla karşılaştı ve kaşlarını kaldırdı. "Stres yapıyorsun," dedi alfa. Stellan kendini tek kolunun üzerinde yukarı itti. "Nereden bildin?" "Kokun biraz kötü. Sorun ne?" diye fısıldadı. Stellan parmağını ağzına götürdü ve Niles'i işaret etti. En az onun kadar stresli alfayı uyandırmak istemiyordu. Art omuz silkti ve soluk bir tişört ve boxer halde odaya girdi. Battaniyeyi kaldırıp Stellan'a yer açmasını işaret ederken sormadı bile. Omega itiraz etmedi, Niles'in sıcaklığını sırtında hissedene kadar yana kaydı. Art'ın pişmiş dut kokusu ferahlatıcıydı ve saniyeler içinde iki alfanın arasına sıkışmıştı. İçinde şikayet edecek bir şey bulamadı. "Şimdi söyle bana, seni ayakta tutan ne? Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" Art fısıldadı. Stellan kaşlarını kaldırdı. "Saatin kaç olduğunu biliyor *musun*? Ne yapıyorsun ayakta?" Art'ın dudakları seğirdi. "Soruyu saptırma." "Asıl saptıran sensin," diye verdi Stellan. "İkiniz de saptırıyorsunuz," diye fısıldadı Niles, yuvarlanıp başını başparmağının arkasına bastırarak

Stellan' boynuna sarıldı. "Soruya cevap ver ve biraz uyu. Bunu hak ediyorsun." Niles'in dudakları

Stellan'ın ensesini sıyırdıktan sonra Stellan ona yaklaştı ve derin bir nefes aldı.

Stellan, Art'la yumuşak bir gülümsemeyi paylaştı ve aniden o anın ne kadar samimi olduğunun farkına vardı. Birbirlerine bakıyorlardı, sadece pencereden gelen ay ışığıyla aydınlanan koyu çikolata rengi gözlerinden kaçış yoktu.

"Sadece bir şeylerin gitmesinden endişeleniyorum. Çok kolay görünüyor," diye itiraf etti Stellan.

Art başını salladı. "Uyandım çünkü yalnızdım. Sarılabileceğim birini istedim. Senin kokunu almadan önce bir bardak su içmekle yet."

"Sorun çözüldü mü şimdi?" Stellan alfayı kendine çekerek sordu.

Stellan başının arkasını avuçlayıp bir kolunu yanına doladığında Art panik küçük bir sesle mırıldandı.

"Evet, sanırım öyle de denebilir," diye mırıldandı Art sonunda.

Yıllarca kili şekillendirmekten tonlanmış bir kol kaydı ve sonunda kalçasının üzerinde durdu. "Her şey yoluna girecek," diye ekledi Art usulca, nefesi Stellan'ın çıplak göğsünü ısıtıyordu. "Peki ya ?"

Stellan kafasının arkasını kemiren korkuyla sordu

"Küreğim var," diye önerdi Art. "Ceset için bir çukur kazabilirim."

Stellan bu cevap karşısında kıkırdadı.

"Cidden, her şey girecek. Bunu aklından çıkar."

Stellan başını salladı, iki alfanın sıcaklığı ve kokuları sarmıştı. Şimdi bir de onları güvende tutabilseydi.

İçine kuşkular düştü. Sürü hakkında, Lucas hakkında.

Jackson ve Niles pek de dostça olmayan sözler sarf etmişlerdi ve bunların hepsi *onun yüzündendi*. Ya bu sürüye yarardan çok zarar ? Ya her şeye rağmen gitmesi daha iyiye? Ya-

"Stellan," dedi Art, "düşündüğünü duyabiliyorum. Kes ."

"Düşünebileceğimi sanmıyorum-"

Stellan'ın karşı çıkışı, sıcak ve yumuşak dudakların Stellan'ınkilere değmesiyle kısa kesildi. Art, dudakları her kelimede Stellan'ın dudaklarına değecek kadar yumuşak bir sesle, " zaman ben yardım ederim," diye fısıldadı.

Göz kapakları yarı açıktı ama Art onu öptüğünde bir kez daha kapandı.

Kalçasındaki el , tırnakları varlığını belli ediyordu. Stellan elini Art'ın ensesine götürdü ve parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi.

Art iyi öpüşüyordu. Stellan' dudaklarını emiyor ve ısıtırıyor, dilinin tadına bakıyor ve daha fazlası için geri geliyor, dudaklarını ayırıyor ve nefeslerini paylaşıyorlardı.

Art önden giderek öpücüklerini Stellan'ın boynundan aşağı, göğsüne doğru sürükledi. Onun için her zaman hassas bir nokta meme uçlarını alaycı bir şekilde ısırdı. Nefesi dudaklarından sessizce titreyerek geçti. Sırtına yaslanmış uyuyan alfanın her zamankinden daha fazla farkındaydı. Art ne düşünüyordu?

"Önemli olan düşünmemek Stellan," diye mırıldandı Art onun göğüs karşı. "Bir ara sen de denemelisin."

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" diye sordu.

Art'ın dudakları, omega ile alay etmeye devam etmeden önce yarım bir gülümsemeye kıvrıldı.

Stellan, alfanın onu inandırmaya çalıştığı kadar laissez-faire olduğundan oldukça şüpheliydi. Seramiklerini, mükemmel şekli, sırtı ve rengi elde etmek için ne kadar özen gösterdiğini görmüştü. Ama bir kez olsun düşünmemeyi deneyebilirdi.

İlk düşündüğü kadar zor olmamıştı, çünkü kısa süre sonra düşünceleri Art'ın ona dokunuşundan başka bir şeyle dolmamıştı. Karın kaslarında yumuşak bir , böğründe bir çürük, bir

alaycı parmağını boxer'ının kemerinin altına daldırdı.

"Kahretsin Art," diye nefes aldı Stellan, boxer'ını sikini serbest bırakacak kadar aşağı çektiğinde.

Art onu dudaklarının arasına almadan önce, ", biliyorum," fısıldadı.

Niles uykusunda mırıldanırken, ses sırtında yankılanırken Stellan sarsıldı ve dondu, gerildi. Derisinin altındaki sıcaklık alevlendi ve yatağın örtüsünü üzerinden çekerek yavaşça arkasına, Niles'in üzerine katladı.

Burnunda Niles'in kokusu varken, vücudu onunkine bastırılmışken, Art onu seferinde bir vuruş ve yalamayla parçalara ayırırken yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu.

Stellan bir elini indirerek Art'ın saçlarından geçirdi ve aşağıya baktı. Art'ın bakışlarının gölgesiyle karşılaştı ve saçlarını sıkıca tutarak kendini ileri atılmaktan zorlukla alıkoymdu.

"Kahretsin-" diye inledi Stellan, bir eliyle ağzını kapattığından sesi kısılmıştı. Niles onun arkasına geçti ve kalçasındaki eli sıkılaştı.

"Hâlâ uyumakta zorlanıyor musun?" Niles uyku sersemi bir sesle sordu. Elini ağzından bırakan Stellan sert bir nefes çekti.

"Evet," diye itiraf etti Stellan, Arturo dilini sikinin başının etrafında dolaştırırken kelimeleri ancak nefes verirken çıkarabildi.

Yumuşak, özensiz bir öpücük boynunun arkasına bastırıldı, boğazının kenarına doğru sürüklendi. Alfa boynundaki hassas noktayı yalayıp geçerken Stellan sert nefes verdi.

"İyi hissediyor musun?" Niles sordu ve Stellan'ın eli Art'ın , kulağının titreşen uyku sarhoşu sesiyle tüm vücudu seğirdi.

Stellan, "Evet, evet iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, zevk omurgasında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Başını Niles'in uyuşturucu öpücüklerine doğru eğmekle kalçalarını Art'ın sıcak, ıslak ağzına doğru itmek arasında gidip geliyordu.

Niles kalçasını kavrayıp onu sabit tutarak kararı ondan aldı. Art bundan yararlandı, onu daha da derinlere çekti ve dilini onun uzunluğunun etrafında döndürdü.

"Güzel," diye nefes aldı Niles.

Stellan sızlandı, sesi nefes nefese çıkıyordu, kalçaları Niles'in tutuşuna karşı tekmeliyordu. Art haklıydı, hiçbir şey düşünmüyordu.

Ağzının ıslak sıcaklığından, yumruğunun tabana sıkıca sarılmasından başka bir şey yoktu. Niles da boynundaki izi emerken ve hassas meme uçlarını koparıırken her türlü düşüncüyü aklından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

, içinde sıcaklık dönüyordu ve o da bunun merkezinde, bu alfaların arasındaydı.

Arturo onu daha da ileri götürdü, daha aşağıya inmek için boynundaki tutuşu bıraktı, taşaklarını avuçladı ve alay etti. Niles kalçalarını tutmasaydı Stellan öne doğru sarsılacaktı. Bunun yerine olduğu yerde sallandı, Niles boynundaki alaycı kıştırma ve kalçasındaki kavrama ile onu bir arada tutuyordu.

Arturo daha da aşağıya indi, parmaklarının uçları ıslaktı ve Stellan'ın zaten ayrılmış dudaklarından bir nefes daha çıkmasına neden oldu.

"Daha önce hiç erkek bir omega ile birlikte olmamıştım," diye homurdandı Arturo, sikini çekerek. Stellan aşağı baktı, alfanın yanakları kızarmış ve dudakları ay ışığında parlıyordu.

"Çok sıcak. *Çok fazla* sızdırıyorsun," diye homurdandı Arturo, sikinin uzunluğundaki dağınık şeridi yalarken.

Stellan başının Niles'in koluna izin verdi, zaten ne zaman hareket etmişti ki? Düşünceleri yanıp yok oldu, tek odaklandığı şey onu içten dışa aydınlatan zevkti.

Alfalar alevdi ve o sadece çıraydı, onlar onu bir öpücük, bir dokunuş ve parmak hareketiyle hayata döndürüyorlardı.

Raporu dinlerken Stellan'ın gözleri büyüdü ve yavaşça adamın yanına doğru ilerledi.

Daha iyi bir görüş için kanepeye.

Niles yanındaydı ve alfa onu kucağına çekmeden önce gözlerini devirdi. Stellan , dengesini kanepenin kolunda ve Jackson'ın kalçasında yakaladı, o sadece dokunuşa baktı ve sonra bakışlarını tekrar televizyona kaydırđı.

Stellan, Niles'ın kucağına yerleşti.

"Telefonunuz yanınızda mı?" Niles haber bittikten ve reklam arası başladıktan sonra sordu.

Art televizyonun sesini kapattı ve kahvesini yudumladı. "Elise ve Greyson'ı bu sabah yakaladık. Artık planın içindeler."

Stellan'ın telefonu bir gece öncesinden kalma sehpanın üzerinde duruyordu ve onu almak için öne doğru eğildi.

Telefonunda şu ana kadar bildirim yoktu ama o izlerken Lucas'tan başka kimseden bir çağrı gelmedi.

Niles telefonu onun elinden aldı ve aramayı reddetti.

Niles'ın Lucas'a önceki akşamki telefon görüşmesinin kaydını göndermesi sadece birkaç saniye sürmüştü ve Stellan dosyayı alan Lucas'ın kendi sesinin kendisini nasıl suçladığını dinlerken yüzünde beliren ifadeyi görebilmeyi diliyordu.

Kesinlikle sırtıyordu, bir fincan kahvenin ona verebileceğinden çok daha enerjik hissediyordu.

Stellan'ın telefonu tekrar çaldığında betanın kaydı üç kez dinlemesine yetecek kadar birkaç dakika geçmişti.

Niles kayıt cihazını hazırlamıştı ve cevap vermesi için başıyla işaret etti. Stellan başparmağını ekranda kaydırđı.

Sessizlik.

"Sana krediden biraz daha zekiymişsin. Ne istiyorsun?"

Stellan nefes verdi. "Sadece yalnız kalmak istiyorum. Niles'la ilgili bir pisliğim yok ve bulmayı da düşünmüyorum. Belki biraz düzgün bir insan olsaydın, A.B.O. A.N.E. için bu kadar büyük bir rakip olmazdı."

Lucas homurdandı. "Yani seni rahat bıraktığım sürece o kaydı kendine saklayacaksın, öyle mi?"

"Seni şantajcı olarak suçlayan, çiftleşmiş bir omega'ya zarar vermekle tehdit eden ve rekabette pislik arayan kişiyi mi kastediyorsun?"

"Evet, lanet olsun," diye homurdandı Lucas.

"Beni ve sürümü rahat bıraktığınız sürece kaydı güvende tutacağım. Tek istediğim bu." "Tamam.

Olmuş bil. Lanet sürünün tadını çıkar," diye homurdandı Lucas.

Stellan aramayı sonlandırdı ve telefonu masaya bıraktı.

"Yani bu mı?" diye nefes aldı. Neredeyse bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmasından korkuyordu. "Bu kadar," diye fısıldadı Niles.

Kolları Stellan'ın beline dolandı ve onu göğsüne çekti.

Stellan telefonunu kanepeye bıraktı ve ellerini Niles'ın kollarının üzerine koydu.

Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Son birkaç haftadır içinde barındırdığı tüm stres ve endişenin bir anda gidecek hiçbir yeri kalmamıştı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini ya da takdir ve teşekkürlerini doğru bir şekilde ifade edebilecek ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

"Ben..."

" yok," dedi Elise, aniden karşısına geçerek.

Ona doğru sırttı ve elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Harika bir plan yaptınız ve işe yaradı. Artık Lucas ya da her ne yapmayı planlıyorsa onun için endişelenmenize gerek yok. Onun icabına baktınız."

Göğsü çok doluydu, duygularla dolup taşıyordu ve tam bir nefes almakta zorlanıyordu. Elise

Dudaklarına bir öpücük kondurdu ve bunu yaparken dudakları biraz titrediyse de hiçbir şey söylemedi.

"Senden şüphe ettiğim için özür dilerim," dedi Niles'in kalçasını sıkarak ve alfaya bakmaya başladı.

" değil. Bu yüzden bu kadar çok çalışıyordum. Sözleşmeden bir çıkış yolu ve alfanın yaptıklarından dolayı hapse atılmasını sağlamak için sağlam bir yol arıyorduk. Ayrıca omega'yı da korumak istiyorduk."

"O iyi mi?" Jackson, Stellan'ın ağzından hemen sonraki kelimeleri alarak sordu.

"Olabileceği iyi," dedi Niles onlara. "Ama hayatta ve güvende."

Stellan'ın kalbi omega adına sıkıştı. "Sen iyi bir insansın," diye mırıldandı Stellan.

"Sen de öylesin," dedi Art. "Lucas'ın istediklerini asla yerine getirmedin ve kimsenin canı bir çıkış yolu buldun."

Stellan başını salladı, hâlâ her şeyden biraz bunalmıştı. Tüm bunların basit bir kayıt ve bir telefon görüşmesiyle çözüldüğünü düşünmek.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Biz... kutlayalım mı?" Elise dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle bunu önerdi. "Tamam o zaman. Hadi kutlayalım."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T kutlama beklemek zorundaydı.

Jackson, hastalarından biriyle ilgili acil bir durum nedeniyle hastaneye çağrıldı. Greyson'ın "bir işi " gerekiyordu ve Niles'ın da bir basın toplantısı vardı. O sırada

Alfa'nın temsilcisi olarak gazetecilere hitap edecek kişinin o olması en iyisiydi. Elise takım elbise seçmesine yardım etmiş, Stellan ellerini çoktan düzeltilmiş yakaların üzerinde gezdirdikten sonra ona bir öpücükle şans dileyerek yoluna devam etmesini sağlamıştı.

Ve sonra üç tane vardı.

Stellan, Elise ve Art ile birlikte mutfak adasının etrafında otururken seramik bir kupadan keyifli bir kafein yudumladı.

"Yani..." Stellan dedi ki. "Buraya sık gelir misin?"

Elise homurdandı ve birkaç saniye önce bir yudum aldığı kahveyi tükürmemek için ağzını kapattı.

Art kıkırdadı ve bu karşısında başını salladı. "Bugün gündemde ne var?"

Stellan mırıldanırken fincana baktı. Elise ve Art'ın karşı hissettikleriyle yüzleşmelerini sağlayacak ne önerebilirdi?

Kupanın ona verecek bir cevabı yoktu ama o yine de bakmaya devam etti. Güzel, parlak bir mavi renkteydi ve üzerinde daha koyu mavi lekeler vardı. Bu bir kazan kupasıydı ve Art'ın kili bu mükemmel şekle ne kadar sürdüğünü merak etti.

"Daha önce hiç çömlek yapmadım," diye mırıldandı Stellan usulca, bir fikir kök salmaya başlamıştı.

"Eğlenceli mi?"

Art bir sonraki nefesinde boğuldu ve parmağını havada bir daire çizecek şekilde sallamadan önce havayı boşaltmak için göğsüne bir yumruk indirdi. "Pekâlâ, bu yeter. Stüdyoya gidiyoruz."

"Neden?" Stellan alfaya şaşkınlıkla bakarak sordu.

Cevap olarak Art bir elini bileğine doladı ve onu kendine çekti, kahve fincanı masanın üzerinde unutulmuştu.

"Sen de Elise," dedi Art ve diğer eliyle onu takip etmesini işaret etti. Elise kıkırdadı, ayak sesleri peşlerinden geliyordu.

"Elise ve ben sana kille nasıl oynanacağını öğreteceğiz," diye cevap verdi Art, mutfaktan çıkıp yan kapıdan dış binaya geçerlerken.

"Bu bir kulübe mi?" Stellan sordu. "Öldürülüp arka bahçeye gömüldüğüm zaman mı bu?" Art homurdandı. "Aktif bir hayal gücün var. Burası benim stüdyom."

Art, evle aynı dış cephe kaplamasıyla kaplı kilidini açarken Stellan kaşlarını . Kapı açıldığında ahşap bir tahta zemin ve zeminin büyük kısmını kaplayan bej bir muşamba ortaya çıktı.

alan. Soluk renklerle ve Stellan'ın kurumuş kil olduğunu düşündüğü şeylerle kaplıydı. Bir duvar raflarla doluydu ve her biri kurutma kapları, fincanlar, kaseler ve diğer şekillerle istiflenmişti. Art kapının yanındaki kancada asılı duran bir önlüğü aldı ve Stellan'a doğru uzattı. Dalgınca kumaşı aldı, hâlâ odayı inceliyordu.

Çömlek çarkının önünde tek bir tabure vardı. Diğer sandalyeler duvara dizilmişti ve Art iki sandalye daha çekti.

Art yarım bir gülümsemeyle, "Camları senin için sakladım, Elise," dedi.

Elise mutlulukla ciyakladı ve kendi önlüğünü kapıp uzak duvara doğru dans etti, parmaklarını farklı soluk kil şekillerinin etrafında salladı.

"Bu onun en sevdiği kısım," diye açıkladı Art.

Stellan başını salladı ve sonunda dikkatini tekrar alfaya çevirdiğinde gömleğini çıkardığını gördü. Önlüğü başının üzerinden geçirerek çıplak göğsünün üzerine yerleştirdi.

Ağzındaki salyaları silerken, önlüğünün altında hâlâ gömleği olan Elise'e üzüntüyle baktı. "Bu bir kıyafet zorunluluğu mu?" Stellan yarım bir gülümsemeyle alay etti.

Art onu tepeden tırnağa süzdü ve başını salladı. "Evet. Artık öyle."

Stellan alfanın şaka yapıp yapmadığından tam olarak emin değildi ama meydan geri adım atacak biri değildi, bu yüzden gömleğinin altından tutup başının üzerine çekti ve şimdi duvara dayalı bir sandalyenin arkasında duran Art'inkinin üzerine .

"Bana işkence etmeye mi çalışıyorsunuz?" Elise sızlandı.

Stellan ve Art hep birlikte başlarını omega'ya çevirdiler. "Hiç adil değil," dedi somurarak.

Stellan Art'ın bakışlarını yakaladı, çikolata rengi gözlerinde muzip bir ışık dans ediyordu. "Bu eğlenceli ," dedi Art.

"TAMAM, yani elini böyle tutarsan -evet, işte böyle- ve sonra buraya -mükemmel! Sabit... sabit... tamam, yavaşla," diye talimat verdi Art.

"Hızını azalt," diye talimat verdi.

Bir çift dolgun, kapalı dudağın arkasından heyecanlı bir ses mırıldanıyor, ses Stellan'ın kulağının yanında titreşiyordu.

Omurgasını ürpertti.

"Biraz daha ıslatacağım," dedi Art. Süngerini soğuk su dolu bir kaba daldırdı ve Stellan'ın eline ve avuçlarında yavaş ama emin adımlarla şekillenmekte olan kil yığınının birkaç damla sıktı.

Art'inki de öyle, çünkü o öğretmendi.

Stellan'ın arkasında durdu, ellerini Stellan'ın ellerinin etrafında kavuştururken omurgasının üzerinde eğildi ve bir parça kilin basit bir kaseye nasıl adım adım anlattı.

Görünüşe göre söylemesi yapmasından daha kolay. Kase zaten iki kez çökmüştü ve bu Art'ın yardımıyla olmuştu.

Stellan ayağını pedalın üzerinde yere doğru hafifçe bastırdı ve tekerlek biraz yavaşladı. "Bu düşündüğümden çok daha zor," diye mırıldandı.

Art, Stellan'a bir fikir vermek için ilk kez basit bir kase fırlattığında bunu çok kolay göstermişti.

Ne yapacağımı. Ama kil çabuk kuruyordu ve onu sabit tutmak zordu. En azından yaralı, pütürlü, titreyen elleri için.

Elise odanın karşısındaki kurumuş kil renk katarken mırıldanıyordu ve muhtemelen o anda hangi melodiyi mırıldanıyorsa ona göre sallanıp dans etmesinin de bir faydası olmamıştı. Kıcı bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve bu Stellan'ın kabul etmek istediğinden çok daha dikkat dağıtıcıydı.

"Odaklan," diye fısıldadı Art, kulağının dibinde kıkırdayan bir sesle.

Stellan'ın derisi ürperdi ve başını çevirip omzunun üzerinden alfaya baktı. "Dikkat dağıtıyorsun," diye açıkladı. "İkiniz de "

"Ben mi?" Elise tamamen masum bir ifadeyle sordu.

Bakışlarını diğer omega'ya dikti. Elbette. Masum.

Birkaç dakika sonra kâse yere düştüğünde Stellan hiç şaşırmadı. "Kahretsin," diye inledi. "Çok kolaymış gibi gösterdin!"

"İşte, size tekrar göstereceğim," dedi Art ve kili buruşturarak bir top haline getirdi. Sağ taraflarındaki masa, Art kili üzerine vurdukça sarsıldı.

"Bunun adı-"

"DÜĞÜN," diye Stellan. "Hatırlıyorum." "Doğru.

Kilin içindeki havayı dışarı atıyor."

Stellan başını salladı, Art'ın kollarının kili döverken esnemesini izlerken ağzı kurumuştı.

Art'a yer açan Stellan tabureden kalktı ve alfanın çalışmasını izleyebilmek için duvardan bir sandalye çekti. Sanatın kendisi bir yana, *Art* kili çarkın üzerine yerleştirip bir miktar su eklerken kusursuz bir iş çıkarıyordu. başladı, ellerini etrafında kıvrırken kil topu bir daire çizerek dönüyordu. Parmaklarını ve birbirine sıkıştırarak kili bir silindir haline getirdikten sonra içiyle tekrar ezdi.

Düpedüz tahrik ediciydi, kasları esniyor, damarları ellerinin arkasında çukurlar oluşturunuyordu. Stellan onları diliyle izlemek istedi.

Ya da aynı elin onun sikine sarılmasını.

Art'ın söylediklerine kulak vererek boğazını temizledi.

"Her şey nasıl hissettirdiğiyle ilgili. Doğru hissetmediğinizi anlarsınız, yalpalamayı ve topakları görebildiğinizden daha fazla hissedebilirsiniz..."

Art parmaklarını yumrunun ortasına bastırdı ve parmaklarını birbirinden ayırarak genişlettiği bir yarık oluşturdu.

Stellan yutkundu.

"Tamam, , deneyebilirim," dedi Stellan, çünkü Art'ın kili daha fazla taciz etmesini izlemek zorunda kalırsa ne yapacağını bilmiyordu.

Otururken eşofmanları biraz daha sıkıydı ve önlüğün ekstra örtücülüğü için minnettardı.

Ama Art tekrar arkasındaki yerini aldığı anda, 'ın ellerinin onunkilerin arkasında kaygan şekilde kaymasından ziyade avuçlarının arasında dönen kil hissine giderek daha zor hale geldi. Islak ve pürüzsüzdü ve Art'ın göğsü sırtına yaslanmıştı, nefesi kulağındaydı ve ona bir kâse yapması koçluk yapıyordu.

Lanet şey zar zor bittiğinde -kesinlikle "kişilik katan" bir yağsızlığı vardı, diyordu Art- Stellan boxer'içinde sert ve kalındı ve yüzü kızarmış, ateşi vücuduna hücum etmişti.

Yanaklar.

Genelde bu kadar kolay sinirlenmezdi, lanet olsun.

Elise kıkırdadı ve boya fırçasını kenara bıraktı. "Stellan, iyi misin?"

"Hayır, ," diye hırladı. Kokusunun odaya sindiğini *biliyordu*, Art onun kokusunu almalıydı ve Elise'in elini silme şekline da kokusunu alabiliyordu.

"Gel lan buraya," diye homurdanmaya çalıştı ama bu daha çok nefes nefese bir yalvarışa benziyordu.

"Ne kadar dayanacağını merak ediyordum," dedi Art ve Stellan'ın onun dudaklarındaki çarpık sırıtışı görmek için dönmesine bile gerek kalmadı.

Stellan taburede dönerek alfaya baktı. "Beni kızdırmaya mı çalışıyordun?" diye sordu.

Art'ın sırıtışı kaydı ve çikolata gözleri tahrikten eridi. "Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "İşe yaradı mı?"

Art ve Stellan aynı boydaydı, bu yüzden Stellan hâlâ kille ıslak olan elini kolundan aşağı kaydırıp arkasında soluk bir çizgi bırakırken gözlerini onun bakışlarına dikti. Alfa'nın eline ulaştığında, onu önüne çekti ve Art'ın elini kendi bacaklarının arasına, önlüğün ve eşofmanın üzerinden geçirerek şişkinliğini hissetti.

"Sen söyle," diye okudu.

Art öne doğru sallandı, elini belini kavramak için hareket ettirdi ve Stellan'ın dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalayarak ağızlarını birleştirdi. Son birkaç saattir kille oynamanın ve alfanın güçlü kollarının tüm öğleden sonra onu sardığını hissetmenin verdiği bastırılmış uyarılmayla aceleye gelmiş, dağınık ve özensizdi.

Küçük stüdyonun diğer yumuşak bir geldi ve Elise'in şekerli rom kokusu onun çikolatalı kurabiye kokusuyla karıştı.

Art inledi. "İkiniz de kokarken nasıl çalışabilirim ki?"

Stellan tembelce sırttı ve dudaklarından geri çekildi. "Değilsin," diye cevap verdi ve stüdyodan Elise'e doğru yürüdü. Elise ona bakarken gözleri irileşmiş ve donuklaşmıştı; Stellan muhtemelen teninde kil bırakıyor olmasını umursamadan elleriyle Elise'in yüzünü çerçeveledi.

Kız aldırmamış gibi göründü ve başını ona doğru eğdi, önlüğünü çekiştirerek onu kendine yaklaştırdı.

Dudakları birbirine , ağızlar ayrılıp diller düelloya , Art adımları stüdyoda yankılanmadan önce inledi. Sonra Stellan, Elise'in saçlarının eline değdiğini hissetti ve birini indirdi.

Elise başını eğdi ve Stellan dudaklarını ayırdığında Elise'in gözlerinin mutluluktan kapalı olduğunu gördü, Art ise Elise' omzunu ve boynunun yan tarafını .

Alfa ona baktı ve Elise'in dudaklarından nefes nefese küçük bir mızıltı çıkarırken bakışlarına bakmak lezzetli ve günahkâr hissettirdi.

Art önlüğün ilmeğini başının üzerine kaldırdı ve Stellan üst kısmı aşağı çekmek için onun elinden aldı. Bir sonraki anda belindeki bağlar çözüldü ve Stellan kumaşı çekerek çıkardı. Stellan' yüzünü çerçevelediği yerden yanaklarına kil bulaşmıştı ama kıyafetlerine bir leke bile bulaşmamıştı... henüz.

"Stellan," diye nefes aldı ve parlak mavi gözlerini kırptırarak ona

baktı. "Selam," dedi Stellan. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Kadın ona gözlerini devirdi ama cevap verme fırsatı bulamadı çünkü Stellan meseleyi kendi eline aldı. Gömleğini sıyırdı ve göğüslerini avuçladı. Kız nefes nefese kaldı ve Stellan'ın dokunuşuna doğru eğildi. Art, Stellan'ın elleri gömleğinin altında birleşmeden önce onun omzunun üzerinden lezzetli bir kıkırdama çıkardı. Parmaklarındaki kilin kayganlığını hissedebiliyordu ve birlikte dokunuşları altında kıpırdanan ve inleyen Elise'in her tarafına yaydılar.

"Benimle oynama," diye sızlandı. "Bütün öğleden sonra birbirinize sürtünmenizi izlemek zorunda kaldım."

"Aldırmadın," diye alay etti Stellan. "Bize bakıp durmandan anladım." Stellan

Elise'den ayrılmadan önce her ikisinin de nefesini kesecek, kokularını tahrikle keskinleştirecek kadar sahiplenici bir öpücükle ağzını aldı. "Yok ettiğim her kâsede kokunun yavaşça yoğunlaşmasından."

"Onları *yok etmedin*," diye araya girdi Art. "Sadece biraz beceriksizce davrandın. Her acemiden beklenir."

"Art," Stellan. "Burada benimle çalış."

Art anlamadan önce ona bir kez göz . "Doğru. Doğru, tamam." Elise kıkırdadı, gözlerindeki berrak mavi hayranlık Art'bakıyordu.

Kadının bakışlarındaki o duyguyu bir kez kendisine yönelmiş olarak görünce göğsü aniden doldu. Stellan ellerini gömleğinin eteklerine attı ve kaldırdı. Ve bir şekilde, karşılıklı öpüşmeler, tatlı sözler, sataşmalar ve kıkırdamalar arasında, Art'ın yanında çırılçıplak kalırken, o da Elise'in bacaklarının arasındaki son kumaş parçasını sıyırdı.

"Alfa," diye ters ters bakarak uyardı. "Artık benimle alay etme."

Stellan, "O ciddi, *Alfa*," diye alay etti.

Stellan daha da yaklaşarak Elise'i Art'a doğru itti ve boynunun iki yanını değiş tokuş ettiler.

Ondan çıkardıkları inilti müzik gibiydi ve Stellan, Art'ın yetenekli olduğu tek şeyin seramik yapmak ya da tuval boyamak olmadığını fark etti.

Elise'in neresine basacağını en az Stellan kadar iyi biliyordu. Elleri Elise'in iç bacaklarını, sırtının alt kısmını ve hatta göğüslerinin altındaki hassas bölgeyi sıkıp daireler çizirken çarpışıyordu.

Stellan kaşlarını Elisein omzunun üzerinden alfaya baktı ve Elise tekrar inledi. "Eğer biri beni şu anda sikmezse, sikecek birini bulacağım."

Stellan sırtıttı ve Art'ı masaya geri itti. Elise'i takip etti ve onu tam olarak istediği yere yerleştirdi.

Elise masaya dayanmış, bacaklarını yana açmış, Art önünde, göğüslerini alaycı bir şekilde öperken bir yandan da kalçalarını ovuyor, damlayan uyarılmışlığını kayganlaştırıcı gibi yayıyordu.

Art başını onun göbeğine doğru eğdi ve omzunun üzerinden baktı.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Yakında öğreneceksin," diye mırıldandı Stellan, arkasından yaklaşıp kalçalarını kavrayarak.

"Siktir," diye inledi Art, kalçaları sarsılıyordu. Stellan onu hareketsiz tuttu, sadece izin verdiğinde ileri itmesine izin verdi.

Elise masanın üzerinde nefes nefese kaldı. "Stellan, bırak beni siksin!"

"Hayır," dedi adam basitçe ve Elise inleyerek adamın ellerine vurmaya çalıştı. "Bir alfa olmadığına emin misin?" Art ağzından kaçırırdı.

"Olumlu," diye yanıtladı Stellan.

Art'ın sikinin Elise'i açmasını izlerken, o konuşurken sikinden prekum damlıyordu.

Elise onu sıkıca sararken Art'ın kalçalarının her sarsılışını hissediyordu ve onu sık sık akıl sağlığının sınırına getiren omega'nın bu alfayı da aynı şekilde etkilediğini bilmek... çok ateşliydi.

Erimiş.

Aşağıya baktı, Stellan'ın emriyle Art'ın kıcı onun içine girip çıkarken esniyordu.

Hayır, Stellan bir alfa değildi ama Elise'in kendini iyi hissetmesini sağlamayı çok seviyordu ve buna Art'ı da dahil edebilir miydi?

Alfa'nın bunu istediğini biliyordu. Ne tür oyuncaklar kullandıklarını biraz fazla yakından sormuştu. İfadesinde biraz fazla ilgi biraz fazla... *Ha, bunlar var mı? Ve onları kullanabiliyor muyuz?*

Ve Stellan kesinlikle onunla oynamak istedi.

Stellan, Art'ın belindeki sıkı tutuşu bırakıp ellerini yanlarından geçirdi, kendini Art' sırtına bastırdı ve sikini yanaklarının arasına kaydırıldı.

Meraklı alarmin sesi o kadar tatlıydı ki Stellan gülümsemesini Art'ın omzuna bir öpücük şeklinde saklamak zorunda kaldı.

Parmaklarını Art'ın meme uçlarının üzerinde gezdirerek onları tepe noktalarına doğru sertleştirdi.

Elise'in küçük sızlanmaları ve nefes nefese odayı dolduruyordu ve Stellan onunla oynadıkça Art'ın soluk alıp vermeleri ve inlemeleri daha yüksek sesle çıkıyordu.

Kıçının küreciklerinin izini sürdü, bir parmağını yarıktan aşağı doğru kaydırıldı, deliğiyle oynadı.

Stellan kaymayı kolaylaştırmak için kendi prekumunu kullandı.

"Bu mı?" Art sordu, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Hayır," diye yanıtladı Stellan, başparmağını deliğinin üzerine bastırarak.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Art, tündengelim mantığı olduğunu anlamaya başlamıştı. "Ne oldu?" Elise sordu. "Bana ne yaptığını söyle Art," diye emretti çok tatlı bir şekilde.

Art sarsıldı. "Lanet olası omegalar, aman Tanrım, sen-" Elise, Stellan

ile bilmiş bir gülümsemeyi paylaştı.

"Ne oldu?"

"Benimle alay ediyor," diye nefes aldı Art.

"Stella bu konuda iyidir," diye yanıtladı Elise onu cesaretlendirerek.

Elise'in elleri Art'ın omuzlarına dolandı, onu kendi üzerine çekti ve nefeslerini paylaştılar.

Ve Stellan'a alfasını sikmesi için yeşil ışık yakıyor.

Ama henüz o kadar ileri gitmemişlerdi. Bu ilk birliktelikleri olacaktı ve Stellan, Art'ın yeterince uzun süreceğini düşünmüyordu. Bunu garanti ederdi.

Stellan işaret parmağını Art'ın büzüşmüş deliğinin üzerinde gezdirdi ve baskı uyguladı.

"Söyle bana," fısıldadı Elise ve Stellan cevabı dinledi, ama Art'ın kıçının, parmağının etrafını emen sıkı mengenesine konsantre olmak zordu.

Sadece dağınık kelimeler duydu.

"O... parmakları... kendi kayganlığı. Güzel..." Alfa'nın sesi yarı yıkılmış gibiydi ve Stellan kıkırdamasını yuttu.

Elise kollarını Art'ın boynuna doladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve Art'ın hızı arttı. Elise'in çıkardığı minik, acınası sesler kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Artın ayaklarını biraz daha ayırdı ve bir elini omega ile alfasının arasında gezdirdi. Birleşmelerinin ıslaklığı içinde Stellan bir elini alfanın yavaşça oluşan düğümünün etrafına sardı.

"Siktir..." Art nefes aldı. "Sizler kötüsünüz."

"Bayılıyorsun," diye karşılık verdi Elise ve Art coşkuyla başını salladı.

"Evet, . . Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı Elise ve Stellan kalbinin patlayabileceğini düşündü.

Çok tatlılardı. Elise çok iyi bir sürü bulmuştu ve o da bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyordu. sorunları vardı ama ailelerin gerektiği gibi bunların üstesinden geliyorlardı.

"Düğümle onu," diye fısıldadı Stellan Art'a.

Elise de onu duydu ve başını sallamadan önce gözleri büyüdü. "Evet Art, lütfen." Stellan

onun bakışlarını yakaladı ve "Alfanı bağla" diye mırıldandı.

Ağzı karış açıldı ama Elise bir saniye sonra sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi başını sallıyordu.

"Sanat," diye nefes aldı ve bakışlarını alfaya çevirdi. Stellan onun gözlerinde parlayan yıldızları izledi

ve bunun onlar için doğru zaman olduğunu

biliyordu. "Bağla beni," dedi Elise.

"Ne?" Art tüm hareketlerini durdurarak sordu.

Elise kalçalarını onun beline doladı ve kalçalarını ona doğru yuvarladı.

"Dedim ki" -onu kendine çekti- "bağla beni, Alfa."

Göğsünden alışılmadık bir hırıltı yükseldi ve her iki omegayı da ürpertti. Stellan onları birlikte izledi, bir eliyle Art'a sataştı ve sonunda bir parmağını deliğinin içinde gezdirdi.

Bu Art'ın inlemesine neden oldu ve Stellan diğer eliyle sikini okşarken o da parmağını yukarı doğru kıvırdı. "Görmek ister misin?" dedi Elise ona.

Kenara çekildi ve Elise'in yüz hatlarında dans eden coşkuyu incelerken onu izlemesine izin verdi.

Art'ın onu ne zaman düğümlediğini biliyor, kalçalarının sarsıntılı bir hareketle birbirine izliyor, dudaklarından dökülen iniltileri duyuyor ve Art'ın dişlerini boynuna geçirmesini izliyordu.

O ısırtığı alanın Stellan değil de Elise olması önemli değildi. Elise'i seviyordu ve Art'a değer veriyordu. Onları mutlu görmek onun amacıydı.

Asla tersine çevrilemeyecek bir bağ kurduklarını bilmek, bunun *Elise* için olduğunu bilmek. de yüzündeki zevki izlemek. hissetmek için ayrı düşüklerini görmek mutluluk vericiydi ve Art'ın sadece birkaç vuruş gerisinde onu kenara göndermek için yeterliydi.

Elise'in karnının üzerine sıcak ve yoğun bir şekilde boşaldı, Art Elise'i doldururken inlemeleri ve inlemeleri odayı , yukarı kalktı ve düğümüyle girişiyse dalga geçerken yeni işaretlere baktı.

Stellan sikini birkaç kez daha pompaladı, son dölünü elinin üzerine sıktı, son bir fişkırmaya Elise'in karnını çizdi.

Art kalçalarını Elise' içine doğru yuvarlamaya devam ederken, onu düğümünün üzerinde gererken, nefes nefese indi, zevk azaldı.

Neredeyse libidosunu hayata döndürmeye yetecekti.

Neredeyse.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Stellan, eğilip Elise'in dudaklarına bir öpücük kondurmak için. Özensiz ve çarpıktı ve bir noktada yanağını yaladığından oldukça emindi ama umursamadı. durdu, Art'ın başını çevirdi ve onu öptü.

Dilleri düello ederken Elise sızlandı ve Stellan bir şaplakla Art'ın dudaklarını serbest bıraktı.

"Bir dahaki sefere sevişeceksiniz, değil mi?" Elise bunu bir sorudan çok öneri olarak sordu.

"Evet," diye cevap verdi Stellan Art'tan önce.

Art bu fikir karşısında mızımızlandı ve Stellan kıkırdadı. "Pekâlâ, siz ikinizi yalnız bırakayım. Benim bir duşa ihtiyacım var."

Elise alay etti ve karnını işaret etti. "Uhm, pardon? Bu pisliği burada mı bırakacaksın?"

Stellan giysilerini toplarken, "Hoşuna gitmemiş gibi davranma," diye karşılık verdi. Bekle, bu Art'ın gömleği . Stellan bunu tam olarak anlayamıyordu ve seks sonrası sersemliğiyle bunu pek de umursamıyordu.

"Hey, Stellan," arkasından seslendi Elise, yanakları pembeleşmişti.

Onlara doğru döndü, onları birlikte izledi ve kalbinin genişlediğini hissetti. "Art haklıydı,"

diye kıkırdadı Elise. "Sırlama benim en sevdiğim kısım."

Biliyordum.

Stellan iki yeni bağ arkadaşının yanından sırtarak ayrıldı.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

A Filmler, akşam yemekleri ve büyük kucaklaşmalarla dolu birkaç gün bir anda geçip gitti. Ancak yaşıyor gibi göründükleri bu rüyanın arasında Jackson'ın işi onu bekliyordu ve bu... yorucuydu. Jackson anahtarını kapıda çevirdi ve itti, çantası omzundan düşüp kapı çerçevesine . "Kahretsin," mırıldandı, yüzünün hayal kırıklığıyla ısındığını hissediyordu. İçini çekti, derin bir nefes aldı ve çantasını tekrar omzuna atıp evlerine girerken sakinleştirici bir nefes verdi. Seyahat kupasını bardağın üzerine oturtup çantasını taburenin köşesine ilmeklerken ortalık... alışılmadık derecede sessizdi. Arkasında sessiz ayak sesleri duyulmadan saniyeler önce tanıdık tatlı bir koku çarptı. "Evine hoş geldin," dedi Elise'in yumuşak sesi. Omega ile yüzleşmek için döndü ve tekrar iç çekti, bu nefesi onun rahatlatıcı kokusuyla doluydu. Sanki onun neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi -her zaman yaptığı gibi- kollarını uzattı ve Jackson kollarına girdi. Başını onun boynuna yasladı ve derin bir nefes aldı, omuzlarındaki gerginlik azaldı. "İşler zor muydu?" diye sordu sessizce. *Nedenini* tam olarak ifade edemedi başını salladı. Özellikle zor bir gün değildi ve daha önce görmediği bir şey de değildi. Ama yoğun bakım ünitesinde attığı her adım bugün öncekinden daha ağır geliyordu. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Elise sordu. Jackson mırıldandı, kollarını etrafında sıktı, kendine çekti ve sıcaklığının içine sızdığını hissetti. "Şimdiden yardımcı oluyorsun." "Haydi," diye ikna etti. Elise itiraz etmeden onu serbest bıraktı ve elinden tutarak evin içine, merdivenlerden yukarı, koridordan yuvasına ve ardından bitişikteki duşa götürdü. Jackson sadece birkaç saniye tereddüt etti ama Elise onunla uyum içindeydi ve bunu fark etti. Ama gömleğinin düğmelerini açıp çıkarana kadar hiçbir şey söylemedi, sonra da onunla birlikte duşa girmeden önce geri kalanını çıkarmasını istedi. O anda ona değer veriyordu. Belki de daha önce hiç olmadığı kadar. Ona göz kulak oluyordu. Elise çok... güvenliydi. Her şeyi kapıda bırakabilirdi ve sadece kollarının onu sarması, kokusunun kafasını doldurması her şeyi daha iyi hale getiriyordu. Yüzünü çerçeveyeyleyerek başını eğdi ve sıcak su kayarken dudaklarını en yumuşak fırçayla birbirine bastırdı. Elise duşun geri kalanında hiç konuşmadı, sadece onu yıkadı, sevdi ve bir süre sessizliğin yerleşmesine izin verdi.

Bir buhar bulutu içinde dışarı çıktıklarında Elise'in kokusuyla sarmalanmış, sıcak ve rahatlamıştı.

Elise onu bir elinden tutarak ve yorganın altına çekerek ona sarıldı. Kendini... ham hissediyordu, muhtemelen bunu tarif etmenin en doğru yolu buydu. Sıcak suyun altında tüm katmanlarını ve o anda ondan hiçbir şey saklayabileceğini . Göğsü, doktora ihtiyaç duymakla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyiyle Elise'e ihtiyaç duymakla ilgili bir şekilde sıkıştı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu o kadar yumuşak, o kadar tereddütlü bir sesle ki Jackson cevap vermekten kendini alamadı.

Sırtına doladığı eliyle kendine doğru çekti ve bunu tarif etmek zorunda kalmamayı diledi. Böyle hissetmemeyi bile diledi.

Bu, göğsünde günlerdir hafiflemeyen garip bir gerginlikti. *Bu*, tanıdığından emin olmadığı bir duyguydu, ama ona uzun süre odaklandığında nabzının hızlanmasına neden oluyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sadece zor bir gündü. Evde olduğum için mutluyum."

Elise mırıldandı, onun göğsüne sokuldu ve uzun bir süre sessizlik içinde yatmasına izin verdi. Ama Elise'in dilinin ucunda bir soru olduğunu anlayabiliyordu ve ona her şeyi, her zaman sorabilecek kadar özgür hissetmesini istiyordu.

"Benim yanımda kendini filtrelemek zorunda değilsin. Aklında ne var?" diye sordu.

Belki de kendini filtrelemek istiyordu. Belki de kendini onun dokunuşu altında erimekten, aklından geçen her şeyi ona söylemekten alıkoymak için elinden geleni yapıyordu. Kavgadan beri aklından geçen panik düşünceleri ona itiraf etmek istiyordu.

Kaşlarını çattı. Buna kavga denebilir miydi? Bazı kesinlikle aynı fikirde değillerdi. Bilinçaltında, elini onun sırtında küçük daireler çizerek ovuşturmaya başlamıştı.

Bu rahatlatıcı hareket karşısında dudaklarından mutlu bir iç çekiş kaçtı ve ona baktı.

"Stellan ve Lucas'la olanlardan beri biraz sessizsin. İyi misin?" Jackson'ın göğsü geçen geceki sahneyi düşününce bile sıkışıyordu. Aralarındaki dramatik

Stellan istiyor, Greyson onu kovmaya çalışıyor, Elise bağırıyor, Niles tartışıyor ve Art barışı korumaya çalışıyordu. İlk kez bir konuda gerçekten aynı fikirde değillerdi. İlk kez taraf tutuyorlardı.

Göğsü tekrar gerildi, nabızı derisinin altında hızla atmaya başladı. "Okuma zamanınızı böldüğüm için özür dilerim," dedi onun yerine. Elise durakladı ve onun itme arzusunu hissetti.

"Bunun için endişelenme," diye fısıldadı. "Yine de seninle geçirmeyi tercih ederim." "Diğerleri nerede?"

Elise omuz silkti. "Sanırım işteler. Stellan ve Niles sözleşme şartlarını görüşmek üzere bir toplantı yapıyorlar."

Jackson mırıldandı ve sessizlik bir battaniye gibi etraflarını sardı.

Üzerinden atmak istediği, kaşındıran, rahatsız edici bir battaniye ama yine de bir battaniye.

"Tamam," dedi Elise, doğrulup avuçlarını onun başının iki yanına yerleştirerek. Adam kocaman gözlerle ona baktı. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana."

Jackson'ın dudakları omuz silkmeden önce birkaç kez açılıp kapandı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Kendimi hissettim."

"Dene," Elise. Yutkundu.

"Bilmiyorum," dedi, kendini omega'sının bakışlarıyla buluşmaya zorlayarak. Sanki içini, tam içini görüyor gibiydi. "İş yerinde işler çok zor ve eve, sana gelmek günün en sevdiğim kısmı.

Bir gün. Sadece başka bir odada olduğunu bilsem bile, senin orada olman, diğerlerinin orada olması rahatlatıcı. Ama sonra herkes tartışıyordu ve sen bağırıyordun ve Stellan çok korkmuş görünüyordu ve-" Jackson durakladı.

Korkuyorum.

Böyle mi görünüyordu?

Stellan'ın yüz ifadesini hatırladı, gözleri göl gibi açılmıştı ve konuşmayı bir ileri bir geri takip ederken yumruklarını üst kollarının etrafında sıkıyordu. Diğerleri onun kaderi hakkında tartışırken.

Korkuyorum.

"Korkmuştum," diye itiraf etti, bu açıklama karşısında biraz nefesi kesilmişti.

"Neyin?" Elise yüz ifadesi yumuşayarak sordu. Başparmağını adamın yanağında gezdirdi ve adam ellerini kaldırarak kalçalarına koydu.

"Sanırım burada yarattığımız küçük sığınağın yok olup gideceğinden korkuyordum. Herkes tartışıyordu ve Art barışı koruyordu ve benim tek düşünebildiğim en kötüsüydü - onunla ne yapacağımıza karar veremezsek? Ve sonra herkes taraf başladı ve ya ayrılırsak sonra sürü ve-"

"Jackson," diye sızlandı Elise. "Nefes al, Alfa."

Temiz havayı içine çekerek itaat etti. Ve sonra sözleri onu yakaladı.

"Sanırım diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum," diye itiraf etti. "Ve böyle bir şey nereye düşeceğimden emin değildim. Sürü ."

Sözler dudaklarından dökülürken Elise inledi ve Jackson'ın bakışları onunkilere kaydı. Okyanus gözlerinde gözyaşları yüzüyordu ve kelimeleri geri yutmak istedi.

"Böyle bir şey . Buna izin vermeyeceğim," diye söz verdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Jackson, kollarını ona dolamak ve göğsüne çekmek için uzandı. Dudaklarını yumuşak bir öpücükle Elise'in başına bastırdı ve tekrar konuşmadan önce kısa bir süre bekledi. Elise'in kalbi Elise'in kalbine çarparken, Elise'in sırtında bir elini gezdirdi. "Senden ya da bu sürüden şüphe etmek istememiştim. Aramızda hiç bu kadar büyük bir şey ve ben sadece gergindim."

"Nereye düşeceğini bilmediğin için üzgünüm," dedi Elise onun göğsüne doğru burnunu çekerek. "Biliyorsun sen benim alfamsın. Benim sakinleştirici, istikrarlı alfam. Hepiniz benim için önemlisiniz ama beni en çok sen ayakta tutuyorsun."

Son kısmı söylerken başını eğerek ona baktı ve kalbi bir anda çarpmaya başladı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Jackson. Ve biliyordu da. Bağlanma hakkında konuşmamış olsalar da Elise'in onu sevdiğini biliyordu. O da onu seviyordu. "Belki de en bu yüzden bu kadar korkmuştum. Seni kaybetmekten korkuyordum."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye söz verdi Elise ve onun elini tuttu. İki parmağını boynunda gümbür atan kalp atışlarına bastırdı"Kalbim attığı sürece, nabzım burada olduğu gitmeyeceğim ve sen de beni kaybetmeyeceksin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Diğer elini kızın boğazına götürdü ve onu kendine doğru çekti, dudaklarını kızın dudaklarına değdirmeden önce kirpiklerine, alına ve yanaklarına öpücükler kondurdu. Bir nefesi paylaştılar ve kız geri ona baktı.

"Daha iyi olacağım. Ve Stellan'ı bu sürüye kabul ettiğimi bilmeni istiyorum. Seni önemsendiği açık ve bu benim için yeterince iyi."

İlk başta Jackson'ın çekinceleri vardı. İki omegayla bir sürü nasıl çalışırdı? İlgiyi nasıl bölüşüyorlardı? Her omeganın ihtiyacı olanı alması için çizgi nerede çiziliyordu?

Ama Jackson kalbi yerine kafasıyla düşünmekle meşguldü. Omega'lar mutlu olduğu sürece sürü de mutlu olacaktı. Her geçen gün daha iyiye gitmeleri gerekiyordu. Omegaları bir köpek gibi

Alfa'nın gerekiyordu.

"Hastanede bir sürü boktan şey görüyorum ama eve, sana, benim güvenli insanıma gelmek tek ihtiyacım olan şey." Karışma başka bir omega eklemenin sahip oldukları şeyi bir şekilde bozacağından çok korkmuştu ama . Şimdiye kadar inişli çıkışlı olmuştu ama Elise'e ilk kur yapmaya , birbirlerine yollarını bulmaya çalıştıkları zamandan farklı değildi. Şimdi Stellan'a kur yapıyorlardı ve Elise şeyi inceliyor, her şeyi berbat etmediklerinden emin oluyordu çünkü Stellan'ın sürülerinin bir parçası olmasını istiyordu. Öyle de olacaktı zaten. "Stellan burada olsa bile sen *hâlâ* benim güvende kişisin bebeğim. Sorun olur mu?"

"Evet," dedi burnunu çekerek. "Peki ya geçen geceki akşam yemeği?"

Geçen gece. Stellan'ın Elise'le dalga geçtiği, kokusunu restoranın özel odasını doldurduğu ve Jackson'ın ona tecavüz etmemek için kendini zor tuttuğu zaman mı? Parmaklarının Elise'çıplak kalçasına girip bacaklarının arasında oynarkenki görüntüsü.

Başparmağını kızın kalçasının üstünde gezdirdi. "O... tehlikeli. Ama bence eğlenceli olabilir," diye başladı. "Ama benim ne kadar-"

"Paylaşmayacağım," diye ısrar etti. "Aslında... Onu paylaşmayı seviyorum. Ve seni de. Art ve Niles'ı da."

"Greyson değil mi?" diye sordu başını yana eğerek. Greyson'ın şu ana omega'dan pek hoşlanmadığını fark etmek için yüksek lisans derecesine sahip olmak gerekmiyordu.

Elise ona, "Greyson tek omega alfa olduğunu açıkça belirtti," diye bilgi verdi. "Ama... bence sorun değil. Hâlâ çözmemiz gereken çok şey var."

"Yine de konuştu mu?" Jackson sordu.

"Yaptık ve... güzeldi," dedi yanakları tekrar kızararak. "Buna sevindim. Ne olursa olsun seni mutlu etmek istiyoruz Elise."

Elise gözlerini kırptırdı ve tekrar kırptırdı ve Jackson, Elise'in gözleri yaşlarla parıldarken kabaran şefkatine engel olamadı.

"Elise," diye alay etti. "Beni de ağlatma."

Kadın adamın omzunu itti ama kadın üstündeydi ve adam yatağın daha da içine girmekten başka bir yere gitmiyordu. "Kapa çeneni," diye sızlandı. "En azından mutlu gözyaşları bunlar."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz," dedi Jackson. "İşte bu yüzden tüm hastalarım beni seviyor. Onlarla *birlikte* ağlıyorum. İnsan olduğumu düşünmelerini sağlıyor."

Tamamen yanılttı ama bu alay onu ve gözyaşlarını sildi. "Zor bir hafta oldu, ha?" diye sordu, dudaklarında hilal şeklinde bir gülümseme belirdi.

Jackson başını salladı ve sarışın bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Evet, ama sen daha iyi yapıyorsun." Yanaklarında pembelikler belirdi ve Jackson'ın bakışlarından kaçındı.

"Hayır, bunu yapma hayatım," dedi Jackson, yanağını bakışlarını tekrar kendisine çekti. "Utanmana gerek yok. Bu doğru, beni mutlu ediyorsun, hepimizi mutlu ediyorsun. için özür dilerim. Sadece şeyin aynı kalmasını istiyorum."

"Ve olabilir," dedi. "Sadece konuşmamız gerekiyor. Artık geri çekilmek yok."

Jackson'ın yanaklarına sıcaklık hücum etti. *Suçluydu*. Daha iyi olmalı, onunla daha fazla zaman geçirmeli, kendisinden daha fazla şey paylaşmalıydı.

"Daha iyi olacağıma söz veriyorum. Ya ? Nasıl uygun görürsen bana haddimi bildirebilirsin."

"Bunu ," dedi, sesi o tatlı soluk soluğaydı.

Kadının tatlı baharatlı rom kokusu kısa süreliğine yoğunlaştı ve adam ellerini hâlâ duran kalçalarına indirdi. "İstediğin bir şey var mı, Elise?"

Yanakları pembeleşerek başını ve ağırlığını onun üzerine daha fazla verdi.

"Ne istiyorsun bebeğim?" diye sordu, bakışlarındaki ihtiyaç maviyi kokusunu artırırken sesi alçaldı.

"Sen," diye fısıldadı, yanakları daha da kızarıırken dişleri dudığına gömüldü. Jackson kim oluyordu da omega'sını reddedecekti?

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Elise rüyasını yaşıyordu. Sürüsü mutluydu, Stellan güvendeydi ve görünüşe göre alfalarıyla her geçen gün daha da yakınlaşıyordu.

Ama sonsuza kadar uyuyamazdın, bu yüzden Elise nihayet bu yeni balayından uyandığında onu bekleyen şüpheyi görünce şaşırmadı. Başka bir köpek yavrusu içinde uyanmak kalbini mutlu etti ama kaçıp kendine biraz zaman ayırdıktan sonra Elise düşüncelerini toparlamak için oyun odasına saklanmaya karar verdi.

Masaüstü bilgisayarının güzel, yumuşak ışıkları, biblolarla dolu beyaz raflar ve ayaklarının altındaki rahat pembe halı onu evinde hissettiriyordu. Yuvası en sevdiği yerd, ama ? Burası ikinci sıradaydı çünkü her şey ona aitti ve belli bir mahremiyeti varmış gibi hissediyordu. Yine de sessizlik arkadaşı değildi ve Elise faresinin birkaç tıklamasıyla surround ses hoparlörlerinden hafifçe çalan bir müzik gönderdi. İç geçirdi, rahat koltuğunda arkasına yaslandı.

Oyun koltuğu.

Kendi düşünceleri içeri , sisteminden bir ding sesi geldi ve sağ alt ekranda eşleşen bir bildirim belirdi.

"lyrically_inclined69 çevrimiçi! Burada bir sohbet başlatın."

Elise arkadaşıyla konuşma fırsatını kaçırmadı ve ona bir mesaj gönderdi.

fighter_lover: Çevrimiçi olmuşsun! zaman oldu. **lyrically_inclined69:**

Hey! Sesini duymak güzel!

Fighter_lover: Biliyorum, çılgınca demek hafif kalır. Son zamanlarda olan bazı şeylere inanamazsınız.

lyrically_inclined69: de aynı durumdayım. Bu sadece ikinci turnemiz ve şimdiden ilkinden bir mil daha yoğun geçti.

Fighter_lover: Bu kadar iyi olduğunuz için bunu alıyorsunuz.

lyrically_inclined69: Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?

fighter_lover: çok şey var. Belki bir gün. Sanırım sürümle ilgili bu sorunları çözmeye odaklanmalıyım.

lyrically_inclined69: Gerçek bir omega gibi konuştun.

Fighter_lover: Sus, zamanın yarısında gelmiş geçmiş en kötü omega gibi hissediyorum.

"Öyle mi?" Greyson sordu. Elise oturduğu yerde sıçradı, içinden tiz bir gıcırta çıktı. "Greyson! Ne zaman geldin?"

Kaşlarını çattı. "Kapıyı çaldım, beni duymadın mı?"

Elise başını salladı. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki... yani hiçbir şeyin değildi.

"Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Dikkat etmemiştim."

"Merak etme," diye cevap ve ekstra oyun sandalyesini çekip . Elindeki büyük hediye çantasını kaslı kalçalarına dayadı. "Özür dilerim, omzunun üzerinden bir şeyler okudum, burnumu sokmak istememişim."

Yanakları kızardı ve alfasıyla yüzleşmeden önce hızlıca bir veda yazdı. " yok."

Sessizlik bir an için aralarında gerildi, sonra hediye çantasını yere bırakırken bir lastik bant gibi koptu. "Peki bana neden gelmiş geçmiş en kötü omega olduğunu düşündüğünü söylemek ister ?"

Elise sahte bir gülümseme takındı ve başını salladı. "Sadece aptallık ediyorum, merak etme-" "Elise," diye uyardı Greyson, "beni dışlama."

Dudakları ayrıldı ve ağzından tek bir kelime çıkmadan kapandı. Greyson haklıydı. Onu dışlıyordu ve bunun farkında bile değildi.

Boğazı yandı ve gözyaşlarını uzak tutmak için tavana baktı. "Haklısın, özür dilerim. Ben sadece-" Nereden başlayacağını bilmiyordu. Onu neyin rahatsız ettiğini ona nasıl söyleyeceğini.

"Neden kendini kötü bir omega gibi hissediyorsun?" Greyson sordu.

Elise bakışlarını ona çevirdi. kokusu etrafında dönüyor, tuzlu kömür kokusu ısıtıyordu. Stellan'ın kokusunun tam tersiydi ama ikisine de bayılıyordu.

"Buraya gelmemiz neden bir yıl sürdü? Film gecelerini, kucaklaşmaları ve bu rahatlığı bulmak için bir yıl mı? Ve neden bunu Stellan buraya geldikten sonra bulduk? Bizi bu kadar çok mu engelliyordum? Bizi bu hale getiren Stellan mı?"

Greyson sandalyesini yaklaştırdı ve sıcak avucunu kızın kalçasına koyarak rahatlatıcı bir tenini okşadı.

"Hem evet hem hayır. İyi bir omega olmadığın için değil. Stellan'ın seni iyi bir omega yapması bile değil. Mesele... onun yanında mutlu olman. Onu sevdiğini söyleyebilirim ve bu sorun değil. Ama bence... bence sonunda o eksik parçanın yanında olması seni bize açtı."

Gözyaşları görüşünü gölgelerken oda dalgalandı.

Greyson'ın büyük avuç içi yanağını çevreledi ve kız ona sokuldu.

derin ve yumuşaktı, "Hey, hey. Seni ağlatmak istememişim. Demek istediğim... her kadar o adama sataşmayı sevsem de, bence o senin için iyi biri. Bu da onu benim kitabımda iyi biri yapıyor."

Elise burnunu çekti, kalbi bu büyük alfayı karşılamak için biraz daha açıldı. "Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum."

Greyson kıkırdadı. "Hayır, sadece onu kızdırmak hoşuma gidiyor."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilir," diye verdi Elise, sesi .

"Eminim yapabilir." Greyson tekrar konuşmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Sen bizim için mükemmel bir omega'sın ve bunu ne kadar vurgulasam az. Kendinden şüphe etme."

Başını salladı ve adamın eline bir öpücük kondurdu. "Tamam," diye kabul etti.

Kolay olmayacaktı ama belki... belki alfalarına biraz daha açılır, kendini ifade eder ve onlarla *iletişim* kurarsa, belki işler daha iyi olabilirdi.

Greyson geri çekildi. "Madem benimle paylaşmakta bu kadar iyiydin, sana bunu verebilirim," diyerek hediye çantasını aldı. İpler gergindi, bu yüzden içindeki şeyin ağır olduğunu biliyordu. Pırıltılı açık pembe çanta çok büyüktü.

Elise bakışlarını kısmıştı. "Elinde o hediyeyle içeri girdin."

"İçeri girdiğimi duymadın sanıyordum, nereden biliyorsun?"

Bu alay boğazından bir kıkırdama çıkardı ve alfasının koluna vurdu. "Ver bana," dedi ellerini kavrayarak.

Greyson gülümsedi, dudakları ölümcül bir sırtışla kıvrıldı ve kızın onun dudaklarının tadına bakmak istemesine neden oldu.

Büyük hediyeı kucağına oturttu ve Elise kâğıt mendili çıkarmaya başlamadan önce hediyeının ağırlığına bakakaldı.

"Bu hediyeının sebebi nedir?" Elise sordu. Geçmişte her zaman bir nedeni olurdu. Greyson onu şaşırtarak, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "

Kâğıt mendilin son parçasını da çekip aldığında Elise ağzı açık kaldı. Yeni bir oyun sisteminin tanıdık kırmızı ve mavi renkleri onu bekliyordu.

"Greyson," fısıldadı inanamayarak. "!"

Elise parmaklarını kutunun etrafına doladı, ancak kutuyu kaldırıncı bir tane daha çıktı. "İki mi?" diye sordu, ağzı açık kalarak. "Neden? Greyson!"

Alfa boğazını temizledi, kâğıt mendili temizlemesine yardım ederken sakalının altından yanakları kızarıyordu.

"Devam et," dedi ve Elise ikinci kutuyu kaldırmadan önce ağzı açık kaldı. Altında aynı oyunun iki kopyası vardı.

Başını kaldırıp tekrar baktı, adamın yüzü . "İki aldım... çünkü birlikte oynayabileceğimizi düşündüm. Eğer istersen."

Kalbi eridi. "Oynamak ister misin?"

"Bana nasıl yapıldığını göstermen gerekecek. Çocukluğumdan beri böyle bir şeyle oynamadım," diye cevap verdi Greyson, kutulardan birini alıp arkasına bakarak. Onun yarattığı görüntüye kıs kıs güldü. Tek ihtiyacı burnunun ucuna takılmış gözlüktü.

"Sana nasıl oynandığını göstermeyi çok isterim," diye mırıldandı

Elise. Greyson kaldırıp baktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?" "Evet," diye yanıtladı Elise coşkuyla başını sallayarak.

"Bu sayede birlikte daha fazla zaman geçirebileceğiz," diye devam etti.

Elise başıyla onayladı ve şeffaf etiketi yırtarak kapağı açtı ve parlak yeni oyun sistemini ortaya çıkardı. Parlak kırmızı ve mavi kumandalar Elise ona bakarken adeta parlıyordu.

"Yani... şimdi mi?" diye sordu.

Greyson'ın dudakları kıpırdadı ama başını salladı ve kendi kutusunu açtı.

Elise sandalyesini Greyson'inkinin yanına çekti ve ona nasıl hesap oluşturulacağını, kartın nasıl takılacağını ve kontrollerin nasıl kullanılacağını gösterdi. Sistem bir el bilgisayarıydı ve Elise kumandaları kolayca tutup parmaklarını düğmelerin üzerinde kolaylıkla gezdirebilirken, Greyson... zorlanıyordu.

Elleri çok büyüktü. Nintendo Switch'i doksanlı yıllardan kalma bir Game Boy gibi gösterdi. Ve Elise bunun *dikkat dağıtıcı* olduğunu itiraf etmekten kendini alamadı.

Greyson'ın Elise'i aptalca becermesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti... ama birdenbire bunu edemez olmuştu. Elinin boğazına dolanışını, saçını çektiğindeki acıyı, sanki hiçbir şey olmamış gibi onu oradan oraya savuruşunu? Adam elleri için çok küçük olan bir oyun sistemini karıştırırken bunu düşünmemesi mi gerekiyordu?

"Elise," diye uyardı Greyson.

Gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını alfasının sisteminin yükleme ekranından alfanın kendisine kaydırđı. "Evet?"

"Ne ?" diye sordu.

Yanakları pembeleşti ve omuz silkti. "Hiçbir şey," diye yalan söyledi. şey. Kesinlikle onu masanın üzerine eğip-

"Emin misin?"

Başını salladı.

"Tamam. Beklerken, neden bana başka bir oyununu ? En çok ne

meysan mı okuyorsun?"

Elise onun bu ani ilgisini merak ederek başını ona doğru eğdi ve kontrol cihazlarıyla dolu rafına döndü. Xbox kumandasını aldı ve ona dönerek sistemi çalıştırdı. Bilgisayarının odaya monte edilmiş televizyon yanıp sönmeye başladı ve sistem yüklenirken X düğmesi beyaz parladı.

"Bunun adı *Dead by Daylight*. Temelde bir korku oyunu ve dünyanın dört bir yanındaki farklı insanlarla oynuyorsunuz."

"İçinde ne " Greyson kollarını kavuşturup sandalyesini onunkinin yanına çekerek televizyona .

"Bir katili veya hayatta kalanı oynayabilirsiniz ve her biri olarak yapabileceğiniz farklı görevler var." "Ve bu en zorlayıcı olanı mı?"

"Bence survivor oynamak katil olmaktan daha zor. Ve katili oynamak biraz... eğlenceli."

"Kulağa kanlı geliyor. Göster bana," diye sordu Greyson.

Elise lobiye yükledi, katilini seçti ve oyunun yüklenmesini bekledi. Sonunda, akıldan çıkmayacak kadar eğlenceli müzik başladı ve Elise ilerledikçe oyunu açıklamaya çalıştı. Greyson sessiz ve çalışkandı ve Elise oynarken tüm dikkatini ona verdi.

Greyson, "Bazı... ilginç sesler çıkarıyorlar," .

Elise hayatta kalanlardan birini bıçakladığında kıkırdadı, karakterden acıdan çok zevk veren bir çığlık geldi.

"Evet, sesleri hep çıkıyor," diye açıkladı. Greyson başını salladı ve dikkatini tekrar oyuna .

Elise'in kendi oyununa aynı dikkati gösterdiği söylenemezdi. Greyson dikkatini dağıtmıştı.

Saçının yanındaki sandalyeye yayılmıştı, bacaklarını iki yana açmıştı, kot pantolonu kalçalarını sımsıkı sarıyordu. Adam kollarını her kavuşturup açtığına Elise bakışlarının ona kaymasına engel olamıyor, hareket ettikçe kollarının esnemesini izliyordu.

Birkaç dakika sonra gerindi ve kadın yukarı doğru kayarak göbek deliğinden pantolonunun bel bandının altına kadar uzanan koyu renkli saç izini ortaya çıkarması karşısında neredeyse *inleyecekti*.

Odadan aşırı dramatik bir çığlık yükselirken dikkati ekrana çekildi.

Sonunda üçüncü bir kurtulan yakalamıştı.

Hah. Şuna bak.

"Biraz dalgın görünüyorsun, havanda değil misin?" Elise ciyaktadı. Ruh hali mi? Neyin havası?

"Hayır, iyiyim!" diye cevap verdi telaşla. "Sıkıldın mı?" "Hiç de değil," diye mırıldandı Greyson onu güçten düşüren bir sesle.

Sandalyesi gıcırdadı ve Elise bakışlarını ona çevirdiğinde onun ekranı kapattığını gördü. Dizlerinin üzerine çöktü ve kumandayı işaret etti. "Oynamaya devam et, dur demedim."

Alçak sesle ve derinden söylenen ve sadece onun için mırıldanılan komut, nefesinin kesilmesine neden oldu. Ekrandaki karakter peşindeydi, hayatta kalanlardan birini en nefret ettiği haritaya doğru takip ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, gözlerini alfadan ve oyunundan ayırmamaya çalışırken sesi yüksek ve hafifti.

"Kendi oyunumu oynuyorum. Bir süredir bunu düşünüyordum ve şimdiki zaman gibisi yok."

Sesindeki karanlık vaat çok lezzetliydi ve Elise alfası yerine oyuna odaklanmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

"Bu mükemmel olur, çünkü bugün etek giyiyorsun," diye devam etti.

Adamın elleri kalçalarına inip sıcak dokunuşuyla teninde bir yol çizdiğinde yanakları ısındı. Parmak uçları eteğinin kenarıyla flört ediyordu ve kadın aşağı bakmak istedi ama yapamadı.

"Tam olarak ne ?" diye sordu nefes nefese.

Hayatta kalanlardan birine isabet ettiremedi ve başka bir takibe başlarken bakışlarını daralttı. "Odaklanman gerektiğini düşünüyordum, kazanmaya çalışıyordum ama o sırada seni delirtmek istiyordum aynı."

Geçen her saniye kalbi biraz daha hızlı çarpıyordu ve bunun başka bir kurtulanı yakalamaya ne kadar yakın olduğuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Ve nasıl... nasıl beni delirtmeyi planlıyorsun?" diye fısıldadı.

Greyson avuçlarını onun kalçalarının altına kaydırды ve çekiştirerek onu sandalyenin kenarına çekti. Arkasına yaslandı ve daha kolay erişene kadar ağırlığını yeniden izin verdi. Ona.

"Bunun gibi," dedi basitçe ve ağzını uyluğuna indirdi. Uyluklarının üst kısımlarına ve dizlerine noktalı öpücükler başladı. Bu öpücükler kadının omurgasında ürpertiler yarattı ve adam onun tuhaf bir şekilde hassas olan yerlerinden biri olan dizinin arkasını tuttuğunda kadın ciyakladı.

Yanakları kızardı ve yarım saniyeliğine bakışları alfaya kaydı, ancak alfanın bakışlarının kendisine kilitlendiğini gördü.

"Dikkatini ver," dedi.

Elise dalgınca başını salladı, oyunun hareketlerine devam etti ama tüm düşünceleri bacaklarının arasındaki alfaya takılmıştı.

Öpücüklerine devam ederken bir parmağını dizinin arkasında gezdirdi. yerde titremesine neden oldu ve bacaklarını ayırıp ona nereye gideceğini göstermekten başka bir şey istemedi.

Ama Greyson Greyson'dı ve omega'sı da dahil olmak üzere kimse onu aceleye getiremezdi.

Oyunda elinden geleni yaptı; kovaladı, avladı, kancaya taktı ve hayatta kalanların planlarını bozmaya çalıştı.

Ama Greyson öpüp ısırırken ve alay ederken çok zordu. Ve kendine yer açmak için bacaklarını ayırdığında, kadın sandalyenin içinde eridi, onun içinde.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı karanlık bir sesle, sözcükler kadının iç uyluğuna fısıldanıyordu.

Onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı, soğukkanlı davranmaya çalıştı. Ama sonra inatçı alfa, aptalca nemli külotunu kenara çekip uyarılmışlığını tatmak zorunda kaldı. Bu, boğazından bir inilti ve kalçalarından bir seğirme çıkardı. Greyson uzaklaşmadan önce ona karşı kıkırdadı.

Elise onu kovalamak istedi, kalçalarını ona doğru oynattı. Adam Elise' tadını yalayarak aldı ve külotunu belinden tutarak bacaklarından aşağı çekti.

Sonra kendini yeniden ayarlayarak bir kez daha onun önüne yerleşti. Greyson bir elini ayak bileğine doladı, baldırına götürdü ve bacağına omzuna yerleştirdi.

Ona bakmaya cesaret etti ve sanki onun bakışlarını bekliyormuş gibi, kıvrımlarının arasındaki bir şeridi yaladı.

Elise onun dokunuşuna karşı hassaslaşarak sarsıldı ve bakışlarını tekrar oyuna çevirirken yavaş bir nefes aldı. Ama ilgisi kaybolmuştu. Tek istediği Greyson'ın ona gösterdiği ilgiye, her dokunuşuna, tadına ve dilinin klitorisine sürtünmesine odaklanmaktı.

Kaybetti. *Varlık Hoşnutsuzluğu* ekranda büyük, kanlı harflerle ve içini çekerek başını oyun koltuğuna yasladı. Şimdi yapabiliirdi-

Greyson, "Başka bir oyun başlat," diye talep etti.

Greyson ona dokunmayı bıraktığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve sızlandı.

"Sadece sana odaklanamaz mıyım? Bu çok iyi hissettiriyor," diye yalvardı

Elise.

Greyson'ın dudakları tahrik *olduğu* için parlıyordu ve ondan bir oyun oynamasını mı istiyordu? Alfa başını salladı. "Kazanana kadar oyna."

Elise inledi. Kazanmak zorunda mıydı? Bu neredeyse imkânsızdı. Bu alfa onu ne kadar etkilediğini bilmiyor muydu?

Avucunun tamamı kalçasının büyük bir kısmına sığıyordu. Onu zayıf düşürdü.

"Kazanırsam ne olacak?" diye sordu. Eğer daha az bir şey olsaydı-

"Hangi gün olduğunu unutana kadar sikeyim seni," diye cevap verdi, sesi alçak ve derindi ve hırıltıdan biraz fazlasıydı.

Elise kumandayı aldı ve başka bir lobiye katıldı. "Tamam."

Greyson kirli oynadı. Neredeyse çok hassaslaşana, zar zor odaklanana, kumandayı bırakıp gevşemeye hazır olana kadar onu emdi yaladı. Orada da durmadı, kendisine kolay erişim sağlamak için sütyenini açtı ve daha fazlası için sandalyesinde sallanana kadar meme uçlarıyla oynadı.

Ama onu içinde istiyordu, parmakları yerine sikinin etrafında sıkışmak istiyordu, düğümünün çekirdeğine baskı yapmasını ve onu açmasını istiyordu.

Elise dört farklı lobiye katıldı ve sonunda kazanmadan önce iki kez öfkeyle oyunu bıraktı. Bunun olacağını o da biliyordu, öyle olmalıydı. Hayatta kalan son kişiyi kovalıyordu, diğer üçü üç kez kancaya ve çoktan öldürülmüştü ve sadece bir tane kalmıştı. Ve Greyson'ın parmakları sadece Greyson'ın bildiği bir hassasiyetle girip çıkıyor, içindeki noktada kıvrılıyor, sızlatıyor ve inletiyordu, tüm bunlar olurken bakışları ekrana yapıştı.

Kapıya kısa bir vuruş, oyunun sesiyle bile duyuldu, hayatta kalanların çığlıkları arka plandaydı. Kapıdaki çatlaktan önce Art'ın kafası baktı.

"Yani siz sikişiyor musunuz yoksa-bekle. Gerçekten öyle misiniz?"

Art sırtarak kapıyı itti ve Greyson başını Elise'in kalçasına yasladı, kıkırdarken yüzü başka tarafa dönüktü.

"Tamam, nasıl olduğunu anlıyorum. Bunun sadece oynadığın ürkütücü bir oyun olduğunu . Sen onları kovalarken herkesin sesi sanki gibi çıkıyor-"

"Art," diye araya girdi Elise tatlı tatlı. "... devam edebilir miyiz?"

"Seni durdurmayacağım," diye cevap verdi ama sözlerine rağmen göz kırptı ve kapıyı yumuşak bir kıkırtıyla kapattı.

Greyson onun kalçasına bir öpücük daha kondurduktan sonra, Greyson'ın onun kalçalarının arasında olmasından neredeyse daha samimi bir kıkırdamayı paylaştılar.

Ama sonra Greyson öpücüklerini daha yukarı kaydırıp ve Greyson parmaklarını içinde döndürürken zevk Elise'i ezdi, amı ıslak ve muhtaçtı ve kesinlikle iyi şekilde *ağrıyordu*. içine çekti, orgazmı çok yakındı. Alfa'sı bunca tahrik ediyor, asla izin vermiyordu ama belki de bunu gizleyebilir, saklayabilirdi.

Elise dişlerini birbirine geçirdi ve parmaklarına, iç bacaklarını yalayıp emen ve günlerce orada kalacağını bildiği izler bırakan dudaklarına odaklandı.

Karnı sıkıştı, zevk dalgası yükseldi ve Greyson parmaklarını kızın içine sokup çıkarmaya devam etti, dağınık, özensiz mükemmeldi.

Aynı anda, hayatta kalan son kişiye yaklaştı ve düğmeye agresif bir şekilde basarak onları yakaladı. İkinci darbelerini alarak yere düştüler ve oynadığı katil onları yerden kaldırdı. Onları en yakın kancaya yönlendirdi ve sonunda da öldürerek kancaya taktı.

"!" Elise haykırdı ve kumandasını halının üzerine bıraktı.

Greyson parmaklarını doğru şekilde bükte ve öpücüklerini onun kalçasından klitorisine doğru götürdü. Hepsini bu kadar sürdü. *Saatler* gibi gelen bir süreden sonra, sonunda onu dalganın tepesine götürdü ve onu ele geçirmesine izin verdi. Geri çekilmedi, parmaklarını daha derine soktu ve Elise onun etrafında sıkıştı.

"Greyson!" diye nefesini tuttu, kendinden geçerken adamın kollarında gerildi. Adamın kolunu kavradı, nefes nefese kalırken başı yana doğru eğildi.

Greyson ayağa kalkıp pantolonunu çıkarmadan ve onu sandalyeden çekmeden önce Elise daha orgazmdan çıkmamıştı bile. Aleti sertleşmiş ve ihtiyaçtan kızarmıştı ve Elise onun da kendisi kadar acı çektiğini umuyordu.

"Hak ettiğini buldun, a-hmph'den sonra." Greyson kollarını Elise'in etrafına dolayıp onu sandalyede kucağına oturturken Elise'in cevabı bir öpücükle yutuldu. Sandalye ağırlıklarının altında gıcırıyordu ama Greyson Elise'in kalçalarını çevirip onu sikinin üzerine kaldırırken aldırmadı.

Adamın sikinin küt başı kıvrımlarına bastırıp onu iyice gererken ve muhtaç amını ikiye ayırırken inledi.

Elise adamın omuzlarını , adam onu bırakana kadar kalçalarını santim santim aşağı ve son birkaç santimi cennete çarptı.

Kalçalarını kavrayıp onu yukarı kaldırmadan önce nefes alması için ona zar zor zaman , sadece ucu kaldığında onu tekrar aşağıya çarpmak için horozundan çekti.

"Greyson-evet-" diye nefes nefese kalan Elise, adamın omuzlarını kavradı ve ona . Bir sonraki aşağı doğru vuruşta onun içine girdi.

"Lanet olsun. Sonunda," diye , her kelimeyi bir hamleyle noktalayarak. "Asla bitiremeyeceğini sanıyordum. bitiremeyeceğini sanıyordum. Oyunu."

"Sana bunu daha sonra yapmama izin vermeni söyledim," diye karşı çıktı ve ağlayarak başını arkaya attı.

Greyson bundan hoşlanmadı ve kızın ensesinden tutarak saçlarını kıvamında çekti ve bakışlarını kendisine çevirdi.

"Bunun için fazla inatçıyım," diye nefes aldı.

Elise başıyla onayladı, adamın sikinin üzerine doğru eğildi ve düğümünün açıklığına baskı yaptığını hissetti.

Dudaklarını araladı ve alfasına istediği bir şeye sahip olduğunu bildiren bir mırıltı çıkardı. Onun bakışlarıyla buluşmaktan başka çaresi kalmayan kız, yüz ifadesinin zevkten buruşmasını izledi. İhtiyacın, arzusun bakışlarını kararttığını, göz bebeklerini büyüttüğünü ve sonunda onu şaftından aşağı, acısını çektiği düğüme doğru çektiğini izledi.

"Tanrım, Greyson-lütfen," diye bağırarak ona yalvardı.

"seni bebeğim, tuttum seni," diye söz verdi ve içine girdi, düğümünü yuvasına kaydırıp ve onu kolanının üzerinde salladı, onu içten dışa doğru aydınlattı.

Zevkle bağırıp, dudağını ısırdı ve bu hissi-

"Ve sonra, Stellan, orgazm? O kadar ki. Aman Tanrım, yemin ederim yıldızları gördüm.

Havai fişekler, ışıklar. Büyüleyiciydi," diye haykırdı Elise ona.

Elise hikâyesine devam edip Greyson'la birlikte yaptıkları her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatırken diğer omega sırtıttı.

"Durun, durun," araya girdi, kıkırdamaları arasında elini havada salladı. "Bu yüzden mi bugün yeni bir sandalye teslim edildi?"

Elise başını sallarken yanakları kızarmıştı. "Evet. Benimkini kırdık."

Stellan onun fısıltıyla yaptığı itiraf karşısında kahkahalarla uludu ve başını geriye attı. "Bu paha biçilemez. Aman Tanrım, aferin Elise!"

Adam elini kaldırdı ve kız başını yana eğerek ona beşlik çaktı. "Teşekkürler... Sanırım?"

"Bu iyi!" dedi, yaldızlı gün doğumu gözlerindeki parıltıyla dikkatini çekerek. "Bu alfadan neredeyse dehşete düşmüşken, ona o anda nasıl hissettiğini söyledin, seni rahatlatmasına izin verdin *ve sonra da* beynini izin verdin. İşte buna, sevgili omega, gelişim denir."

Elise önce gözlerini devirdi ama sonra onun sözlerini düşünmek için durakladı. Stellan haksız değildi. Greyson'dan korkmuyordu, sadece kimsenin koymadığı bir çizgiyi aşmaktan korkuyordu. Ve haklıydı, Greyson'ın ona yaptığı her şeyi hâlâ hissedebiliyor ve tadabiliyordu ve daha fazlasını istiyordu.

"Şimdi sorulması gereken tek soru, neden de bağlamadığınız?"

Elise Stella'ya gözlerini kırpıştırarak bakarken, sorusu sert bir şekilde yerine oturdu. "Ne?" diye sordu. "Beni duydun. Niles ve Art'ı bağladın, peki ya Greyson ve Jackson?" Yanakları kızardı. "Ben... bilmiyorum."

Bu doğrudu. İşleri aceleye getirmekten korkmuş, Niles'la bağ kurduktan sonra alfaları dışlamış, Stellan'ı geride bırakmanın suçluluğuyla kalbinde başka birine yer açamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Ama şimdi Stellan ... o onundu ve hiçbir yere gitmiyordu ve bu sürünün bir parçasıydı.

"Ne ? El yazısıyla yazılmış bir davetiye mi?" diye alay etti. Elise

bakışlarını ona dikti. "Hayır, ben sadece-"

Sadece ne? Stellan'ın buraya gelmesini mi bekliyordun? Onun iznini mi bekliyordun?

Jackson ve Greyson *onun* alfalarıydı ve Stellan'ın ona bunun sorun olmadığını söylemesine ihtiyacı yoktu. Evet, diğer omega burada olduğu için kendini daha iyi, daha açık hissediyordu. Ama bu *onların* sürüsüydü ve isterse alfalarına bağlanabilirdi.

İstiyor muydu?

Jackson'ın işaretini mi takmak istiyordu? Greyson'ın mı? Herkes onun ait olduğunu bilsin mi?

Kesinlikle.

Kalbini yokladı ve tereddüt duymadığını gördü. Birdenbire... artık hiçbir şey onu geri tutmuyordu.

Peki şimdi ne olacak?

"Nereye gidiyorsun?" Stella ayağa kalkarken sordu.

Elise durakladı ve Stellan'a bakmak için döndü. Bu *onların* sürüsüydü. Ondan yardım istemekte utanılacak bir şey yoktu.

"Bana bir konuda yardım etmek ister misin?" diye

sordu. "Alfa'lara sahip çıkmayı mı içeriyor?"

Elise başını salladı ve Stellan koltuktan fırladı. "O küçük tatlı kıcına bahse girerim ki öyle."

BÖLÜM KIRK YEDİ

S Tellan'ın görevi diğer alfaları alıp ev dışında bir yerde meşgul etmektir. Bu yüzden Jackson eve geldikten birkaç saat sonra nihayet odasından ve ofisinden çıktığında, Elise dışında her yer boştu.

Elise koridordan gelen ayak seslerini duyunca hızla döndü. Alfa'yı beklemiyormuş gibi davranmamaya çalıştı ama bekliyordu ve onun için özel olarak hazırladığı tabağın kapağını kapattı.

Bir alfayı yumuşatmak için biraz ev kadınlığı gibisi yoktur, değil mi? "Merhaba Doktor," diye selamladı Elise ve barın tepesine yaslandı.

Gömleği düşük kesimliydi ve Stellan yardım etmişti. Ama Stellan'ın gömleği neden seçtiğini bilse bile, Jackson'ın bakışları gözlerine dönmeden önce güneye indiğinde yine de küçük bir heyecan duydu.

"Hey, sevgilim," diye cevap verdi Jackson ve bir merhaba öpücüğü için eğildi. "Bütün bunlar da ne?" diye sordu kollarını beline dolayıp onu kendine çekerken. Konferans görüşmeleri için giydiği takım elbiselerden biri olan düğmeli gömleği pantolonuyla yakışıklı .

"Sadece seni biraz şımartmak istedim," diye yanıtladı Elise, yanaklarının ısındığını hissederek.

Olamaz, bu işte çok kötüydü! Niles aylar önce ona nasıl kur yapmıştı? Bu tür şeylerde çok iyiydi. Art da öyleydi. Flört mü?

Elise hiç flört etmek *zorunda kalmamıştı*. Stellan vardı.

Ve şimdi Jackson'ı vardı. Ama Jackson'ı *bağlamak* istiyordu.

Bu, kaçırmadan önce biraz kur yapmayı gerektiren bir şey gibi görünüyordu.

"Seni şımartmak benim işim, beni kötü gösterme," diye takıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Nefis kokuyor. Diğer herkes nerede?"

"Dışarı," diye , aklına gelen tek kelime buydu.

Jackson ona bakmak için arkasını döndüğünde dudakları büküldü. "Tamam o zaman," dedi ve fırın eldivenlerini aldı. "Bunu masaya ister misin?" Jackson eldivenleri taktı ve güveç kabını kaldırdı.

"Ahm, evet lütfen," diye yanıtladı Elise ve adam yemek odasında gözden kaybolurken gözlerini kırıştırdı. Elise alnını avuçladı ve tezgahın tabakları ve iki şarap kadehini aldı. Jackson'ın peşinden giderken kendi kendine mırıldandı. "Normal davran. Neyin var lan senin?"

"İyi misin Elise?" Jackson'una bir tabak koyarken dudaklarını kıpırdatarak sordu. "Evet, iyiyim," diye cevap verdi ve ona gülümsedi.

İçten içe irkildi. "İş nasıldı?"

Ne bu, 1950'lerden bir sitcom mu?

Masanın üzerinde, bir şişe köpüklü şarabı çerçeveleyen, buz olan gerçek bir kova duruyordu.

Güveç kapağının altında Jackson'ın bayıldığı bir yemek, internetteki bir konudan çaldığı bir tarif vardı.

Kuzu etli çoban böreği.

"İyiymi. Başka bir gün, anlıyor musun?"

Elise başını salladı ve tabağın kapağını kaldırdı.

"Aman Tanrım, çoban pastası mı?" Jackson dudaklarını büken bir sırıtışla sordu. Böyle gülümseyerek kızın nefesini . "Evet, sadece senin için." "Bana karşı çok iyisin," dedi Jackson.

O zaman beni bağla.

Jackson şarap şişesini kaparken Elise içindeki düşünceleri susturdu ve kulaklarını kapattı.

Jackson'bir anını aldı ama mantarı büyük bir gürültüyle patlattı ve Jackson ellerini başının iki yanına koyarken ona sırtıttı. Güvenli olduğunda, şarap kadehini uzattı.

Ortamı yumuşatmak için biraz alkol gibisi yoktur.

Elise kesinlikle kayganlaştırıcı gerektiren başka bir aktivite düşünebiliyordu ve yanaklarının ısındığını hissetti. "Ne ?" Jackson kendine bir kadeh şarap koyarak ciddi bir şekilde sordu.

"Kayganlaştırıcı," diye ağzından kaçırdı Elise ve Jackson kadehini dudaklarına götürürken duraklayana kadar bunu yüksek sesle söylediğini fark etmedi.

"Ne?" diye sordu ve bakışlarını onunkilere kaldırdı. Elise donakaldı.

Aman Tanrım, bunu yüksek sesle söyledim.

"Hayır, ben-uhm, ben sosyal kayganlaştırıcı gibi bir şey düşünüyordum, bilirsin, alkol?" Elise soğuk sıvıdan umutsuzca bir yudum aldı ve alev alev yanan yanaklarını soğutmaya çalıştı.

Jackson kıkırdadı ve kahkahası derin, lezzetli, eğlenceli ve flörtözdü ve Elise gözlerini ondan alamadı.

Dakikalar sonra Elise'in yanakları yeni bir nedenle pembeleşene kadar nefesini tutamadı. "Neden sosyal kayganlaştırıcıya ihtiyacın var? ben varım," dedi sırıtarak.

Elise onun yumuşak bir sesle söylediği sözlerin neden bu kadar etkili olduğunu bilmiyordu ama aniden sinirleri... durdu. Neden bu kadar gergindi ki? Jackson'ın onu sevdiğini zaten biliyordu ve o da kesinlikle onu seviyordu. O sadece...

Bunu hafife almak. Sanki büyük bir sırmış gibi göğsüne yakın tutuyordu. Ve bu yüzden Jackson nereye düştüğünü bilmiyordu.

Bu gecenin buydu. Jackson'a için ne kadar önemli olduğunu göstermek ve bir daha asla yerinden şüphe etmemesini sağlamak.

"Haklısın," dedi Elise başını sallayarak. "Ama bununla harika bir tat düşündüğüm bir marka seçtim." Servis kaşığı aldı ve patates tabakasını kırarak hâlâ sıcak olan tabaktan buhar çıkmasını sağladı. Elise önce Jackson'a servis yaptı.

"Vay canına Elise, bu harika," dedi daha ilk ısırtığı almadan. "Geçen sefer kullandığım tarifi aynısı," dedi ona.

İlk ısırtığı denerken inledi ve Elise bu sesin tadını çıkardı. Bir şeyin tadını çıkarmak *zorunda* olduğundan değil. Bu sesi istediği kadar duyabilirdi. Dünya kadar zamanları vardı.

Tabakları çabucak temizlendi ve Elise sandalyesine uzandı, şarap kadehini yuvarladı ve hâlâ Jackson'ı onunla büyük bir adım atmaya nasıl ikna edeceğini düşünüyordu. Ona bağlanmak için.

İkisi de ikinci kadehteydi ve Elise kendini biraz daha cesur hissediyordu.

"Sana bir şey getirdim," diye açıkladı Elise ve şarap bardağını yere bıraktı.

"Ne?" Jackson yüz hatlarına damgasını vuran bir şaşkınlıkla sordu. Sağındaki sandalyenin altından çantayı almak için eğilirken göz kırptı. "Elise, bunu yapmana gerek yoktu. Neden?"

"Çünkü ben istedim. Bu çok mu kötü?" diye sordu.

Elise şarap kadehini ve çantasını masanın etrafından dolaştırdı ve Jackson'ın yanındaki boş yere oturdu. "Al," dedi ve orta boy metalik gri çantayı ona uzattı.

Jackson onu azarlamak ister gibi baktı ama yine de çantayı karıştırdı, kağıt mendil çıkardı ve içindekini gösterdi.

Dili , kutuyu yavaşça çekip çıkarmadan önce çantanın içine baktı. Ön yüzünde marka adı yazılıydı, bu yüzden muhtemelen gördüğü anda ne olduğunu tam olarak biliyordu. Bu, bakışlarını Elise'çevirmeden önce şaşkınlıkla kutuya bakmasına engel olmadı.

Omega oturduğu yerde kıpırdandı. "Eee? Aç ," diye ısrar etti.

Kutuyu parlak yeni bir stetoskop ortaya çıkardığında Jackson'ın dudakları hâlâ gevşekti. "Sende zaten bir tane olduğunu biliyorum ama bunun iyi olacağını düşündüm," diye açıkladı.

Sessiz.

Başparmağını parlak gümüşün üzerinde, kadının sadece onun için seçtiği oymalı kelimelerin üzerinde gezdirdi.

"Çok klişe, değil mi?" Elise kendi kendine yüzünü buruşturarak

sordu. "*Duyacağın tüm kalp atışları arasında seninki benim favorim.*"

Ayağa kalkarken sandalyesi arkaya ve Elise bakışlarını yavaşça kaldırdı. Jackson ayaklarının bastığı sandalyeyi kenara itti ve kalçalarının arasına kaydı.

"Akarsularımdan elde ettiğim kazançla aldım," dedi. "Paranızla size bir hediye almak doğru gelmedi."

"Bayıldım," dedi sonunda ve Elise tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. "Bu çok özel, teşekkür ederim."

"Elbette," diye nefes aldı, keskin kahve kokusu paletini temizliyor ve kendisinden başka hiçbir şeye yer bırakmıyordu. "Doktorum için her şeyi yaparım."

"Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu, biliyorsun. Ama bu geceyi özel kıldığın için teşekkür ederim."

Mesele Jackson'a büyük bir akşam, dev bir sevgi gösterisi sunmak değildi. Bundan sonra gelecek tüm anlarla, ona borçlu olduğu tüm anlarla ilgiliydi. Bütün bunların buydu. Daha fazlası olmak için bir söz. Onun omega'sı olma sözü.

Eğer ona sahip olursa.

Elise ona baktı, sinirlerini yatıştırmak için onun kokusunu çekti. "Bu sadece bu geceyle ilgili değil," diye söze başladı ve Jackson başparmağıyla Elise'in yanağını okşayarak kaşlarının arasında bir çatık oluşturdu. "tüm gecelerle ilgili. Hepsini özel kılmak istiyorum ama bunun için her akşam süslü bir akşam yemeği ve bir hediye gerekmiyor," diye açıklayarak masanın kenarına kaydı ve alfasını yaklaştırdı. "Bu sadece sen ve benimle ilgili. Beni bağlar mısın Alfa?"

Jackson'ın gözleri büyüdü ve donup kaldı, uzun bir süre onun sözlerini düşündü. Onun bakışlarında tereddüt arayıp aramadığını bilmiyordu ama bulamayacağını biliyordu. Hissettiği tek şey, bu mükemmel alfaya duyduğu güven, hayranlık ve sevgiydi.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu, kokusu giderek güçleniyordu.

"Evet, gerçekten öyle," diye cevap verdi. Havada kokuları birbirine karıştı ve karnında bir sıcaklık hissetti.

"Tamamen emin misin?"

"Jackson," diye ısrar etti, yanaklarındaki elleri avuç içleriyle çerçeveleyerek. "Evet. Senin benim

sonsuza dek alfa. İşaretini istiyorum."

"Elise... Seni seviyorum," diye ilan etti Jackson ve dudaklarına yapışmak için eğildi. Aralarındaki kıvılcım alevlendi.

Kız öpücüğün içinde soluk soluğa kaldı ve Jackson masaya yaklaşarak aynı anda onu kendine doğru çekti.

Sadece onların yerleri ayarlanmıştı, bu yüzden masanın geri kalanı boştu Elise yararlanarak arkasına yaslanıp Jackson'ı yanına çekti.

Avuçlarını başının iki yanına yerleştirdi ve bir dizini bacaklarının arasına kaydırды. Kadın, adamın kalçasının uzunluğu boyunca kendini gıcırdatarak ona sürdü.

bel bandını çekiştir-di ve kumaşı uyluklarından aşağı kaydırmadan önce düğmelerini çözdü. Jackson da aynısını ona yaptı, elbisesinin eteğini kaldırdı ve öpüşmelerini keserek elbiseyi başından aşağı çekti. Elbise mutfağın genel yönünde bir yere savruldu ve Elise kıkırdadı.

Sonunda Jackson'a ne istediğini söylemek ve alfasının buna göre hareket etmesi çok hafif, çok özgürleştiriciydi. Onun da kendisiyle aynı şeyi istemesi, onu *dinlemesi*.

Bunu yapmak için neden bu kadar beklemişti ki?

Birkaç dakika içinde ten tene olmuşlardı ve Jackson'ı etmeye ikna etmek için sadece birkaç öpücük daha gerekti. Kadın ıslanmıştı ve saniyeler geçtikçe onu daha çok istiyordu.

"Bu geceki diğer her şey çok mükemmeldi, bunu aceleyle getirmek istemiyorum," diye açıklayarak boynuna bir öpücük kondurdu.

Elise, "Bu mükemmel olacak çünkü bu *biziz*, aletini içime ne kadar sürdüğü değil," diye ısrar etti ve kalçalarını onun içine doğru yuvarladı.

Genelde *bu kadar* agresif değildi ama bir bağ vaadinin onu canlandıran bir yanı olmalıydı. Jackson'ı istiyordu ve onu *şimdi* istiyordu.

Kukusu ihtiyaçtan zonkliyordu ve sonunda, mutlulukla, künt bir itme, ıslak bir kayma ve alfası tarafından tekrar doldurulmanın o ilk onu aldı.

"Evet!" Elise haykırdı ve kendini onun içine doğru salladı.

Yine de Jackson devraldı, nefesini kesen bir ritimle onun içine girip çıktı. Meme uçlarını cımbızladı ve onu horozunun üzerine dışına çekti.

Arka planda, bulaşıklar her itişte tıngırıyor ve çınliyordu ve kıkırdamaktan kendini alamıyordu.

"Komşuları uyandırmayın," diye takıldı.

Jackson inledi ve rahat yemek sandalyesine oturtmadan önce onu kaldırdı. Kalçaları üzerine yayıldı ve bu yeni pozisyonda onu daha derinde hissederek sikinin üzerine daha da battı.

Kollarını onun boynuna dolayarak kulağına doğru eğildi.

"Böyle çok iyi hissediyorsun," diye sızlandı, kalçalarını onun kucağında yuvarlayarak onu içine çekti. Adamın nefesinin kesildiğini duydu ve kendi kendine sırtıttı. "Daha derin görünüyor."

Kadının sözleri bir inilti kopardı ve adam onu sikinden yukarı kaldırmadan önce kalçalarını kavradı. Kız onun etrafında sıkıştı, tırnakları protesto için karnını tırmaladı. Ama sonra işin geri kalanını yapmasına izin verdi, onu tekrar köküne götürürken kucağında zıplamasına izin verdi.

İşkenceli bir ritme başladığında Elise'in boğazından tekrar tekrar bir çığlık çıkmasına neden oldu. yukarı çeker, ucunun etrafında sıkıştığını hisseder, sonra tekrar ona çarpmasına izin verir, her santiminin geri çekildiğini ve içine itildiğini hissederdi.

"Isır beni," dedi Elise, dudaklarının arasından nefes nefese.

Adamın boğazından bir hırıltı çıktı ve bu ses kadının teninde dans eden ürpertiler yarattı. O hırıltının daha fazlasını istiyordu, tercihen dişleriyle birlikte boğazında. "Elise, emin misin?"

sordu.

Başını salladı, net bir şekilde görüyordu. "Evet."

"Aklın başındayken ilk bana sormana sevindim," dedi. "Yoksa o pis ağzından çıkan hiçbir şeye güvenmezdim."

Elise alaycı yorumu için onu ısırdı. "Bu konuda hiç bu kadar net hissetmemiştim. Senin hakkında. Sen *benimsin*, Jackson. Ve bir daha asla bu sürünün neresine ait olduğun konusunda korkmanı istemiyorum."

Dudaklarından sadece gerçek dökülüyordu. Jackson'ı seviyordu ve bu bilgi yeni değildi ama daha önce sadece birkaç kez bu kadar emin hissettiğini hatırlıyordu.

Stellan'la, onun için her zaman özel bir insan olacağını. Ve Niles'la, aylar önce bağ kurduklarında.

Emindi. Jackson'ın *onun olduğundan*, her zaman onun *olacağından* emindi.

Belki de bu bilgi başından beri oradaydı. Stellan dairesindeki hasarı incelerken ona sarılma şekli. Stellan'a ihtiyacı olan desteği sunmak için kimi arayacağını çok iyi biliyordu. Stellan'a hiç soru sormadan nasıl baktığını, yaralarıyla nasıl ilgilendiğini - hiç tanımadığı garip bir omega.

Sürüsünü bu kadar utangaç yapan, onu uzaklaştırmaktan bu kadar korkmasına neden olan şey, *Elise*'in ne istediğini dile getirmekten çok korkmasıydı. Ne hissettiğini.

Ve belki *de* Stellan ona utanmaması, çekinmemesi ya da suçlu olmaması göstermişti. Ona kimin gösterdiğinden, onu kabuğundan kimin çıkardığından bağımsız olarak, artık korkmuyordu. Alfalarını *istiyordu*. Ve Stellan'ı. Ve onlara kesinlikle sahip olacaktı.

"Isır beni, Alfa," diye tekrar talep etti.

Yıldızlı bakışları eridi ve Elise'in bileğini dudaklarına götürdü. Elise mutlu bir şekilde mırıldandı, ne olacağını biliyordu, onu , onu .

Kalçalarını tekrar hareket ettirdiğinin, alfasına bindiğinin, kendi orgazmını kovaladığının farkında bile değildi, çünkü kendini onun etrafında sıkıca kenetlenmiş hissediyor, içinde çok daha büyük hissetmesini sağlıyordu.

Elise öne doğru sallandı ve düğümü hissetti. Ve o da bunu istiyordu. Jackson'ın ona vermek istediği her şeyi istiyordu.

Bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü Elise kendini tekrar onun üzerine bıraktığında, Elise yukarı kalktı ve düğümü ve her şeyi içine itti.

Zevk dalgaları üzerine çökerken başı geriye düştü, adamın sikinin etrafında sıkıştı. Onun içindeki sıcak sel ve düğümünün içindeki o gizli, özel çentiğe yaptığı baskı, yıldızların görüşünü bulanıklaştırmasına neden oldu.

Gözlerinin kapanmasına izin vererek kalçalarını Jackson'a doğru yuvarladı ve dişlerini bileğine geçirirken içindeki noktayı uyardı.

"Elise," diye mırıldandı, göğsündeki gümbürtü boğazından çıkarken ruhunun derinliklerinde titreşiyordu.

Teninde uğuldadı ve ona bakmak için göz kapaklarını kaldırdı, erimiş bal gözleri onu aydınlattı. Adam ısırdığında gözler karardı ve kadının nabızı hızla yükseldi.

Dişleri Elise'in tenine batarken gözleri büyüdü, bağ patladı. Elise, Niles'la ve son zamanlarda Art'la olan bağıyla birkaç ay yaşamıştı, bu yüzden günden güne nasıl hissettirdiğini biliyordu, ancak gerçekleştiği anın büyüsunü unutmuştu.

Paylaşılan ilk duygu selinin ne kadar yoğun olduğunu unuttum.

Jackson'ı içinde hissetti, onun etrafında nasıl sıkıca kenetlendiğini hissetti, alfasına hayranlığı hissetti ve Jackson'dan ona yansıyan filtresiz sevgiydi.

Bağ etkisini gösterdiğinde Elise sızlandı, dünya etrafında patlarken kalçalarını onun üzerinde salladı.

Dişlerini kızın derisinden çıkardı ve onu kendine doğru çekti, ağzının içine doğru yalamadan önce dudaklarını ısırđı, orgazmdan inerken sonuna kadar tattı.

Düğüm onları birbirine kilitledi ve Jackson bundan tam anlamıyla faydalandı, onları masaya geri çevirdi ve aşırı hassaslaşıp gevşeyene kadar düğümünü tekrar tekrar kızın içine salladı.

Sonra onu usulca öptü, duş alması için yuvasının banyosuna götürdü ve uyuması için ona sarıldı. Bir süre sonra kollarını boynuna dolamış, nefesini ensesinde hissederek uyandı.

"Uyumaya devam et. Ben ," diye mırıldandı.

Elise mırıldandı, kendini alfasının kollarına bıraktı ve onun sevgisinin dolaşmasıyla uykuya daldı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"W Konuşmamız gerek," diye önerdi Greyson.

Yine de Stellan'a iri yarı alfadan daha çok bir tehdit gibi gelmişti. Elise'in cumbalı koltuğundaki rahat yerinden Greyson'a baktı, uyku neredeyse onu çağırırken başını duvara yaslamıştı.

"Konuş ," dedi Stellan, sırf alfayı kızdırmak için gözlerini tekrar kapatarak. Greyson'ı kızdırmak kolaydı ve Stellan da sinir bozucu bir ruh halindeydi. Öyleyse dava et onu.

Kendisine cevap veren ağır iç çekişe neredeyse gülecekti.

"Elise hakkında," diye homurdandı Greyson.

Stellan bunun üzerine gözlerini kırıştırtarak açtı, eski bir korku yeniden baş gösterdi. Odada onu arama savaştı ve bunun yerine bakışlarını alfaya dikti.

Bacaklarını yana sallayıp doğruldu ve alfanın ciddi yeşil bakışlarıyla karşılaştı. "Ne var yok?" diye sordu.

Greyson kaşlarını çattı ve elini kot pantolonunun ön cebine . "Burada değil. Bugün bir planın var mı?"

Stellan kıkırdadı ve ayak bileğindeki korseye baktı. "Hayır, eve bağlıyım."

"Artık değil," dedi Greyson, ses tonunu neşeyle hafifleterek. "Hadi gidip vahşi bir şeyler yapalım." Stellan başını yana eğdi. "Uhm..."

"Güven bana, eğlenceli olacak."

Stellan bu alfaya güvenmiş miydi? Alfa ona açıkça güvenmezken mi? Evet, güveniyordu. Kahretsin, çünkü Elise güveniyordu ve Stellan da Elise'e güveniyordu, yani... "Tamam."

"BXE FIRLATMA? S.KTİR" diye mırıldandı Stellan sırtarak.

Bahar sıcağı hafifti, sadece güneşin parlayıp tenini biraz olsun ısıtmasına yetecek kadar ılıktı. Ama Greyson onun için kapıyı açıp içeri girdiklerinde, patlayan klimanın etkisiyle iliklerine kadar üşüdü.

Bilgisayar ekranının arkasındaki adam, Stellan'ın kendi kıyafetine hiç benzemeyen bol bir atlet ve basketbol şortu giymişti.

Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu bile ve isimlerini alıp listeye yazan görevliye sıkıca .

"Aynı kutu mu?" diye sordu.

Greyson Stellan'dan önce cevap verdi ve omega uzun boylu alfaya başını eğerek baktı. Mutfakta da konuşabilirlerdi. Bunun yerine alfa onu eğlence amaçlı silah atılan bir yere istemişti.

Bu bir uyarı mıydı?

Görevli onları kendi odalarına kısa bir eğitimden geçirirken bakışlarını kısarak alfanın sırtına dikti.

Bağırışları ve etraflarındaki odalardaki hedeflere vurulan baltaların *gümbürtüsünü* duyabiliyordu ve arkalarında üç görevli daha yanlış bir şey olmadığından emin olmak için ileri geri yürüyordu.

Greyson önden giderek masanın üzerinden bir balta aldı ve ucu dönük bir şekilde başının üzerine kaldırdı. Etkileyici bir kas gücüyle balta odanın ucundan diğerine süzüldü ve hedefe saplandı. Hedefe yakın, ama biraz sağda.

"Kahretsin," diye nefes aldı Stellan. "Bunu daha önce yaptın mı?"

"Bir keresinde Elise'i buraya getirmiştım ve o da aklını kaçırmıştı."

Stellan kıkırdadı. Elise'in baltaları havaya kaldırdığını ve hedefe fırlatırken çığlık attığını hayal edebiliyordu.

"Eminim çok eğlenmiştir," diye verdi Stellan.

"Belki de çok fazla," diye mırıldandı Greyson. "Diyelim ki o kız bir baltayı nasıl kullanacağını biliyor. O gün beni şaşırttı."

Stellan konuşurken baltanın sapındaki ahşap damarların izini sürdü. "Bunu Elise yapar. Ona verdiğimiz değerden çok daha fazlasını yapabilir."

İki eliyle baltanın boğazını kavrayıp başının üzerine kaldırdığında baltanın sapı yumuşaktı. Nefes al. Nefes ver. Nefes al.

Bir sonraki nefesinde baltayı bıraktı ve balta odanın diğer ucuna doğru süzüldü. Duvardan sekti ve yere düştü.

Stellan yüzünü buruşturdu.

"Peki, beni buraya silahları ne kadar iyi kullanabildiğini göstermek için mi getirdin?" diye sordu baltalarını alırken.

Yanında gecikmiş bir kıkırdama duyuldu ve Greyson'ın gülerken gözlerinin kenarlarının kırıştığını görmek için ona baktı.

"Hayır, . Sadece kimsenin araya girmesini istemedim. Ve bu eğlenceli."

"Eğlenceli," diye tekrarladı Stellan, alfa tekrar duruşunu alırken. Hayal mi görüyordu yoksa balta havada süzülüp hedefe ıslık mı çalmıştı?

"En azından benim için," diye mırıldandı

Greyson. "Ve muhtemelen Elise'e."

Greyson başını salladı ve Stellan baltasını odanın diğer ucuna fırlattı. Balta bu kez tahtaya ama hedeflediğinden çok daha uzağa düşmüştü.

"Elise'den bahsetmişken," diye başladı alfa.

Stellan, silahlarını alıp Greyson'ın devam etmesini beklerken onu hedef tahtasına kadar takip etti.

"Elise?" Stellan kaşlarını kaldırarak sordu.

"Onu seviyorum," dedi Greyson ve sonra baltası havada uçarak hedefe *çarptı*. "Onu mutlu etmek istiyorum."

Stellan başını salladı. Elbette alfa biliyordu. O Elise'in *alfasıydı*.

"Ona aldığınız Nintendo sistemleriyle oldukça iyi bir iş çıkardığınızı söyleyebilirim. Çok sevdi."

Greyson kıkırdadı. "Bu tür şeylere bayılır. Zaten sahip olmadığı tek sistemin bu eminim."

Stellan onu dürttü ve gözlerini devirdi. "*Seni* seviyor, aptal. Bu hediyeği çok sevdi çünkü birlikte yapabileceğiniz bir şey. Elise *seninle* vakit geçirmek istiyor."

"Evet," diye mırıldandı Greyson, gözlerini uzaklara bakarak. "Tamam ama..." diye sordu Greyson ayrıntı .

Stellan'la yüzleşmek için dönmeden önce omuzları yeşil gömleğinin kumaşı altında kaydıBir duygu ormanıya kaplı karanlık gözleri, biraz kaybolmuş gibi görünen bir alfayı gösteriyordu. Ama baktığı süre uzadıkça kararlılığı arttı. "Onu mutlu ediyorsun Stellan. Her zaman bu kadar mesafeli görünmüyordu ama sanırım senden ayrılmak onun üzerinde beklemediğimiz bir etki yarattı."

Alfa bakışlarını yana kaydırıp ve yoldan çekilmeden önce masanın üzerindeki baltayı başıyla işaret etti. Stellan'ın ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Elise'in canının yanmasını *istemiyordu...* ama sahip oldukları şeyi kaybetmenin acısını çeken tek kişinin kendisi olmadığını bilmek Stellan'ı utanç verici bir şekilde biraz rahatlattı. Bu çirkin ve adaletsiz düşünceyi kafasından silkeleyerek öne doğru döndü ve baltayı kaldırdı. Greyson'ın ağır sözlerinden başka düşünecek bir şey bulabilmek durdu ve hedefe odaklandı. Nefes verdi, kaslarını serbest bıraktı ve silahı başının üzerinden aşağıya doğru gönderdi.

Ortayı ıskaladı ama hesaplı atışının gücüyle bir odun parçası uçtu. Ancak balta sekerek yere düştü. Stellan yüzünü buruşturdu ve onları kontrol etmek için öne çıkan el salladı.

"Artık buradasın," diye devam etti Greyson, baltaları almak için yürürken adımları dikkatli ve yavaştı. "O farklı, iyi anlamda. Daha mutlu, aynı anda hem her *şey hem de* hiçbir şey için daha heyecanlı. Ve senin etrafta olman, geçtiğimiz yıl aramızda mesafe yaratan her şey hakkında *konusmak* zorunda kalmamız, bazı şeyleri netleştirmemizi sağladı. Sınırları tartıştık. Ben de seninle bunu yapmak istiyorum. Sınırlar hakkında konuşmak."

Stellan birden kendini müdürün odasına çağırılmış bir çocuk gibi hissetti. Her an azar işitebilirdi ve Stellan bu kule gibi alfanın karşısında sinirden ne bilemezdi.

Ama Greyson bunun yerine ona çarpık bir gülümseme verdi. "Kulağa geliyor mu?"

Stellan hareket ettiğinin farkına bile varmadan başını salladı. Alfa' sesi bu kadar tatlıyken, düşündüğünün tam tersini söylerken nasıl yapmazdı ki?

"Tamam, tamam. Tamam, bu... iyi."

Greyson'ın kaşlarının arasındaki kıvrım, Stellan' alfanın buraya kadar gelmeyi bekleyip beklemediğini ve şimdi burada olduğuna göre nasıl devam edeceğini merak etmesine neden oldu.

"Elise'i ben de seviyorum, bilgin olsun," dedi Stellan, eli baltanın sapına dolanmış halde duraklayarak. *Senden çok daha uzun süredir.*

Güneş ışığı yeşil ormana şimşek gibi çaktı, sadece bir saniyeliğine. Sonra bakışları birbirinden uzaklaştı, Stellan baltasını çekip çıkardı ve masaya geri dönmek için döndü. Acı düşünceyi bir kenara itti.

Greyson , "Biliyorum ve bu hemfikir olabiliriz," diye seslendi. Stellan'ın omuzları sertleşti.

"Demek istediğim, bu tür bir bilgiyi bizden yaptığın şeyin hâlâ yanlış olduğunu düşünüyorum. *Ama,*" diye vurguladı Stellan'ın dudakları aralandığında, "bunu neden yaptığını anlıyorum. Ve aynı durumda ben ne yapardım emin değilim."

Muhtemelen yardım istemeden her şeyi tek başına üstlenmeye çalışacaktı. Tıpkı Stellan'ın yaptığı gibi.

Alfa yerdeki işarete doğru adım attı ve baltayı başının üzerinde sallandırdı. "Sonuç , biz

İkimiz de Elise'i seviyoruz. İkimiz de onun mutlu olmasını istiyoruz. Bu yüzden bir orta bulmalıyız. Onun için." *Thunk.*

Stellan ahşap zemine baktı ve bakışlarını alfaya kaldırmadan önce kaşlarını çattı. Balta aralarındaki masanın üzerinde duruyordu.

"Bir orta yola ihtiyacımız olduğunu düşünmemiştim. Yani, senden *hoşlanmıyorum* Greyson. Sen Elise'in alfasısın."

"Ve sen de Elise'in omegasısın," diye homurdanarak bakışlarını başka yöne kaydırıldı. Stellan eli baltanın üzerinde durakladı. *Oh.*

Greyson kıskançtı. Tuzlu kokusundaki acı notanın nedeni buydu.

Yanağı seğirdi, sırtıtmakla tehdit etti ve silahı alırken arkasını döndü. Kıkırdaması, baltayı doğrultup hedefi yine ve bir *gümbürtüyle* kauçuk paspasların üzerine düşmesini izleyene kadar başarıyla gizlendi.

"Bu kadar komik olan ne?" Greyson omega'dan bullseye bakıp tekrar geri dönerek sordu.

Onun yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Stellan yeniden ve elini alfanın omzuna koydu. "Elise'i bunca yıldır tanıyor olabilirim, ilk başta benim olabilir ama artık *bizim*. Geriye kalan tek soru, bunun senin için yeterli olup olmayacağı."

Stellan için her şey yeterliydi. Elise'siz kalmıştı ve bu berbat bir şeydi. Alfa'nın bunu fark etmesi için Elise'i kaybetmesi gerektiğini düşünmüyordu.

"Siz onun için özelsiniz, yoksa aranızdaki ilişkinin yürümesi için bu kadar uğraşmazdı. Merak etme koca adam," dedi Stellan onun omzunu sıkarak. "O da seni seviyor."

Alfa sadece Elise'e Stellan kadar yakın olmak . Ve oraya ulaşacaklardı.

"Biraz zaman ver. Dediğin gibi, hâlâ sınırlar çiziyorsun. Ona karşı dürüst ol ve aranızdaki bağ yavaş büyüyecektir. Ve onunla o şehri inşa etmeye devam edin."

"Ada."

"Ne?" Stellan sordu.

"Adaları birlikte inşa ediyoruz. Köylülerle birlikte," diye açıkladı alfa. Stellan kıkırdadı ve başını salladı.

"Gördün mü? Şimdi . Sadece onunla *ol*. Gerisi kendiliğinden gelecektir. Zaten yarıladsın bile. O seni seviyor. Sırf ben buradayım diye bundan şüphe etme. Onun kalbinde hepimize yetecek kadar yer var."

Stellan arkasını dönüp baltalarını aldı ve tekrar X'e doğru ilerlemeye başlamadan önce Greyson'a silahını verdi.

"Peki, tamam. Sınırlar." Alfa ona baktı. "Bu Elise için geçerli olabilir... ama benim için değil," dedi, bakışları geniş ve endişeliydi, sanki Stellan'ı gücendirmekten korkuyordu. "Sanırım ikimizin de odak noktasının Elise olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bilirsin, *bizden* ziyade. Benim için önemli olan Elise."

Stellan dev gibi bir alfaya baktı. Greyson fena görünmüyordu. Ama o Elise'in tipiydi, Stellan'ın değil. Onun tipi daha çok...

Portakallar ve tatlı gülümsemeler. Yaban mersini ikramları ve flörtöz bakışlar. Hatta belki bir fincan sert kahve ve şefkatli bir dokunuş.

"Alfa, sanırım üzerinde anlaşılabileceğimiz başka bir şey bulduk," dedi baltayı kulvardan aşağı uçururken. Hedefin ortasına düştü.

"SİZ İKİNİZ BUGÜN NEREYE GİTTİNİZ?" Elise o akşam daha sonra sordu.

Yuvasına kıvrılmış, odanın öbür ucundaki projektörde oynayan filmi izleyen Stellan kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti.

"Beni balta atmaya götürdü," diye Stellan. Elise bön bön baktı. "Sana kur mu yapıyor?"

Stellan az önce dudaklarının arasında patlattığı patlamış mısırdan boğuldu ve nefes almak için soluk soluğa kaldı. "Hayır, hayır, öyle değil. Sanırım bana kur iyi olup *olmadığımdan* emin olmak istedi," diye homurdandı Stellan birkaç saniye sonra.

"O-Oh," diye nefes aldı Elise. Parıldayan ışıkların altında parlayan mavi gözleri rahatlamış gibiydi.

Ama kaşlarını çatıp çatık bu düşünceyi gölgede bıraktı. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

Stellan gözlerini kırıştırdı. "Ondan hoşlanmamı mı istiyorsun? Eş olarak mı?"

Yanakları pembeleşen Elise onun bakışlarından kaçındı. "Bilmiyorum."

"Evet ," diye azarladı. "Onu tamamen kendine istiyorsun ve sevgilim, endişelenmene gerek yok. Onun gözü sadece senin üzerinde ve ben bundan çok memnunum."

Elise rahatlayarak iç çekti ve omuzları çöktü. "Tamam. Tamam, güzel," dedi ve mahcup bir gülümsemeyle ona baktı.

"Ayrıca," diye devam etti Stellan, su şişesini . "İçimden bir ses ellerimin dolu söylüyor."

Arturo, Niles ve Jackson onun ilgisini fazlasıyla talep ediyorlardı ve o da bunu seve seve yerine getiriyordu. "İhtiyacın sana yardım edebilirim," diye takıldı Elise.

"Ne yani, üç alfanızla baş edemeyeceğimi mi sanıyorsunuz?"

Mavi gözlerinde cesaret , bir sıcaklık kıvılcımı. "Eminim yapabilirsin. Ama yardım her zaman kötü bir şey değildir."

Stellan inledi. Bu omega ve onun günahkâr derecede lezzetli alfaları onun ölümü olacaktı. Yine de ölmek için kötü bir yol olduğunu söyleyemezdi.

Birkaç mutlu ve randevu dolu günün ardından Elise'in yardımına ihtiyaç duydu. Planı açıkladığında, alfaları evden çıkarmasına yardım etmek için can .

Ve her şey de mükemmel gidiyordu. Yirmi dakikaları vardı ve Stellan bir hediyeyle daha kese kâğıdına koyduktan sonra Elise'e uzattı ve kâğıt mendilleri patlayana kadar düzenlemesine izin verdi.

Fişler çöpe atıldı, etiketler yırtıldı ve hediyeler, etraflarındaki dağınıklık her alfa için renklendirilmiş torbalara tıklana kadar dikkatlice indirildi.

Neredeyse bitirmek *üzereydiler* ki kapıdan gelen kilit sesiyle durum daha da sinir bozucu hal aldı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldandı Stellan, dehşet içinde -ya da daha az dramatik bir şekilde- kapı tokmağının dönmesini ve kapının açılıp alfaların ortaya çıkmasını izlerken.

Jackson yolu gösterdi ve kanepenin arkasından bakan omegaları hissederek ayakkabılarını çıkarırken yarı yolda .

"Burada neler oluyor?" diye sordu alfa. Şüpheyi karışık sorusu, diğer alfaların dikkatlerini omegaların üzerine neden oldu.

"Bu kadar erken saatte evde ne işin var?" Elise yavaşça sordu. Masumca.

Stellan son hediyeye göz attı ve onu hızla bir poşete attı, içindeki hediyeği gizlemeye yetecek kadar kâğıt mendili gelişigüzel bir şekilde poşetin içine soktu.

"Neden kapıya bir çorap falan asmadın ki? Demek sevişmiyorsun," diye saçmaladı Arturo, pek de kurnazca olmayan bir şekilde oturma odasına doğru koşarken.

"Sanat!" Elise azarladı.

Yüzü kızardı ama ellerini masum bir hareketle havaya kaldırdı. "Ne? Beni suçlayabilir misin? Orada oturmuş şüpheyle bakıyordum. Başka ne düşünebilirdim ki?"

Elise gözlerini devirdi, başını sallayıp Stellan'ın bakışlarıyla yarı yolda buluşurken dudaklarını sevgi bir gülümseme kıvrıldı.

"Ee... siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Niles sırtarak sordu.

Stellan ellerini havaya kaldırdı. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Ama sen eve geldin ve her şeyi mahvettin!"

Jackson tsked. "Bu hâlâ bir sürpriz. Ama sürpriz tam olarak *ne*?" Kâğıt mendil dağınıklığına baktı.

Stellan, Elise'in bakışlarıyla , dudağı bir dişin keskin kenarının altına , sonra uzanıp onu taciz edici ısırdıktan aldı.

Boğazını temizledi. "Bana yardım ettiğiniz için teşekkür etmek amacıyla size bir şey almak istedim. Başlangıçta. Ve beni sürünüze kabul ettiğiniz için." Başka bir omega olarak.

Bir omega'nın alfasına hediye alması sıra dışı bir şey değildi, ancak alfanın omega'ya getirmesi kesinlikle daha yaygındı.

"Bunu neden yapasınız ki? Bize teşekkür etmene gerek yok," dedi Niles, neredeyse .

Stellan onlara neden hediye aldığını nasıl açıklayacağını bilmiyordu, sadece bunu yapmak istiyordu. Onlara her şeyi ne kadar takdir ettiğini göstermek istemişti.

"Elise bazı şeyleri seçmeme yardım etti ve kâğıt mendillerin güzel görünmesini sağlamakta çok daha başarılı. Gel otur," diye emretti Stellan.

"Bizim işimiz sizi şımartmak, tersi değil," dedi Jackson, sesi şurup kadar yumuşak ve bir o kadar da şeker yükseltici.

"Burada iki omega var," dedi Elise. "İşlerin nasıl yürümesi gerektiğini umursuyormuşuz gibi mi görünüyor?"

Art kıkırdadı. "Bizi yakaladı."

Niles gözlerini devirdi. "İyi ama bundan sonra ikinizi de daha da şımartacağımı bilin."

Stellan'ın kalbi göğsüne çarptı. O da bunu istiyordu. Alfalarının hediyesi olan battaniyeler ve yastıklarla dolu bir yuvada yatmak istiyordu. Ona verdikleri gömleklerden yayılan kokularla sarılmak istiyordu.

Stellan kendini durduramadan, "Anlaştık," dedi.

Elise kızarıırken ve diğerlerinin bilmiş bakışlarından kaçınırken gözlerinden yıldızların parladığına yemin etti.

Peki ya alfaların da ondan bir parça almasını istiyorsa? Art'ın en sevdiği boya markasını, Niles'in tercih ettiği kravat rengini ya da Jackson'ın en çok okuduğu yazarı bilmiyor olabilirdi. Ama başka şeyler biliyordu. Mesela hangi kokuların onlarınkini daha çok öne çıkaracağını, hangi renkleri giydiklerini görmek istediğini ve hangi küçük, rastgele eşyanın gözleri üzerinde gezindiğinde düşünmelerini sağlayacağını.

Kalan kâğıt mendiller saklandıktan sonra Stellan ilk torbayı dağıttı.

Çanta Arturo'ya gitti ve alfa leylak rengi çantayı heyecanlı bir titremeye eline aldı.

Bir köpek yavrusu gibi.

Kâğıt mendil hışırtısı, poşet kırıışması ve mutlu bir uğultu duyuldu.

Kumaş dışarıda.

Kapıyı açtı ve yanında oturan Stellan, ne olduğunu anlayan alfanın yüz ifadesinin her yönünü görebiliyordu.

"Yeni bir önlük!" Art fısıldadı ve önlüğü burnuna doğru kaldırdı.

Bej kumaştan Stellan'ın kokusunu ve Stellan'ın yanakları ısındı. Alfa'nın onu koklamasını, Art stüdyoda sihir yaratırken onu düşünmesini istiyordu.

"Teşekkürler Stella... n. Stellan," diye düzeltti, yanakları bronz tenindeki en tatlı mercan renginde derinleşiyordu. "Çünkü bu senin adın. Stellan."

Stellan kıkırdadı ve bir eliyle Art'ın saçlarını okşadı. "İstersen bana Stella diyebilirsin. Benim için sakıncası yok." Diğer alfalara baktı. "Herhangi biriniz diyebilirsiniz."

Art'ın başı kalktı, adının söylendiğini duyan köpek yavrusu gibi yana eğildi. "Gerçekten mi? Bunun sadece Elise'in izin verdiği bir şey olduğunu sanıyordum."

Stellan omuz silkti. Ona bu lakabı takan ilk kişi Elise olmuştu. "Küçükken N harfini eklemenin zor olduğunu iddia ederdi, o yüzden kısalttı."

Elise kızardı. "Ben küçüktüm!"

Stellan ona, "Çok şirin ve yapıştı," diye güvence verdi. "O yüzden etmiyorum."

"Not edildi," dedi Art, omega'dan omega'ya bakarken dudaklarında yarım bir gülümseme dans ediyordu.

"Her neyse," dedi Stellan, bakışlarını ikinci alfaya kaydırarak. "ister misin?"

Jackson başını salladı, ayağını dizinden halının üzerine kaydırarak ve öne doğru eğildi. "Gerçekten buna gerek yoktu," diye azarladı derin kadifemsi sesiyle.

Stellan cevap vermedi, onun yerine lacivert hediye çantasını alfaya uzattı. Diğerlerinden daha ağırdı ve Jackson kucağına yerleştirirken şingirdayan bir ses çıkardı.

Kâğıt mendilin altında, yakınlardaki markette araştırdığı egzotik biradan altılı bir paket vardı. Akşam yemeğinde alfa aldıkları yerel birayı çok beğenmişti ve Stellan bunun birlikte keşfedebilecekleri bir şey olmasını umuyordu.

"Bu markayı ya da bu tür bir demlemeyi daha önce duymamıştım. Hiç denediniz mi?" Jackson ambalajın üzerindeki gökkuşağı grafitisini inceleyerek sordu.

"Hayır, birlikte deneyebileceğimizi düşündüm," diye açıkladı Stellan.

Alfa'nın kara gözleri Stellan'ın bakışlarıyla buluştuğunda zevkle parladı. "Bu fikri sevdim."

Niles daha küçük, parlak turuncu bir çanta aldı ve ipeksi şeftali rengi bir kravat çıkarırken biraz daha nazik davrandı.

"Stellan, bu renge bayıldım," diye nefes aldı Niles, bir parmağını kumaşın üzerinde gezdirerek.

"İmzaladığımı açıkladığımız basın toplantısında bunu giymeni istedim." Niles'in parlak mavi gözleri anlayışla karardı.

Daha sonra alfanın kendisini bununla yatak başlığına bağlamasını isteyebilirdi ama bunun kameralar kaldırılana kadar beklemesi gerekebilirdi.

"Bunu yapabilirim," diye cevap verdi Niles karanlık bir sesle. Bakışlarındaki vaat Stellan'ın tüylerini diken etti.

Stellan o alfayı koltuğun üzerine zıplatıp sikmekten iki saniye uzaktaydı.

-Elise boğazını temizlediğinde.

"Doğru," dedi Niles, dudaklarında fazla bilmiş bir seğirme vardı.

"Ve son olarak," diye ima etti Elise, Stellan'a son paketi uzatırken.

Stellan parlak kırmızı çantayı Greyson'a uzattı ve onun gözlerindeki şaşkınlığı görmezden geldi.

Greyson'ın bir omega alfa olduğu konusunda anlaşmışlardı ama bu Stellan'ın adamı görmezden gelmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Medeni olabilirler.

Yani bu sadece nezaketti.

Sırıtişını yuttu ve alfa çantadan bir kitap çıkarırken nefesini tutarak bekledi. Greyson kitabı çevirmeden önce onun bakışlarıyla karşılaştı ve alfa durakladı.

Sessizlik odayı dayanılmaz derecede uzun bir süre doldurduktan sonra Art çatladı. "Eee? Ne oldu?" "Evet, Greyson, başlığı ne?" Stellan kahkahalarını zorlukla bastırarak sordu.

Greyson'ın bakışları onunkilere sıçradı, gözleri kısıldı, ağzı seğirerek bir şeyler mırıldandı. "Pardon, ne dedin?" Art umursamazca sordu, görmek için Jackson'ın etrafına eğildi. "Seni duyamadım."

Greyson'ın dudaklarından dökülen iç çekiş o güne kadar duyduklarının en ağırıydı ve saklamaya çalıştığı eğlenceyle ağırlaşmıştı. "*Omega'nıza Kur Yapmanın 69 Yolu.*"

Kitabı kalçasının üzerine koydu ve bir ifadeyle Stellan'a baktı.

"Ne?" Stellan masum bir tavırla ellerini kaldırarak sordu. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum, dostum."

Grup kahkahalara boğuldu ve Greyson kanepeye yaslanıp kitabı açmadan önce salladı. Bir sayfada durdu ve okurken başını öne eğdi.

"Sanırım artık not almaya başlamalıyım," diye mırıldandı Greyson onların kahkahaları arasında. ", " dedi Greyson, kıkırdayarak.

Stellan alfaya sırtıttı ve Greyson'ın kıkırdaması sürünün geri kalanıyla birleşince iyi olacaklarını anladı. Elise için.

Elinin arkasına dokunan yumuşak bir dokunuş dikkatini dağıttı ve Elise'in bakışlarıyla karşılaştı. Elise gülümsüyor, akşam ışığında adeta parlıyordu.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandı ona.

Stella'nın yanakları kızardı ve elini geri sıktı.

"Sanırım siz asla sıkılmayacağımızı söylemek yanlış olmaz," diye takıldı Art.

Niles kıkırdadı. "Elimizde iki işbirlikçi omega var. Can sıkıntısı bir daha asla geleceğimizde olmayacak." Bu fikirden hiç de hayal kırıklığına uğramışa benzemiyorlardı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

S Tellan'ın ciğerleri sağlayabileceğinden daha fazla hava için yalvarıyordu. Bir nefes daha çekerken dudakları kurumuştı, sinirler Elise'in onun için seçtiği yeni şık gömleğinin içinde terlemesine neden oluyordu.

"Televizyona çıkacaksın Stellan, şort ve atlet giyecek değilsin ya. Burası spor salonu değil," diyen Elise' sesi kafasının içinde yankılandı.

Alfa onları ofisine götürürken Niles'in sırtına baktı.

Stellan oraya vardığını zar zor hatırlıyordu. Endüstriyel halı, hücreler, etrafta asılı duran televizyonlar ve yanından geçerken ona kibarca başını sallayan tüm insanlar bulanıktı.

"Stella," dedi Niles.

Sesi kafatasında yankılanıyor gibiydi ve Stellan başını kaldırıp baktı -

"Bana Stella dedin," dedi aptalca.

Niles, Stellan'ın yüzüne bakarken kızardı. "Yapabileceğimizi söylemiştin." "Bunu senden duymak kulağa hoş geliyor," diye nefes aldı.

Yavaş ve bilmiş bir gülümseme Niles'in dolgun dudaklarını kıvırdı ve Stellan'a doğru uzandı. Omega'nın nefesi kesildi, bu gerçekten de ihtiyacı olan son şeydi ama alfasını kim reddedebilirdi ki-

Niles onun yanından uzanıp pencerelerindeki panjurları kapattı.

Bu durum Stellan'ın öne doğru eğilip kokusunu daha da derin içine çekmesine engel olmadı, ev gibi parlak narenciyesinde sakinlik buldu.

Niles , ses yanağında yankılandı ve Stellan ne zaman yüzünü alfanın göğüslerine gömmüştü ki?

Perdeler bir kez daha aralandı ve Niles'in kolları Stellan'a sarıldı. "Gergin olma," diye mırıldandı.

"Kim gergin?" Stellan onun omzuna doğru alay etti.

O değildi. Sadece birkaç kameraydı. sürü. Ve alfası canlı yayında ona sahip çıktı.

Aslında olmadığını biliyordu, sadece Stellan'ın A.B.O. ile anlaştığını ve Niles'i resmi temsilcisi olarak kabul ettiğini dünyaya duyuruyorlardı.

Ama içindeki omega'ya bunu söylemeyi dene. Çünkü şu anda midesini düğüm düğüm eden mide bulantısını kovalayan tek şey, burun deliklerini dolduran alfa .

"Nefes al," diye emretti Niles.

Bu bir havlama değildi ama aynı etkiyi yarattı, gerçi Stellan'ı o anda alfasının özünün her içine çekmekten alıkoyacak pek şey yoktu.

Onun alfası.

Dünyaya ortak olduklarını söylüyorlardı. İş ortağı ama *yine* de.

Bu onda mırıldanma isteği uyandırdı.

Temsilciliğinin hüküm ve koşullarını tartışırken, romantik bir ilişki içinde olsalar da Niles'in temsilcisi olarak devam etmesinin en iyisi olacağına karar verdiler. Kimse onu daha iyi kollayamazdı ve o da başka biriyle çalışmayı reddediyordu. Süslü takım elbiseleri içindeki üst düzey yöneticiler onun bakışlarındaki kararlılığı gördüklerinde iç çekerek kabul ettiler. Niles'in geçmişi, profesyonellikte çizgiyi nereye çekeceğini bildiğinin yeterli kanıtıydı.

"Al," dedi Niles, parmakları kravatının düğümüne girerken. Alfası Stellan'ın ona hediye ettiği şeftali rengi kravatı gevşetti ve Stellan ağzı açık kaldı. "Neden ?"

Hissettiğinden daha da kırgın görünüyor olmalıydı, çünkü Niles anında durakladı.

"Bunu giymene izin verecektim, böylece duyuru yaparken kokum daha yakın olacaktı."

Stellan o anda onu öpebilirdi. "Hayır," dedi ve kravatını tekrar yerine oturtmak için Niles'in parmaklarını nazikçe uzaklaştırdı.

"Bunu senin için aldım. Tam da bu nedenle takmanı istiyorum. İyi olacağım," diye yalan

söyledi Stellan. Ama aslında öyle değildi, iyi olacaktı. İyi olacaktı.

"Emin misiniz? Gergin görünüyorsun."

Stellan kravatın ipeği üzerinde gezdirdi. "Evet. Sana aldığım bir şeyi giydiğini bilmek beni iyi hissettiriyor. Buna odaklanabilirim. Ve bunu daha sonra nasıl kullanacağına," ekledi, düşünceleri bakışlarından yayılırken alfaya baktı.

Gözbebekleri büyüdükçe mavi bir deniz koyulaştı ve Stellan onun kokusunu daha ağır bir dozda aldı. Alfa'ya doğru sallandı, onu içine çekti ve pürüzsüz, parlak turuncu kokunun omuzlarındaki gerginliği azaltmasına izin verdi.

"Bu iş sende," diye fısıldadı Niles.

Bir için, Niles'in kadife sesiyle fısıldadığı bu sözleri duymak Stellan'ı buna inandırdı. O bu vardı.

ONDA BU YOKTU.

"Millet, sizi en iyilerden biri olan Niles Williams tarafından temsil edilen yeni sporcumuzla tanıştırmak istiyorum. Stellan McKay, All Bets Off Entertainment'a hoş geldiniz."

Oda mırıltılara, sorulara ve bağırıışlara boğuldu, kameraların flaşları patladı ve onu ürküttü.

Stellan, A.B.O.'nun hissedarlarından biri tarafından sahneye davet edilirken elleri titriyordu.

Niles onu sahneye önce için teşvik etti ve bir elini omzuna attı. Bir saniyeden biraz daha uzun, bir nefesten biraz daha sıcak olan bu küçük dokunuş Stellan'ın tek ihtiyacı olan şeydi.

İyi olacağını bilerek sırttı. Buna sahipti. Niles onun

temsilcisiydi. O bir savaşçıydı.

Niles'in dövüşçüsüydü.

Kendi adımları muhabir kalabalığının sesinde kayboldu ve odaklanabildiği tek şey Niles'in hafif kokusuydu. Odadaki ve bunaltıcı koku karmaşasının arasında bile, tıpkı haftalar önceki o kavgada olduğu gibi alfasının narenciyesini seçebiliyordu.

Kendisini tanıttıktan sonra konuşmanın çoğunu Niles yaptı ve kendi adına soruları yanıtladı.

Basın toplantısından önce konuştukları şeyler. Bu... bir rahatlamaydı. Stellan, onca insan arasında bir alfanın kendisi adına konuşması düşüncesi karşısında böyle bir duyguya kapılmasını bekleyeceği son kişiydi ama garip bir şekilde bunu .

Belki de Niles olduğu içindir.

Onun için soruları yanıtlayanlar, ellerinde kalemler ve not defterleri tutan tuhaf yüzlü insanlardı.

Stellan, tüm bu gözler onu izlerken anında düşünmek ve cümleleri bir araya getirmek zorunda olmadığı için memnundu.

Bakışları toplantının büyük bölümünde alfada kaldı, kokusu ve her kelimeyi oluşturmak için kıvrılan dudakları Stellan'ın kabul etmek istediğinden daha dikkat dağıtıcıydı.

Basit bir teşekkürden sonra Niles tarafından sahneden çıkarıldığında, sıcak bir el sırtının alt kısmına bastırırken, bir elini ensesine onu öpmek için kendine çekmeden önce özel ofisine dönmelerini zar zor bekledi.

Niles dudaklarına tısladı ve onu kendine çekti, elleri tıpkı sırtının alt kısmında olduğu gibi beline yapıştı. Şimdi tek fark Niles'in gömleğini yukarı çekip çıplak tenini hissedebilmesiydi.

Stellan alfasına ihtiyaç duyarak onun dokunuşuna doğru eğildi. Sıcak hissediyordu. Kızarmış ve muhtaç. Bu ani ihtiyacın geldiğini bilmiyordu, sadece alfası olduğu için mi, yoksa tüm dünyaya Stellan'ın sporcusu olduğunu ve Stellan'a iyi bakacağını için mi?

Stellan onu bu konuda tutmak istedi.

Niles başını eğip diliyle dudaklarını ayırıp ağzının her santimini tadarken kanı altında ısındı.

Kapı sırtına sertçe çarpıyordu, soğuktan ve önündeki Niles'sıcaklığıyla tezat oluşturuyordu.

Niles başını yana yatırmadan önce iki başparmağıyla yanaklarını okşadı, nabzını buldu ve tenindeki görünmez izleri öptü.

"Burada mı?" Stellan artık ağzı hava almak için açılmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Burada," diye onayladı Niles.

Ofis çoğunlukla boştu, herkes öğle yemeği için dışarıdaydı ve dışarıda olmasalar bile panjurlar yüzünden ofisin içini göremezlerdi. Ve eğer biri onları koklarsa, bunu Stellan'ın alfasıyla halletmeleri gerekecekti.

"Seni istiyorum," dedi Stellan ve onu daha yakına çekti. Pantolonunun arkasına sıkışmış sert uzunluğu serbest bırakılmak için yalvarıyordu, fazla süslü kıyafetler cildini kaşındırıyordu ve alfasından gelen sıcaklık muhtemelen yardımcı olmuyordu.

"Tamam, ," diye nefes aldı Niles, cevaplanan yalvarış karşısında hava teninde kayarak geçti.

"Hayır, ben ." Stellan gömleğinin düğmelerini çözmek için iki elini kaldırdığında Niles onu durdurdu.

"İzin ver," dedi, parmakları düğmelerin üzerinde hızla ilerliyordu. Parmak uçları ne zaman

Stellan'ın teninde tüyleri diken diken eden yeni bir dalga uyandı.

Bel kemerinin içine dalmadan önce dokunuşunu Stellan'ın karnının düzlemleri üzerinde kaydırduğunda, Stellan'ın nefesi kesildi. Bir alay. Daha fazlasını istediği şu anda alfanın sahip olduğu tek şey buydu.

Sanki alfa bütün bir pastaydı ve birisi ona sadece bir parça krema vermişti. Sadece... daha fazla. "Niles," diye inledi, kalçalarını alfanın dokunuşuna yuvarlayarak. "Daha fazla, şimdi."

Niles'in kıkırdaması başına bir başka alay konusuydu. Stellan, Elise'in ona internette gösterdiği pek çok renk arasından seçtiği, alfanın süslü kravatını eline aldı. Bu en çok gözlerini ortaya çıkarıyordu ve parlaktı, etraftaki herkese Niles'in ona ait olduğunu gösteriyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlayan tek kişi Stellan olsa bile.

Bu onun için yeterliydi.

Niles'in gömleğinin düğmelerini daha hızlı ilikleyerek kravatını çözdü.

Belki daha sonra kullanırlardı. Eğer

Stellan'ın buna sabrı varsa.

Niles'ı yarı sürede çıplak yakalamıştı ama alfa ona sadece kıkırdadı. "Yine de seni bekleteceğim." Bu karanlık söz tüylerini diken diken etti ve inledi. "Alfa," diye sızlandı.

Niles'ın nefesi kesildi. "Bu hoşuma gitti. Senin alfan olma fikri."

Stellan'ın yanakları kızardı. "Benim de hoşuma gidiyor. Isır ya da ısırma."

Niles dondu, geri çekildi ve ona baktı. "Bunu mu düşünüyordun?"

Bu düşünce aklından geçmişti. Onu kurtaran alfa Niles, bilmeden onu ilk aşkı Elise'le yeniden bir araya getirmiş ve onun için aynı önemli hale gelmişti.

Niles ile bağ ...

Stellan'ın kalbi sadece bu düşünceyle bile çarpmaya

başladı. "Evet, bunu düşündüm."

Bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu. O kişi için sahip olmanız gereken sarsılmaz güven. Normalde bir partnerden sakladığınız tüm çatlaklara ışık tutacak bir bağ. Bunların hiçbirisi olmayacaktı. Saf, açık dürüstlük. İşte bağ böyle bir .

Güven.

Ve Stellan, Niles'a da Elise'e güvendiği kadar güvendiğini rahatlıkla söyleyebilirdi. "Ben de güveniyorum," diye itiraf etti Niles.

Stellan alfaya baktı, gök mavisi ve gün doğumu bakışları birbirini yakalayıp kilitletti.

Bu düşünce vücuduna yeni bir sıcaklık dalgası göndermeye yetti ve onu daha da yaklaştırmak için bir elini Niles'ın boynunun arkasına doladı. Bir şelalenin dibindeki kayalara dalgalar gibi dudaklarını birbirine çarptı.

Stellan düşerken yanındaydı.

Ve durmak istediğini sanmıyordu.

Hiçbiri değil. Ne güven, ne öpücükler, ne yumuşak dokunuşlar, ne de Niles'ı sevmesi gerektiğini düşünmesi... Yoksa kalbinde göğsünü gıdıklayan ama noktayı ne kadar ovarsın ovsun geçmeyen bu çılgın çırpınma hissi neydi?

Elise'e karÇı hissettiğini bildiği Çey, aynı sevgi ipliğiydi. Ama bu Elise değildi.

Bu Niles'tı ve alfası dudaklarını kendi dudaklarıyla çekiştirirken, Stellan'la masaya doğru tökezledi ve sonra onu masaya geri itti. Masanın kenarı kışına sertçe çarptı ama alfası onu yüzeye düz bir şekilde yatırırken ısırtığı umursamadı. Onu soğuk ahşaptan koruyan tek şey etrafa saçılmış kâğıtlardı. masanın kenarına bacaklarının açılmasına izin verirken da aptal elbise pantolonunun içinde olabildiğince açılmasına- başı zimbaya çarptı.

Niles sonunda yaptığı hatayı anladı ve bacaklarındaki siyah kumaşı ve boxer'ı çıkararak Stellan'ı çıplak bıraktı.

Stellan başının üstündeki masanın kenarını tutmak için geriye uzanırken Niles manzarayı inledi.

Yarı sürünerek üzerine çıkan Niles, baştan savma bir çaldı ve Stellan'ı nefes nefese bırakarak göğüs kafesinden aşağıya doğru bir öpücük yağmuruna tuttu, hassaslaşana kadar meme uçlarını okşamak için durakladı, kalçalarını Niles'ın vücuduna salladı ve alfanın lanet mesajı almasını umdu.

"Üst çekmecedен түпү al," diye mırıldandı Stellan'ın karın kaslarına karşı.

Stellan düşüncesizce, çekmecenin ağzını yakalayıp çekerek açana kadar elini dolaştırdı

ve elleriyle içindekileri karıştırıyor.

Stellan elini plastik bir şişeye sardığında Niles kalça kemiğine doğru bir şeyler , daha fazlası için söz verircesine bir ısırık bıraktı ve daha da uzaktaki bir izi yalamaya başladı.

Çekip çıkardı ve kapağı kaplayan plastiğe bakarak mızımızlandı.

"Bu yeni mi?" diye sordu kapağı kapatan güvenlik etiketini karıştırırken.

"Belki," diye cevap verdi Niles. Kelimeyi teninde mırıldandı ve Stellan başını yukarı çekmek için bir elini sarı buklelerinin geçirdi.

"Neden?"

Sanki sikini yalamasına santim kalmamış gibi Niles kızardı. "Çünkü ofisi daha sık ziyaret edeceğini ve bunun işine düşündüm."

"Seni seviyorum. Tam bir dahi. Tanrım," diye övdü ve Niles başını geriye atıp bir kahkaha attı.

Niles kıkırdamalar arasında, "Seni bu kadar etkiliyorsa kesinlikle pantolonuna girmenin en kolay yolunu bulacağım," dedi.

Stellan doğruldu ve bir elini Niles' ensesine dolayarak dudaklarını menziline sokup tadına baktı.

"Zor olan içlerine girmek değil," diye hatırlattı Stellan ona, kalçalarını yukarı yuvarlayarak siklerini aralarında ezdi.

Niles öpüşürken tısladı ve bir elini kayganlaştırıcı şişesinin etrafına sarıp çekerek uzaklaştırdı. Plastik bir çıtırtı, kapağın şaklaması ve Niles'ın Stellan'ın dudaklarından ayrılıp onu masaya geri itmesi.

Sıcak, ıslak bir ısı horozunun başını sararken dudaklarından bir nefes koptu. "Niles!"

Bağırmaya çalıştı ama sesi boğuk bir törpü gibi çıktı.

Niles sadece başını kaldırıp Stellan'ın bakışlarıyla buluşarak karşılık verdi. Alfa' üzerine eğildiğini, dudaklarının sikiyle ayrıldığını görmek Stellan'ın omurgasında şimşekler çakmasına neden oldu. Kalçasına uzanan eli büküldü, tırnakları lezzetli bir acıyla derisini ısırıldı.

Bacakları daha da açıldı ve Niles onaylayarak mırıldandı, eli kalçasından uyluğuna doğru beş eş çizgi sürükledi ve gözden kayboldu. Acı bir an için kayboldu ve Stellan başını masaya yasladı, Niles'in yetenekli ağzından aldığı zevkle gözleri kapandı.

Dili başın etrafında kıvrıldı ve sertçe emerek Stellan'ın kalçalarının masanın üzerinde sarsılmasına neden oldu. "Sakin ol," diye mırıldandı Niles . Stellan aşağı baktı ve bir kez daha inledi.

Niles'in dudaklarındaki ıslak parıltı.

Bu çok ateşliydi çünkü parıltıyı oraya koyan oydu. Alfası onunla ilgileniyordu.

Ve sikişirken Niles soğuk ve kayganlaştırıcıyla kaplı bir parmağını deliğine bastırdı. Kalçalarını Niles'in nazik dokunuşuna doğru eğerken başını masanın üzerinde döndürdü ama Niles acele etmeyecekti.

Parmağını ileri geri hareket ettirerek çok az baskı uyguladı ama yine de derisinde dans eden küçük şoklar yarattı. Niles onu iki şekilde kızdırmaya devam ederken Stellan seğirdi ve nefesi kesildi. Tek bir düşüncüyü bir araya getirmeyi zorlaştıran en lezzetli şekilde aletini tembelce emerek. Niles tek parmağıyla onu açmaya çalışırken aklına gelen düşünceler de aynı çizgiyi izliyordu: *oh fuck, oh shit.*

Niles ona karşı nazikti, bir sonraki parmağı istemesini sağlamadan önce hazır olduğundan emin oldu.

o.

geçmeden alfa onu parmaklarında inletti, iyice gerdi ve onun siki için hazırdı. Her itiş lezzetli bir esnemeydi ve Stellan kalçalarını içine sallayarak

Bir eliyle masanın kenarını tutuyor, diğeri eliyle de parmaklarını Niles'in saçlarına doluyordu.

Stellan üçüncü kez, "Lütfen, hadi, hazırım," diye tekrarlardı. Ama alfa dinlemedi, sadece parmaklarını her çekişte makaslamaya ve her itişte onları yukarı doğru kıvırmaya devam etti. Bu, Stellan'ın göğsündeki nefesi muhtaç bir iniltiyle dışarı attı ve ancak o zaman Niles nihayet ona daha fazlasını verdi.

Parmaklarını Stellan'ın dışına sürüklerken, kalçalarını masanın kenarına çekerken ve baldırlarını omuzlarına yerleştirirken .

Kör bir ağırlık girişine sürtündü ve Stellan bir inilti daha çıkardı, ancak dudaklarının üzerindeki bir el ile kısa kesildi.

"Seni duymak istiyorum," diye inledi Niles onun üstünden. "Ama duyamıyorum. Bütün ofis burada neler olup bittiğini öğrenecek. Sen sessiz biri değilsin, biliyorsun."

Niles ileri doğru bastırmaya başladığında Stellan'ın siki karnına doğru nabız gibi atıyor, prekum sızdırıyordu. İlk birkaç santim, onu gererek ve mükemmel bir şekilde doldurarak şehvetinin sınırını doyurdu. Ama Niles'in kalçaları Stellan'ın kıcına çarpıp sonra geri çekilmeye başladığında, bu onu yeniden ateşledi.

"Hayır, hayır, durma," diye yalvardı Stellan, ama sesi eliyle boğuklaştırılmıştı.

"Durmayacağım, söz veriyorum," diye fısıldadı Niles, sesi yırtılmıştı.

Onun ifadesi de . Kaşları çatılmış, ağzı gevşemiş, kızarmış teninde ter parlamıştı.

Ama en çok gözleri anlatıyordu. Stellan'ı yiyip bitirmeleri, vücudunda dans etmeleri ve her içine almaları, yüzeyin altında fokurdayan zar zor ihtiyaç.

Stellan alfanın avucunu ısırdı ve boğazında aniden yükselen iniltiyi serbest bıraktı.

Niles kalçalarını ileri doğru savurdu, siki Stellan'ın varlığındaki her boş atomu doldurarak derinlere doğru itti.

Hareketi tekrarlarken, Niles iki avucunu Stellan'ın kıcının altına kaydırды ve onu yukarı doğru eğdi. Bu, doğrudan prostatına giden mükemmel bir yol açtı ve Niles onu tekrar tekrar becerirken Stellan'ın gözleri geri yuvarlandı.

Alfa bir girip bir çıkarken, onu sikine sokup çıkarırken, yıldızlar görmesini sağlarken tek düşüncesi Nilesti.

Her itişte tüm vücudu sarsılıyordu ve Stellan arkasına uzanıp masanın kenarına tutunarak kendini yerinde tutmaya çalıştı.

İşe yaramadı ve sonunda Niles'in onu aptalca becermesine izin verdi. Niles onu ters yüz ederken masanın üzerindeki kâğıtların üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Stellan çoktan dağıtmıştı, kremsi prekum damlaları karnını gelişigüzel bir şekilde süslüyordu. Kendine dokunmak istiyordu ama onu harekete geçirmek için daha gerekemeyeceğini biliyordu ve beklemek istiyordu. Bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordu.

Niles kalçalarını Stellan'ın kılere doğru eğerek seslerini bastırdı ve omega avucunun içinde inleyerek elini tatlı tatlı yaladı.

Alfa ona çok iyi davranıyor, içini dolduruyor, tenlerinin yumuşak tınısı odanın içinde yankılanıyordu.

Lanet olsun.

Stellan çığlıklarının dışarı taşmasına izin verdi, ancak Niles'in elinin arkasında tekrar boğuldular. Gözlerini alfaya dikti ve onun yüz ifadesinin her hamlede daha da çaresizleşmesini izledi.

"Lütfen, , , " diye mırıldandı Stellan tıkcının arkasından.

Avucunu tekrar yaladı, kendi terinin tuzluluğu dilini ısıırıyordu.

Niles onun üzerinde inledi, kalçaları tekledi ve alfa sonunda bir elini Stellan'ın sikine attı. Tüm vücudunda bir zevk şoku yarattı, kalçaları dokunuşa doğru sarsıldı.

Zevk bir şimşek gibi hızla omurgasından yukarı fırladı ve Stellan, Niles'in avucunun arkasında homurdandı.

Bir ısırık istedi. Niles

onu ısırarak zorundaydı.

Stellan elini ısırdı ve alfa avucunu bırakana kadar başını salladı. "Isır beni," diye mırıldandı, nefesi titriyordu.

Niles durakladı, kalçaları Stellan'ın bacaklarının arkasına yaslandı, eli sikinden inip karnına bastırdı.

Stellan dudağını ısırarak bastırdı. Karnına yaptığı baskı Niles'in daha da büyük hissetmesine neden oldu.

"Bu senin düğümün mü?" Stellan kalçalarını yukarı kaldırdı ve şişliğin gergin deliğine baskı yaptığını hissetti.

Başını salladı. Mavi gözleri ihtiyaçla karardı ve Niles eğilerek Stellan'ı ikiye böldü. Kaburgaları ağrıyordu bile.

"Pozitif misin? Çünkü seni istiyorum. Geçici olarak değil, sonsuza dek. Bu sürüyle, Elise'le, benimle."

Boğazı yandı, bu yüzden sözsüzce başını salladı. Sesinin net çıkacağına güvenmiyordu. "Söyle bana, duymak istiyorum," diye ısrar etti Niles.

Lanet olası pislik.

"Evet," diye , sesi tek hecede kırılıyordu. Gözleri yaşardı ve onları çalıştı.

Aylar önce, Stellan'a bir düğüm ve bir ısırık için bir alfaya yalvaracağını söyleseydiniz, güler ve yumruklarını iyi bir şekilde kullanırdı.

Şimdi sadece Niles'ı yanında hissetmek, her sabah onun kokusuyla uyanmak istiyordu. Onu her zaman hissetmek istiyordu. Bir bağla.

"Isır beni, Niles. Beni bir alfa olarak işaretle."

"Stella..." Niles, adının ağır bir sessizliğe gömüldüğünü söyledi ve işte yine o lakap. Alfa'ya bakarken kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

Alfa elini kaldırdı ve yaralı parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum. Senin alfan olmaktan, herkesin görebileceği bir iz bırakmaktan gurur duyarım. Kime olduğunu, kimin seni önemseydiğini bilmelerini sağlamak için. Bunu kendin yapamayacağın için seni kim güvende tutuyor," dedi yarım bir gülümsemeyle ve özellikle kötü bir yara izini yumuşak bir şekilde ısırdı. "Ve o ringe her adım attığında bunu, beni düşünmeni istiyorum. Çünkü artık içgüdülerinle savaşmıyorsun, *kendin* için savaşıyorsun. Benim için ve bu sürü için. Çünkü ben de senin için savaşıyorum."

Niles elini ağzına götürdüğünde Stellan'ın kalbi göğsüne sığmayacak kadar şişti. Dudaklarını ayırdı, dişlerini gösterdi ve ısırdı.

Stellan, bağın gerilmesi ve ardından kopmasıyla masadan kalktı.

Elbette , kör insan dişlerinin deriyi ısırmasıydı bu ama çok da *güzeldi*. Niles yarayı yaladı ve yumuşak bir öpücük kondurarak Stellan'ın göğsünde daha sert çarpmasına neden oldu. Bunu hissetmişti, alfasına olan bağını. Sistemini dolduran duygular şimdi Stellan'ı da dolduruyordu ve kendi göğsünde zıplayan her şeyi fark ettiğinde nefesi kesildi.

Sevgi. Uyarılma. İstek. Gurur. Ve aşk.

Kahrolası aşk.

Şaşkınlığı, bir anlık heyecanı ve ardından katı bir hoşnutluğu hissetti ve bir an için bunun neden bu kadar... uzak görüldüğünü merak etti. Neden farklı bir duygu tadı gibi görüldüğünü.

Ve sonra hatırladı. Elise'i.

Niles'ı bağlayarak Elise'i de bağlamıştı. Onu kendi göğsündeymiş gibi hissedebiliyordu ve bu düşünce kalbinin etrafındaki yumruğu sıkmasına neden oldu.

Stellan alfasını kendisine doğru çekti, yüzeyin altında çok fazla sevgi ve hayranlık sıkışmıştı. Niles'in dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek istiyordu ama bu hareket onun Niles'ın sikinin etrafında kenetlenmesine neden oldu ve Stellan bunu da hissederek yüksek sesle inledi.

Niles sesi kendi dudaklarıyla ve yavaşça çekilirken Stellan'ın ağzını yaladı. Stellan alfasının sikinin içini çok seviyordu ama Niles'ın Stellan'ın duvarlarını sıkıca hissettiği zevk birleşince daha da güzel oluyordu. Elise'in orada olduğunu bilmek, zevkin bir yankısını hissettiğini bilmek daha da iyiydi.

Niles'ın üzerine eğilmiş, dudaklarını ayırmış ve diliyle keşfediyor olmasının ağırlığıyla yerinde tuttuğu siki karnına doğru tekmelendi.

Karnı her itişte sikine sürtünüyordu ve bu en ufak bir uyarımdı ama mükemmeldi.

Aralarındaki sıcaklığın, uyarılmanın yoğunluğu sadece bağ ile, kalçalarının her çarpışında alfasının düğümünün deliğine baskı ile arttı.

Stellan kalçalarını yukarı yuvarladı, aletini alfanın sıkı karnına daha sert sürtmeye çalıştı ama bu sadece acıyı daha da derinleştirdi, Niles'prostatını tekrar bulmasını sağladı.

Niles kalçalarını kavradı, içeri girip çıkarken onu yerinde tuttu, Stellan şimdiye kadar aldığı en özensiz öpücüğün içinde sızlanan bir karmaşa kadar o noktayı tekrar tekrar çiviledi.

"Alfa," diye fısıldadı Stellan, sesi zayıftı. "Düğümle beni, lütfen düğümle beni."

Niles yarım saniye sonra tüylerini diken diken eden bir gümbürtü duydu. Bu bir mırıltıydı. Göğüslerinin çarpıştığı yerde Stellan'a doğru titreşti ve Niles'ın kalçaları tekledi, alfası için son yaklaştıkça adımlarının hızı telaşlı bir şekilde arttı.

Stellan enkaza dönmüştü ve Niles onun dilinden dökülen her sızlanmanın ve yalvarışın tadına baktı. Niles prostatına tekrar dokunduğunda vücudundaki her hissetti, Stellan yoğunluktan patlayacağını düşündü.

Sonra bunu hissetti, kas halkasını iterken düğümün gerginliğini hissetti.

Eve doğru kaydı, alfasının düğümü onu tamamlayana kadar sahip olduğunu bile bilmediği bir noktayı okşadı. Niles sertçe yuvarladı, sadece kenarını çekip yıldızları görmesine yetecek kadar.

"Benim için gelecek misin?" Niles onun dudaklarına doğru sordu.

Stellan'ın yapabildiği tek şey başını sallamak oldu, ancak gözleri yarı kapalı bir şekilde alfasına bakarken kelimelerin kendileri bile pek bir anlam ifade etmiyordu.

Niles sırttı, kalçalarını tekrar döndürdü ve bir elini Stellan'ın sikinin etrafına sarmak için aşağı uzandı. Kayma anında oldu, şimdiden precum ile kaygan damlıyordu.

Stellan tuttuğu yerde sarsıldı, dişleri dudaklarında onları bastırmak için elinden geleni yaparken ağzından boş küfürler döküldü.

Zevk onu içten dışa aydınlatırken, Stellan daha iyi olabileceğini düşünmüyordu. Niles'ın elinin sikinin etrafındaki her kıvrılışında, düğümünün ağzına her vuruşunda şimşeklerin çıktığını *hissedebiliyordu*. Tam *oradaydı* ve Tanrım, öyle olacaktı ki-

"Siktir!" Stellan boğuk bir sesle bağırdı.

Niles elini tuttu, taze ısırganı çimdikledi, bağı uyardı ve Stellan'ın işi bitti.

Niles'ın dokunuşuna eğildi, alfasının sikinin etrafında sıkıca çırpındı ve cevap olarak Nilesın boşaldığını hissetti.

Niles onu zevkle çalıştırıp varlığının her molekülüne yeni duyumlar gönderirken Stellan' gözleri geriye yuvarlandı.

"Sessiz olmak buraya kadarmış," diye düşündü Niles dakikalar sonra.

Stellan gözlerini kırıştıtararak açtı, boğazındaki kuruluğu hissetti ve iç çekti.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Nerede olduğumuzu unutmuşum."

Zorlu aç yüzünden sırtında oluşan gerginliği yeni fark etmişti ve Niles onun rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı.

Onları kaydırdı, Stellan'ı belinden kavradı ve yere indirirken onu sıkıca tuttu. Masanın yanında, Stellan'ın şimdiye kadar hissettiği en geniş halının üzerinde durdular. Niles'üstündeydi, düğüm hâlâ kışındaydı, zevk hâlâ nabzında atıyordu.

Stellan elindeki ısırik izine bakarak, "Eş," diye mırıldandı. Çiftleşmişti.

Bağlanmıştı.

Sonsuza kadar.

hoş bir... hafiflik kapladı ve Stellan daha önce hiç bu kadar memnun olup olmadığını bilmiyordu.

Ter içindeydi, yapış yapıştı, kendi maddelerine bulandı ama umurunda değildi. Çünkü alfası kollarını ona dolamıştı ve alfasının ne kadar mutlu olduğunu *hissedebiliyordu*.

Ve aralarındaki bağı... *ortak* bir bağı çizgisinde, Stellan Elise'den gelen mutluluk patlamasını hissetti.

Gözleri yandı. Sertçe yutkunarak yüzünü Niles'ın göğsüne sakladı.

Niles ona bir bağdan çok daha fazlasını vermişti. Bir sürüden ve bir alfadan. Ona Elise'i vermişti.

Ve bu hepsinden daha iyiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Astellan, Niles'in elini tutmuş halde kapıdan içeri girer girmez Elise atladı. Kollarını Stellan'a doladı ve dengesini kaybetmemek için alfanın elini bırakmasını sağladı.

"Stella! Bağlandın! Hissedebiliyorum! *Seni* hissedebiliyorum," diye haykırdı, geri çekilerek gözlerindeki buz mavisi heyecanı görebiliyordu.

Ağzı kurudu. "Evet. Ben de seni hissedebiliyorum."

Niles'in ofisinde göğsünün sıkışmasına neden olan duygulara yeniden kapılmıştı. Gözlerinin yaşarmasına neden olan duyguların aynısı... Tanrım, *neydi* bu lanet duygular? Hiç bu kadar duygusal olmamıştı.

Çok sinir bozucu.

"Yuvaya gitmek ister misin?" Elise gözlerini omzunun üzerinden endişeli alfaya dikerek sordu.

Başını salladı ve Elise aşağı atlamaya çalıştı, ama o sadece onu daha sıkı tuttu ve evin içinden yuvaya doğru ilerledi.

Beline sarılmış bir omega ile yürümek biraz uzun bir ve Stellan ön kapıya bir merdiven koymaya karşı çıkıp çıkmayacaklarını merak ediyordu.

Yanından geçtiği alfalar bakışlarını ve bilmiş bir gülümsemeyi paylaştı ama Greyson ve Jackson'ı görmezden gelerek Elise'in omzuna gömdü ve nereye gittiğini görecektik kadar gözlerini zorlukla yukarıda tuttu.

Niles göğsündeki duygu patlamasını kesinlikle hissedebilse de, bu tüm sürünün onu ağlarken görmesinden farklıydı.

Elise'i yuvasına bırakıp onu pelüş sığınağa kadar takip ettiğinde gözyaşları büyük ölçüde dinmişti ama yine de onu göğsüne bastırdı.

Onun kokusunu içine çektikçe gerginliği azaldı.

"Çok mutluyum," diye fısıldadı Elise, sanki bir sırmış gibi.

Stellan o fısıltıyı hatırlıyordu. Birçok gece birlikte uyanık yatmışlar, birbirlerine sırlarını anlatmışlar ve asla sahip olamayacaklarını düşündükleri şeyleri dilemişlerdi. Bu öyle bir fısıltıydı ki, yüksek sesle konuştuğunuzda kaybolacağından endişe ediyordunuz.

Elise'in bahsettiği duyguyu sadece Niles'la aralarındaki bağda değil, kendi göğsünde de hissedebiliyordu.

"Ben de öyle," diye itiraf etti, dudaklarından aynı türden bir fısıltı döküldü.

Stellan bir daha asla Elise'i kaybetmek zorunda kalmayacaktı. Sağlamdı. Kalıcıydı. kapıdan çıkıp gidişini asla izlemeyecek, asla uyanmayacak, kalbinde bir daha asla bir delik olmayacaktı.

Bu fark ediş, o aptal gözyaşlarının yeniden ortaya çıkmasına yetti ve gözlerini kırıştıtarak kızın görmemesi için başını göğsüne bastırdı.

"Ne hissettiğini anlamak için seni görmeme gerek yok, biliyorsun," dedi. " değil. Bağ kurmak önemli bir . Bir şeyler hissetmeye hakkın var."

Stellan yutkundu. "Bana ikinizin nasıl bağlandığını anlat. Nasıl bir şeydi?"

Elise hüzünle içini çekti. "Mükemmeldi. Eminim tüm omegalar bağları hakkında bunu söylerler ve eminim sen de söyleyeceksin, ama... öyleydi."

"Nilesla tanıştıktan ne kadar sonra yaptın?"

Stellan'ın bir yanı acele ettiğini, bir yanı da her şeyin yeterince hızlı gerçekleşmediğini . O sadece *istiyordu*. Bu sürüyü. . Niles, Art, Jackson ve hatta Greyson, sadece Elise'e iyi geldiği için bile olsa. Onu bir ringe koysanız ve bunun için dövüşmesini söyleseniz, kazanırdı. Bu sürü için savaşırdı.

Elise onun düşüncelerinden habersiz mırıldandı. "Sanırım bir buçuk ay kadar oldu? Çok uzun değil, biliyorum. Ama Niles'ı bilirsin. O çok... rahat biri. Teknik olarak önce Greyson'la tanışmış olsam da kendimi en çok onun yanında rahat hissettim."

"Peki ya Art?"

"Art'ı seviyorum. O çok yaratıcı, komik ve hayat dolu biri. Ama itiraf etmeliyim ki aramızdaki uyumu bulmamız biraz zaman aldı. Onun da ciddi bir tarafı var, oralarda bir yerde."

Stellan başını salladı. Bir yüzün arkasına saklanmayı anlıyordu. Eldivenleri de vardı. Sanat bir fırça ya da kil sallıyordu.

"Niles'a dönelim. Bağlanma. Ayrıntıları istiyorum," dedi.

"Önce sen," diye karşılık verdi.

"Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra," dedi sessizce, duraklayarak. Stellan onun tereddütünü bağ aracılığıyla hissetti.

Kahretsin, bu şey çok güzeldi.

". Bunu hayatına *devam etmen* ya da hayal ettiğin şey olarak görmüyorum. Söz veriyorum."

Rahat bir nefes aldı ve devam etti, "Oyun odasıdaydım ve Niles'ın kapısını çarptığını duydum. Çoğu omeganın bununla ilgili süper romantik bir hikayesi olduğunu biliyorum, ama Niles ve benim için bu sadece... oldu. Bir şeylerin ters gittiğini anladım çünkü Niles neredeyse *hiç* sinirlenmez ve onu kontrol etmeye gittim.

"Biliyor musun, şimdi düşünüyorum da, neden kızgın olduğunu bile hatırlamıyorum. Sadece onun yanında olduğumu ve beni sevdiğini söylediğini biliyorum. Ve o anda ondan o kadar emindim ki, Stellan. Daha önce hiç bir şey hissetmemiştim... bilirsin, senden başka." Stellan geri çekilerek ona baktı.

Kız birden utanarak Stellan'ın bakışlarından kaçındı ve Stellan tekrar yüzünü ona dönene kadar kızın çenesine dokundu. "Devam et. Sonunu duymak istiyorum."

"Ondan beni ısırmasını istedim. Başta tereddüt etti, emin olup olmadığından emin olmak istedi ama beni bilirsiniz..." "Bir kez kararını verdin mi geri dönüşü yoktur," diye mırıldandı.

Elise dudağını dişleyerek başını salladı. çekip aldı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. "Bağ..." Titredi.

"Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Baloncuk gibi mi? Ama sanki

İçine doğru itiyorum ve bu tür..."

"mı sarıyor? Seni de mi kapsıyor?" Stellan sordu. "Evet."

Başını salladı.

Birkaç dakika sessiz kaldılar ve Stellan ona karşı yumuşak bir şekilde nefes aldı.

"Elise, özür dilerim."

kollarında sarsıldı ve kaşlarını çatmak için geri çekildi. "Ne etmeye?"

Adam kıkırdadı, kadın ne için özür dilediğini duymaktan çok özür dilemesine kızmıştı

in.

"Gittiğin in çok üzgün olduğum in. Seninle konuşmayı reddettiğim in. Senin yanında olmalıydım. Aşağılanmış bir sevgili yerine bir arkadaş gibi davranmalıydım. Seni tamamen yeni bir yaşam tarzına alışman in yeni bir sürüyle yalnız bıraktım."

Elise bir eliyle onun ağzını kapattı.

"Ben de özür dilerim. Neredeyse hiç haber vermeden gittiğim in. Bunu yapmazsam kendi sürünü asla bulamayacağından korktum."

"Sana bunu düşündüren ne?"

Elise omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de asistana seçtiğin sürüyü sorduğum içindir." Elise onun bakışlarından kaçındı. "O da bana onlarla tanışmayı reddettiğini söyledi."

Stellan bakışlarını daralttı. Yani... tamamen haksız değildi.

"Seni fedakâr küçük..." Öfkesini alevlendirmeye çalışamayacak kadar vurulmuştu. Bir iç çekişle söndü. "Berbat durumdayız," diye itiraf etti.

"Ama biz birbirimize aşık olan bir karmaşayız," diye sözlerini tamamladı.

Stellan onu , bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Evet. Öyleyiz."

"Sanırım artık o sürüyle buluşmadığım in kendini şanslı saymalısın," dedi. "Sadece daha iyi bir şey bekliyordum."

"Peki neymiş o?" "Sen."

Elise sırtıttı ve yeni bağları sayesinde rahatlama, sevgi ve hayranlık paylaşılırken onu öpücük in aşağı çekti.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

" yapamayacağın bir şey var mı?" Stellan inanamayarak sordu. Art kıkırdayarak stüdyonun derinliklerine doğru ilerledi.

"Pek çok şey yaparım ama pek çoğunu *harika* yapamam. Her işin ustası-"

"Hiçbirinin ustası değil misin?" Stellan sözünü bitirdi. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Art sırtarak, "seni... her yere götürür," diye alay etti. Ayağıyla bir boya küvetinin değiştirdi ve Stellan odayı gözden geçirdi.

Atölye, çömlek yaptıkları zamankinden bile daha kaotik görünüyordu. Boya fırçaları ve tüpler neredeyse her düz yüzeyi kaplarken, zemin tamamen temizlenmiş, zemini kaplayan muşamba boştu. Tertemizdi, yüzeyinde tek bir boya bile yoktu.

Kutular, sandalyeler ve şövaleler muşambaya yer açmak için kenara itildi ve Stellan, Art'ın onlar için planladığı projeye el atacaklarını hissetmeye başladı.

Art tavana asılı ya da aynı derecede saçma şey olmadığı sürece, bozulmamış muşambaya basmamaları mümkün .

Bunu alfaya yakıştıramazdı. Yaratıcılığı ona yol gösteriyor gibiydi ve Art onun ilhamını takip etmekten başka bir şey yapmıyordu. Bu da Stellan'ı meraklandırıyordu.

"Bu projenin ilham kaynağı nedir?" Stellan dikkatle dev tuvalin köşesine yaklaştı ve Art'ın bir tüp boyayı daha küvete koymasını merakla izledikten sonra, neyin boyanacağını şimdiden hayal edebiliyormuş gibi boşluğu inceledi.

Çikolata rengi bakışları Stellan'a kayarken dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Sen." Stellan buna ne diyeceğini bilemedi.

Kelimeler kifayetsiz kaldığında dudakları aralandı ve kapandı. "Ve benim izlememi mi istiyorsun?" Bu... samimi görünüyordu. Art'ın fırçasının bu devasa tuval üzerindeki her darbesini izlemek, hayalini hayata geçirmek?

"Sadece izlemek değil," diye düzeltti Art, bir fırça aldı ve ona doğru uzattı. "Yardım etmeni istiyorum."

Stellan bembeyaz kesildi. "Şaka mı yapıyorsun? Vücudumda sanatsal bir kemik bile yok. Onu mahvedeceğim!"

Art'ın yumuşak kıkırdaması Stellan'ın şaşkınlığını böldü, ayak yumuşak sesiyle eşleştirdi ve alfa ayakkabılarını ne zaman çıkarmıştı?

Stellan uzaklaştı, Art'ın yakında şaheserini kirletmemek ayakkabılarını çıkardı.

"Oh, ama. Eğlenceli olacak. Bunu birlikte yapabiliriz," diyerek boya fırçasını ona doğru salladı. Stellan ellerini uzattı. "Bunları görüyor musun? Ben sanat yapmıyorum, bir şeyleri yumrukluyorum. Ne kadar yaptın?"

Bu tuvale ne kadar para harcadın ki? Ve sen de onu mahvetmemi mi istiyorsun?" "Stellan," diye azarladı Art. "Bana bak."

Stellan bakışlarını boş tuvalden alfaya doğru kaldırdı ve-

Art tuvalin üzerine küçük bir kova soluk mavi boya dökerken gözleri büyüdü. "İşte. Şimdi zaten mahvoldu. Bunu olduğundan daha kötü hale getiremezsin." Alfa ona bir boya fırçası fırlattı ve Stellan fırçayı yakalayıp ağzını kapattı.

"Ayrıca," diye devam etti Art, "genellikle en iyi işi yapanlar işkence görmüş sanatçılardır." "Siz kendinizi işkence görmüş olarak görüyor musunuz?"

Stellan, Art'ın tuvale bir kutu boya daha dökmesini izledi. Ve sonra alfanın dudakları aralandı.

"Eh, değişir. Zihinsel olarak mı? Duygusal olarak?" Durakladı, Stellan bakışlarıyla buluşana kadar bekledi.

"Cinsel olarak mı?" Art'ın alışılmadık derecede derin sesi Stellan'ın teninde bir alay gibi yuvarlandı. "Çünkü bunlardan birine yardımcı olabileceğin bir yol düşünebilirim."

Stellan'ın ağzı kurudu. Art gömleğini üstünden çekerken yutkundu. Adamın uzun, zayıf hatları pencereden sızan akşam güneşinin alçak ışığında adeta parlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Stellan sordu. Art'ın soyunmasını *umursadığından* değil, ama o da soyunmalı mıydı? Çünkü Stellan bunu gerçekleştirebilirdi.

"Kıyafetlerimi mahvetmek istemiyorum. Bu iş biraz dağınık olabilir," diye mırıldandı Art. "Rahatına bakabilirsin," diye ekledi göz kırparak yaklaşımadan önce. Bir parmağını kemer halkalarına soktu. "Bunlar yeni değil mi zaten?"

Alfa, Elise'in onun için seçtiği kot pantolondan bahsediyordu. Art haksız da sayılmazdı. Üzerlerine boya bulaşması utanç verici olurdu.

Dudaklarında bir sırıtişla alfayı süzen Stellan kot pantolonunun düğmelerini açtı ve Art onu bacaklarından aşağı itti.

"Dağınıklık umurumda değil," diye mırıldandı Stellan ve Art'ı çekti. Alfa gömleğini çıkardı ve sonra bir eliyle Stellan'ın ensesini kavradı.

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diye verdi Art ve dudaklarını Stellan'ın kılere bastırdı. Tadı... bir alfa gibiydi. Hayır, Stellan'ın alfası gibi. Taze, parlak ve ballı meyveler duyularını doldurdu ve Stellan dilini Art'ın dudaklarının kenarı boyunca kaydırarak içeri girmek . Alfa, ağzını Stellan'ın kine dayayıp tadını paylaşmadan önce öpücüğün içinde bir mizah notası gibi mırıldandı.

Stellan öpücüğün içinde inleyerek alfayı daha da yakınına çekti, göğüsleri birbirine sürtündü.

"Sanat yapacağımızı sanıyordum," diye mırıldandı Stellan öpüşürken ve Art'ın alt dudağını ısırarak geri çekildi.

Alfa, Stellan'ın bakışlarıyla karşılaştığında çikolata rengi gözleri yarı kapalı bir haldeydi.

"Öyleyiz." Stellan kıkırdadı. "Gerçek bir sanatçı gibi konuş."

"Öyleyim. Sana öğretmemi ister misin?" diye takıldı ve fırçayı almak için eğilmeden önce Stellan'ın ağzına son bir öpücük kondurdu. "En sevdiğin renk ne?"

Stellan kollarını kavuşturdu, stüdyonun soğüğünden için başını yana eğip düşünmeye başladı. "Gerçekten umursadığımı hiç sanmıyorum. Elise'in pembeyi çok sevdiğini biliyorum."

"Peki ya Stellan? O nelerden hoşlanır?"

"Sanırım..." Kollarını kavuşturmadan önce bir elini saçlarında gezdirdi. "Her maç için ellerimi sardığım sarı bir atletik bant var. Elise bir keresinde bana aldığı için yapıştı."

biraz parlak şansa ihtiyacı olduğunu söylemiş ve parlak renkli bandı çantasına atmıştı. *"Nic bana bunu kullanmadığını bildirirse, kışına tekmeyi basarım."*

Hatırlayınca kıkırdadı. "Evet, sarı olduğunu söyleyebilirim."

Art'ın başı yana eğikti ve Stellan birden onu yavru köpek kulaklarını ilgiyle eğmiş olarak hayal etti. "Bu çok şirin. Onun yapacağı bir şeye benziyor. Sarı o," dedi ve döndü, parmakları sanki hafızasını değil de bir sonraki görevini arıyormuş gibi sallanıyordu.

Art aradığı şeyi buldu ve muzaffer bir gülümsemeyle arkasını döndü. Daha önce unuttuğu boya fırçasını aldı ve boya kavanozuna daldırdı. Fırçayı kaldırdığında kalın sarı damlalar kovaya düştü. "Sarı güzeldir. Pek çok insan için mutluluk anlamına gelir. İyimserliği sembolize edebilir."

Stellan, "Elise her zaman benim amigo kızımdı," dedi.

Ne yapması gerekiyordu? Fırça mı ? Stellan almamayı tercih ederdi. Art'ın bir olduğunu ve Stellan'ın fırçayla her darbenin onu örtbas hayal etti.

Sanat, damlaların nereye düştüğünü umursamadan tuvale sarı bir sıçrama ekledi"Aynı zamanda yaratıcılığı da temsil edebilir. Çoğu insanın aklına sarı denince güneş ışığı gelir.

Bahar. Yeni başlangıçlar. Aydınlanma."

Stellan gözlerini kırıştırdı. Basit bir renk bu kadar çok şey ifade edebilir miydi?

Gözlerini tuvale . Art, imgesiyle hangi duyguları uyandırmak istediğini zaten biliyor muydu?

Stellan bunu riskini almak istemedi.

"Bazen de renkler çok güzel oluyor," diye ekledi Art, yere daha fazla ayçiçeği rengi damlatarak.

Bakışlarını kaldırdı ve erimiş çikolata kürelerinden yansıyan sıcaklıkla Stellan'ı tuzağa düşürdü. Art'ın gözlerindeki duyguyla büyülenen Stellan bileğinin hareketini fark etmedi ama baldırına ve uyluğuna soğuk bir çarptığını hissedince gözlerini kırıştırdı.

Aşağıya baktı ve derisinden aşağıya sarı bir çizginin damladığını gördü. "Ne yapıyorsun?" Stellan dudaklarını yukarı çeken bir gülümsemeyle sordu.

Alfa'dan masum bir bakış. "Hiçbir şey, neden?"

"Şimdiden bir planın var gibi görünüyor. Bunu bozmak istemiyorum," diye açıkladı Stellan, tuvalden geri adım atarak.

"Nah-ah!" Art ona bir el sallayarak azarladı. "Sen de planın bir parçasısın, hâlâ anlamadın mı?"

Stellan başını yana eğdi. "Sen neden ?"

Art gözlerini devirdi, ancak dudaklarını bir gülümseme kıvrıyor ve her geçen saniye daha da parlaklaşıyordu.

Sonra boğazını temizledi ve sarı boyayı başka bir renkle değiştirdi.

"Turuncu ve sarı genellikle çok benzer olarak görülür. Her ikisi de parlak renklerdir, çoğu renk skalasında birbirlerinin hemen yanındadırlar. Turuncunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Stellan, "İçimde bana söylemek üzere olduğuna dair bir his var," diye cevap verdi.

Alfa göz kırptı ve Stellan'ın kalbi küçük bir takla attı. "*Eğlenceli* demek. Enerjik ve parlak, sarıya çok benziyor. Ve bence hayatında bundan daha fazlasına ihtiyacın var." Art omega sırtırken niyetini gizlemiyordu bile ve Stellan kaçmaya hazır şekilde yerinden kıpırdandı ama alfa o daha irkilmeden boya fırçasını fırlattı. Turuncu boya onu omzundan kalçasına kadar ıslattı ve Art'tan baş döndürücü bir kahkaha patladı.

Stellan gözlerini kırıştırdı. Sesi çok kaygısız geliyordu. Çok

mutluydu. "Ama *benim* en sevdiğim rengin ne olduğunu

biliyor musun?" Art sordu.

Alfa onun etrafında dönüyor, bakışları omega'dan farklı boya kutularına kayıyordu.

"Ne oldu?" Stellan sordu, alfa ona süründüğünde sesi boğuklaştı, boya karıştı

birlikte tenlerinde. "Pembe,"
diye yanıtladı Art. Stellan
gözlerini kırıştırdı.
"Neden?"

Elise'in en sevdiği renkti. Pembeye bayılırdı. Özellikle de ten rengine daha yakın olduğunu düşündüğü ama görünüşe göre *allık* olarak bilinen soluk bir rengi. Birlikte yaşadıkları dönemde yuvasının tamamı bu renkle kaplanmıştı ve şimdi de yuvasındaki renkler hâlâ bu rengi yansıtıyor gibiydi.

"Pembe flörtözdür. Turuncu ve sarı gibi sıcak ve parlaktır ama... daha seksidir."

"Seksi mi?" Stellan göğsünde bir kahkaha sordu.

"Kadınsı, biliyorum. Ama kimin umurunda? Çapkınlığı, nezaketi sanırım en popülerleri de - Sevgililer Günü'nde olduğu gibi - aşkı temsil ettiği biliniyor."

Son kelimeyi söylediğinde, aslında mırıldandığında, alfa bir fırça kullandı ve Stellan'ın göğsüne pembe bir şerit çizdi. Boya serindi ve pürüzsüz, ıslak kıllar teninde gezindikçe tüyleri diken diken oldu.

Art, fırçanın tuvale izin verdi, çarpma patlayan özensiz bir pembe leke, ayaklarındaki ve bileklerindeki deriyi yakalayan yedek damlalar.

Art bir elini onun ensesine doladı ve öpmek için kendine çekti. Art'ın renkler hakkında tarif ettiği her şey vardı. Flörtöz ve hafıftı ve kokusu Stellan'ı içine çekerken aydınlatacak kadar parlaktı. Alfa'nın daha parlak renkleri sevmesi mantıklıydı çünkü o... Art'tı. Başka hiçbir şey uymuyordu.

Stellan ellerini Art'ın kalçalarına doladı, göğüs kafesleri birbirine değene kadar onu kendine çekti ve hâlâ göğüs kafesinden ve karın kaslarından damlayan boyayı alfa ile paylaştı.

Art öpüşürken kıkırdadı. "Sana bunun olacağını söylemiştim." Bir dizini Stellan'ın bacaklarının arasına kaydırıp ve yukarı doğru bastırdı. Stellan'ın sertleşen sikine yaptığı baskı .

"Güzel," diye mırıldandı Stellan.

Alfa avuçlarını Stellan'ın göğsüne yerleştirdi, başparmağını meme uçlarının üzerinde gezdirdi ve boyayı etrafa yayarak güneye doğru kaydırıp. Stellan, Art'ın ellerinin sıcaklığıyla tezat oluşturan soğuk boyanın teniyle buluşmasını hissedince ürperdi.

"Başından beri planın bu muydu?" Stellan sordu. "Beni mahvetmek için mi?"

Art gözlerini kırıştırtarak açtı, yarı kapaklı baştan çıkarıcılık Stellan'a geri yansiyordu. "İşe yarıyor mu?" "Devam edersen öğreniriz," diye verdi Stellan.

Art devam etti.

Kaygan elleri daha da aşağı kayarak boxer'ının kemerini . Ellerini kaplayan boya kumaşa bulaşmıştı, bu yüzden parmaklarını Stellan'ın sikinin etrafına doladığında elleri boyasız ve sıcaktı.

Stellan'ın dudaklarından bir inilti döküldü ve kalçaları dokunuşa doğru istemsizce sarsıldı.

Art'ı başka bir öpücük, başka bir ortak nefes ve Art başparmağını ucunda oradaki ıslaklığı toplayıp aşağı doğru yayarken muhtaç bir nefes için kendine doğru çekti.

Stellan ellerini Art'ın asi buklelerinde dolaştırarak daha derin bir öpücük için başını eğdi. Ancak sahip olduğu kontrol bir yanılsamaydı, çünkü Art'ın koyu renkli buklelerini kavramış olsa da alfanın merhametine kalmıştı.

"Seni tekrar tadabilir miyim?" Art onun dudaklarına karşı sordu, öpücükten zar zor geri çekildi.

Stellan başını salladı, Niles onu kollarıyla sararken Art' ağzının sıcaklığını hatırlıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı Art, yüzünde yarım bir sırıtişla. "Hayır demeni beklediğimden değil."

Stellan kıkırdadı.

Alfa dizlerinin üzerine çöktü, bir elini sikinin etrafına doladı ve başını sikine vurdu.

Dilini. Stellan gözlerini kocaman açarak baktı ve zevk seline kapıldı.

Art dudaklarını sikinin etrafından ayırmadan ve sertçe yutkunmadan önce, "Tadına bayılıyorum," dedi.

Stellan bir elini saçlarının geçirerek, "Art-shit," diye . Bu sefer daha nazikti çünkü alfanın bu kadar dikkatli olmasına şükreliyordu. Ve yetenekliydi, çünkü lanet olsun.

Dilini başın etrafında döndürdü, ucunda oluşan prekumu yaladı ve Stellan'ın boğazından bir inilti emdi.

Art elini yerdeki boyanın üzerinde gezdirip dış tarafına vururken Stellan yere baktı. Boyanın soğuğu, sikinin etrafını saran sıcaklıkla tezat oluşturdu ve hislerin telaşı onu kalçalarını içgüdüsel olarak öne doğru fırlatmasına neden oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ama Art elini kalçasına dolayarak onu öne doğru çekti.

"Sorun yok, devam et," dedi Art ve Stellan'ın nefesleri boğazına takılınca ağzı açık kaldı.

"Siktir," diye nefes aldı Stellan ve bir eliyle Art'ın başının arkasını kavradı.

Art boğazında ona yer açarken yavaşça başladı, ağzının sıcak ıslaklığına ilerledi.

Stellan'ın nefesi dudaklarında gidip geliyor, alfanın ağzına girme ve onu sikinde boğma dürtüsüne direniyordu.

Art ıslak bir patlamayla çekildi. "Bana karşı nazik olmana gerek yok. Bırak da kendini iyi hissetmeni sağlayayım." "Zaten öylesin," diye karşılık verdi Stellan.

"Daha fazla mı?" Art sordu, gözleri ihtiyaçtan yarı kapalı bir şekilde parlıyordu. "Lütfen?"

Bu basit bir yalvarıştı, Art'ın sikinin başını sardığı sıcaklıkla aynı türden bir sıcaklıkla dolu tek bir kelimeydi. Stellan'ın yönlendirmesi olmadan, alfa ileri doğru bastırdı ve onu tabana kadar götürdü.

Ve Stellan sonunda programa ayak uydurdu. Art'ın ağzının sıcak ve ıslak ısısı karşı konulamayacak kadar mükemmeldi.

Geri çekilirken ellerini Art'ın saçlarına doladı, alfaya baktı ve ağzının derinliklerine doğru ilerlerken herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını araştırdı. Art'ın kirpikleri çırpınarak kapandı ve Stellan dilinin sikinin alt tarafına yaptığı baskıyı hissetti. Stellan daha derine kaydı, Art'ın başını daha yakına çekerken omurgasından aşağı bir coşku yayıldı. Alfa dudaklarını araladı, başını ileri geri salladı ve Stellan onun yutkunurken sikinin etrafında sıkıca sarıldığını hissetti.

Alfa, Stellan'a iyi olduğunu bildirmek için kalçasına dokundu ve Stellan boğazının cennetinden yavaşça, ağırlı bir şekilde çekilmeye başladı. Art bir nefes aldı ve sonra sabit bir itişten sonra, o mükemmel sıcaklık tekrar uzunluğunun sarıldı. İkisi bir ritim buldular ve Art sikinin etrafında mırıldandı, boğazının titreşimi ve sıkışması omurgasına bir zevk şoku daha gönderdi.

Tısladı, Art tekrar mırıldandı ve Stellan ellerini Art'ın saçlarında sıkı. Stellan sonunda kendini bıraktığında dağınık, özensiz bir zevk vardı. Kalçaları gevşemiş, zevkten kudurmuş bir halde Art'ın ağzına girip çıkıyordu. Alfa inleyerek Stellan'ı teşvik etti ve omurgasından aşağı yukarı elektrik akımı yayıldı. Sikinin Art'ın ağzının derinliklerinde kayboluşunu izledi, sadece ıslak ve öfkeli bir şekilde geri dönüp precum ve tükürüğüyle damladı.

Art'ın dediği gibi, dağınıktı.

Ve çok, çok sıcak. Eriyor. Ya da en azından Stellan öyle . Omurgasında yükselen sıcaklık ve Art'ın ağzının onu mükemmel bir şekilde yutmasıyla Stellan eriyormuş gibi hissediyordu. Stellan devam ederse Art'ın ağzına boşalacağını ve sonra her şeyin biteceğini biliyordu.

Stellan bitmesini istemedi.

Alfa'nın ağzından daha fazlasını istiyordu. Onun tamamını istiyordu. Art'ın ağzından yavaşça çekilmesinin tek nedeni buydu.

Gözleri sulu, dudakları kırmızı ve parlak olan Art, gözlerini zar zor açarak ona baktı.

"Bunun henüz bitmesini istemiyorum," diye sessizce itiraf etti.

"İyi," diye karşılık verdi Art, sesi harap ve hırıltılıydı.

Art bir elini kaldırdı ve Stellan alfayı yerden kaldırmak niyetiyle kendi eliyle kavradı.

Bunun yerine Art elini sertçe çekti ve Stellan dengesini kaybederek yere düştü, boya etraflarında ezildi.

"Güzel." Stellan kıkırdadı ve pembe kaplı avucunu kaldırdı. Stellan avucunu ona doğru uzatırken Art ondan kaçmaya çalıştı ama kaygan yüzeyde çekiş gücü bulmak kolay değildi.

Boyayı Art'ın yanağına sürerek mükemmel bir el izi oluşturdu.

"Böyle mi ?" Art kaşlarını sallayarak tehlikeli bir şekilde sordu.

Stellan başını salladı, alfa elini boyadan geçirip göğsüne yüzündeki sırtışı gizleyemedi.

Stellan güldü, başı geriye eğikti, Art'ı kolundan tutup boyanın içine çekerken kendini her zamankinden daha hafif hissediyordu. Alfa sırtüstü yatıyordu ve Stellan avuçlarını başının iki yanındaki boyaya yerleştirdi.

"Bu boyanın üzerinde kayarken beni nasıl sismeyi planlıyorsun?" diye sordu. Art'ın ağzı bir O harfi şeklinde açıldı ve sonra kapandı.

"Benim de kendi yöntemlerim var," diye mırıldandı, gözlerini omega'ya dikerek. Daha önce boyaya bulanmış olmayan eli yanından aşağıya, kalçasına ve kıkına doğru kaydı. Yanağındaki şişliği sıktı ve onu daha yakına çekerek sisklerini birbirine bastırdı.

İçinden bir uyarılma nabzı attı ve kalçalarını Art'ınkilere doğru salladı. Aletleri hemen hemen aynı ve Stellan alfaninkini sıkamak için sabırsızlanıyordu.

Art diğer elini uzatıp boynuna ve yanağına boya sonra onu bir öpücük için aşağı çekti.

İlk başta bu sadece ağızlarının basit bir buluşmasıydı ama sonra Art dilini Stellan'ın alt dudağında gezdirdi ve dudakları kendiliğinden ayrıldı. Alfa onun içten ve dıştan tadına baktı, eli kıkına bastırıp kavradı.

Stellan kalçalarını alfanın içine doğru yuvarladı aletlerini birbirine sürttüğünde her ikisinden de eşleşen iniltiler çıkardı.

Art öpüşürken nefesi kesildi ve sonra boğazından bir gümbürtü geldi, neredeyse bir hırıltı.

Etkileyici bir kas gösterisiyle Art onları ters çevirdi. Boya sıçradı ve Stellan neredeyse kayıyordu, ama dört ayak üzerinde yerini buldu.

Bir çingirak sesi duyuldu ve arkasındaki Art'ın sıcaklığı kayboldu ve baktı. "Ne yapıyorsun sen?

Boyayı kayganlaştırıcı olarak kullanamayacağımızı biliyorsun, değil mi? Oh."

Art gerçek kayganlaştırıcı tüpünü kaldırdı ve kıs kıs güldü.

"Biliyorum." "Demek bütün bunları planladın."

"Tabii ki. Benden şüphe mi ettiniz?" Art bir elini göğsüne koyarak küstahça sordu. Arkasında başka bir boya lekesi bıraktığında kaşlarını çatı ve aynı elini Stellan'ın sırtına sürdü. Şimdi omurgasını turuncu bir çizgi süslüyordu.

Stellan belki cevap verecekti ama o daha dudaklarını ayıramadan Art kıkına bol miktarda kayganlaştırıcı sıkmış, jelin soğukluğu omurgasına bir ürperti göndermişti.

"Seni ısıtacağım," diye alay etti Art ve bir parmağını yarığında gezdirdi.

Stellan boynundaki gerginliği hafifletmek için öne doğru baktı ve sadece... bir zevk bulutunun üzerinde süzüldü.

Art onu gevşetti. Sirtının alt kısmına karşı özensiz bir öpücükle başladı, parmaklarını nazikçe kaydırdı. Ama sonra baskıyı artırdı ve bir parmağını içeri kaydırırken Stellan onu geri itti.

Yavaş bir nefes aldı, Art'ın parmağını daha derine soktuğunu hissedince siki seğirdi. Art parmağını kıvrıp kısa sürede prostatını bulduğunda Stellan' boğazından bir çığlık yükseldi.

Stellan'ın kolları bekledikçe titriyordu, kasları zayıf olduğu değil, sadece çok iyi hissettirdiği için. Art onu gerip açarken ve alfanın siki için hazırlarken çok iyiydi.

Art'ın kendisini sıkıca sardığını hissetmek, Elise'i düğümlemek üzere olduğunu bilmek cennet gibiydi ama Stellan düğümlemeyi seviyordu, bir alfanın sikinin üzerinde parçalanma hissini seviyordu.

Ve Art ona bunu verecekti.

Her seferinde bir parmak, yavaşça, lezzetli bir şekilde. Gerdi, makasladı, alay etti ve Stellan'ın bunun için sızlanmasını sağladı, ama sonunda acınası sesin düşmesine izin verdiğinde, eller boyayla kaplı tuvali pençeledi, ancak o zaman Art nihayet horoz kafasını Stellan'ın girişine çentikledi.

Stellan, "Siktir, sonunda," diye homurdandı ve Art elini boyanın kaydırarak sırtına sürdü.

"Kibar ol," diye uyardı Art, sesinde Stellan'ın beynini neden olan alışılmadık bir hırıltı vardı.

Dilinin ucunda bir karşılık vardı ama sonra Art içine bastırmaya başladı ve tüm düşünceler aklından uçup gitti. Odaklanabildiği tek şey, Art'ın dikkatlice, yavaşça içeri kayan sikinin gerginliğiydi. Art'ın onu kavradığı kalçalarında bir acı hissi vardı, alfa onu geri çekip aynı anda ileri iterken tırnakları derisini ısıırıyordu.

Kalçaları Stellan'ın arkasına çarptığında, boyada izler bırakarak bir delik endişe .

"Siktir, lütfen," diye yalvardı, alfasının ayarladığı yavaş, acı verici hız yüzünden sesi zaten harap olmuştu.

En yavaş çekilen Stellan, sadece başı kalana kadar her bir santimin onu terk ettiğini hissedebiliyordu. Sonra alfa yön değiştirerek tekrar içeri itti ve Stellan'ın onu sağladı.

Art ona mırıldandı. " yok, iyi hissettiriyor, değil mi?"

Evet, iyi hissettirdi. Çok iyi. Stellan, Art'ın *hareket etmesini* istedi.

Art vurdu, kalçaları hafifçe kıkına çarptı. Ve sonra bekledi. "Art," diye inledi

Stellan, başını ellerinin indirerek.

Stellan kendini çok dolu hissediyordu, özellikle de bu açıdan. Alfa onu çok mükemmel, çok lezzetli bir şekilde dolduruyordu. Cennet gibiydi. Ama sonra Art kendini Stellan'ın içinde karıştırdı, ona her santimini hissettirdi. O zaman bile geri çekilmedi, sadece Stellan'ın içinde kaydığını hissetmesi için kalçalarını zar zor hareket ettirdi.

Stellan onu kıpırdamaya teşvik etmek etrafını sıkıca sardı ama alfa sadece kalçalarını kavradı ve eğdi. Art küçük bir hamle daha yaptığında, prostatına çarptı ve Stellan'ın boğazından bir çığlık çıkardı.

Bu stüdyoda sessiz olmak zorunda değildi. Art, Stellan'la bu kadar uzun süre uğraşmaktan nihayet tatmin olduğunda, dudaklarından dökülen sızlanmalarla yetindiğinde, ancak zaman nihayet harekete geçti.

Çekildi ve Stellan sadece başı içerideyken durakladığını, sertçe içeri itmeden önce sikinin etrafındaki kenarını gerdiğini hissetti. Kalçaları bu şekilde eğildiğinde, onun tatlı noktasını tekrar buldu ve Stellan Art'ın tutuşuyla sarsıldı.

Yoğun.

Elindeki tek kelime buydu.

Bu kadar hafif, flörtöz ve eğlenceli biri için Stellan, çarşaflarda eğlenceli bir fazlasını beklemediğini itiraf etmek zorundaydı.

Art'ın onu boyayla beynini sikmesini hiç beklemiyordu.

Çünkü öyle hissettiriyordu. Her itişte, her geri çekilişte Stellan'ın düşünceleri kulaklarından dışarı sızıyor ve etrafa sıçrattığı boyayla karışıyor gibiydi.

Geriye kalan tek şey daha fazlası için yalvarmak ve Art'ın onunla alay devam ettiği coşkuyu kovalamaya çalışırken kalçalarının umutsuz seğirmeleriydi.

Art, "Çok iyi hissediyorsun, çok ateşli, ," diye mırıldandı ve bu övgü doğrudan Stellan'ın kafasına gitti.

"Beni düğümleyecek misin? Beni düğümleyeceğini söyle," diye geveledi Stellan ve Art dikkatli davrandı, hassas itişler kekeledi.

Stellan ellerini yumruk yaptı ve kendini kaldırmak için parmak eklemlerine bastırdı. Parmakları avuçlarını ısırdı ve Niles'in bıraktığı bağ izini dürttü.

Niles, Art'ın dünyasını nasıl sarstığının farkında değilse de artık farkındaydı.

Ve her nasılsa, alfasının başka bir alfanın onunla ilgilendiğini bilmesi her şeyi da güzelleştirdi. bağın devamında hissettiği cevap niteliğindeki eğlence ve uyarılma ona başka bir zevk dalgası verdi.

Art kontrolünü kaybetti, yüksek sesle inledi ve Stellan'ın aklına gelebilecek her türlü düşünceye rağmen onu becermeye devam etti. Stellan alfanın da Stellan'ın hissettiği kadar harap görünüp görünmediğini merak etti. Onun yüzünü görmek istedi ve kelimeleri bir araya getiremeyerek sızlandı.

Ama alfası biliyordu. Yavaşça geri çekildi ve Stellan boş bundan *nefret etti*. Alfa'sını geri istiyordu. Art bunu hissetti, uzanıp Stellan'ı üzerine çekerken onu fazla bekletmedi, gerdi, sikleri birbirine sürtündü.

Stellan dizlerinin oturdu, alfasının sikini kavradı, dibinde patlamaya çalışan düğümü hissetti ve başını girişine yönlendirdi. Hiç zaman kaybetmeyi reddetti ve düğüm deliğine değene kadar aşağı doğru kaydı.

Stellan geriye attı ama sonra bunu neden istediğini hatırladı ve Art'a bakmak için başını eğdi.

Nefes nefese kalan alfanın dudakları aralanmıştı, elleri şimdi pembeler, turuncular ve sarılarla kaplıydı ve Stellan'ın kalçalarında çizgiler bırakıyordu.

"Tuvali boyayacağımızı sanıyordum," diye mırıldandı , kendini yavaşça yukarı kaldırırken daha çok içindeki sakin sürüklenme hissine odaklanmıştı.

"Sen daha güzelsin," diye cevap verdi Art nefes nefese. "Çok güzelsin."

"Düğümle beni," dedi Stellan ve Art başını sallayarak gözlerini onunkilere dikti. Çikolatalı gözbebekleri sıcaklıktan eriyordu, Stellan'ın göğsünde hissettiği aynı sıcaklık, kendini tekrar Art'ın sikinin üzerine indirirken omurgasını sıkıştıırıyordu.

Öne eğildi, avuçlarını Art'ın başının iki yanına yerleştirdi ve kalçalarını tekrar yukarı doğru yuvarladı. Gözleri kapanmak üzereydi ama onları zorla açtı ve Art'ın yüzünde beliren zevki izledi.

Hızını daha da artırmış, siki Art'ın boğazına gömüldüğünden beri beklediği sonu .

Kalçalarını Art'a yuvarladı, sikini içine sokup çıkararak boğazından inilti çıkararak çıkardı. Stellan onun ağzından çıkan kelimelerin yarısını bile tanımıyordu. Ama bir şeyi biliyordu, bir bağ istediğini biliyordu. Bir ısırtık istiyordu. Art'ın dişlerini teninde hissetmeye ve alfanın ona ait olduğunu bilmeye *ihtiyacı vardı*. Ve Elise'e.

Bu düşünce kalçalarını daha sert sallamasına, her nefes alışında seslerin daha çılgınca çıkmasına neden oldu.

Art, şişmiş dudaklarından böyle sesler dökülürken omega'sını inkâr etmeye cesaret edemezdi.

Bu yüzden oturdu, açığı değiştirdi ve Stellan'ın bağırmasına neden oldu ve Art onu omzunda mırıldanarak sikinin üzerinde çekip iterken bağırması bir sızlanmaya dönüştü. Art ısırđı, olacakların sözünü veriyordu ve Stellan'ın aleti sallandığı yerde karnına zıpladı.

Eğer Art yakında onunla alay etmeyi bırakmazsa, bırakacaktı.

Art sonunda düğümünü Stellan'ın girişinin ötesine iterek onu inanılmaz derecede genişletirken, Art kendini Stellan' derinliklerine kilitledi ve sikinin nabızı kıcının çırpınışlarıyla . İçindeki Art'ın ılık sızıntısı bir başka hamle gibiydi ve alfanın daha da derine itmesiyle aynı anda kalçalarını Art'a doğru eğdi.

Çok fazla ve çok iyiydi ve Art sonunda omzunu ısırđığında Stellan'ın dudakları bir çığlıkıla ayrıldı.

Niles'in onu ısırđıęı zamankinden farklıydı. Hâlâ acıyordu ama bu yeni bir histi, sanki içten dışa doğru balon gibi şişiyordu. Uzaktaki duvara gözlerini kırpıştırdı, bağdan nefes alırken, Art'ın sırtında pembe boya ve kırmızı izler , alfasının sikinin üzerinde kıvranırken dudakları aralandı.

Bağ çizgisinin aşağısında, kıcının Art'ın sikinin etrafında çırpındığını hissetti ve böylece spiral başladı.

İlk orgazm sıcak ve yoğun bir şekilde yayıldığında Art'ın kollarında gevşekti. Ama Art'ın onunla işi henüz bitmemişti ve Art'ın kalçalarının ilk hareketinde haykırdığında Stellan'ın sesi pürüzlü bir vızıltıya dönüştü. Art'ın tek yaptığı Stellan'ın kalçalarını birazcık oynatmaktı, ama bu onun düğümünün içindeki tehlikeli derecede bağımlılık yapan tatlı noktayla flört etmesini, yorgun sikinin aralarında seğirmesini sağladı.

Kendini beğenmiş bir zevk notası yeni bağının çizgisinde şarkı söyledi ve alfaya bakmak için bir gözünü açtı.

"Bunu hissettim," diye uyardı.

"Farkındayım," diye karşılık verdi Art, Stellan'ın kalçalarını biraz daha yaklaştırarak, vücuduna yeni bir zevk dalgası göndermeye yetecek kadar. Stellan boğuk iniltisini bastırmak için dudağını ısırđı ama Art başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek onu dişlerinin sert ısırđından çekip çıkardı.

"Eğer inleyeceksen, *bunu* duymak istiyorum," dedi Art, sesi mırıltıya yakındı.

Düğümünü Stellan'ın içinde sallayıp onu bir kez daha işe yaramaz hale getirirken, Stellan her sesi duyduğundan emin oldu.

Stellan nefesini zor tutuyordu, içinde garip, tanıdık bir sıcaklık kaynıyordu. Alfası hâlâ içinde düğümlenmişti ve kalçaları hâlâ birlikte sallanıyordu ama Stellan verecek başka bir şey olmasa bile hâlâ daha fazlasını istiyordu.

Niles'la arasındaki garip bağın çizgisinde, Elise'in bir yankısı ona cevap verdi. Sanki karanlık bir odaya sesleniyordu ve o da ona cevap veriyordu. Tüyleri diken diken oldu ve Art onu dürterek inlemesine neden oldu. Ve bağın içinde, Elise'in içinde fokurdayan aynı sıcaklıkla alevlendiğini hissetti.

Stüdyoya vurulan keskin ve kısa bir kapı sesi odanın içinde yankılandı ve Stellan tam kapı açılırken başını çevirdi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan Niles odayı inceledi, bakışları sonunda Stellan'a takıldı ve aniden alfaya *ihtiyacı vardı*. Sanki onunla göz göze gelmek bir kıvılcım yaratmıştı ve Stellan da bu kıvılcımın ırasıydı.

"Elise ve Stellan'ın ikisi de kızışmış," diye soludu Niles, parmakları kapı çerçevesinin kenarını tırmalıyordu.

Art onun altında dondu kaldı ve Stellan sızlandı. Alfası neden durmuştu? Bu istediği son şeydi. O *daha fazlasını istiyordu*.

"Niles," diye Stellan. "Seni istiyorum."

"Oh, kahretsin," diye tısladı Art. "Boku yedik."

", yuvaya gitmemiz gerek. için yeterince büyük."

Stellan bunun üzerine parladı, alfa ayağa kalkarken kollarını Art'a doladı, Stellan'dan zorla çıkardığı çoklu orgazmlardan aralarına boya ve döl bulaşmıştı.

Yıpranmış olmalıydı, tükenmiş olmalıydı ama tek istediği alfalarıydı. Ve Elise.

Aman Tanrım, Elise'i istiyorum.

"Elise," diye sızlandı, başını Art'ın boynuna gömdü ve tatlı yaban mersinlerini içine çekti. "Elise'i istiyorum."

"Biliyorum bebeğim," dedi Niles, sesinde Stellan'ın dağınık saçlarını tarayan eli gibi Stellan'ı doğru şekilde okşayan bir mırıltı vardı. "Ona gideceğiz."

Niles, Stellan'ın ağırlığıyla ayakta duran Art'ın dengede durmasına yardım etti. Hâlâ düğümlemişlerdi, bu yüzden stüdyodan eve giden özel patikadan aşağıya doğru yavaş bir yürüyüş oldu ve merdivenlerden yukarıya daha da yavaş çıktılar. Her adımda Stellan'ı itip kakıyorlardı ve onu yukarı çıkardıklarında Stellan nefes nefese kalmış, inliyordu.

Şimdi Elise'i istiyordu.

"Önce duş al. Elise'in yuvasını kirletemeyiz. Bundan hoşlanmaz, değil mi?" Art cooed.

Stellan onun haklı olduğunu biliyordu ama vücudunda bir sıcaklık oluşmaya başlamıştı ve duşta cehennem ateşi sıcaklığından eridikleri sırada Art'ın düğümü çözülmüş ve Stellan'ın içinde yeni bir sıcaklık oluşmaya başlamıştı.

Art'ın bacaklarından aşağı kaydı, kendi kasları da titriyordu ve alfaya yaslandı. ", " diye mırıldandı boş bir saniyede. "Kızıştım."

Art, "Biliyoruz, seninle ilgileneceğiz," diye söz verdi.

Bu çok anlamlıydı. Son zamanlarda neden bu kadar gergin olduğunu, son birkaç haftadır Elisele neden ters düştüğünü. Neden bu kadar duygusaldı. Kahretsin. Kendini neden bu kadar huzursuz hissettiği idi. Sanki hiçbir şey yerli yerinde değilmiş gibi. Bir yuvası . O... ait değildi.

Ama bunun sadece içgüdülerinin konuşması olduğunu biliyordu. O buraya aitti, bunlar onun alfalarıydı. Elise onun omega'sıydı, o da onun.

"Biliyorum yapacaksın. Ben de Elise'le ilgilenmek istiyorum. Onu bağ aracılığıyla hisset," diye mırıldandı ve Niles'in ısırığını göstermek için elini kaldırdı. Art, dokunuşa karşı hâlâ hassas olan omzunu sıvazlayamadan elini tuttu ama alfa onu tam ısırık izinden yakaladı ve içinden bir uyarılma dalgası gönderdi.

Ve bu bağ sayesinde Elise'in cevap verme ihtiyacını hissetti ve birlikte yaşadıkları, sadece kendilerinin olduğu ve ateşlerini atlatmak için oyuncaklara ve birbirlerine güvendikleri günlere geri döndü.

"Elise," diye mırıldandı ve Art başını salladı.

Son boya da kanalizasyona dökülmüştü ve Niles buharın çıktıklarında elinde bir havluyla onları bekliyordu.

Gergin görünüyordu, bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve yuvaya girdiklerinde Stellan bunun nedenini anladı.

Elise'in ağır rom kokusu onu etkiledi, kendi feromonlarını aşırı hızla harekete geçirdi. Yanındaki Niles ve Art inledi ve Stellan kapı aralığına yaslandı.

Bu bağ... iki omegayla. Her şeyi çok *yoğun* hale getirdi. Elise'i hissedebiliyordu, Art ve Niles'in Elise'i ve onu hissettiğini hissedebiliyordu ve Elise'in onu hissettiğini hissedebiliyordu. Her şeyi hissediyordu.

Greyson ve Jackson çoktan yuvaya girmiş, Elise'i ilk orgazmına ulaştırmışlardı bile ve Elise odanın içinde haykırdı, o kadar tatlı bir sest ki bu, Stellan'ın hareket ettiğini bile fark etmeden ilk adımını atmasına neden oldu.

Yine de bu orgazm bir düğüm değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Bu sadece Elise' daha fazlasını istemesine neden oldu ve Stellan da daha yirmi dakika önce düğümlemiş olmasına rağmen daha fazlasını istedi.

"Stellan," diye sızlandı Elise ve o da çağrışı ruhunda hissetti.

"Elise," fısıldadı, kendini yatakta buldu, adını dudaklarında tatmak için yatağın üzerinde süründü. Elise'le birbirlerinden beslenirken alfalar kızıl deniz gibi ikiye ayrılarak yatakta ona yer açtılar.

Kadın onun seslerini içiyor, adam da onun feromonlarını emiyor, kendi kokusu odaya karışmak için yoğunlaşıyordu.

"Burası çok boğucu," dedi Jackson sesi .

Stellan bakışlarını yana çevirdi ve alfanın sikinin kendini okşarken yumruğunun gölgesinde kaybolmasını izledi.

Odaya girdiğinden beri sert olan siki nabız gibi atmaya başladı ve Elise ile arasına bir damla prekum döküldü.

"Bunu özlemişim," dedi, onu kokluyor ve onun zaten kendisi kadar kaygan olduğunu biliyordu.

"Ben de," diye mırıldandı Elise, sesi tatlı ve ve onun çığlıklarını duymak için sabırsızlanıyordu.

Stellan alfaların kokuları ve yaydıkları çaresizlikle yaklaştıklarını hissettiğinde, gökyüzüne bağırarak tek kişinin kendisi olmayacağını fark etti.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Elise, yuvasından tatlı, ev gibi, çikolata parçacıklı bir koku süzülürken durakladı. Kapının kapandığını belli belirsiz ama Greyson ve Jackson' kendisinden çıkardığı orgazmla kadar meşguldü ki, mırıltıları odayı doldurup teninde yankılanarak onu rahatlatırken ağlamaya başladı.

Gözlerini kırptırarak açtığında Stellan .

Adı dudaklarından bir iniltiyle döküldü ve onun sıcaklığının tüm etkisini koklarken gözlerinin karardığını izledi. O da onun adını söyleyerek dudaklarını birbirine yapıştırdı. Etrafında hareket eden alfaların sadece kısmen farkındaydı. Şu anda Stellan onun düşüncelerini tüketiyordu.

Birlikte bir sığağı paylaşmayalı çok uzun zaman olmuş gibi görünüyordu. Elise bir daha *asla* düşünmüştü. Ama işte buradaydı, tadını doğrudan dudaklarından yudumluyor, dilini giriş için dikişin üzerinde kaydırıyordu.

Bunu kabul etti ve ellerini her zaman hayran olduğu kasları olan çıplak sırtında gezdirdi. Jackson bir şeyler ama kız onun kısık sesine yeterince dikkat etmemişti. "Bunu özlemişim," diye fısıldadı Stellan, şakağını sürtmek için başını eğerek.

Elise içine çekti, Stellan'ın tatlı kokusunu içine çekerek kendi kokusunu beslemesine izin verdi.

"Boku yedik," dedi biri, sesinin hafif tınısına bakılırsa Art olabilir.

Elise mırıldanarak Stellan'la bir öpüşme daha gerçekleştirdi, kalçalarını Stellan'ın kalçalarına doladı ve onun içine doğru yuvarlandı. Stellan'ın siki kıvrımlarına değdiğinde mırıldandı, Stellan'ın uyarılmışlığı onunkiyile lezzetli ve kaygan bir hareketle karışıyordu.

Adamın kalçalarını kavradı, onu içine çekti ve omzunu ısırdı. Sıcaklık yeniden artıyordu, alfalarından gelen mırıltılar ve onların dikkatli bir şekilde doruğa çıkarmalarının verdiği rahatlama, onun ve Stellan'ın feromonları onu *arzuladıkça* azalıyordu.

Atışları her zaman birlikte daha güçlü, daha yoğun ve kontrol etmesi daha zor olmuştu.

"Son zamanlarda neden bu kadar olduğuma şaşmamalı," diye soludu Stellan boynunu ısırp emmek için aşağı inerken. "Özür dilerim."

Jackson bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Sorun yok hayatım, endişelenme. Bunu fark etmeliydik." "Bu senin hatan değil," dedi Stellan, dudakları Jackson'ın saçlarına değerken sesi göğsündeki bir gümbürtüden daha fazla çıkmıyordu.

Her kelimeyle derisi yüzülüyor. "Isınmalarımız her zaman farklı olmuştur. Omega feromonlarımızın karışmasıyla ilgili bir şey."

Elise bir an durakladı. "Stellan, bu yüzden bu kadar çok temizlik yapıyordun. Senin bir yuvan yok." Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu fark ettiğinde gözleri yandı. Önceki akşam burada kilitli kalmış, yuvasını düzenliyor, battaniyeleri ve yastıkları ayarlıyor, ışıkları yeniden . Bunun sadece bahar humması vakası olduğunu düşünmüştü. "Çok özür dilerim."

"Özür dilemek yok," dedi Stellan sertçe, öpücüklerini tekrar göz kapaklarının üzerinde gezdirerek. "Ben iyiyim. Sadece... muhtacım. Bunu şekilde telafi edebilirsin," dedi ve dudaklarına tekrar bir öpücük kondurdu.

Yatak yanlarına çökerken Niles, "Hepimiz çökeceğiz," dedi. "Ben de üzgünüm Stellan. İkiniz de benim omegalarımısınız ve ben size olması gerektiği gibi davranma konusunda çok kötü bir iş çıkardım."

Özür dilemesi Elise'in göğsünü acıttı ve sonra bunu hissedenin *kendisi* bile olmadığını fark etti. Stellan'dı.

"Boktan bir alfa olmadın, kes şunu," diye Stellan. Elise Stellan'ı itti, haddini bildirmesi gereken alfaya doğru itti ve kaşlarını çatarak ona bakan Jackson'a yer açtı. Ama ilk konuşan Greyson oldu, ona doğru yuvarlandı ve suçluluk duygusuyla buğulanmış yeşil gözlerle ona bakmadan önce koluna bir öpücük kondurdu.

"Ateşinin çıkacağını bilmiyorduk. Kokun birkaç saat öncesine kadar değişmemişti.

Affet beni." Başparmağıyla kızın yanağını okşadı.

Elise onun eline sokuldu ve parmağının ucuna bir öpücük kondurdu.

"Affedilecek bir şey yok. Stellan ve ben birbirimizin etrafında olmayalı uzun zaman oldu. Feromonlarımızın ısılarımızı senkronize etmeye çalışacağını düşünmemiştim bile."

Art yatağın tepesine ve ona baş aşağı baktı. "Ne demek senkronizasyon?"

Jackson boğazını temizledi ve kızın göğsünün üst kısmına doğru sokuldu. "Çok nadirdir, ancak ısılar bir döngüdür ve iki güçlü omegayı bir araya getirdiğinizde, bu döngüler çakışır ve dalgalanabilir."

Art sanki bu hayatında duyduğu en iyi habermiş gibi inledi. "Yani bu her seferinde olabilir mi?"

Elise gülümseyerek başını Art'a doğru itti. "Bu her oluyor." "Siktir," dedi Art, kelimeyi uzatarak. "Bayıldım buna."

"Daha otuz dakika önce düğümünü atmadın mı?" Stellan ağzından kaçırıldı.

Niles'in başı belinde sallanıyor, Stellan'ın siki dudaklarının arasında kayboluyordu.

Art başını salladı, gözleri aksiyona takılmıştı. "Evet, ama beni suçlayabilir misin? Şunlara bak," dedi bakışları Stellan'dan Elise'e kayarak.

Isı Elise'in içinden tepeden tırnağa onu yıkadı. bir şey değişmiş olmalıydı çünkü etrafındaki alfalar kesilmişti.

"Elise?" Jackson sordu.

Başını salladı, bir mırıltıyla ona cevap verdi. "Lütfen, size ihtiyacım var, alfalar," dedi, dizlerini onun iki yanına çekti ve ona doğru süründü. Adamın kolanını bacaklarının arasında hissettiğinde boğazından bir nefes kaçı.

Jackson başını salladı, kendini aşağıya doğru indirirken ön kollarını esnetti, burnunu boynunda gezdirdi, omzunu ısırdı ve göğüs kafesinden aşağıya doğru bir iz takip etti.

Greyson bir parmağını kızın yanağına koydu ve yüzünü sağa doğru çekerek dudaklarını kızın kilere yerleştirdi. tuzlu kokusu, çikolata parçacıklı kurabiye hamuru, yaban mersini, portakal ve kalçalarının arasında kendine yer açan alfanın taze espressosuyla karışarak çevreledi.

Kime odaklanacağını, hangi hissin onu bütünüyle yutmasına izin vereceğini bilmiyordu. Art' parmaklarının göğüslerinin ucundaki çekişine mi? Greyson'ın büyük, sıcak ellerinin karnını mı? Ya da Jackson'ın kalçalarını ısırdıktan sonra yarığında bir şerit yalaması, uyarılmışlığını klitorisine geri yaymadan önce açıklığına dalması? Stellan'ın inlemeleri ve Niles'in sikinin etrafındaki ağzının ıslak emişi bile başını döndürüyordu.

Ama ne istediğini biliyordu. Bir düğüm bekleyebilirdi.

"Stella," diye Greyson'ın öpücüğüne doğru nefes aldı. Greyson geri çekildi, dudakları Stella'nın kililerden kırmızı ve dolgundu. "Stellan'ı mı istiyorsun, bebeğim?"

Başını salladı, Jackson dilini girişinde gezdirirken sesi bir iniltiyle çalındı. "Ona git," dedi biri, belki de Niles, ama Elise ondan önce hareket etmişti.

Jackson geri çekilerek yer açtı ve o da onunla birlikte hareket ederek Stellan'a doğru süründü ve kucağına . Stellan altında nefes nefese kaldı ve Niles dudaklarını silerken başının yanındaki bir koltuğa yerleşti.

Elise bir düğüm istiyordu, derisinin altında fokurdayan ısıyı yatıştırmak için bir düğüme ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bunu görmezden . Belki inatçıydı ama önce sade, dağınık bir sikiş istiyordu.

"Becer beni," dedi ve Stellan sırttı. "Neye ihtiyacın olursa, sevgilim."

Kalçalarını altında yuvarladı ama Elise'in daha fazla alay edecek sabrı yoktu. Greyson ve Jackson onunla zaten yeterince oynamış, onu damlayan, muhtaç ve boş bırakmışlardı.

Ve Elise sonunda o boşluğu doldurdu, Stellan'ın sikinden aşağı kayarken dudakları sessiz bir nefesle ayrıldı. Lezzetli bir şekilde ıslaktı, onu harika bir şekilde doldurdu ve hala bir düğüm arzuladığını bilse de, '1 mahvetme fırsatını kaçırmayı reddetti.

"Ben düğümü sonra istiyorum. Ama Stellan şimdi istiyor," dedi ve Stellan'ın kucağında zıplamasını izlerken bakışları Niles'inkilere kilitlendi.

Stellan onun altında inledi, elleri kalçalarını kavramak için kalktı, onu üzerine ve üzerine çekti. Bakışları daldı, onun sikini yutuşunu ve kırmızı ve istekli bir şekilde tükürüşünü izledi. Dizlerini adamın kalçalarına dolamadan ve yuvarlanmadan önce onu tekrar içine aldı. Adam kıkırdayarak onu takip etti ama Niles omzunun üzerinden belirince kahkahası çabucak .

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu ona bakarak.

Başını iki yana salladı. "Yine de seni mahvetmek istiyorum. Sen bizimsin ve seni bu ateşin içinden çıkaracağız."

Başını eğdi, omzunu sertçe ısırdı ve kızın boğazından bir inilti çıkardı. "Önce ben seni mahvedersem olmaz," diye karşılık verdi.

Elise sırttı ve alt dudağını ısırabilmek için başını kendine doğru çekti. "Bunu göreceğiz."

Niles Stellan'ın sırtına yaklaşırken yatak alçaldı ve Elise yüz hatlarını şekillendiren zevki izlemekle gözlerinin mutlulukla kapanmasına izin vermek arasında kaldı. Yatak arkasından alçaldı, hafifledi ve Jackson'ı bulmak için başını yana çevirdi.

"Art ve Greyson daha sonrası için bir şeyler hazırlayacaklar ama geri dönecekler."

Alfalarından *herhangi* birinin yuvadan kaybolduğunu düşününce boğazında alçak bir inilti oluştu ama Jackson onu öptü ve kaçmasına izin vermedi.

Jackson, "Seni onları özlemeyeceğin kadar meşgul edeceğiz," diye mırıldandı.

İmkansız, onlar onun alfalarıydı. Kızgınlık dönemindeydi. Onları yuvasında istiyordu, kokularının diğerlerine karışıp *yuvaya* dönmesini istiyordu. Ama Art'ı bağ aracılığıyla hissedebiliyordu, *onun* memnun ve azgın olduğunu biliyordu ve sıcaklığın mükemmel olduğundan emin olmak için bunu bir kenara bırakıyordu.

Ona bunun zaten mükemmel olduğunu söyleyebilmeyi diledi. Stellan'ın kalçaları özensiz, karşı konulmaz bir hızla onunkilere doğru sarsıldı ve bir an sonra tek düşünebildiği Stellan'la paylaştığı zevkin peşinden gitmek oldu.

Niles ve Stellan'la paylaştığı bağ, ortak coşkuyla başının dönmesine neden oluyordu. Bir duygularını üç kişiyle kurduğu bağı yaymanın onları daha az... yapacağını düşünmüştü.

Tam tersi oldu.

Karışık coşkulu bir kokteyle dönüştüler ve Elise her nefes alışında kokteyli daha da derinlerine çekti,

Her öpücükte, Stellan' içine her girişinde.

Stellan'ın dudaklarından neredeyse kendisinininki kadar sık, kısık inilti dökülüyordu. Elise, Stellan'ın kalçalarının seğirmesinden, Stellan' Stellan' içine girmekle kalçalarını geri itmek arasında gidip gelmesinden Niles'in ilerleme kaydettiğini anladı. Ve Niles Stellan'ın içine girdiği anda anlamıştı, çünkü Stellan Niles'in kayarken birkaç kalp atışı boyunca hareket etmeyi bırakmış, aldığı zevkin gürültüsünü duymaktan çok hissetmişti. Sonra Niles kalçalarını tutup onu sikinin üzerine itip çekerken Stellan'ın ona karşı titrediğini hissetti.

Aralarındaki bağdan gelen coşku yankısı neredeyse ezici bir etkiye sahipti. En azından Elise'in Stellan'ın önünde parçalanışını izlemekten aldığı zevkle eşleşiyordu.

Omegalar en çok kızgınlık dönemlerinde savunmasız kalırlardı ve hayatlarının büyük bir bölümünde kızgınlık dönemlerini birlikte geçiren Elise ve Stellan birbirlerinin görebilecekleri her şeyi görmüş, kendilerinden olabildiğince çok şey paylaşmışlardı.

Ve şimdi bunu tekrar paylaşıyordu, bu kez sevdiği ve onu ve Stellan'ı seven alfalarla. Bir paket.

Stellan onunla Niles'in arasında gidip bağıladı, Niles'in sikinin üzerinde kendini geriye doğru itti, Elise onu içinde tutmaya çalışarak Niles'in sikini amından çıkardı. sarsıldı ve Elise onun gözlerinin mutlulukla kapanışını izledi.

Adam ileriye doğru hamle yapıp kızın çekirdeğine sıcak bir şekilde geri dönerken, Elise haykırdı.

Tempo özensiz, düzensiz ve çaresizdi. İnemeleri odayı doldurdu ve Elise başını Jackson'ın omzuna doğru eğdi. Jackson, Elise'in daha da çevirdi, böylece Elise'in sesini doğrudan kaynağından duyabilecekti ve diğer elini de Elise'in meme uçlarını koparmak için indirdi.

Adam onun yanında sıcak ve sertti, siki kalçasını dürtüyordu.

İçindeki sıcaklık arttı, derisi sanki her an patlayacakmış vücudunu sardı.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye fısıldadı Jackson, sesi dudaklarına karşı sertti. "Bunun bir şey olacağını bilmek istiyordum, iki omega, bir ateş. İkiniz birlikte çok iyisiniz."

Kadın bu iltifat karşısında kasıldı, Stellan kabaca içine girdiğinde nefesi kesildi.

"Stellan'ı seviyor musun?" diye sordu ve Jackson başıyla onayladı. "Evet hayatım, . Bizim olduğu için mutluyum."

Dudaklarından farklı bir ses çıktı, neredeyse bir mırıltı ama çoğunlukla sadece mutlu bir mırıltı. Başını çevirdiğinde Stellan'ın gözlerinin alfaya kaymadan önce ona doğru açıldığını gördü.

"Ben de senden hoşlanıyorum, Doktor," diye nefes nefese kaldı.

"Peki ya ben?" Niles sordu ve Elise, Stellan'ın içine tekrar daldığında onun itişini hissetti.

Sorusunun yarısı Stellan'ın bağıışıyla örtüştü ve Elise içinde şiştiğini hissetti. "Devam et Niles, onu hissedebiliyorum-"

"Beni çok sıkı sarıyorsun. bebeğim, bırak çıksın," diye onu ikna etti Niles. Her itişte, her çekilişte Elise ve Stellan'dan ricalar ve inilti yükseliyordu.

Jackson kulağına onun, Stellan'ın ve karşı konulmaz omegaların olduğu mutlu bir sürünün sevgisini fısıldadı. Elise omega'döndü, dudaklarını birbirine bastırdı, gerekiyordu ama daha çok samimi nefes alışverişiydi, çünkü ısının arttığını, ayak parmaklarının ucundan başının tepesine kadar kızardığını hissetti.

Stellan, "Aman Tanrım," diye homurdandı ve adam tekrar içine atarken Elise de bu duyguyu yineledi. Sonra kadın adamın etrafını sıktı ve adam sıcak, ipeksi bir sel halinde içine boşaldı. Çok iyi hissettirmişti.

Sanki bir barajın patlaması gibiydi, bir sıcaklık dalgası içinden geçerek yoluna çıkan her şeyi yerle bir etti, ta ki onu tüketen tek şey zevk, ihtiyaç, eziyet ve nihayet rahatlama olana kadar - ama sadece

Bir süreliğine.

Nefesinin yavaşlaması, bir anlık serinlik, havadaki tenine yerleştiğini hissetmesi, sıcaklığın ateşinin şeklinde gösteren tatlı, tatlı bir rahatlama.

Ama bu azgın bir ateşe bir bardak su atmak gibiydi ve Stellan içinden çıkarken tısladı.

"Stellan, ben-" Sesi zaten boğuk çıkıyordu.

Adam ona sırtıttı, gözleri son baktığında olduğundan daha az . "Tanrım, bunu özlemişim, seni," dedi.

"Beni özlemene gerek yok, ben buradayım," diye cevap verdi.

Adam onun alınına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum."

Stellan'ın nefesi kesildi ve ardından bir çift kol onu sardı. "Hâlâ iyi hissediyor musun?" Niles sordu.

Stellan başını salladı, alfaya yaslanırken gözleri kapandı.

Hâlâ düğümlemişlerdi ve sanki onları birlikte hayal etmek, Stellan'ın onda olmayan nelere sahip olduğunu bilmek, ateşini yeniden alevlendirdi.

İhtiyaç onu bir mızrak gibi delip geçerken inledi ve Jackson'ın kolları onu sarıp kendine çekti. Jackson onu kendine çekti, gözlerini ona dikti ve dudaklarına, onunla ilgilenmeye hazır olduğunu söyleyen bir öpücük kondurdu.

Stellan'ın döller ve kalan uyarılmışlığı, onu kayganlaştıran taze ihtiyaçla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. "Başka bir şey istiyormuş gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Jackson, kulağını ısırarak onu kollarında seğiriyordu.

Elise başını salladıtembel bir uyuşukluk onu ağırlaştırıyordu ama yine de *istiyordu*.

"Düğüm ister misin?" Jackson sordu.

"Evet!" diye bağırды, yuvarlanmaya çalıştı.

Jackson onu durdurdu, bal rengi gözleri onu dizlerinin üzerine yönlendirirken erimişti. Elise ellerini altına koydu ve Jackson'ın yerleştiğini hissedince sızlandı.

Jackson içindeki ihtiyacı hissetti, büyük olasılıkla kokusunu aldı ve kalçalarını ayırıp sikini kıvrımlarının arasına kaydırırken alay etmedi ya da oynamadı.

Kürek kemiklerinin arasına bir el bastırdı ve Elise kendini yavaşça aşağıya bıraktı. Jackson, "Stellan ve Niles'a bak," diye emretti ve Elise'in edecek hali bile yoktu.

Başını diğer tarafa çevirdi ve iki çift göz, okyanus mavisi ve şafak sökerken, açlıkla ona baktı.

Sonra Jackson'ın sikinin küt başını açıklığına karşı hissetti. Jackson onu hareketsiz tutup ileriye doğru hamle yaparken tırnakları kışını ısıırıyordu.

Stellan onu içten dışa doldurdu ve daha birkaç dakika önce Stellan onun içinde olmasına rağmen, kadın onun etrafında sıkıca kenetlendi ve hareket etmesini istedi.

"Jackson," diye sızlandı, gözlerini kapadı ve nefes nefese kaldı, tırnakları yatak çarşaflarını kavradı.

"Aç gözlerini sevgilim," diye fısıldadı Jackson.

Stellan'a bakarak öyle yaptı ve ancak o zaman Jackson hareket etti.

Tıpkı alfasının birkaç dakika önce Stellan'la aralarının bozulmasını izlediği gibi, şimdi de Stellan ve Niles, Jackson'ın onu anlamsızca sikmesini .

Onu yatakta ileri geri sallayarak hızlı bir geçiş yaptı ve gözlerinin kapanmasına izin verdiği her seferinde, tekrar açana kadar durdu.

Jackson her seferinde hamleyle onun içini dışına çıkarırken Stellan ona seksi, anlamsız sözler fısıldadı.

Yatak, Art'ın kokusundan yanına eğildi ve onu görmek için dönmek istedi ama Jackson'ın durmasını istemedi çünkü kalçalarının her vuruşunda düğümünün gerildiğini ve açıklığında alay ettiğini hissetti ve eğer sadece-

"Bakabilirsin," dedi Jackson ve Art'ı bulmak için gözlerini devirdi.

"Merhaba ," diye mırıldandı ve kızın saçlarını geriye doğru taradı. "Nasıl hissediyorsun?"

Cevap olarak, Jackson onu becerdi, düğümünü çekirdeğine karşı duraklattı ve . "Düğüm," diye sızlandı. "Jackson, düğümle beni!"

"Yapacağım, sevgilim, yapacağım," diye söz verdi.

Ama aynı yavaş alaya devam etti, çılgık atacakmış gibi hissedene kadar düğümünü girişine sürttü.

Ve sonunda içine girdiğinde, düğümünün etrafını sıkarken yeni bir zevk zirvesinin kilidini açtı. Patladı, adam onu doldururken serin bir dalga onu yıkadı, her seferinde bir dürtme ile ısıyı kovaladı.

Kolları gevşek bir şekilde yatağa uzandı ve sonunda gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Art'ın yumuşak kıkırdaması gözlerini kırıştırmasına neden oldu ve Art kalçalarının etrafında dönerek içinde kilitlenmiş olan düğümle alay ederken Jackson'a karşı sarsıldı.

"İyi hissediyor musun o zaman?" Art yumuşak bir gülümsemeyle sordu.

Elise sarhoşça sırttı ve başını salladı. "Öyle de denebilir," diye geveledi.

"İkinize göz olacağım," dedi Art ve alfaları da yuvasının ışıltısında yumuşak seslerle aynı fikirde olduklarını yinelediler.

Jackson onları çevirdi, onu kucağına oturttu ve Art, Niles ve Greyson'ın onu ve Stellan'ı beslemesine izin verdi.

Üzümler dilinin üzerinde patladı ve lezzetin tınısıyla mutlu bir şekilde mırıldandı. Suyla yıkadı ve alfaları onu beslerken mırıltıları odayı doldurdu.

Stellan da aynı muameleyi gördü, Niles'in düğümü çözülmüştü. Vitray pencerenin altındaki duvara yaslandılar, dolunay yuvarının üzerinde farklı renklerde parlıyordu.

Karanlık, romantik ve sevgi doluydu ve bir alfa düğümünden başka şeylerle de dolu hissediyordu ve farkına bile varmadan gözyaşları gözlerinin arkasına bastırdı ve onları kırıştıtararak uzaklaştırdı.

"Elise, iyi misin?" Üç alfa ve Stellan bu soruyu farklı şekillerde aynı anda sordu ve anlık uyarı Elise'in oldu.

"Mutlu gözyaşları, merak etme," dedi ve bir üzüm daha almak için dudaklarını araladı.

Art onun yerine bir dilim portakal verdi ve dilindeki narenciye kokusuyla ciyakladı.

"Biz bir sürüyüz," dedi. yanı buna inanamıyordu ama diğer alfaları onu ve tüm kalbiyle sevdiği başka bir omegayı beslemek arasında gidip gelirken alfasının düğümünde oturmaktan daha gerçek ne olabilirdi ki?

"Evet, öyleyiz," dedi Stellan.

Sonra gözyaşları döküldü ve Stellan eğilip onları öptü. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye hatırlattı ona. "Bu alfaları tek almana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Elise kıkırdadı ve Stellan'ı aşağı çekti. Yedikleri soğuk meyvenin tadı soğuk ve tatlıydı, ama bunun altında Stellan'ın tadı vardı, ne kadar uzun süre ayrı kalmış olurlarsa olsunlar asla unutamayacağı bir tat.

Ve şimdi bir daha asla unutmak konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Alfaları onu teselli etti. Greyson elini baldırında bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve hayatında gördüğü en yumuşak gülümsemelerden biriyle onu izledi.

Ona sırttı, dudaklarından aptalca bir gülümseme ve eğer bir alfanın

bir öpücük için ona doğru sürünebilirdi.

yerine "Öpücük," diye sordu ve Greyson kıkırdayarak yatağa , bacaklarının üzerinden geçerek yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarındaki meyvenin tadına baktı.

Mutlu bir şekilde içini çekti ve meyvesini bitirip biraz su içerken bu rahatlamamanın tadını çıkardı. Jackson'ın düğümü sonunda çözüldü ve alfa, yorgunluk onu alıp önce onu temizledi.

ISI ONU UYANDIRDI, ihtiyaç derisinin altında fokurduyordu.

Bir alfa onu öptüğünde, daha düşüncesi bile oluşmadan taze yaban mersinleri ona kim olduğunu söylemişti.

Art onu becerdi... iyi... ustaca. Her şey kıkırdamalar, sızlanmalar ve zevkten oluşan bir pus gibiydi ve sisin içinden Stellan'ın kokusu havada yoğunlaşırken Stellan ve diğer alfaların etrafında kaydığını hissetti.

İnlemeleri odayı doldurdu ve bir noktada Jackson ve Stellan'ın birbirlerini ilk kez keşfetmelerini, yumuşak ama muhtaç ve amaçlı dokunuşlarını izledi. Birbirlerinden zevk alırken, birbirleriyle ilgilenirken yüz ifadelerinin sertleşip yumuşamasını izledi. Elise aralarında tutuğan fiziksel kıvılcımlardan daha fazlasını araştırmalarını istiyordu. Merak, heyecan, gerginlik, çekim... bunların *daha fazlasına* dönüşmesini izlemek istiyordu. Aşka. Bir bağa.

Fazla bir şey istemedi, değil mi?

Art ve Niles aynı anda onunla ilgilendiler, gererek açıldılar ve her iki taraftan doldurarak parçalanmasını sağladılar.

Elise kıyıya vurup vurmayacaklarını merak edene kadar, sıcaklık onları bir ihtiyaç okyanusunda sürüklenen bir odun parçası gibi çekip iterken alfalar aralarında dans etti.

ELISE GÖZLERİNİ KIRPIŞTIRARAK AÇTI, içinde hâlâ kaynayan sıcaklıktan sızlanıyordu.

Uykulu ve bitkin bir *haldeydi*, vücudu birden fazla yönden ağrıyordu ama yine de azmıştı.

Bu kadar yoğun bir sıcaklık yaşamayalı uzun zaman olmuştu ve yuvada Stellan'ı aradı.

Ama önündeki boşluk boştu.

"Ateşi biraz önce bitti. İlk istediği şey bir duş almaktı, sonra geri dönecekler. Endişelenme," diye söz verdi Greyson'ın pürüzsüz, derin bariton sesi ona.

"Onunki bitti mi? Şimdiden mi?" Elise sordu.

çok sıcaktı ve karnında bir sıcaklık oluşuyordu ve bu ağrıyı dindirecek tek bir şey olduğunu biliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı bebeğim?" Greyson kulağının kabuğuna sordu. Kız

titreyerek ona doğru eğildi, adamın göğüs kılları aşırı hassas göğüslerini gıdıklıyordu.

"Mm-hmm," diye mırıldandı, kalçalarını kavradı ve onu daha yakına çekti.

uzandı, bir eliyle bileklerini kavradı ve başının üzerine doğru itti. Sonra oda döndü, bir kalça onunkinin arasından kaydı ve Greyson'a bakıyordu, parıldayan ışıklar tepesinde usulca parlıyordu.

"Merhaba," diye fısıldadı. Adamın geniş avuç içi kadının iki bileğini birden tutuyordu.

Kalçalarını onun içine doğru yuvarladı, adamın kalçası en hassas, en muhtaç olduğu yere sürtündü.

"Lütfen Greyson," diye sızlandı. "Seni içimde istiyorum."

Yeşil gözlerini bir ihtiyaç fırtınası gölgeledi ve eli bileklerinde sıkılaştı. Gözlerinin de onunki kadar derin ve çaresiz görünüp görünmediğini merak etti.

"Alfanı mı istiyorsun?" diye sordu.

Elise onun tatlı ses tonundaki karanlık vaat karşısında yatağın içinde eridi.

"Evet," diye nefes aldı. "Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var," diye inledi ve eğilerek sert bir arzu ifadesiyle onun ağzını aldı.

Öpücüğün içinde inledi, kalçaları adamın kalçasına doğru eğildi, saçlarının bacaklarının arasına değdiğini hissetti.

"Bütün gün seni kokladım. Seninle ilgilenmek için sabırsızlanıyordum. Ama seni tamamen kendime istedim," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Başını salladı. "İyi alfa."

Greyson kalçasını kızın bacaklarının arasına bastırdı ve kızın nefesi kesildi çünkü bu baskı tam olarak arzu korlarını biraz daha yükseltmeye yetmişti.

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim," diye söz verdi.

Dudaklarındaki gerçekten başka bir şey bilmeden başını salladı, tadına baktı ve ısırıldı. sakalları hafifçe yanaklarına sürtündü ve sonra adam kayarak uzaklaştı, boynundan aşağı bir iz bırakarak teninde ürpertiler yarattı.

Adam kızın boynunu ısırıldı ve kız adamın kollarında titredi. "Isırmak yok, söz veriyorum," diye mırıldandı

Greyson.

Elise onun onaylamasıyla midesinin kıpırdanmasından hoşlanmamıştı. Ya bir ısırık isterse?

Kendini onun üzerine indirdi, onu yatağa bastırdı, kokusuyla onu işaretledi ve bu bir anlık netlik verdi.

Eğer diye bir şey yoktu. Greyson'ı istiyordu. Elise durakladı, tırnaklarını avuçlarının içine batırmayı hafifletti. Sıcaklığın bulanıklığı ve içinden akıp giden ihtiyaç sayesinde Greyson'a olan aşkını fark edebiliyordu. Hiçbir şeyi karıştırmıyordu.

Ayrıca... zaten gururla üç alfasının işaretlerine sahipti. Bir tane daha olsa ne olurdu? Tüm koleksiyonu istiyordu.

"Ben alfamı istiyorum," diye karşılık verdi. "Beni ısırabilirsin." Greyson dondu kaldı ve geri çekilerek ona baktı.

"Ne?"

"Bağla beni Greyson," dedi onun parlak yeşil gözlerinin içine bakarak.

Yırtılmış görünüyordu ve inledi, ama adam dudaklarına bir fırça atarak sesi yatıştırdı. "Bu kararı kızgınlık anında vermeni istemediğimi söylerken seni inkar etmiyorum. Pişman olursan bu beni öldürür."

Hâlâ neredeyse reddedilmenin verdiği rahatsızlıkla göğsünü sıkıştırıyordu. Elise ellerini adamın pençesinden kurtardı ve yüzüne kaldırdı, tırnaklarını adamın sakalına geçirdi ve adamın bakışlarını bakışlarında tutmak için tırnaklarını adamın kaba saçlarına geçirdi. "Pişman olmayacağım. Bu sarhoş bir kızgınlık isteği değil. Bu senin omega'ndan bir talep. Sıcaklık yüzünden değil, sen olduğun için Greyson."

Gözleri karardı, ona bakarken bakışlarının gölgesinden bir fırtına geçti. Belki de gerçeği arıyordu.

Dudakları bir an için ayrılıp kapandı, sonra kelime bulmaktan vazgeçip onu öpmek için eğildi. "Elise," diye mırıldandı, Elise' adı dudaklarında sadece bir nefesti. "... onur duyuyorum."

Kalbi güm güm attı ve sanki onun kabul etmesini bekliyormuş gibi, ateşi canlandı. Sızlandı, ona doğru eğildi, boğazını açtı, ama adam... boynunu atladi, daha aşağı indi. Acıyan göğüslerini ve kalçaları omuzlarının etrafında gerilene ve dili dudaklarının arasından kayana kadar gövdesinden aşağı devam etti.

onu bir kâse gibi, sanki son yemeğiymiş ve o da açlıktan ölüyormuş gibi eğerken nefesi kesildi. kışına kadar ıslak bir şeridi yaladı, boğazından bir nefes çekti ve bir parmağını göbeğine soktu.

Adamın elleri büyüktü ve kadın adamın parmaklarını sıkıca kavrayarak kendini onun dokunuşuna bıraktı.

Onu açtı, ayırdı, parmakları ve diliyle bir çığlık ve haykırıyla parçalanmasını sağladı ve ancak o zaman dizlerinin üzerine oturdu ve onu sikinin üzerine çekti.

Elleri adamın dizlerinin yanındaki çarşafı kavradı ve bakışları adamın yüzüyle onu mızrakladığı yer arasında gidip gelirken kaşlarının çatılmasını izledi.

ona aynı anda hem sövüp hem de övmesini, dudaklarından dökülen adını dinledi. Elise onun ne kadar mükemmel olduğunu, ne kadar güzel, akıllı, sevimli, güçlü, sabırlı ve anlayışlı olduğunu duydu.

Greyson ona meme uçlarıyla oynamasını söyledi ve o da yaptı, dokunulamayacak kadar hassas olmalarına rağmen onları çimdikledi. Ama emir çok güçlüydü ve Greyson'ın içine soktuğu onca zevkin yanında biraz acıya aldırmıyordu.

"Düğüm, düğüm, düğüm," diye mız mızlandı ve da bir ısırik istedi, Greyson'a da söyledi.

Ona söz verdi ve hızını artırarak, yuvasının altındaki kitaplar kadar daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde .

Adamın baskısını hissetti, sıcak, sert ve ağırdı içinde düğüm büyüktü ve tekrar tekrar çekirdeğine çentik atarken umut vericiydi.

"Greyson, lütfen!" bağırdı, neredeyse bir çığlıktı ve ancak onu yalvarttıktan sonra ona verdi.

Sonunda derinlere daldığında Elise onun etrafında çırpındı, sonunda ona arzuladığı düğümü verdi. Kadın adamın etrafında paramparça olurken, adam onun üzerine eğildi, göğüs kafesine, kalbinin üzerine sıcak bir öpücük kondurdu ve ısırdı.

Greyson'ın onu zorladığı orgazmla çığlık atarken, bağ yerine oturdu ve bir dalga gibi gelen duygularla boğuldu. Greyson'dan yayılan tüm sevgi, şefkat, arzu ve ihtiyaç gözlerini kamaştırıyordu.

Adam kadının içinde patladı, sıcak bir ipek kabarması sonunda onun mutlulukla söndürdü. Yavaşça aşağı indi, yatağa süzüldü, yanağının altındaki yumuşak kürk salkımı- "Greyson, merhaba," diye mırıldandı, yanağını göğsünde okşayarak. O kürktü.

"Merhaba bebeğim," diye gürledi ve Elise bir kıkırdama duydu. "

Elise, bu külotunu hemen ."

Stellan' alayına kıkırdadı ve omega *bu* kaba ve yuvarlanan alfayı bile ayağa kaldırırken altındaki göğüs biraz sallandı.

Elise neşelenmek istedi. Küçük bir adımdı ama yine de bir adımdı. Greyson .

Onu parçalara ayıracak, onu harekete geçiren büyük kalbi bulacak ve her şeyiyle onu koruyacaktı.

Ve şimdi dünya kadar zamanları vardı.

"Şu anda ne istiyorsun, Elise?" Greyson sordu.

"Önce duş," dedi, kalçalarının arasındaki yapışkanlık sonrasında çok daha az seksi olmuştu. "Sonra yemek. Sonra sen," dedi.

"Omega sorar, omega alır," diye Greyson.

Greyson onu yuvadan çıkardı ve Elise geriye dönüp baktığında üç alfanın ve Stellan'ın gelişigüzel bir karmaşa içinde kıvrılmış olduğunu görüp sırttı. O her şeyin ortasındaydı ve onlar da boşluğu doldurmak için etrafta yuvarlanıyorlardı.

"Sadece sen dönene kadar," diye söz verdi Art. "Şimdi benim tarafım soğuk," diye açıkladı. Kıkırdadı ve başını Greyson'ın göğsüne yasladı.

"İleri, benim asil atım."

"Leydim için her şeyi ." O da ona ayak uydurdu ve yuvadan çıkmasına eşlik etti.

Duş harikaydı, yemek neredeyse orgazmikti, ki bu da, bilirsiniz, çok şey ifade ediyordu.

Sıcak. Ama Stellan ve alfalarının arasına tekrar sokulduklarında, koku paylaşımı en iyi kısımdı.

"Burası evim," diye mırıldandı Elise uykulu bir şekilde. "Seni seviyorum."

Bunu söylerken hepsiyle konuşuyordu ve kurduğu bağlar aracılığıyla, tenindeki parıldayan izler aracılığıyla, onların sevgisinin yankılarını hissetti.

Paket gibiydi.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

A Stellan da sürüsü gibi kendi sürüsüne göz kulak olmak istiyordu. Güvende olduklarından emin olmalıydı.

Bu yüzden şu anda mutfakta durmuş, son bir dövüş için çantasını hazırlıyordu.

"Bunu yapmak zorunda olduğuna emin misin?" Jackson ciddiyetle sordu, mutfaktan izliyordu Stellan omzundaki çantayı düzeltirken barın önünde durdu. "Cidden... Stellan," diye yalvardı Niles.

"Bu gireceğim son dövüş olacak. Ve bu sadece... Tamam, iyi. Lucas orada olacak. Onu sonsuza dek başımızdan savmak istiyorum."

"!" Art, oturma odasının girişini iterek ve parmağıyla Stellan'ı işaret ederek, "Biliyordum," dedi. O da sırtıttı. "Sen biliyor muydun?"

Art durakladı. "Şey... hayır. Ama bunun sadece biriyle el sıkışmak istemenden daha fazlası olduğunu biliyordum."

"Art haklı," diye söze karıştı Elise. "Bu benim de hoşuma gitmiyor. "olmadığını de biliyorsun," dedi Stellan, bir avucunu göğsüne sürterek. "Biliyorum siz

Biliyorum," diye tekrarladı, iki alfaya ve bağları paylaştığı omega'ya bakarak. "Eğer öyle olsaydı bunu hissedebilirdin. Yalan söylemediğimi biliyorsun. Dövüşmek istiyorum, evet ama daha çok Lucas'a kulak olduğundan emin olmak istiyorum. Hayatımıza gizlice girmeye çalışmasını istemiyorum."

"Ve bunu bir dövüşe gelerek mi yapmak zorundasınız?"

Stellan çantasına yeni bir pembe boks bandı atarak, "Elbette," diye cevap verdi. Bu hareket karşısında Art'ın memnuniyetini hissetti ve gülümsemesini omzuna sakladı. "Beni korkutup kaçırdığını düşünmesini istemiyorum. hâlâ dövüşeceğimi bilmesini istiyorum. Ve kazanabileceğimi."

"Onu o kadar çok davayla sıkıştırabiliriz ki, birileri yasal olduğundan emin olmadan nefes alamaz. Neden bunu yapmak zorunda olduğunuzu düşünüyorsunuz?" Niles sordu.

"Ben sadece... Güvende olduğumuzdan emin olmak için üzerime düşeni yapmak istiyorum," diye itiraf etti. "Stellan," diye fısıldadı Elise, ". *Bizim* için buradasın ve bu yeterli."

"Benim için değil," cevap verdi Stellan, sesinde, göğsünde samimiyet vardı ve bunu bağın içinden geçirmeye çalıştı. "Sadece kontrol istiyorum. Bu geceki rakibin o kadar da sert biri olması gerekmiyor. Temelde bir amatör. Ve o bir beta. Ben ."

"O zaman birimiz seninle gelsin," diye ısrar etti Niles, aralarındaki bağlantıda ağır bir endişe vardı. Stellan başını salladı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, evet."

"Jackson'ı al," diye ağzından kaçırdı Elise. "Eğer bir şey olursa o seninle ilgilenebilir. Bir şey olacağını düşündüğümden değil," diye hızla ekledi.

Asla öğrenmiyor. Stellan gözlerini devirerek bir kolunu onun omuzlarına doladı ve bir öpücük kondurdu.

yanağına bir öpücük kondurdu. "Geri döneceğim, söz veriyorum." "Dönsen iyi olur."

Jackson'ın temel ilk yardım malzemelerinden oluşan küçük bir çanta alması ve onu kapıdan çıkarken takip etmesi uzun sürmedi.

Stellan, Nic'ten aldığı adresi yazdı ve külüstür cipi homurdanarak -ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak protesto ederek- gecenin karanlığında yola çıktı.

"Peki bu dövüş bir ile on arasında ne kadar tehlikeli olacak?"

"Belki üç gibi," diye itiraf etti Stellan. "Düşük risk. Bu dövüşçüyü duymuştum ve kirlenebilse de beceri seviyesi oldukça düşük, o yüzden endişelenmiyorum. Özellikle de sen oradayken, Doktor" diyerek alfaya alaycı bir bakış attı.

Jackson gözlerini devirdi, bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Peki. Çok fazla endişelenmemeye çalışacağım. Sadece kış tekmelediğinden emin ol."

"Oh, yapacağım."

Ve Stellan buna inandı.

Oraya vardıklarında şey her zamanki gibi görünüyordu... Ne kadar olmuştu? Dört mü? O gideli beş hafta mı olmuştu?

Onsuz her şeyin aynı kalması biraz iç karartıcı.

Bu ona burayı geride bırakmanın en iyi seçenek olduğunu bir kez daha kanıtladı. Burada kayda *değer* bir şey yapmıyordu. Hayatları değiştirmiyordu -kendi hayatını bile, gerçekten- ve kimse onun gelip gelmemesini umursamıyordu.

Ne tebrik eden bir sırt sıvazlama ne de hoş geldin tezahüratı vardı. Onları karşılayan birkaç dudak bükme ve dudak bükme -muhtemelen bir süre önce mahvettiği bir bahis- oldu.

"Zorlu bir kalabalık," diye fısıldadı Jackson.

Stellan homurdandı ve Jackson'ı çatma soyunma odasına götürdü, orada parmak eklemlerini Art'ın ona hediye ettiği parlak pembe boks bandıyla sardı.

Ringe biraz sevgi götürmesi gerektiğini söyledi.

Ve eğer bu alfanın dudaklarına kocaman bir öpücük ve belki de bir teşekkür saksosu kazandırmadıysa, ne kazandırır?

Bağları hissetti, kendini yüzüğe hazırlarken bağlantılarda güç buldu. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Uh... kimseyle konuşma. Bahis de oynamayın," dedi Stellan. "Şey... evet.

Senin için tezahürat yapmama izin var mı?"

Stellan alfaya sırtıttı. "Neden, ponponlarını getirdin mi?"

Jackson gözlerini devirdi. "Peki, fangirling'imi minimumda tutmaya çalışacağım," dedi kuru bir şekilde.

"Hayır, elbette beni neşelendirin," diye cevap verdi Stellan, eşofmanlarını çıkarıp spor şortunu giyerken ve tişörtünü çıkarırken dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi.

Kurt gibi bir ıslık sesi odada yankılandı ve Stellan gömleğini çantasına attıktan sonra alfaya baktı. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?" Stellan bal rengi gözlerindeki sıcaklığı fark ederek sordu.

"Belki," diye cevap verdi.

Bir düdük sesi duyuldu ve Stellan sola doğru başını salladı. "Bu yüzük için çağrı. Gidelim."

Ringin ortasına doğru ilerlerken Stellan kalabalığa baktı ama tanıdık hiçbir şımarık beta yüzü görünmüyordu.

Belki de Lucas'ı korkutup Stellan'dı. Bu hoş mıydı?

Ringe girerken kendi kendine gülümsedi, spikere başıyla selam verdi ve kendi tarafına doğru yürüdü.

rakibini incelemeden önce daire çiziyor.

Beta, Stellan'la hemen hemen aynı boydaydı. Düz beyaz bandajları oldukça büyük ellerini sarıyordu ama gergin görünüyordu. Kalabalık toplanıp dövüşün başlamasını beklerken Stellan birkaç basit esneme hareketi yaparken o bir ayakta diğerine zıplıyordu.

Toplantıyı bir mırıltı dalgası kapladı ve Stellan bu tartışmaya kimin sebep olduğunu çalıştı ama herkesi göremedi. Yine de Jackson'ı buldu ve alfa da aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Stellan ona hakem demekte tereddüt etse de, o piç kurusu hiçbir faullü oyunu durdurmadığı için, dikkat çekmek için bağırdı.

Rakiplerini tanıttı ve Stellan Mick adında biriyle dövüşeceğini öğrendi.

Düdük çaldı, dövüş başladı ve Stellan rakibinin stilini özensiz olarak tanımlayabileceğini fark etti.

Adam yumruklarını zor nişan ve yere düşseler bile çok sert olmayacaktı. Yumruklarını savururken bileği neredeyse gevşekti ve yumruklarını kafa üstü yerine açılı bir şekilde hedef alıyordu. Peki bu adam ne halt ?

Stellan bir yumruk attı ve sonra zıplayarak uzaklaştı, bu adamın planının ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonunda bulana kadar adamdan uzun bir an oldu.

Yumruğunu savururken gümüş rengi bir parıltıyla Stellan *planını* buldu.

Mick'in kirli dövüşüyle tanındığını biliyordu ama... kasetinde jilet mi vardı? Bu çok zayıftı.

Ne göt herif ama.

Özensiz yumruklar aslında hiç de özensiz değildi. Sadece Mickin rakibini yumruklamak yerine bıçaklarla kesebilmesi için belli bir açıyla şekilde hesaplanmışlardı.

Ucuz ve acımasızdı. Ama etkiliydi.

Bıçak Stellan'ın göğsünü kesti ve Stellan bir tıslamayla dans ederek uzaklaştı.

Mick kazandığını düşünerek sırttı ama Stellan sadece... kızgın hissediyordu.

Mick bu kadar alçakça taktiklere başvurduğuna göre dövüşte *gerçekten* berbat olmalı.

Bir dahaki sefere Mick'i kafasından yakaladığında, düşüncelerini göt herife mırıldandı. "Kasetlerini ne diye diziyorsun? O kadar korktun mu?" Stellan onu itti ve kışına bir tekme atarak adamı dizlerinin üzerine çöktürüp öksürmesini sağladı.

En yakın seyircilerden birkaçı ringin etrafında kıkırdadı ve Stellan bütün akşam tanıdık yüzü görmemiş olsaydı zaferle sırtacaktı.

Lucas ringin öbür ona sırttı, sonra bakışları Mick'kaydı. Sırtışının yerini bir alay aldı ve "Kalk ayağa, pislik!" diye bağırdı.

Mick bir şeyler homurdandı ve yumruklarını tekrar kaldırmadan önce ellerinin tozunu aldı.

Oh. Yani Lucas bunun cevap olacağını mı düşündü? Sanki elindeki kaydı değiştirecekmiş gibi onu ringde hırpalamak? Sanki bu Niles'in onu çalıştığı her şeyi değiştirecekmiş gibi?

Mick bir savaş çığlığıyla üzerine geldi ve Stellan ilk birkaç darbeyi savuşturdu, Mick bir tane indirmeden önce kendi darbeleriyle .

Sadece bir bakış olmasına rağmen canını yaktı. Bıçak yanağını kesti ve acısı onu irkiltti.

"Hadi ama," diye alay etti. "Bu benim iyi tarafım. Senden daha güzel olduğum için mi kıskanıyorsun?"

Mick hırladı ama bu bir alfanın havlamasına hiç benzemiyordu. Tekrar saldırdı ama Stellan hazırlıklıydı, kaçarken ayaklarının üzerinde çevikti, çenesine bir saatle karşılık ve dans ederek uzaklaştı.

"Ne senin üzerine bahse girdim ki?" Lucas bağırdı, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

Mick ringin Stellan'a baktı, bakışlarında saf bir hayal kırıklığı vardı. Ayağa kalktı, yumruklarını sıkı ve Stellan yavaşça yaklaşırken güçlü durdu.

Mick'in yüzüne doğru fırlattığı bir avuç toprağın geldiğini . Birkaç saniyeliğine kör oldu ve küfretti ama birkaç saniye rakibinin tek ihtiyacı olan şeydi.

Yaklaştı, bütün gece olduğundan daha fazla yaklaştı ve Stellan'ın karnına gerçek bir yumruk indirdi. Stellan'ı ikiye , bıçaklar derisine saplandı ve Mick bu konuda nazik davranmadı. Yumruğunu Stellan'ın böğrüne indirdi ve sonunda geri çektiğinde, kan ve çığ deri karışımı bir görüntü vardı.

Stellan gözlerindeki kiri silmeye çalıştı ama bant bunu zorlaştırıyordu.

"Stellan!" diye tanıdık bir ses ve tam döndüğü sırada yüzüne bir gömlek çarptı. Çabucak tepki verdi, gözlerindeki kiri sildi, çamurlu izler halinde cildinde çizdi ve tam zamanında görüşünü temizledi.

Boğazına yönelen bir yumruğu savuşturdu ve bacağını savurarak Mick'i yere düşürdü.

Bir an için gözlerini kocaman açarak rakibine baktı, *ah-ha* anı onu şok ederek hareketsiz bıraktı.

Lucas'ın amacı *bu* muydu? Tüm bu insanların önünde onu *öldürmek* mi?

Hiç şüphe yoktu ki o yumruk inmiş olsaydı, boynunu kesip .

"Ne yani, o pislik için cinayet mi işleyeceksin? Kendi pis işlerini bile yapamıyor mu?" Stellan bağırdı.

Kalabalıktan gelen bir mırıltı Stellan'ın hırıltısını bastırdı ama Mick bunu duydu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Stellan betaya ilerledi, *uzun* zamandır hissetmediği öfke hissediyordu.

Micki ringin etrafında takip etti, kaçtı ve savuşturdu, betanın kendisini izin verdi. Sonraki birkaç dakika içinde Stellan, Mick'in özensiz darbeleriyle enerjisinin yavaşça tükenişini izledi. Çok fazla güç kullanıp yeterince kontrol edemiyor, değerli enerjisini ve terini gereksiz hareketlerle harcıyordu. Kalabalık çılgına dönmüştü, bağırıyor ve endişeyle mırıldanıyordu ama Stellan bu dövüşü bitirmeye odaklandığı için hiçbirine aldırmadı.

Kıpkırmızı yüzünden terler akıyordu ve Stellan sonunda fırsatını bulduğunda Mick'in göğsü kabardı. Mick tökezledi, sadece yarım adım attı ve Stellan atağa geçti. İlk darbesi Mick'in kaburgalarına çarptı, Mick zamanında engelleyemedi. Stellan ringe jilet getirdikten sonra ona hiç merhamet göstermedi. Burası ne kadar yasadışı olursa olsun, hiçbir şekilde silaha izin verilmiyordu.

Stellan yumruğunu savurarak adamın çenesinin altına vurdu ve ardından yanağına indirdiği bir darbeye işini bitirdi.

Mick bir iniltiyle kışının üzerine düşmeden önce sendeleyerek geri çekildi. Tekrar ayağa kalkmaya çalışmadı.

"Hey!" Stellan bağırdı ve hakem sonunda ona dikkatini verdi. "Kasetinde bıçaklar var, yasaklanması gerekiyor."

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve hakem eldivenlerini kontrol etmek için eğilmeden önce yere düşen betaya baktı. Mick yumruğunu geri çekmeye çalıştı ama hakem silahları doğrulayana kadar onunla mücadele etti. Hakem uzun bir süre sessiz kaldı ve Stellan tüm acı onu yakalamadan önce gözlerini devirdi. Jackson'ı istiyordu. Doktorunu ve alfasını.

Stellan arkasını dönüp ringi geçmeye başladı, sonunda Mick'e, hakeme ve *tüm* bu saçmalıklara sırtını dönmüştü. Şimdi tek yapması gereken Lucas'ın icabına bakmaktı. Lucas *neredeydi*?

Stellan başını kalabalığa doğru kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı.

Greyson, Jackson'ın arkasında durmuş, çırpınan Lucas'ı dev kollarıyla tutuyordu. Ellerini kırmakla tehdit eden iki adam yerde baygın .

Demek ki tüm mırıldanmalar ve endişeler bununla .

Tam olarak ne zaman gelmişti? Diğerleri burada mıydı? Elise'in burada olduğunu *düşününce* kaşlarını çatı.

"Mick diskalifiye edildi ve men edildi," diye anons etti hakem, ayağa kalkıp ellerinin tozunu alırken.

"Birkaç kuralımıza uymadığı gerekçesiyle. Ringe bir silah getirdi."

Stellan ringde sendeleyerek Jackson'ın yanına gitti, bal rengi bakışlarındaki endişe bir fener gibiydi.

"Umursadıkları için değil, yanlış anlamayın," diye mırıldandı Stellan onlara. "Her cesetleri zorunda kalmaları işlerini zorlaştırıyor."

Hiçbiri cevap vermedi ve Stellan'ın bakışları sonunda Lucas'a kaydı.

"Ne? Öldüğümde kaseti yayınlamayacağımı mı düşündün?" diye sordu karanlık bir şekilde.

Lucas'ın gözleri büyüdü. "BEN-"

"Yedi dakikamız var," diye duyurdu Greyson, Lucas'ın kekelemesinin üzerine konuşarak.

Stellan ona baktı ve neden bu kadar çabuk ayrılmak zorunda olduklarını merak etti. Ama onun orman yeşili bakışlarındaki sert parıltıyı fark etti ve itiraz etmedi.

Lucas ciddi bir şekilde debelenmeye başladı ama Greyson betası irkilip bir çığlık atarak hareketsiz kalana kadar onu sıkıca kavradı.

"Kimse omega'mıza dokunamaz," diye homurdandı Greyson, Stellan'ın tüylerini diken diken eden korkunç bir sesle.

Aynı zamanda göğsünü de ısıttı ve Stellan bir elini yan tarafındaki çiğnenmiş yaraya bastırdı. "Onunla ne yapacağız?" Stellan hatırlayamayacak kadar sersemlemiş bir halde sordu.

"Duruma göre değişir, ne istiyorsun-"

"Bırak beni gideyim mi?" diye cevap verdi söz konusu pislik. "Seni yalnız bırakacağım! Yemin ederim!"

"Evet, tamam. Geçen sefer yaptığın gibi mi?" Stellan sordu. Dik durmaya çalışıyordu ama , her saniye yanı daha çok acıyordu.

Jackson bir elini sırtının alt koydu ve o bilinçsizce dokunuşa doğru eğildi, alfanın onu ayakta tutacak desteğini aradı.

Stellan, "Bunu gerçekten planlamamıştım," diye itiraf etti.

"Ben . Dışarı çıkabilir miyiz?" Greyson sordu. Lucas'ın gözleri irileşti ve Stellan başını salladı. "Elbette."

Hakem hâlâ gür sesiyle konuşuyordu ve kalabalık azalmış olsa da salon henüz boşalmamıştı. Bu da herkesin dikkati dağılmışken arkadan kolaylaştırdı.

Gecenin serin havası yüzüne vurur vurmaz Stellan değerli bir nefes çekti ve Jackson'a doğru eğildi.

"Etrafımız insanlarla çevriliyken bunu söylemek istemezdim ama polislere çoktan bir ipucu verdim."

Stellan'ın gözleri Lucas'ınkilerle aynı anda komik bir şekilde büyüdü.

"Ne? Polisleri mi aradın?" Lucas tısladı.

Greyson onu susturana kadar salladı ve sonra betaya ters ters baktı. "Evet. Niles'la ilgili bu kadar pislige sahip olmanın neden bu kadar acil olduğunu merak ediyorduk, ben de biraz araştırma yaptım. Sevgili babanla son dönemecindesin, bu yüzden onu etkilemek ve yönetim kurulundaki yerini kazanmak için elinden geleni yapmak istedin."

Lucas homurdandı ama Greyson onun yerine konuştu. "Lucas'ın bir yeraltı dövüş ringinde bulunduğu haberi yayılırsa pek iyi görünmez. Bu yüzden gelir gelmez bir arkadaşına haber verdim."

Ciddi bir şeyden kurtulmak için havalı avukatlarını kullansa bile, kötü reklam iyi görünmeyecekti ve Stellan'ın elinde hâlâ Lucas'ın peşini bırakması için kullanabileceği bir kaset vardı.

Bu... dahiyane ve aynı zamanda biraz da korkutucuydu. Greyson bu araştırmayı ne zaman yapmıştı? Bunu nasıl yapmış olabilir?

"Demek polisler geliyor," diye tekrarlardı Stellan, eski bir arkadaşını bulmak için etrafına bakınarak. "Peki ya Nic?"

Stellan arkadaşını uyarmak istedi, oradan çıkma zamanı gelmişti.
Jackson onu çekti ve kendisini bulmaya gitmesini engelledi.
"Onu daha önce gördüm. Buralarda bir yerde olmalı..." diye açıkladı Jackson. Saklama konteynırlarından oluşan labirentte arabalarına doğru yürümeye başladılar.
"İşte " Nic otoparka girer girmez "İşte buradasın" dedi" Maaş gününü istiyor musun, istemiyor musun?"
"Aman Tanrım, acele lan," diye homurdandı Greyson, çırpınan Lucas'ı susturmaya çalışarak.
Stellan kıkırdadı ve sonra açık yarası itiraz edince pişman oldu.
Nic'in bakışları Lucas'ın üzerinden kaydı ve sanki hiçbir şey görmemiş gibi Stellan'ın üzerine indi. "Tamam o zaman.
Evet. Neyse... işte." Nic ona normalden çok daha kalın bir zarf . "Bu da ne böyle?" Stellan sordu.
Nic omuz silkti. "Bu senin son dövüşün olduğu için benimle paylaşmanı istemedim. Ayrıca risk oldukça yüksekti çünkü seni bilmem ama bence Lucas o Mick denen adama seni öldürtmeye çalıştı, dostum." Nic buna inanamıyormuş gibi başını salladı, sanki Greyson o anda Lucas'ı kollarında tutmuyormuş gibi ve Stellan kıkırdadı.
"İyi önsezi," diye cevap verdi. "Yakında sana mesaj atarım."
Nic başıyla onaylayıp arabalara doğru yöneldi ve Jackson nihayet cipin yerini bulduklarında onu oturttu.
"Ne kadar vaktimiz var?" Stellan sordu.
"Polisler gelmeden önce mi yoksa sen bayılmadan önce mi? Çünkü ikisi de çok yakın görünüyor," diye homurdandı Jackson, arkadan çıkardığı çantayı karıştırırken.
Lucas hiçbirine cevap verme şansı tanımadı. Bütün akşam olduğundan daha fazla mücadele etti ve araç labirentine koşmaya başlamadan önce Greyson'a bir kafa atarak onu şaşırttı.
Stellan cipin atladı ve ikiye küfretti, çiğnenmiş yarasının acısı adrenalinin etkisiyle yanıp tutuşuyordu. Hay sikeyim! O pislik babasına geri dönecekti ve-
"Nereye gittiğini ?" diye keskin ses yankılandı.
Arabaların labirentinden etli bir yumruk sesi ve acı dolu bir homurtu duyuldu ve Stellan başka bir aracın yanından topallayarak geçip... Elise'i buldu. Beta'nın sırtına binmiş, bir ön kolunu onun boynuna dolamıştı ve Lucas onun kollarını çekiştirirken burnu yeni kanamıştı.
"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu, birinin aracına yaslanıp nefesini tutarak.
"Görünüşe göre kışınızı kurtarıyor," dedi ve Lucas'ın üzerinden sürünerek kalkmadan önce gevşemesini bekledi. Greyson, "O piç beni iyi yakaladı, nerede yaptı-oh," diye mırıldandı. Stellan'ın yanında durdu. ve dondu.
Gece sessizdi, hava soğuktu ve Stellan, Greyson'ın neden bu kadar sessizleştiğini görmek için döndü. Bakışları Elise'in küçük bedeninden Lucas'ın total bedenine doğru gidip geliyordu.
"Sen...?"
"Evet, koşarak geldi, ben de onu durdurdum," diye açıkladı Elise hiçbir şey olmamış gibi.
"Aslında onu boğdu," diye düzeltti Stellan ve Greyson'ın gözlerinin açılmasına gülmek istedi.
"Bu..." Sözüünü yarıda kesti ve Stellan alfanın gözlerinden Elise'i inceledi. ", dedi ikisi de aynı anda.
Stellan kıkırdadı ve dev alfayı Elise'e doğru itti. "Git getir onu, mankafa. Senin buradaki işin bitti."

Greyson iyi olduğundan emin olmak için onu inceledi ve Stellan başıyla onayladı. Alfa onun saçlarını karıştırdı, ki bu sinir bozucu derecede sevecendi ve omega'sını için döndü.

Elise, Stellan'a omzunun üzerinden bir başparmak işareti gönderdi, kıkırdaması onlar gözden kaybolduktan çok sonra bile duyuluyordu.

Stellan bir yabancıнын arabasına yaslandı, yavaş ve yorgun bir nefes verdi, ama sonra Jackson oradaydı, bir kolunu omuzlarının altından geçirdi ve yürümesine yardım etti.

"Seni yakaladım," diye mırıldanarak Stellanı cipe geri götürdü.

Stellan tekrar alfaya baktı. "Greyson yaşamak için ne yapıyordu?"

Jackson başını yana eğdi. "Bilmiyor muydun? O bir özel , yani her yerde bağlantıları var."

Stellan sersemledi. Alfa *ne* yapmıştı? Muhtemelen Niles hakkında Stellan'ın bulabileceğinden çok daha fazla toplayabilirdi. Jackson yaranın etrafını toparladığında başını salladı ve tısladı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Ne kadar kötü olduğunu görmem gerek."

Stellan dişlerini sıkarak, " yok," diye yalan söyledi. "Herkes buraya ne zaman geldi ki?" Stellan sordu.

Jackson omuz silkti. "Birkaç saniyede bir bana mesaj atıp neler olduğunu, neden stresli olduğunu, neyin bu kadar komik olduğunu sorup durdular. Çok merak ediyorlarsa hemen buraya gelmelerini söyledim. Göğsüne ilk darbeyi indirdiğin sırada geldiler. Lafı açılmışken, hadi gidelim Rocky." Doktor onun göğsünü ve gülümsedi.

"Rocky?" diye sordu.

"Evet. Balboa. Boksör adam. O bir boksör, değil mi?"

Stellan kıkırdadı. "Evet, o bir boksör."

"Yani, seni kendi izlemek oldukça etkileyiciydi."

"İşte bu yüzden onunla anlaştım," diye ekledi Niles aniden, aracın köşesinden gizlice Stellan'ın yan tarafındaki kanlı dağınıklığa baktı, mavi gözleri endişeyle karardı. "Sen iyi misin? Kötü görünüyor."

Jackson, "Evet, bu yüzden onu eve götürüyorum," diye ısrar etti.

Niles, Stellan'ın diğer kolunu tuttu ve sanki ateş topuklarındaymış gibi onu ön koltuğa taşıdılar. Onu ön koltuğa bağladılar ve içeri girip motoru çalıştırmadan önce kapıyı çarparak kapattılar.

"Bekle! O iyi mi?" Art aniden pencereye doğru eğilerek sordu. "Hey,"

diye mırıldandı Stellan. "Buraya ne zaman ?"

"Biraz önce. Benim kaçış şoförü olmam gerekiyordu." "Araban nerede o zaman?" Stellan sordu.

"Greyson Elise şu anda içinde sikişiyorlar."

Niles homurdandı, sese eşlik eden sevecen bir baş sallamasıyla Stellan, Art'a tembel bir beşlik çaktı.

"Güzel."

Jackson dikkatlerini çekmek için tersledi.

"Seni eve götürmeliyiz ve gece yarısını geçtikten sonra dışarıda olmayan bir yere gittiğimizde daha fazlasını yapabilirim."

"Gerçekten o kadar ciddi mi?" diye sordu, ancak aşağı bakınca gerçekten de o kadar ciddi olduğunu gördü. Mick'in bıçakları karnına sapladığı sol baldırının tamamı kanla kaplanmıştı. "Lanet olsun." "Muhtemelen sadece yüzeysel bir yara ama çok fazla kan var," dedi Jackson.

"mı?" Stellan sordu, sesi normalden daha tizdi. "İyi olacaksın. ol, güzelim."

Stellan kıkırdadı ve dünya biraz yüzmeye başladı.

"Niles?" diye sordu.

"Evet, ne haber bebeğim?" diye cevap verdi, arkadan ön koltuğa doğru eğilerek. Sinirleri belli oluyordu,

Stellan bağ sayesinde bunu hissetmiyor ama...

"Bu seni son bayıltışım olacak, söz veriyorum." "Ne var?"

Bekle, Jackson-"

Stellan bayıldı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

"Y eah, bu berbattı," dedi Stellan telefonda.

Nic'e olan biten her şeyi anlattı ve Nic içini çekti.

"Bu Lucas'ı neden bir süredir kimsenin görmediğini açıklıyor. Dürüst olmak gerekirse iyi kurtulduk."

"Herkes polisler konusunda paranoyak olduğu için umarım yüzük artık biraz daha olur." "Şey... de bu. Bana ilham verdin, Stellan. Katılmayı bırakacağım."

"Ne?" Stellan bağırdı.

"Evet, spor salonunun iyi bir repütasyona sahip olmasını istiyorum ve olanlardan sonra bunun biraz fazla riskli karar verdim."

"Sanırım kendine çeki düzen veren tek kişi A.N.E. değil."

"Lütfen. Yaptıkları başka bir pislik yüzünden onları her haberlerde görmeyi bekliyorum."

Lucas' bir yeraltı dövüş ringinde bulunduğu ortaya çıktığında, babası tarafından şirketle ilişkisi kesilmiş ve şirketten kovulmuştu. Birkaç gün boyunca en çok konuşulan konu bu olmuş, ancak tüm tartışmalı haberler gibi bu da bir süre sonra unutulup .

Yani A.N.E. hâlâ temiz olmasa da, en azından Lucas toplum için bir tehdit olmaya devam etmek için ihtiyaç duyduğu parayla beslenmiyordu.

Ama A.B.O. geliyordu. A.N.E.'nin itibarına vurulan darbeye, çöküşlerinden kazanç sağlıyorlarmış gibi görünüyordu, ki bu da üst düzey yetkililerin görmekten hoşlandığı şeydi.

Yani... iş dünyasında işler o kadar da kötü değildi. İlk resmi maçı iki ay sonra yapılacaktı ve sadece karnında iğrenç görünen bir yara izine neden olan yaralanmalarının iyileşmesi için bolca zamanı Yüzündeki ise güzelce iyileşmişti.

Elise o noktayı öptüğünde buna savaş izi diyordu. Evet, bu onu bir tür belalı gibi hissettiriyordu.

"mutlusun?" Nic sordu.

Stellan, Niles'in süslü siyah arka koltuğunda onun yanına sokulmuş Elise'e ve sürücü koltuğunda oturan alfanın kendisine baktı.

"Evet, her zamanki gibi mutluyum."

Nic boğazını biraz temizleyerek, "Bunu duyduğuma sevindim, dostum," dedi. "Umarım bu şekilde kalır. Kalmazsa gelip beni bulursun, tamam mı?"

Stellan kıkırdadı. "Beni son kez gördüğünü sanma. Seni ve spor salonunu ziyaret etmeye devam edeceğim."

"Doğru," Nic. "Spor salonu. Harika, dostum. Az önce biri içeri girdi, ben de gidip işe geri dön."

Araba durduğunda Stellan arkadaşına veda etti ve Elise'in ardından araçtan indi.

Greyson'ın arabası arkalarında durdu ve tüm alfalar eve bakarken yanlarına geldi.

Alfa'lar Elise ve Stellan'ı arabaya bindirip ... buraya.

"Bu da ne böyle?" Stellan, iki dönümlük ağaçlar ve kesinlikle daha iyi günler görmüş bir araziyle çevrili devasa eve bakarak sordu.

İki katlı ev, bakımlı ama bir yere bakımlı bir çimenliğin üzerinde duruyordu.

Gri panjurlar, beyaz dış cephe kaplaması, küçük bir sundurma. Genel olarak, Greyson'ın kanepede uyuklarken televizyonda bıraktığı *Ev Yenileme* bölümlerinden birinden çıkmış gibi görünüyordu.

Bu düşünceye kıs kıs güldü ve Niles bir elini beline dolayınca doğruldu. "Burası bizim yeni evimiz. Ya da öyle olacak, eğer yeterince seversen."

Stellan'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

Greyson boğazını temizledi, kolunu Elise'in omuzlarına attı. "Sen baştan sona bu sürünün bir parçasısın. Eve fazladan bir ya da iki oda düşündük ama senin sadece bir olduğunu hissetmeni istemedik. Sen de az Elise kadar bu sürünün bir parçasısın ve ikinizle birlikte bir hayat kurmamızı hak ."

"Evet," diye Jackson. "Hepimize yetecek kadar odası olan yeni bir yer istiyoruz ve siz de odalarınızı kendinize ait yapabilirsiniz. Yuvaları da öyle."

"İster ikiniz için bir tane olsun, ister ayrı ayrı ya da ikisi birden, size kalmış," diye bitirdi Art.

Stellan yutkundu, boğazını tıkayan duygular boğuldu. "Ama o evi kendi evyaptınız. Art, peki ya stüdyon?"

Niles onun kulağına, "Bizim de demek istediğimiz bu," diye fısıldadı. "O evi seninle birlikte inşa . Şimdi bunu tekrar yapmak istiyoruz, bu kez siz en başından beri buradasınız."

Elise onun yanında burnunu çekti ve Greyson'ın onun gözyaşlarından birini görmek için ona baktı.

"İkimiz için de bir yuva istiyorum," dedi Greyson'ın bakışlarına karşılık vererek.

"Bir bodrum katı var," diye ekledi Jackson. "Orayı spor salonu olarak kullanabilirsin." Stellan onların bakışları altında donup kaldı ve cevabını bekledi. "Elise'in bir okuma köşesine ihtiyacı var. Ve bir oyun odası," dedi sonunda. Bir kalp atışı sessizlik, sonra bir kıkırdama.

Alfalar da aynı şekilde kıkırdadı ve Stellan sakladığı gülümsemenin sonunda dudaklarını bükmesine izin verdi.

"Peki ya Sanat için yeni bir stüdyo?"

Niles, "Hepimize yetecek kadar oda var," dedi.

"Bence muhteşem," diye fısıldadı Elise, ellerini kavuşturmuş yüksek eve bakarken. Greyson, "O halde bizimdir," diye açıkladı.

"İçeriye görmek ister misin?" Niles bir anahtar tutup iki yana sallayarak sordu.

Elise anahtarı adamın elinden kaptı ve ileri atıldı. "Son gelen bir hafta boyunca bulaşıkları yıkamak zorunda!"

Stellan daha cümlesini bitirmeden onun peşinden gitti ve kapıyı açmak için mücadele ettiler. İçeride ilk onlar vardı ve Niles peşlerinden yuvarlandı, sonra Jackson, Greyson ve son olarak... Art.

"Bu adil değil... çocuklar," diye nefes nefese kaldı. "Ben... bir atlet ."

"Ben de değilim," diye çıktı Jackson, nefes nefese kalmış bir halde.

"Evet, ama... Acil Servis'te falan , değil mi?" Art suçladı. Jackson omuz silkti.

Stellan ikinci kata çıkan merdivene, toz yüklü döşeme tahtalarına ve son olarak da duvar kâğıtları soyulmuş duvarlara baktı.

Stellan öksürerek, "Biraz çalışılması gerekiyor," diye itiraf etti ve elini toza doğru salladı.

Elise sırttı ve yanına gelen Niles'in elini tuttu. "Sorun değil. Biz de öyle yaptık ve bak nasıl sonuçlandı."

Omega'nın haklı olduğu bir nokta vardı.

Etrafları alfalarıyla, sürüleriyle çevriliyken, tamir edip yuva haline getirecekleri evde... oldukça harika oldular.

SON

SON SÖZ

Sevgili okurlar,

Elise ve Stellan'ın hikâyesi burada sona eriyor ve onların gidişini görmek beni üzüyor. Onların hikayesi eşsizdi ve her ikisi de inatçı olsa da, onların maskaralıklarına çok bağlandım. Okuduğunuz ve umarım onları sevdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu kitap şu ana kadar yazdığım en büyük kitap olma özelliğini taşıyor ve desteğiniz için hepinize teşekkür ediyorum!

Her bir karakteri nasıl sevdiğinizi bilmek isterim, bu yüzden eğer isterseniz, lütfen bir yorumda bana bildirmek için zaman ayırın veya Facebook grubumda, [Koled Cave](#)'de veya [Instagram](#)'da beni dürtün.

Eğer sosyal medya size göre değilse, ama gelecekte neler yapacağımı görmek istiyorsanız, [The Kitty Letter](#)'a kaydolun, burada sadece yayınlar veya devam eden çalışmalarla ilgili en önemli bilgiler hakkında güncellemeler gönderiyorum.

Bir kez daha, bu kitabı aldığınız için çok teşekkür ederim ve umarım siz de benim bu karakterlere hayat vermeyi sevdiğim kadar sevmişsinizdir.

Bir dahaki sefere
kadar, Lana

TEŞEKKÜRLER

Özel teşekkürler:

Kathryn'e, evrenini paylaştığı ve bunu hakkıyla yapmam için bana güvendiği için ve beyin fırtınası seansları, atıştırmalıklar, sevgi ve devam etmemi sağlayan sonsuz destek için.

Stephanie'ye, bu kitabın gerçekleşmesine yardımcı olan tüm harika geri bildirimleriniz, önerileriniz ve sert sevginiz için.

Desiree'ye, tüm şakalar ve motivasyonun yanı sıra her karakterle ilgili tartışmalar ve kıkırdamalar için. Bu karakterler için benim kadar heyecanlı olduğun için teşekkür ederim.

Yazar arkadaşlarımdan, twitter'daki müstehcen yazı yazan arkadaşlarımdan ve aylar önce bu canavara başladığımdan beri yanımda olan desteğine.

Ve son olarak, Shelby'ye sadece sen olduğu için teşekkürler.

AYRICA LANA KOLE TARAFINDAN

Crystal Clear Serisi Kaçış

Yanılsaması Ölüm

Yanılsaması Karanlık

Yanılsaması

Bonus içerikli Crystal Clear Koleksiyonu

Kilidi Seri Açılmış

Kaosun Kilidi Açıldı

İhanet Ortaya Çıktı

Sefalet Çözüldü Çıktı

Gerçek Ortaya Umut

Kayboldu

Ölüme Meydan Okuyanlar

Standalones

Feline Good

LANA KOLE LOGAN GREY OLARAK YAZIYOR ÇAĞDAŞ M/M

ROMANTİZM

Heartbelt Records Serisi

Ne Kadar Derine

Gidersen O Kadar Uzun

Kalırsın Devam Eden

Aşk

Sweetverse'de: Baby+ the

Late Night Howlers Lola &

Millionaires birinci bölüm the Lola

& the Millionaires ikinci bölüm

Lyric & the Heartbeats

Fighting Instincts

Kötü Alfa

YAZAR HAKKINDA

Tennessee'de yaşıyan Lana, güneyli tınısının cazibesinin bir parçası olduğuna inanıyor. İki kedisi ve bir köpeğı olduğu için elleri doludur ve evcil hayvanlarının inanmak istediğı gibi sadece ikramlarla değil. Tam zamanlı bir yazar olarak, tüm zamanını farklı karakterlere hayat vermeye ve okuyucularının kendilerini içinde kaybedecekleri yeni dünyalar geliştirmeye adıyor. Çoğu zaman da kendini bu dünyalarda kaybediyor, bu onun en sevdiği yer: kucığında bir kedi, elinde bir atıştırma ve kafasının içinde sesler.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

